

BIBLIOTHECA INDICA
A
COLLECTION OF ORIENTAL WORKS
PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.
NEW SERIES, No. 127, 1142, 1178, 1195.

GADĀDHARA-PADDHATI

DVITĪYA KHĀNDAH

ĀCĀRYASĀRAṬ.

BY
GADĀDHARA RĀJAGURU.

EDITED BY
PANDIT SADĀŚIVA MIŚRA.

PURI.

VOL. II, FASCICULUS IV.

Calcutta: /

PRINTED BY UPEṆDRA NATHA CHAKRAVARTI, AT THE SANSKRIT PRESS
AND PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY, 57, PARK STREET,

1908.

गदाधरपद्धतौ आचारसारः ।

द्वितीयखण्डः ।

श्रीगदाधरराजगुरुप्रणीतः ।

970

एसियाटीकसोसाइटीनामिकायाः सभाया-

चतुमत्या

श्रीपुरुषोत्तमक्षेत्रनिवासिना

पण्डितश्रीसदाशिवमिश्रेण

संस्कारः ।

कलिकाता-राजधान्यां

श्रीउपेन्द्रनाथकवर्तिना

संस्कारतयन्त्रे मुद्रितः ।

एसियाटीकसोसाइटीनामिकाया सभाया प्रकाशितम् ।

१९०८ ख्रीष्टाब्दः ।

PREFACE.

In these days of elaborate enquiry and learned research our Sanskrit lore which was gradually sinking into dark oblivion, is now coming to light through the liberal patronage of Government and arduous efforts of many private individuals. We are highly indebted to the Asiatic Society which has done incalculable good in this direction and if the Society continues working for some years to come all our Sanskrit Shastras are likely to be revived. About 25 years ago Dr. Rajendra Lal Mitra L. L. D. C. I. E. deputed one of the travelling Pandits of the Society, Pandit Ramnath Tarkaratna to visit Orissa for collecting Sanskrit works. Again in 1894, the Society engaged Pandit Bertod Behari Bhattacharjya for the same purpose. I had the honour and pleasure of accompanying the learned Pandit in his travel and did all I could to help him in collecting many invaluable works which the Society had not found else where. Hence my connection with the Society and my acquaintance with their worthy Phylogi- cal Secretary, Māhāmahopādhyāya Haraprasad Sastri, through whose kindness, I was honoured with the work of editing *Gadadharpadhati*, a big 'Smṛiti' code of excellent merit written by Gadadhar Rajguru. The entire work divided into five parts viz. Achār Sār, Dāna Sār, Sūdhī Sār, Brata Sār and Kāla Sār has already been printed and published by the Asiatic Society. The present volume now printed and published is Achār Sār. Kāla Sār deals with the determination of the appropriate and auspicious

time for the performance of several rites and ceremonie which form the daily religious duties of a devout Brahmin For what is Hindu life but a routine of religious practice duly observed in right moment and in right order. Achá Sár deals with the several religious rites as well as the manner in which one should take his meals, sleep et during a day i. e. 24 hours. The arrangement of the subjects is strictly logical, their language chaste, and style lucid. A superficial reader will, I dare say, bear testimony to the vast erudition and rare originality of their author. Gadadhar Padhati is not certainly a very ancient work. Its author lived not more than 170 years ago. We learn from the work itself and from the geneology of his

कृष्णात् कौशिक-वाजपेयि-तुलसीवंशात् बृहत्संखिता-
द्वीतिपन्थकृतः स रायगुरुर्द्वितीयासीत् वदान्याययोः ।
पुत्रः शारदराजमेयमखकट्टं विद्वान् हरेकणभू-
नाथश्रीमहिषी-गुरुर्हलधराभिख्योऽयमजो यामकत् ॥
वेदान्तादिसमस्तशास्त्रनिलयो नीलाम्बराख्योऽनुज-
स्तस्य आर्त्तवरोऽसिदैवविदभूत्साहित्यविदार्थवः ।
सहैयाकरणस्य नीतिनिपुणः "श्रीनीलशैलेशितु-
र्भञ्जस्नानसुखोत्सवानवयवुक्तोत्वं च योऽवर्णयत् ॥
धीरेणान् स्ववितोर्षदापितमहं सत्तयासनेषूत्तमान्
संस्थाप्याध्वनिषो विधाय धनदमख्यान् द्विजंस्तान् व्यधात् ।
प्राज्यं प्राप चतुर्भूखादिकमहायज्ञेषु सुनोषयन्
विप्रादीनपि राजसूयजनितं यौधितिरं यो ययः ॥
यो नीलाम्बरराजगुर्वभिधया ख्यातः क्षितौ श्रीहरे-
कृष्णाख्यक्षितिपेश्वरेभपतिना शिष्येण सम्मानितः ।
सौवर्णोद्भुचतुष्टयाच्युतपदाम्भोजाङ्गकृष्णातप-
त्पाथेन द्विपञ्चामरप्रभृतिभिश्चात्मोद्यचिह्नैः परैः ॥

family that the author was the son of Nilamber Rajguru, the preceptor of Harakrushna Dev, a king of the Gajapati Dynasty* of Orissa, who reigned from 1714 to 1718 A. D. His uncle Haladhar Rajguru received from the said king grant of land, a very large Brahmin village about 4 miles off Puri, called Harekrushnapur. His mother Janaki is said to be an accomplished lady of very high repute.

In Conclusion, I beg leave to observe that *Gadadhar-padhati* is the last and best known Smriti for recognising and regulating the manners and customs of the Hindus in Orissa. Of all the local Smritis used in Orissa this work is mostly accepted and is considered to be of highest authority. The object of the Society in publishing this valuable work will be fulfilled if it help the Hindus in solving the social problems of the Hindu life. I must express my gratefulness to the Raja of Khalikota in the Gaujam district for his kindness in supplying me from his library with a copy of Achār Sār which I could not get elsewhere.

यज्वा यश्चरमो यमेश्वर इति भ्राता दृढत्वश्रित-

स्तं नीलाश्वरनामकं च पितरं श्रीजानकीं मातरम् ।

नत्वा राजगुरुर्गदाधरसुधीस्तं कालसारामिधं

यत्नं प्रारभते विद्वोक्तं यमिधं निःसंशयाः सुखिनाः ॥

* Gajapati is the same as the Ganga Dynasty. The founder of this dynasty was Chauraganga Dev who was a native of Orrissa and is represented as the son of Gokarneswar near Mahendra Hills in the southern part of Orissa.—Vide Madala Panji of the Puri Jaganath Temple and Gangavansamcharita, a historical drama in Sanskrit.

गदाधरपद्धतौ आचारसारः ।

श्रीगणेशाय नमः ।

अशेषवर्णाश्रमधर्मवृद्धये

शरीरिमात्रं* च शीघ्रमुक्तये ।

निजालये श्रीपुरुषोत्तमाङ्गये

दधद्विपु दर्शमयं महः श्रये ॥

रचितजननिकायाभीष्टदानैकदक्षः

क्षपयतु विमलायाः सातुकम्पः कटाक्षः ।

स्मृतिनिकरगभीराभोधिमध्यार्थरत्ना-

नयनकृतिविधाने नूतनयन्त्रेऽन्तरायम् ॥

कृष्णात् कौशिकवाजपेयि-तुलसीवंश्याद् ब्रह्मत्पण्डितात्

नीतिग्रन्थकृतः स रायगुरुरित्यन्ताधिकारी सुधीः^१ ।

पुनः शारदवानपेयमखण्डं जातो हरेकृष्णभूः^२

नाथश्रीमहिषीगुरुर्हलधराभिख्योऽग्रजो ग्रामकृत् ॥

वेदान्तादिसमस्तशास्त्रनिलयो नीलाम्बरख्योऽगुज-

स्तस्य आर्त्तवरोऽतिदेवविदभूत्साहित्यविद्यार्णवः ।

सद्द्वैयाकरणश्च नीतिनिपुणः श्रीनीलग्रैलेशितु-
 र्मञ्चस्नानमुखोत्सवानवयवस्तोत्रं च योऽवर्णयत् ॥
 धीरेभान् स्ववितीर्णदार्पापतमहंसच्छासनेषूत्तमान्
 संस्थाप्याध्वरिणो विधाय धनदप्रख्यान् द्विजांस्तान् व्यधात् ।
 प्राज्यं प्राप चतुर्मुखादिकमहायज्ञेषु सन्तोषयन्
 विप्रादीनपि राजसूयजनितं द्यौर्धिक्षिरं यो यशः ॥
 यो नीलाम्बरराजगुर्व्वभिधया ख्यातः क्षितौ श्रीहरे-
 क्कणाख्य-क्षितिपेश्वरेभपतिना शिष्येण सम्मानितः ।
 सौवर्णोडुचतुष्टयाभ्युतपदाभोजाङ्गकणातप-
 द्राणेन द्विपचामरप्रभृतिभिश्चाकीयचिह्नैः परैः ॥
 यज्वा यञ्चरमो यमेश्वर इति भ्रात्रा बृहत्पण्डितः
 स्तं नीलाम्बरनामकं नृपगुरुं तातं प्रसूं जानकीं ।
 नत्वा राजगुरुर्गदाधरसुधीराचारसाराभिधम्
 ग्रन्थं प्रारभते विलोक्य यमिमं निःश्रयाः स्फुर्जना ॥
 इह खलु विण्खाराधनमेव परमपुरुषार्थस्तश्च आचारवत एव
 सिध्यतीति, आचारसाराभिधो ग्रन्थः प्रारभ्यते ।

विष्णुपुराणे,—

वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण परः पुमान् ।

विष्णुराराध्यते यस्या नान्यस्तोषकारकः ॥

अत्र वर्णाश्रमाचारस्य कालोपजीवनेन प्रवृत्तत्वात् आदौ कालो
 निरूप्यते । स च कालो द्विविधः । नित्योजन्यसेति । तत्र

कालकालापरनामा ईश्वर एव नित्यकालः । तथा च तैत्तिरीय-
शाखायां नारायणीये ।

सर्वे निमेषा जप्तिरे विद्युतः पुरुषादधि ।

काला'मूङ्कर्त्ताः काष्ठाश्च अहोरात्रश्च सर्वशः ॥

अर्द्धमासाश्च ऋतवः संवत्सराश्च कल्पिताः । इति

कूर्मपुराणेऽपि,—

अनादिरेष भगवान् कालोऽनन्तोऽक्षयः परः ।

सर्वगत्वात् स्वतन्त्रत्वात् सर्वात्मत्वान्महेश्वरः ॥

तथा तत्रैव,—

परं ब्रह्म च भूतानि वासुदेवेऽपि शङ्करः ।

कालेनैव च सृज्यन्ते स एव प्रसते पुनः ॥

श्रुतिश्च । “स विश्वकृत् विश्ववेदात्मा योऽभिन्नः कालकालोऽगुणी
सर्वविद्यः प्रधानं क्षेत्रज्ञ इति । निर्गुणः संसारमोहस्थितिबन्ध-
हेतुरिति ।

ज्योतिःशस्त्रे,—

भूतानामन्तकालः कालोऽन्यः कलनात्मकः ।

‘तस्मात् जन्यकालस्य वासुदेवादीनामपि कलनात् कालः परमेश्वरः ।

तस्य सर्व्वकर्मारम्भे स्मर्त्तव्यत्वात् तत्किरूपेणम् । तथा च स्मरति ।

सर्वेषु कालेषु समस्तदेशेष्वप्येवकार्येषु तथेश्वरेश्वरः ।

सर्वः स्वरूपैर्भगवाननादिर्ममासु माङ्गल्यविबुधये हरिः ॥

यस्य स्मृत्या च नामोक्त्या तपोयज्ञक्रियादिकम् ।
 न्यूनं सम्पूर्णतां याति सद्यो वन्दे तमश्नुतम् ॥ इति ।
 परमेश्वरस्य निर्गुणत्वात् कथं तस्य स्मरणमित्याकांक्षाया-
 माह ।

नित्यो जन्मस्थं कालौ द्वौ तयोराद्यः परेश्वरः ।
 सोऽवाङ्मनसगम्योऽपि देही भक्तानुकम्पया ॥ इति
 वाशिष्ठरामायणे कालस्वरूपं यथा,—
 खड्गपाशधरः श्रीमान् कुण्डली कबचान्वितः ।
 ऋतुषट्कमयोदारवक्त्रषट्कसमन्वितः ॥
 मासद्वादशकोहामभुजद्वादशकोदुभयः ।
 स्वाकारसमया वक्त्रा वृतः किङ्करसेनया ॥
 इत्यादि यद्यप्यस्ति, तथापि भक्तानुजिष्टक्षया स्वीकृतनानामूर्त्ति-
 स्तस्य नानामूर्त्तिस्मरणम् ।

तथा च भगवद्गीतायाम्,—

यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयाश्चितुमिच्छति ।
 तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामिव विदधास्यहम् ॥
 स तया श्रद्धया युक्तस्तु साराधनमीहते ।
 लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हितान् ॥
 यजन्ते सात्विका देवान् यक्षरक्षांसि राजसाः ।
 प्रेतान् भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥ इति
 अत एव लोकेऽप्याविद्वदागोपालं सर्वेऽपि स्नेच्छ्या एकैकां देवता-
 मुपासते । तथा च मायाया अपि ईश्वरात्मकत्वात् ।

नानाविधशक्तिमयी सा जनयति कालतत्त्वमेवादौ ।

भाविभवद्भूतमयं कलयति जगदेष कालोऽतः ॥

इति भोजराजशैवागमसंग्रहवचनेऽपि कालस्य मायाकार्यत्वं
सङ्गच्छते । अत्र स्वरूपार्थे मयप्रत्ययः । आरब्धकर्मान्तेऽपि ईश्वर-
स्मरणं । न्यूनं सम्पूर्णतां यात्वित्युक्तेः । तत्समर्पणं भगवद्गीतायाम् ।

यत्करोषि यदस्त्रासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।

यत्तपस्यसि कीन्तेय तत् कुरुष्व मदर्पणम् ॥ इति ।

पूर्ववदत्रापि च यो यां देवतामुपास्ते, स तत्र समर्पयेच्च
कश्चिद्विरोधः । देवीपूजादौ तथा शिष्टानां समाचाराच्च ।

नित्यकालजन्यकालोत्पत्तिमाह भगुः ।

कालं कालविभक्तीश्च नक्षत्राणि ग्रहांस्तथा ।

सृष्टिं ससर्जं चैवेमां स्रष्टुमिच्छन्निमाः प्रजाः ॥ इति ।

श्रुतिस्तु पूर्वमुदाहृतैव । तत्र जन्यकालेषु निमेषादिपरार्धान्तेषु
संवत्सरः प्रधानं, अन्ये गुणभूताः । “सोऽकामयत द्वितीयो मम
आत्मा जायेतेति मनसा वाचं मिथुनं समभवत्तदेतामाश्रितः
संवत्सरोऽभवत्” इति श्रुतेः ।

एवं नानासमुत्थानाः कालाः संवत्सराश्रिताः ।

अणुशश्च महच्छश्च सर्वे समवयन्ति तम् ॥ इति स्मृतेश्च ।

कालस्य जन्यत्वपक्षे चिरञ्चिप्रप्रत्ययोपाधिद्वारेण कलयति आक्षि-
पति इत्यर्थः । एवं सामान्यविशेषकालौ निरूपितौ । संवत्सरादि-
कालविशेषास्तत्कृत्यानि च अस्मत्कृते कालसारे द्रष्टव्यानि ।
प्रकृतमनुसरामः । तत्रादौ वर्षनिरूपणम् ।

ब्रह्मन्त्रियविट्शूद्रा वर्णा स्वाद्यास्त्रयो द्विजाः ।

इति यद्यपि याज्ञवल्क्यादिभिस्त्र्यम्बरो वर्णा विभक्ताः, तथापि “नन्दास्ताः क्षत्रिया गताः” इत्यादिवचनात् यथाकथञ्चिन्समाधानेऽपि क्षत्रियाणां वैश्वानराश्च बहुपुरुषीयशूद्रसम्बन्धेनैव शूद्रत्वादेव ब्राह्मणशूद्राविव वर्णौ कलौ । यद्यपि ब्रह्मचारि-गृहि-वानप्रस्थ-भिन्नरूपाश्चत्वार आश्रमास्तथापि “देवरेण सुतोत्पत्तिर्वानप्रस्था-श्रमग्रहः” इत्याद्युक्ता “कलौ युगे त्विमान् धर्मान् वर्ज्याना-हुर्मनोषिणः” इति सारसंग्रहवचवात् ब्रह्मचारि-गृहस्थसंन्यासि-रूपास्त्रय एव आश्रमाः कलौ । तत्राश्रमधर्मस्वरूपं निरूप्यते ॥

“आदौ गुरौ वसेत् । द्वितीयमायुषो भागं कृतदारो गृहे वसेत् । वने वसेत्प्रजेत्” इति विधिचतुष्टयम् । तत् यथाग्नि-नादधीतेति विधिविहिताधानजन्यात्मनिष्ठसंस्कारः आहिताग्निं त्वं स च प्रशान्ताग्नेरपि तिष्ठति । तत् संस्कारवन्तमेवाधिकृत्य आहिताग्निर्नामृतं वदेत् इत्यादयो धर्माः । एवं गुरौ वसेदिति विधिवशाद् गुरौ वक्ष्यामीति यः सङ्कल्पः, तज्जन्यसंस्कार एव ब्रह्मचारित्वम् । तमधिकृत्यावकीर्णपश्चादयो धर्मा विधीयन्ते । तस्यावधिः समावर्त्तनम् । एवं दारकरणोत्तरं गृहे वक्ष्यामीति यः सङ्कल्पः, तज्जन्यसंस्कारविशेष एव गार्हस्थ्यम् । अत एव पत्नीमरणेऽपि संस्कारम'त्वाद् गृहस्थ इति तस्य गृहस्थधर्माधि-कारः, किन्तु पत्नीसहायसाध्यकार्थस्वेवानधिकारः । तस्य

चावधिर्वानप्रस्थाश्रमपरिग्रहः । एवं वने वक्ष्यामीति यः सङ्कल्प-
स्तज्जन्यसंस्कारविशेष एव वनस्थत्वमिति तद्वन्तमेवाधिकृत्य
अफालकष्टाशनीर्हुरेनस्वादयो धर्मा विधीयन्ते इति गृहस्थतन्त्र-
स्थानधिकार एव । एतेन वानप्रस्थाश्रमो नाम वनवासादयो
धर्मा एवेति कैश्चिन्निश्चितं, तन्निरस्तमेवेत्यनुसन्धेयम् । एवं प्रव्रजि-
ष्यामि, इति यः सङ्कल्पः, तज्जन्यसंस्कारविशेष एव पारिव्रज्यम् ।
तद्वन्तमेवाधिकृत्य यतिधर्माः । तद्यथा ।

सिद्धमन्नं गृहस्थाय वानप्रस्थाय गोरसम् ।

यतये काञ्चनं दत्त्वा नरकं प्रतिपद्यते ॥

इत्यादीनामव्यवस्था स्यात् । स्नातकस्यापि गुरुगृहे वसतोऽव-
कीर्णप्रायश्चित्तापत्तेः । समावर्त्तनानन्तरं तु दारकरणपर्यन्तमना-
श्रमित्वम् । तस्यैव तथैवानाश्रमे वास इति उपपातकित्वम् ।

“अनाश्रमी न तिष्ठेत दिनमेकमपि द्विजः” ।

इति दक्षोक्तिरपि तत्परैव । तस्य तु उपनयनात् पूर्वमिव
केचुचिर्लक्ष्यं स्नातकधर्मेष्वधिकारः ।

इत्याश्रमस्वरूपनिरूपणम् ।

तत्र गृहस्थधर्मास्तदितरधर्माश्चास्मत्कृते संस्कारसारे सवि-
शेषतया द्रष्टव्याः । ऐकाग्र्यं तु प्रत्यक्षविधानात् गृहस्थस्येत्युक्तवता
च गौतमेन गार्हस्थ्यस्य प्रत्यक्षश्रुतिसिद्धत्वमुक्ताश्रमान्तराणां स्मार्त्त-
त्वेन दीर्घत्वमुक्तम् । तन्नित्याचारो लिख्यते । तत्राचारप्रशंसा ।

पराशरः,—चतुर्धामपि वर्णानामाचारो धर्मपालनम् ।

आचारभ्रष्टदेहानां भवेद्धर्मः पराशरः ॥

आचारात्कृते ह्यायुराचारादीक्षिताः प्रजाः ।
 आचाराद्जनमाप्नोति ह्याचारो हन्त्यलक्षणम् ॥
 आचारात् पूज्यते लोक आचारात् यश्च आप्नुयात् ।
 आचारो हन्त्यकल्याणि अचारात् कुलवान् भवेत् ॥
 दुराचारो हि पुरुषो लोके भवति निन्दितः ।
 दुःखभागी च सततं व्याधितोऽल्पयुरेव च ॥
 कुक्षितश्च सदा लोके विप्रो गतिविवर्जितः ।
 आचारहीनः पुरुषो हीनो हीनां गतिं लभेत् ॥

मतुः,—आचारः परमो धर्मः श्रुत्युक्तः स्मार्त्त एव च ।
 तस्मादस्मिन् समायुक्तो नित्यं स्यादात्मवान् द्विजः ॥
 आचाराद् विच्युतो विप्रो न वेदफलमश्नुते ।
 आचारेण तु संयुक्तः सम्पूर्णफलभाग् भवेत् ॥
 एवमाचारतो दृष्ट्वा धर्मस्य मुनयो गतिम् ।
 सर्वस्य तपसो मूलमाचारं जगदुः परम् ॥

आचारस्यापि कर्ममूलत्वात् कर्मप्रशंसा ।

मात्स्ये,—

ज्ञानयोगसहस्राहं कर्मयोगः प्रशस्यते ।
 कर्मयोगोऽज्ञं ज्ञानं तस्मात् तत् परमं पदम् ॥
 कर्मज्ञानोऽज्ञं ब्रह्म न च ज्ञानमकर्मणः ।
 तस्मात् कर्मनियुक्तात्मा तत्त्वं प्राप्नोति शाश्वतम् ॥

तथा,— देवानाञ्च मनुष्याणां पितॄणां चैव सर्वदा ।

* त्वमिं करोति बहुलां कर्म कुर्वन् यथोदितम् ॥

सामान्येनाह मनुः,—

यद् अत्यरवशं कर्म तत् तद् यत्नेन वर्जयेत् ।

यद्यदात्मवशं कर्म तत्तत् सेवेत यत्नतः ॥

सर्वे परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम् ।

एतत् विद्यात् समासेन लक्षणं सुखदुःखयोः ॥

यत्कर्म कुर्वतोऽस्य स्यात् परितोषोऽन्तरात्मनः ।

तत्प्रयत्नेन कुर्वीत विपरीतं तु वर्जयेत् ॥

यत्कर्म कुर्वत इति शास्त्रविरुद्धमित्यर्थः ।

अकुर्वन् विहितं कर्म निन्दितञ्च समाश्रयन् ।

अनिग्रहाच्चेन्द्रियाणां नरः पतनमुच्छति ॥

इति तदुक्तेः ।

शास्त्रविरुद्धेष्वपवाद-उक्तौ याज्ञवल्क्येन ।

कर्मणा मनसा वाचा यत्नादर्थं समाचरेत् ।

अस्वर्थं लोकविद्विष्टं धर्ममप्याचरेत् तु ॥

अत एव पुण्यपापविवेकवचने विष्णुमित्रः ।

यमाख्याः क्रियमाणां हि शंसन्त्यागमवेदिभिः ।

स धर्मो यं विगर्हन्ति तमधर्मं प्रचक्षते ॥

आगमवेदिभिः क्रियमाणमिति सम्बन्धः । इति

तत्र,—

उपनीय गुरुः शिष्यं महाव्याहृतिपूर्वकम् ।

वेदमध्यापयेदेनं शौचाचारांश्च शिष्येत् ॥

इति याज्ञवल्क्योक्तेः गुरुशिष्ययोः धर्मशास्त्रेभ्यः कर्मानुष्ठानम् ।

तत्र धर्मप्रमाणानि मनुराह,—

वेदोऽखिलो धर्ममूलं स्मृतिशीले च तद्विदाम् ।

आचारश्चैव साधूनामात्मनस्तुष्टिरेव च ॥

तथा,—

श्रुतिस्मृत्युचितं धर्ममनुतिष्ठन् हि मानवः ।

इह कीर्त्तिमवाप्नोति प्रेत्य चानुत्तमं सुखम् ॥

तथा च मनुयाज्ञवल्क्यौ,—

श्रुतिस्तु वेदो विज्ञेयो धर्मशास्त्रन्तु वै स्मृतिः ।

ते सर्वार्थेष्वमीमांसे ताभ्यां धर्मा हि निर्वर्तमा ॥

योऽवमन्येत ते तृमे हेतुशास्त्राश्रयाद्विजः ।

स साधुभिर्वर्हिष्काय्यैर्नास्तिको वेदनिन्दकः ॥

तथा च मनुः,—

अर्थकामेष्वस्तमर्णा धर्मज्ञानं विधीयते ।

धर्मं जिज्ञासमानानां प्रमाणं परमं श्रुतिः ॥

श्रुतिर्द्वैधं तु यत्र स्यात् तत्र धर्मावुभौ स्मृती ॥

उभावपि हि तौ धर्मौ सम्यगुक्तौ मनीषिभिः ॥

उदितेऽनुदिते चैव समयाध्युषिते तथा ।

• सर्वथा वर्त्तते यज्ञ इतीयं वैदिकी श्रुतिः ॥

यथा,— यस्मिन् देशे य आचारः पारम्पर्यक्रममागतः ।

वर्णानां साम्तरालानां स सदाचार उच्यते ।

ऋग्यजुःसामाथर्वरूपसंतुर्विधो वेदः । अखिलः साङ्गः । अङ्गानि तु ।

शिक्षां कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्द एव च ।

ज्योतिःशास्त्रञ्च वेदानां षडङ्गानि प्रचक्षते ॥

• कल्पपदेन स्मृतिः मन्वादीनां धर्मशास्त्रम् ।

याज्ञवल्करः,—

वक्तारो धर्मशास्त्राणां मनुर्विष्णुर्यमोऽङ्गिराः ।

वशिष्ठदक्षसंवर्त्तशातातपपराशराः ॥

आपस्तम्बोशनोव्यासाः कात्यायनहृहस्यतौ ।

गौतमः शङ्खलिखितौ हारौतोऽत्रिरहं तथा ॥

अहं याज्ञवल्करः । अयं तु अष्टादशस्मृतिवक्तृभ्योऽभ्यधिकः ।

अष्टादशस्मृतिवत् मन्वणोतधर्मशास्त्रं अध्येतव्यमित्यर्थः । तथा

उपाष्टादशस्मृतिवत्तः । तत्र शङ्खापस्तम्बाभ्यां प्रचेत्पु उक्तः । तत्र

यमस्मृतौ । देवल-सुमन्तु-जैमिनि-जमदग्नि-प्रजापति-विश्वामित्र-

पैठोनि-सि-पितामह-बौधायन-ह्यागलिय-जावाल-च्यवन-मरीचि-

कश्यप-नारद-दक्षाः । एते षट्त्रिंशत् ।

मन्वादिस्मृतयो यास्तु षट्त्रिंशत् परिकीर्त्तिताः ।

इति भविष्यपुराणोक्तेः । योगियाज्ञवल्कर-वृहन्मनु-वृहद्विशं-
तप-प्रभृतीनि तैरेव कृतानि । एतत्-व्यतिरिक्ताः याः स्मृतय-
उपलभ्यन्ते शिष्टपरिगृहीताः शुनःशेफ-शुनःपुच्छ-कार्ष्णाजिनि-
व्याघ्र-कण्व-जातूकर्ण-लोगाक्षि-व्याघ्रपादं-गर्ग-गार्ग्य-नाडीजङ्घ-
पुलस्त्य-पुलह-भृगु-गौतम-शौनक-यज्ञपीश्वर-वैजवाद्य-शाव्यायन-
भीष्म-शौनक-भस्मक्रतु-ऋष्यशृङ्ग-गोभिलाश्वलायनप्रणीता-स्तासा-
मपि तथा स्मृत्यन्तरेषु चेत्यनेन भविष्यपुराण एव परिगणितानि ।
श्रीलं श्रुति-स्मृति-प्रत्यक्षदृष्टनिषेधव्यतिरिक्तनिषेधपरिपालनं
स्वभावकृतम् । यथा भोजनव्यतिरेकेण मयाऽउदकं न पेयमित्यादि ।
एतदभिप्रेत्य याज्ञवल्केरुक्तम् ।

“सम्यक् सङ्कल्पजः कामो धर्ममूलमिदं स्मृतम्” इति ।

सम्यक् सङ्कल्पजः काम इति सङ्कल्पो निवृत्तसङ्कल्पः । नृजन्मकामो
निवृत्तीच्छा । यत्तु भारते ।

अद्रोहः सर्वभूतानामित्यादि श्रीलक्षणम् ।

यच्च हारोतेनोक्तम् । ब्राह्मणत्वात्, देवपितृभक्ततेत्यादि तत् सर्वमुप-
लक्षणमित्यवधेयम् । सतां शिष्टानामाचारः श्रुतिस्मृतिप्रत्यक्ष-
दृष्टव्यतिरिक्तधर्मानुष्ठानम् । यथा कङ्कणबन्धनादि । आत्मतु-
ष्टिश्च विकल्पविषये । यथा

गर्भाष्टमेऽष्टमे वाब्दे ब्राह्मणस्योपनायनम् ।

इत्यादौ इच्छैव नियामिका । निर्वर्णो निःशेषणं प्रकाशकृतः ।
उदिते इत्यादि दृष्टान्तः । सूर्यनक्षत्रवर्जितः कालः, समयाधुषितः

अरुणकिरणवान् कालः उदितः । प्रविरलतारकोऽनुदितः कालः ।
तत्र परस्परविरुद्धकालश्रवणेऽपि सर्वथा विकल्पेन यन्त्रोऽग्निहोमः
प्रवर्त्तते । “उदिते होतव्य” मित्यादिवाक्यं वैदिकश्रुतिः ।

जावालिः,—

श्रुतिस्मृतिविरोधे च श्रुतिरेव बलीयसी ।

अविरोधे सदा कार्यं स्मार्त्तं वैदिकवत्सदा ॥

तुल्यबलयोः श्रुत्योः स्मृत्योर्वा विरोधे गौतमः । “तुल्यबलविरोधे
विकल्प” इति ।

याज्ञवल्क्यः,—

पुराण-न्याय-मीमांसा-धर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः ।

वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥

मनुः,—

• आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वश्चेति ते त्रयः ।

अथ्यशास्त्रं चतुर्थं तु विद्या ऋष्टादश स्मृताः ।

अथ्यशास्त्रम्; नीतिशास्त्रम् ।

. भविष्यपुराणे,—

ऋष्टादश पुराणानि रामस्य चरितं तथा ।

विष्णुधर्माणि शास्त्राणि शिवधर्माश्च भारत ॥

कार्ष्णिश्च पञ्चमो वेदो यन्महाभारतं स्मृतम् ।

सौराश्च धर्मा राजेन्द्र मानवोक्ता महीपते ॥

जयेति नाम एतेषां प्रवदन्ति मनीषिणः ।

. विष्णुधर्मोत्तरं विष्णुधर्मस्य भेदं इति न पृथक् निर्दिष्टम् ।

भविष्यपुराणि तथा स्मृत्यन्तरेषु चेत्यनेन विष्णुरहस्यशिवरहस्यादि-
कम् । पारस्करादिगृह्यसूत्राणि पञ्चरात्राणि च परिगृह्येतानि ।
“श्लोकाः सूत्राणि” इति काण्वपाठाः । तत् स्मृत्यन्तरे श्लोक इति
प्रामाणिकानां लिखनं प्रमाणम् ।

प्रतिकञ्चुरूपेण पूर्वशास्त्रार्थगोचरम् ।

यदन्यत् कुरुते तस्य धर्मं प्रत्यप्रमाणात् ॥

इति भट्टाचार्यादिभिरुक्तत्वात् पौरुषं स्मृतिवाक्यसदृशं वाक्या-
न्तरं स्मृतिवाक्यपर्यालोचनात् पूर्वं न प्रमाणं ततः परं प्रमाणमेव ।
यथा कालमाधवीयकारिकादि ।

योगियान्नवक्थः,—

साङ्ख्य योगः पञ्चरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा ।

अतिप्रमाणान्येतानि हेतुभिर्न विरोधयेत् ॥

साङ्ख्यस्य वक्ता कपिलः परमर्षिः स उच्यते ।

हिरण्यगर्भो योगस्य वक्ता नान्यः पुरातनः ॥

पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणः स्वयम् ।

यच्च भट्टाचार्यः साङ्ख्य-योग-पञ्चरात्र-शाक्य-निर्णय इत्या-
द्युदाहृत्याप्रमाणमध्ये गणितं तद्वेदविरोधोपक्रमात् वेदविरुद्ध-
वामाचारादिपरं पञ्चरात्रपरमेव । साङ्ख्ययोगस्य तु वैधर्हिंसानिवेध-
प्रतिषेधप्रतिपादनांशेन वेदविरोधादेव तदङ्गे नाप्रामाण्यपरम् ।

ॐकाराधिकारे योगियान्नवक्ताः,—

पञ्चरात्रे स्थितो ह्येष भगवद्वाचकः स्मृतः ।

पञ्चरात्रार्थकुशलो मातृचक्रविशारदः ॥

स भवेत् साधकश्चेष्ट इति पञ्चरात्रस्य प्रामाण्यमुक्तवानिति सर्वांशे
तस्याप्रामाण्यम् ।

वराहपुराणे,—

मुक्ता तु मम शास्त्रं वै शास्त्रमन्यत् प्रभाषते ।

तथा,— मम शास्त्रं वहिष्कृत्य अस्माकं यः प्रपद्यते ॥

इति भागवतापराधे गणितं लक्ष्मीधरैः । मम शास्त्रं मदुक्तं पञ्च-
रात्रं शास्त्रमिति व्याख्यातं स्मृतिप्रामाण्यप्रसङ्गे भट्टाचार्यैः । एतेन
सामुद्रिकवास्तुविद्यादि व्याख्यातमिति वास्तुविद्याप्रामाण्यम् ।

वराहपुराणे वास्तुविद्यारूपघटनागमप्रामाण्यमुक्तम् । तेन
हयशीर्षमयसं ग्रहादिघटनाशास्त्राणि पौरुषेया अपि प्रपञ्च-
सारशरदादिमन्त्रागमाश्च पञ्चरात्रत्वेन महाजनपरिच्छिन्नाः सर्व-
देशीयाविगीताचारविषयाः प्रमाणान्येव ।

पुराणानि यथा,—

ब्राह्मं पाद्मं वैष्णवं च शैवं भागवतं तथा ।

तथान्यत् नारदीयञ्च मार्कण्डेयं च सप्तमम् ॥

आग्नेयमष्टमञ्चैव भविष्यं नवमं स्मृतम् ।

दशमं ब्रह्मवैवर्त्तं लैङ्गमेकादशं स्मृतम् ॥

(१) मम शास्त्राणि शास्त्रमन्यत् ।

(२) महाजनपरिच्छिन्नाः ।

वाराहं हादशक्षैव स्नान्दक्षैव त्रयोदशम् ।
चतुर्दशं वामनञ्च कौर्मं पञ्चदशं स्मृतम् ॥
मात्स्यञ्च गारुडक्षैव ब्रह्माण्डञ्च ततः परम् ।

तथा,--

नन्दाया यत्र माहात्म्यं कार्सिकीयेन वर्ण्यते ।
नान्दीपुराणं तल्लोके नन्दाख्यमिति चोच्यते ॥

तच्च स्नान्दैकदेशः ।

यत्र शास्त्रं पुरस्कृत्य भविष्येऽपि कथानकम् ।
प्रोच्यते तत् पुनर्लोके शास्त्रमेव मुनिव्रतैः ॥
एवमादित्यसंज्ञा च तत्रैव पठ्यते, तथा ।
अष्टादशेभ्यस्तु तथा पुराणं यस्तु दृश्यते ।
विजानीध्वं मुनिश्रेष्ठास्तदेतेभ्यो विनिर्गतम् ॥

यथा कालिकापुराणादीति लक्ष्मीधरः । तेन भगवत्या इदं
भागवतं कालिकापुराणमिति ये तदन्ति ते निरस्ताः । यद्यपरं
प्रसिद्धभागवतभिन्नं पुराणान्तरं भागवतं शङ्कन्ते, यच्च वायुपुराण-
देवीपुराणादि तदप्येतेषु अन्तर्गतम् । भविष्योत्तरं भविष्यपुराण-
स्यैकदेशः । कूर्मपुराणे, इष्टपुराणान्यष्टादशोक्तानि ।

अन्यान्यपपुराणानि मुनिभिः कल्पितानि^१ वै ।

अष्टादशपुराणानि श्रुत्वा संक्षेपतो द्विजः ।

(१) परिवाक्यते ।

(२) शृण्व ।

(३) कल्पितानि ।

इत्युक्त्वा गणितम् । नारसिंहं, नन्दिपुराणं, शिवधर्माख्यं,
दुर्वासःपुराणं तदष्टादशोपपुराणान्तर्गतमेव । न्यायपदं न्याय-
वैशेषिकपरम् । मीमांसापदेन पूर्वोत्तरमीमांसे । धर्मशास्त्रादी-
न्युक्तानि ।

मनुः,—अनाम्नातेषु धर्मेषु कथं स्यादिति चेद्भवेत् ।

यं शिष्टा ब्राह्मणा ब्रूयुः स धर्मः स्यादशङ्कितः ॥

धर्मैणाराधितो यैस्तु वेदः सपरिवृंहणः ।

ते शिष्टा ब्राह्मणा ज्ञेयां श्रुतिप्रत्यक्षहेतवः^१ ॥

दशावरा वा परिषद् यं धर्मं परिकल्पयेत् ।

बहुभावापि वृत्तस्था तं धर्मं न विचालयेत् ।

एकोऽपि वेदविद्वर्गं यं व्यवस्येद्विचक्षणः ॥

स विज्ञेयः परो धर्मो नाज्ञानामुदितोऽयुतैः ।

प्रत्यक्षमनुमानश्च शाब्दश्च विविधागमः ॥ •

त्रयं सुविदितं कार्यं धर्मशुद्धिमभीप्सता ॥

तथा,— अपि धर्मोपदेशश्च वेदशास्त्राविरोधिना ।

यस्तर्केणानुसंधत्ते स धर्मं वेद नेतरः ॥

तर्कोऽत्र मीमांसा ।

तथा दत्तः,—(१) > ७)

दू. २०. २२५१ ३३.

उक्तं कर्म क्रमो नोक्तो न कालः स्मृत एव हि ।

हिजानान्मु हितार्थाय दत्तस्तु स्वयमब्रवीत् ॥ •

स्व/

प्रातरुत्थाय कर्त्तव्यं यद्विजेन दिने दिने ।
 तत्सर्वं सम्प्रवक्ष्यामि द्विजानामुपकारकम् ॥
 उदयास्तमयं यावत् न विप्रः क्षणिको भवेत् ।
 नित्येनैमिक्तिकैर्युक्तः काम्यैश्चान्यैरंगर्हितैः ॥
 स्वकं कर्म परित्यज्य यदन्यत् कुरुते द्विजः ।
 अज्ञानादथवा लोभात् स तेन मत्तितो भवेत् ॥

तथा,—

दिवसस्याद्यभागे तु कृत्यं तस्योपदिश्यते ।
 द्वितीये च तृतीये च चतुर्थे पञ्चमे तथा ॥
 षष्ठे च सप्तमे चैव अष्टमे च षष्ठ्यक् पृथक् ।
 विभागेष्वेव युक्तं तत्प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥
 नैमिक्तिकानि कार्याणि निपतन्ति यदा यदा ।
 सदा तद्वा तु कार्याणि न कालसु विधीयते ॥

यत उक्तं कर्म मन्वादिभिः, क्रमकालावपि नोक्तावेव, ततो
 दक्षः कालं क्रमं च स्वयमब्रवीत् । “दिवसस्याद्यभागे तु” इत्या-
 दिना, तद्वक्ष्यमाणकर्मणां क्रमो विधीयते । “द्वितीये च तथा भागे
 वेदाभ्यासो विधीयते” इत्यादौ वक्ष्यमाणवचनैः क्रमवतां स्वरूपमव-
 गम्यते । वक्ष्यमाणवचनैः कालविधिरपि । नित्यकर्मणामष्टधा-
 विभागेनैव काल उक्तः । “नैमिक्तिकेषु कार्येषु न कालसु
 विधीयते” इति न तेषु कालनियमः । तत्तत्पतनार्थैव तेषां

करणं । अत्र दिवसस्याद्यभाग इति वचनात्, उदयास्तमयं यावदिति वचनाच्च दिवसस्यैवाष्टधा विभागः, न तूषःकाल-प्रदोषप्रवेशेनाष्टधा विभागः ।

अष्टमे ल्लेकयात्रा तु बहिःसंख्या ततः परम् ॥

इति अष्टमभागानन्तरं संख्याया उक्तेः । प्रातरुत्थाय कर्त्तव्यमिति वचनेन सर्वेषामेवादावेव प्रतिज्ञानात् ।

“उषःकाले तु संप्राप्ते शौचं तत्र विधीयते”

इति उषःकालादिषु कर्मविधानं प्रतिज्ञातमित्यवधेयम् । एवं च सति “यामद्वयं शयान इति अष्टधाभागभिन्नाया रात्रेः कर्म-कथनमपि सङ्गतम् । तेन दिवसस्याद्यभाग इत्यत्र दिवसशब्दोऽजहत्स्वार्थलक्षणाया उषःकालादिप्रदोषपर्यन्तपर इति केषां-चिन्मतं निरस्तम् ।

०५५-५५५
-५५५

तत्र निमित्तोद्देशेन विहितं कर्म नैमित्तिकम् । तन्मध्ये नियतनिमित्तकं यत्तन्नित्यमुच्यते । “यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्” “अहरहः संख्यामुपासीत” इत्यादि नित्यं नियतनिमित्तत्वात् । एवमभावाद्याश्चाहजन्माष्टम्येकादशीभ्रतादीनि नित्यानि । सर्वा-ण्येतानि तत्र तत्र वक्ष्यन्ते ।

तत्र संग्रहकारिका,—

नित्यं भेदा यावदायुर्वीक्षायोगः फलाश्रुतिः ।

प्रत्यवायोऽनुकल्पज्ञेत्यष्टौ नित्यत्वबोधकाः ॥

गृहदाहे क्षामंवत्या यजेत, रविसंक्रमणे स्नायात्, इत्यादीनि नैमित्तिकानि अनियतनिमित्तत्वात् ।

भविष्यपुराणे,—

फलं विनाप्यनुष्ठानं नित्यानामिष्यते स्फुटम् ।
 काम्यानां स्वफलार्थं तु दोषपातार्थमेव^१ तु ॥
 नैमित्तिकानां करणे त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
 क्षयं केचिदुपात्तस्य दुरितस्य प्रचक्षते ॥
 अनुत्पत्तिं तथा चान्ये प्रत्यवायस्य मन्यते^२ ।
 नित्यक्रियां तथाचान्ये अनुसङ्गफलाश्रुतिम्^३ ॥

फलं विना स्वर्गादिकाम्यफलं विना । विद्यमानादियन्त्रानां यथा
 पापक्षयार्थं नैमित्तिकानामप्यत्र नैमित्तिकपदं निमित्तविहितत्व-
 साम्यान्नित्यनैमित्तिकोभयपरम् । क्षयं केचिदुपात्तस्येति उपात्तदु-
 रितक्षय एव फलम् ।

गौतमः,—

‘अशक्तौ मनसाप्येनमाचारमनुपालयेत् ।

सामर्थ्यं तु,—

प्रभुः प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पेऽनुवर्त्तते ।
 न संपारयिकं तस्य दुर्मतेर्विद्यते फलम् ॥

इति न्यायात् फलं न का प्रत्यवायपरिहार इति मण्डनाचार्याः ।

मुख्यकाले यदावश्यं कर्म कर्त्तुं^१ न शक्यते ।

गौणकालेऽपि कर्त्तव्यं गौणोऽप्येतादृशो भेतः ॥

(१) दोषपातार्थमेव च ।

(२) अनुसङ्गफलाश्रुतिम् ।

प्रारब्धे काम्येऽङ्गहानौ तु यस्तूपेत्य न यथार्थं करोति, असमाप्ती
विरमेत् तत्राग्नेयोविधिश्चान्द्रायणं चेति । काले प्रारब्धस्य
देवात्कालातिक्रमेऽकालेऽपि समापनम् । काम्येष्वेवाधिकारिता ।
योगियाङ्गवत्काः,—

• अन्नानादयंवा मोहात् प्रच्यवेताध्वरेषु यत् ।

स्मरणादेव तद्विष्णोः संपूर्णं स्यादिति स्मृतिः ॥

स्नान्दे,— यस्य स्मृत्या च नामोक्त्या तपोयज्ञक्रियादिषु ।

न्यूनं सम्पूर्णतां याति सद्यो वन्दे तमच्युतम् ॥

अन्यत्र,—

वेदोदितानां नित्यानां कर्मणां समतिक्रमे ।

स्नातकव्रतलोपे च प्रायश्चित्तमभोजनम् ॥

इदं सामान्यतः ।

• यत्र यत्र विशेषस्तु तत्र तत्र च वक्ष्यते ।

तत्र नित्यकर्मणां नानाफलसम्बन्धेऽपि सर्व्वेऽविशेषादिति जैमि-
नीययोगसिद्धाधिकरणन्यायेन एकस्मिन् प्रयोगे एकमेव फलम् ।

• नित्यकाम्यकर्मणोः, काम्ये कृते नित्यमनुष्ठितं स्यात् इति न्यायेन

सकृदेवानुष्ठानम् । सर्व्वकर्मरक्षे प्रणक्तेश्चारणं युथाह,

आपस्तम्बः,—

‘तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः ।

प्रवर्त्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥

त्रिमात्रसु प्रयोक्तव्यः कर्म्मरन्ध्रेषु सर्वशः ।

तिष्ठः सार्द्धासु कर्त्तव्या मात्रास्तत्त्वार्थचिन्तकैः ॥

देवावाहनकालेषु^१ भुतं कुर्यान्न संशयः ।

तद्वचनं कालनिरूपे लिखितम् । तत्र रात्रेस्तुर्गप्रहरे शयना-
दुत्थानम् । तत्रादौ नारायणं नमस्कुर्यात् ।

वामन पुराणे,—

सर्वमङ्गलमङ्गल्यं वरेण्यं वरदं शिवम् ।

नारायणं नमस्कृत्य सर्वकर्म्माणि कारयेत् ॥

अपवित्रः पवित्रोवा इत्याद्युक्तेः ।

अन्यत्र, यथाशक्तिकर्तैरङ्गैरपि नित्यं प्रसिध्यति ।

सर्वाङ्गानां तु संपत्तौ काम्येष्वेवाधिकारिता ।

नमोऽसु प्रियदत्तायै तव चेति दिने दिने ॥

भूमिमात्रम्यते प्रातः शयनादुत्थितश्च यः ।

स सर्वकामलप्तात्मा सुखं याति यमालयम् ॥

इति मन्त्रं पठित्वा शय्यायां^१ उत्थाय भूमौ पादौ न्यसेत् ।

“रात्रिवासः परित्यज्य गुरुं तत्रैव चिन्तये”दिति

ब्रह्मवैवर्त्तशेषे वृक्षान्तरं परिधाय^१ लालादि प्रोक्ष्य पादप्रक्षालनाचमनादिशुद्धिं विदध्यात् । तदनन्तरम्,—

अन्नानतिमिरान्वस्य^१ अन्नाञ्जनशलाकया ।

चक्षुरन्मोलितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥

(१) देवताङ्गानकाले तु ।

इति पठित्वा मनसा गुरुं नमस्कृत्यात् ।

° अपवित्रः पवित्रोवा सर्वावस्थां गतोऽपि वा ।

यः स्मरेत्युण्डीकाक्षं सवाङ्माभ्यन्तरः शुचिः ॥

इत्युक्तेः विष्णुस्मरणेनैव शुचित्वं संपाद्य वस्त्रान्तरपरिधानं विनापि
नामकीर्त्तनं कुर्वन्ति ।

अयनादुत्थितो यस्तु कीर्त्तयेन्मधुसूदनम् ।

कीर्त्तनात्तस्य पापानि नाशमायान्त्यशेषतः ॥

इति वचनान्मधुसूदननामकीर्त्तनं कुर्यात् ।

यदुल्लाहादिकं कर्म यत्त्वया' प्रेरितो हरे ।

करिष्यामि त्वदाज्ञायामिति विज्ञापनं मम ॥

साधु वासाधु वा कर्म यद् यदाचरितं मम ।

तत्सर्वं भगवन् विष्णो गृहाणाराधनं परम् ॥

प्रातः प्रबोधितो विष्णो हृषीकेशेन यत्त्वया ।

यद् यत्कारयसीशान'तत्करोमि तवाज्ञया ॥

त्रैलोक्यचैतन्यमयादिदेव,

श्रीनाथ विष्णो भगवन् प्रसीद ।

प्रातः समुत्थाय तव प्रियार्थं

संसारयात्रामनुवर्त्तयिष्ये ॥

संसारयात्रामनुवर्त्तमानं

तवाज्ञया श्रीनृहरिः स्तरात्मन् ।

स्पर्धातिरस्कारकलिप्रमाद-

भयानि मां नाभिभवन्तु भ्रमन् ॥

जानामि धर्मं न च मे प्रवृत्ति-

र्जानाम्यधर्मं न च मे निवृत्तिः ।

केनापि देवेन हृदिस्थितेन

यथा नियुक्तोऽस्मि तथा करिष्ये ॥

इति करिष्यमाणसर्वकर्मणां भगवत्समर्पणम् ।

दत्तः,—

प्रदोषपश्चिमौ यामौ वेदाभ्यासेन तौ नयेत् ।

इति वाक्याद्देदोऽभ्यसनीयः ।

ब्राह्मे मुहूर्त्ते बुध्येत धर्मार्थौ चानुचिन्तयेत् ।

चिन्तयेत् कायक्लेशांश्च वेदतत्त्वार्थमेव च ॥

ब्राह्मे मुहूर्त्ते रात्रेः पश्चिमौ याम इति स्मृतिरन्नमाज्यायाम् ।

तथाचाङ्गिराः,—

उत्थाय पश्चिमे यामे रात्रेराचम्य चोदकमित्यादि ।

रात्रे सुरीययामस्य मुहूर्त्तौ यस्तृतीयकः ।

स ब्राह्म इति विज्ञेयो विहितः संप्रबोधने ॥

इति अशक्तस्य पञ्चान्तरम् ।

विष्णुपुराणे,—

ब्राह्मे मुहूर्त्ते स्वस्थे च मानवे मतिमावृणु ।

विशुद्धचिन्तयेद्धर्ममर्थं तदविरोधिनम् ॥

अपीडया तयोः कामम् । इति तत्र किञ्चिद्देदाभ्यासस्यानु-

ष्ठानार्थं धर्मार्थकामान् सोपायान् परस्परविरोधेन विचिन्त्य
वेदतत्त्वार्थस्य ब्रह्मणो ध्यानं कार्यम् । अतएव ब्रह्मणोऽयं ध्यानौ-
पयिक इति ब्राह्मसंज्ञा । निराकारध्यानाशक्तस्य विष्णोर्ध्यानम् ।
शक्तेन योगाभ्यासोऽपि कार्यः ।

इज्ज्वाचारदमाहिंसान्नान्स्वाध्यायकर्मणाम् ।

अयं तु परमो धर्मी यद्योगैनात्मदर्शनम् ॥

इति याज्ञवल्क्योक्तेः,—

सततं कीर्त्तयन्तो मां यजन्तश्च दृढव्रताः ।

नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्यशुक्ला उपासते ॥

इति भगवदुक्तेः ।

• यन्नामकीर्त्तनं पुंसां विलायनमनूत्तमम् ।

मैत्रेयाशिषपापानां धातूनामिव पावकः ॥

इति विष्णुपुराणोक्तेश्च । तथा,—

यस्मिंश्चैतन्मर्तिर्न याति नरकं स्वर्गोऽपि यश्चिन्तने ।

विघ्नो यच्च निवेशितात्मनसो ब्राह्मोऽपि लोकोऽल्पकः ।

• मुक्तिं चेतसि यः स्थितो 'नु सुधियां पुंसां ददात्यन्वहम् ।

किं चित्रं यद्वचं प्रयाति विलयं तत्राच्युते कीर्त्तिते ॥

विष्णुधर्मोत्तरे,—

ध्यानं कृते यजन् यज्ञैस्त्रेतायां हापरेऽर्चयन् ।

यदाप्नोति तदाप्नोति कलौ संकीर्णं केशवम् ॥

विष्णुधर्मो,—

नामसंकीर्त्तनं विष्णोः सुखस्खलितादिषु^१ ।

यः करोति महाभाग तस्य तुष्यति केशवः ॥

कले द्रौपदि राज्ञस्ति ह्येको महान् गुणः ।

कीर्त्तनादेव कृष्णस्य मुक्तबन्धः परं विशेत् ॥

विष्णुपुराणे,—

अवशेनापि यन्नान्नि कीर्त्तिते सर्वपातके ।

पुमान् विमुच्यते सद्यः सिंहत्रस्तैर्मृगैरिव ॥

क्षचिच्च । सांकेत्यं पारिहास्यं वा स्तोभं हेलनमेव वा ।

वैकुण्ठनामग्रहणमशेषाघहरं विदुः ॥

तेन भक्तियुक्तातिरेकेणापि नामकीर्त्तनमात्रादेव पापक्षयः ।

यावज्जीवं प्रणवमथवा व्याहरेद्रौद्रीयं वा ।

यार्जुर्वेद्यं वसतिमथवा वारणस्यां विदध्यात्^२ ॥

त्यक्त्वा लज्जां कलिकलुषमलच्छेदकात्तीरयेद्वा ।

विष्णोर्नामान्यनिश्चममृतप्राप्तिरेषा चतुर्था ॥

इति, ईरयेदुच्चारयेत् । अत्र नामकीर्त्तनस्य मुक्तिहेतुत्वं

सत्त्वशुद्धिद्वारा ज्ञानोत्पादकत्वेन ।

चक्रायुधस्य नामानि सदा सर्वत्र कीर्त्तयेत् ।

नाशौचं कीर्त्तने तस्य स पवित्रकरो^३यतः ॥

(१) सुधास्खलितादिषु ।

(२) वाराणस्याम् ।

इति वचनात् । अशीचेऽपि नामकीर्त्तनम् ।

नारसिंहे,—

इति संकीर्त्तिते विष्णोर्नारकैर्भक्तिपूर्वकम् ।

नारक्यो यातनाः सर्वास्तेषां नष्टाश्च तत्क्षणात् ॥

अत्यन्ताशुचीनां नारकिनामपि अधिकारः ।

यदा नृसिंहकल्पे,—

यदि स्यादशुचिस्तत्र स्मरेन्नन्तं न उच्यते ।

मनो हि सर्वजन्तूनां सर्वदेव शुचि स्मृतम् ॥

लेपाद्यशीचे सूतकादौ चैवेति व्यवस्था । प्रतेन नाशुचिर्देवर्षि-
पितृनामानि नतृचरेदिति लेपाशीचविषयम् । तथा च,

“सुन्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु” इत्युक्तदोषप्रसङ्गो
ऽपि नास्ति ।

श्रीषधे चिन्तयेद्दिणुं भोजने च जनार्दनम् ।

शयने पद्मनाभश्च मैथुने च प्रजापतिम् ॥

संग्रामे चक्रिणं देवं प्रवासे च त्रिविक्रमम् ।

नारायणं तनुत्यागि श्रीधरं प्रियसङ्गमे ॥

दुःस्वप्ने स्मर गोविन्दं विपत्तौ मधुसूदनम् ।

कानने नरसिंहं तु पर्वते रघुनन्दनम् ॥

जलमध्ये वराहं च पावके जलशायिनम् ।

मायासु वामनं देवं सर्वकार्ये च माधवम् ॥

इति षोडश नामानि प्रातरुत्थाय यः पठेत् ।

सर्वकार्यमवाप्नोति विष्णुलोकं स गच्छति ॥

एवमादीनां तत्कालविधानादेव नाशीचदोषः ।

तन्नास्ति कर्मजं लोके वाचं मानसमेव च ।

न क्षीयते कलौ यत्तु गोविन्दनामकीर्त्तनात् ॥

संक्षुब्धचारयेद्यस्तु जगन्नाथेति हेलया ।

ब्रह्महत्यादिपापेभ्यो मुच्यते नात्र संशयः ॥

जगन्नाथेति यन्नाम कीर्त्तयिष्यन्ति ये नराः ।

अपराधशतं तेषां क्षमिष्ये नात्र संशयः ॥

एवमादीनि विष्णुनामानि बहुकीर्त्तनीयानि तथा यो देवो
यस्येष्टः स तन्नामकीर्त्तनसृषिकीर्त्तनमपि कुर्यात् । ब्राह्मे मुहूर्त्तं
बुध्येत स्मरेद्देववरानृषीनित्युक्तेः । तद्विस्तरभयात्र लिख्यते ।

तदेव नामकीर्त्तनरूपाणि स्नानसम्याद्यधिकारसंपादना-
नपेक्षणात् शयनादुत्थानमात्रेण कर्त्तव्यानि । यानि तु स्तोत्र-
रूपाणि जपरूपाणि वा प्रातरुत्थाय कर्त्तव्यत्वेन विद्वितान्यपि
तानि स्नातोऽधिकारी भवति दैवे पैतृ च कर्मणि । सम्याहीनो-
ऽशुचिर्नित्यमित्यादिवाक्यात् सम्योत्तरकार्याणि ।

उत्थानानन्तरमात्रकर्तृत्वे तु लेपाशीचापनयनवस्त्रपरिवर्त्तनाद्वि-
व्यवधानस्यापि दोषत्वपक्षः । न हि तादृशसन्देहव्युदासाय पृष्ठ-
सवनोयेन यजेरन्नित्यादि, कालाशीचायनादरेणानन्तर्यमाद्वियते ॥

(१) सन्देहमिरासाव पृष्ठाङ्गवमीयेन ।

अथ प्रातःकाले दर्शनीयादर्शनीयानि ।

कात्यायनः,—

पापिष्ठं दुर्भगां मद्यं नग्नमुत्कृत्तनासिकम् ।

प्रातरुत्थाय यः पश्येत्तत्कालेरूपलक्षणम् ॥

श्रोत्रियं सुभगाङ्गाञ्च अग्निमग्निचितं तथा ।

प्रातरुत्थाय यः पश्येदापद्मः स प्रमुच्यते ॥

कल्मसुत्थाय यो मर्त्यः संस्पृशेद्भृं घृतं दधि ।

सर्षपांश्च प्रियङ्गुञ्च कल्मषात् स प्रमुच्यते ॥

प्रातरुत्थायेति वचनात् स्वर्गं उषसि स्नानाद्यनपेक्षेति केचित् ।

वस्तुतस्तु स्नानादिशुद्धानन्तरं स्वर्गनम् । तथाचारस्य दर्शनात् ।

एतदस्मत्प्रियतामह-कृष्णवृहत्पण्डितमहापात्रं कृते नीतिरत्नाकरे
लिखितमनुसन्धेयम् । विष्णुपुराणे,—

प्रभाते मैथुने होमे प्रस्नावे दन्तधावने ।

स्नानभोजनजप्येषु मौनं चैवाष्टकसंस्तु ॥

कश्मीरपुस्तकपठनोपवाक्यव्यतिरिक्तशब्दानुच्चारणं मौनशब्दार्थः ।

मौनकालमाहाचार्यः,—

सन्ध्ययोरुभयोर्यप्ये भोजने दन्तधावने ।

पितृकार्यं च दैवे च तथा मूत्रपुरीषयोः ॥

ततः कल्पं ससुत्थाय कुर्यान्मैत्रं नरेश्वर ।

नैर्ऋत्यामिषुविद्येपसतीत्याप्यधिकं भुवः ॥

मेत्रं विद्धिसर्गः । मित्रोऽपानि समाश्रित इति वाक्यात् । अत्र
देशकालनियमः पुरुषार्थोऽपि नित्यकर्ममध्यपाठात्, दुरितक्षय-
फलकः न, परिसंख्यातदोषदुष्टत्वात् । अतएव देवलेन,—

सदैवोदङ्मुखः प्रातः सायंकौ दक्षिणामुखः ।

विशुद्धमृतमृजेन्नित्यं सन्ध्यासु परिवर्जयेत् ॥

इति सन्ध्याकाले निषेधः स्मर्यते । एवं चान्यकालिकरणे
दोषभावः । सन्ध्यायामप्यावेगि कार्यम् । स्थानाच्चैव मलाश्रुता-
इति शब्दाशयाख्यस्थानच्युतस्यावेगकरत्वेनाशौचापादकत्वात् ।
नाशुचिः क्षणमपि तिष्ठेदिति शौचस्य विधेयत्वेनावेगे सति
सन्ध्यायामुत्सर्गस्य विहितत्वान्न निषेधविषयत्वम् । आपस्तम्बः दूरा-
दवस्थाने मूत्रपुरीषे कुर्यात् दक्षिणां दिशं गत्वेति शेषः । अस्तमिते
वह्निर्ग्राममारादवस्थाने मूत्रपुरीषे वर्जयेत् । आराहूरे ।

मनुः,—

तिरस्कृत्योच्चरेत्काष्ठं पत्रं 'लोष्ट्रं' तृणानि च ।

नियम्य प्रयतो वाचं संवीताङ्गोऽवगुण्ठितः ॥

विष्णुपुराणे अयस्त्रीयैस्तृणैरित्यादि ।

दिवा सन्ध्यासु कर्षस्थब्रह्मसूत्र उदङ्मुखः ।

कुर्यान्मूत्रपुरीषे च रात्रौ च दक्षिणामुखः ॥

हारीतः,—ब्राणस्ये वेष्टयित्वा मूर्ध्नि ग्रैवायामासज्य
दक्षिणबाहुपार्श्वे कमण्डलुमाधायोत्सर्गं कुर्यात् । ब्राणस्यवेष्टनं
वस्त्रादिना । संख्यानवहवः यदोक्त्वस्त्रो यज्ञोपवीतं कर्षे दत्त्वा,
एतेनात्र उत्तरीयनियमः । मेहनोत्सर्गावुभौ ।

वायुपुराणे,—

शुष्केस्तृणैर्वा काष्ठैर्वा पत्रैर्वृण्णदलेन वा ।

रुक्षमयैर्भाजनैर्वापि अन्तर्द्ध्य वसुन्धराम् ॥

यमः,—

प्रत्यङ्मुखस्तु पूर्वोक्ते अपराङ्गे पराङ्मुखः ।

उदङ्मुखस्तु मध्याङ्गे निशायां दक्षिणामुखः ॥

अत्रेयं व्यवस्था ।

देवलवचनात् त्रिमुहूर्त्तात्मकप्रातःसायंकालयोर्दक्षिणामुख-
त्वम् । यमस्मृतेः त्रिमुहूर्त्तादूर्ध्वं पूर्वोक्तघटिकादये प्रत्यङ्मुखत्वम् ।
पूर्वोक्तत्रिमुहूर्त्ताधोघटिकादये प्राङ्मुखत्वम् । रात्रौ दक्षिणा-
मुखत्वमित्यादि ।

याज्ञवल्करः,—

न प्रत्यग्न्यर्कगोसोमवाय्वश्वः स्त्रीर्द्विजश्मनः ।

एतेषामुत्सर्गोऽभिर्मुखवर्ज्यः ।

यमः, प्रतपस्थानमेव च ।

मनुः,—

छायायामन्धकारे वा रात्रां वृद्धिनि वा द्विजः ।

यथामुखमुखः कुर्यात्प्राणवाधभयेषु च ॥

न मूत्रं पथि कुर्वीत न भस्मनि न गोव्रजे ।

न फालकृष्टे न जले न चित्यां न च पर्वते ॥

न जीर्णदेवायतने न वस्त्रीके कदाचन ।

सप्तत्वेषु च गर्तेषु न च गच्छन्नपि स्थितः ॥

गमननिषेधात् प्रहस्यापि निषेधः, उपविष्ट एव कुर्यादित्यर्थः ।

न नदीतीरमासाद्य न च पर्वतमस्तके ।

पुनः पर्वतमस्तकनिषेधो दोषातिशयार्थः,

देवलः,—

वापोक्पनदीगोष्ठचैत्याश्रयः पथिभस्मसु ।

अग्नौकाम्ये श्मशाने वा विष्णूचं न समाकरोत् ॥

चैत्यो ग्रामप्रसिद्धो वृद्धः, काम्यः कमनीयप्रदेशः ।

यमः,—

पल्लवानि तड़ागानि नदीप्रस्रवणानि च ।

न च गोमयभस्मानि फालकृष्टं च वर्जयेत् ॥

तुषाङ्गारकपालानि देवतायतनानि च ।

राजमार्गश्मशानानि क्षेत्राणि च खलानि च ॥

उपरुद्धो न सेवेत छायां दृश्यं चतुष्पथम् ।

दृश्यं शोभितम् ।

उदकं चोदकान्तं च पथानं परिवर्जयेत् ।

वर्जयेत् वृक्षमूलानि चैत्यश्चम्रविलानि च ॥

राजमार्गश्चतुष्पथनिषेधो दोषातिशयार्थः ।

हारीतः,—

न चत्वारोपहारयोर्मूत्रपुरीषे कुर्यात् ।

न तीर्थे न शस्यपूर्णे न यज्ञभूमौ यज्ञोयानां वृक्षाणामधस्तात् ।

तीर्थं जलावतरणमार्गः ।

वशिष्टः, नोप्तेन शाहलोपजीव्यछायासु ।

शादलो हरितस्निग्धो भूप्रदेशः, स्नां छायां प्रतीतिं शेषः ।

नोषरे न पराशुचौ तथा नाकाशे । आकाशे अट्टालिकादौ ।

यथाकाशः स्मृतो भीमस्तस्मान्नासंहते क्वचित् ।

कुर्यान्मूत्रं पुरीषं वा न भुञ्जीत स्वपेक्ष च ॥

इति वायुपुराणवचनादसंहतदेश एव आकाशः ।

आपस्तम्बः,—

स्वाच्च न मेहेत, न सोपानत्को मूत्रपुरीषे कुर्यात्, स्नां छायां प्रतीतिं शेषः ।

विष्णुपुराणे,—उत्सर्गे वै पुरीषस्य मूत्रस्य च विसर्जने ।

तिष्ठेन्नातिचिरात् तत्र न च किञ्चिदुदीरयेत् ॥

यमः,—न पश्येदात्मनः शक्तत् ।

दृष्ट्वा सूर्यं निरीक्षेत गामग्निं ब्राह्मणांस्तथा ।

एतच्च ग्रीचानन्तरं,—

दृष्ट्वानशुचिर्नित्यमग्निः प्राणानुपसृशेत् ।

गात्राणि चैव सर्वाणि नाभिं पाणितलेन तु ॥

इति अशुचिः ।

सूर्यादिदर्शने मनुना प्राथेक्षित्तस्योक्तत्वात्, कामतोऽधिक-
प्राथेक्षित्तम् ।

तेलाभ्यङ्गे तथा वान्ते मैथुने क्षुरकर्मणि ।

मूत्रोच्चारं नरः कृत्वा पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ॥

इति शिष्टाः ।

श्रीचम् ।

यान्नवल्करः,—

गृहीतशिश्रुस्रोत्याय मृद्गिरभ्युद्धृतैर्जलेः ।

गन्धलेपज्जयकरं श्रीचं कुर्यादतन्त्रितः ॥

देवलः,—

अश्रीचान्नोत्सृजेच्छिप्रं प्रस्त्राक्मेच्चारयोः स्वयम् ।

अन्यत्रोपविश्य श्रीचं कुर्यादित्यर्थः, शिश्रुधारणं वामहस्तेनैव,
धर्मविद्वत्त्रिणं हस्तमित्याद्युक्तेः ।

हारीतः,—

गुदं लोष्ट्रेण प्रमृजीत शुष्ककाष्ठेन वा ।

आपस्तम्बः, अश्मानं लोष्ट्रमाद्रौषधीन् वनस्पतीन् दूर्वामाच्छिद्य
मूत्रपुरीषयोः शोधनं वर्जयेत् । गौतमेन, पर्णेन निघर्षणं निषिद्धम् ।

व्यासः,—अश्मशूलफलाङ्गारैरुन्मृज्यान्नास्थिवर्हिषा ।

एवं शुष्ककाष्ठेन गुदमार्जनं, तदभावे, अश्मशूलफलाङ्गारास्थि-
कुशाद्रौषधिवनस्पतिदूर्वालोष्ट्रव्यतिरिक्तेन द्रव्येण, तदभावे लोष्ट्रेण
गुदमार्जनं ।

लोष्ट्रस्य विहितनिषिद्धात् विकल्पः ।

ब्राह्मे,—उद्धृतीदकमादाय मृत्तिकां चैव वाग्यतः ।

उदङ्मुखो दिवा कुर्याद्रात्रौ चेद्वत्त्रिणामुक्त्वा ॥

आहंरन् मृत्तिकां विप्रः कूलात्मसिकतात्तथा ।

नास्तु कुष्ठान्न वल्लीकान्न फालान्न च कर्दमात् ॥

न मार्गान्नोषराच्चैव श्रीचं शिष्टात्परस्य च ।

कुर्यादित्यत्र शौचमित्यर्थः^१ ।

विष्णुपुराणे, —मृदन्तर्जलात्तथा,

शौचावशिष्टां शौचार्थं न दद्यात् लेपसम्भवाम् ।

अन्तःप्राण्यवपन्ना^२ च हलीत्खातां च पार्थिव ॥

शातातपः,—शुचौ देशे तु संग्राह्या शर्कराश्च विवर्जिताः ।

रक्ता गौरास्तथा श्वेता मृत्तिकास्त्रिविधाः स्मृताः ॥

न मृदं नोदकं चापि निशायां न च गोमयं ।

न गोमूत्रं प्रदोषे च गृह्णीयादुद्धिमान्नरः ॥

अशुद्धिशङ्कायां तु शिष्टाः,

अष्टाङ्गलानि खानित्वा उदरेत्तु मृदं ततः ।

वामहस्तेनाधःशौचं कार्यम् ।

तथाच शिष्टाः,—

धर्मविहर्क्षिणं हस्तमधःशौचे न योजयेत्^३ ।

तथैव वामहस्तेन नाभेरुद्धं न शोधयेत् ॥

परं तु बालुकामयादिदेशे सर्वथा मृत्तिकाऽसम्भवे शौचलोपापत्तौ
गुणलोपेन मुख्यस्य चेति—

यस्मिन् देशे च यत्तोयं यां भूमिर्य^४ च मृत्तिकेति ।

मन्वाद्युक्त्यनुरोधाच्च यथाकथञ्चित् मृत्तिकामात्रं ग्राह्यम् ।

मनुः,— एकालिङ्गे गुदे तिस्रस्तथा वामकरे दश ।

उभयोः सप्त दातव्या मृदः शुद्धिमभीप्सता ॥

(१) इति शेषः ।

(२) अन्तः प्राण्यवपन्नाम् ।

शङ्कः,— तिस्रस्तु सृत्तिका देया कृत्वा नखविशोधनं ।

दक्षः,— अर्द्धप्रसृतिमात्रा तु प्रथमा सृत्तिका भवेत् ।

द्वितीया च तृतीया च तदर्द्धार्द्धप्रमाणतः ॥

लिङ्गेऽप्यत्र समाख्याता त्रिपर्वी पूर्यते यया ।

आर्द्रामलकमानेन सृदं गात्रविशोधनम् ॥

इति शेषसृत्तिकापरिमाणं तावन्मात्रम् ।

दक्षः,— न्यूनाधिकं न कर्त्तव्यं शौचं शुद्धिमभीप्सत् ।

एतल्लेपापगम एव ।

लेपानपगमे तु देवलः,—

यावत्साध्विति मन्येत तावत् शौचं विधीयते ।

प्रमाणं शौचसङ्क्राया न शिष्टैरनुमन्यते ॥

एवमन्यान्यपि वचनानि समाधेयानि ।

मूलशौचे दक्षः,—

एकालिङ्गे तु सव्ये त्रिभयोर्मृद्वयं स्मृतम् ।

मूलशौचं समाख्यातं शुक्रे तु द्विगुणं स्मृतम् ॥

सव्ये वामे त्रिः । उभयोर्हस्तयोः । अत्र पादयोरनुक्तावपि पूर्व्ववत्

त्रयं त्रयम् । पूतावन्मूत्ररेत्नगर्गशौचप्रमाणानि । तदपेक्षया शुक्रोत्तर्ग-

शौचं द्विगुणम् ।

मनुः,— एतत् शौचं गृहस्थानां द्विगुणं ब्रह्मचारिणाम् ।

त्रिगुणं तु वनस्थानां यतीनां स्याच्चतुर्गुणम् ॥

दक्षः,— यदुक्तं तु दिवाशौचमर्द्धं रात्रौ विधीयते ।

आतुरस्य तदर्द्धं स्यात् तदर्द्धं तु पथि स्मृतम् ॥

आतुरोऽत्र जलसंसर्गवर्द्धिणुरोगी, एतद्विण्मूत्रोत्सर्गनिमित्तं,
विण्मूत्रलेपे तु मृज्जलाभ्यां शुद्धिः, न सङ्गानियमः^१ ।

तथाच मनुः,—

विण्मूत्रोत्सर्गशुद्ध्यर्थं मृद्वार्यादेयमर्थवत् ।
दैहिकानां मलानाञ्च शुद्धिषु द्वादशस्वपि ॥

तथा,— वसाशुक्रमसृग्मृज्जामूत्रविट्कर्णविट्-नखाः ।
श्लेष्माशुद्रूपिकास्वेदो द्वादशैते नृणां मलाः ॥
पक्षां क्रमेण चैतेषां शुद्धिरुक्ता मनोषिभिः ।
मृद्वारिणा तु पूर्वेषामितरेषां तु वारिणा ॥

इति वाक्यात्मसाधारः ।

अत्र विशेषः यमेनोक्तः,—

मूत्रे तिस्रः पादयोस्तु हस्तयोस्तिस्र एवच ।
मृदः पञ्चदशमेध्ये हस्तादीनां विशेषतः ॥
एतदात्मनोयमूत्रादिस्पर्शशौचमुदाहृतम्^२ ।

देवलः,—

देशकालं तथात्मानः द्रव्यं द्रव्यप्रयोजनम् ।
उपस्थितामवस्थाञ्च ज्ञात्वा शौचं प्रकल्पयेत् ॥

(१) पादयोर्हो नृहीत्वा च ।

(२) उत्सर्गकालादन्त्ये परकीवेऽतु कथ्यते ।

परस्मै शौचित्यस्यैरेतोविषमूलजे तथा ॥

चतुर्णामपि वक्ष्यानां द्विपुत्रिंशन्मृत्तिकाः श्रुताः ।

(३) उपपत्तिः ।

यस्मिन् देशे कृतं शौचं वारिणा नतु शोधयत् ।
न शुद्धिस्तु भवेत्तस्य सृत्तिकां यो न शोधयेत् ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते,—

न यावदुपनीयन्ते द्विजाः शूद्रास्तथाङ्गन्माः ।
गन्धलेपक्षयकरं तेषां शौचं विधीयते ॥

न सह्यानियम इत्यर्थः ।

विष्णून्त्रोक्तार्थमुपविष्टस्य तदकरणं वृद्धपराशरः,—

उपविश्य तु विष्णून् कर्त्तुरस्त्वं न विन्दते ।
स कुर्यादङ्गशौचं तु स्वस्य शौचस्य सर्वदा ॥

अत्रोद्धृतोदकासम्भवेऽनुद्धृतेनापि ।

शिष्टाः,— कुर्यादनुद्धृतेनापि यदि निर्जन्तुकं जलम् ।

वितस्तिमात्रं सन्त्यज्य कुर्यात् शौचं जलाशयात् ॥

कचिच्च,—अरिर्ब्रह्मत्रां सन्त्यज्य कुर्याद्धारिण्यनुद्धृते ।

क्षिप्त्वाऽग्नावशुचिद्रव्यं तथैवान्भसि वा पुनः ॥

मासमात्रं कुर्यादिति गुरुदोषाज्जले शौचोदकपरिहाराय

यत्नः कार्यः, सृण्मयकमण्डलुसम्भवेऽप्येतन्न कार्यं ।

हारीतः,—

तिसृभिः पादौ प्रक्षाल्य गोमयेन सदा कमण्डलुं परिसृज्य

पूर्व्ववदुपसृश्य आदित्वं सोममग्निं वीक्षते ।

शङ्कलिखितौ,—

आचम्य ईशानं मनसा ध्यायेत्,—ईशानोऽत्र सर्वेशो विष्णुः

स्मृत्वा विष्णुं सनातनमिति वा ।

ब्रह्मवैवर्ते,—

कृत्वा शौचमिदं विप्रो मुखं प्रक्षालयेत् सुधीः ।

मेधातिथिः,—आकारनिमित्तः,—कमण्डलुशब्दो न जातिनिमित्तः,
तेन सुवर्णरजतवाम्नादिनिमित्तकानां कमण्डलूनां तत्तज्जातीय-
शुद्धिः कार्य्या, ब्राह्मोक्तेः, विष्णुस्मरणं विष्णुवशुकशौचाङ्गं
नाचमनाङ्गं, सोमादिषीक्षणं यथासम्भवं, इति शौचम् ।

अथाचमनम् ।

देवलः, शौचलक्षणमित्याहुर्मृदभोगोमयादिभिः ।

लेपे स्नेहे च गन्धे च व्यपकृष्टे सुदूरतः ।

पश्चादाचमनं वापि शौचार्थं वक्ष्यते विधिः ॥

गोमयेन शरीरोपघाते शुद्धिर्वाच्या, एतेन आचमनान्तरमेव
कर्माहंतालक्षणं शौचं भवति ।

देवलः,—प्रथमं प्राञ्जुखः स्थित्वा पादौ प्रक्षालयेत् शनैः ।

उदङ्मुखो वा दैवत्ये पैतृके दक्षिणामुखः ॥

दैवकर्माङ्गाचमनाङ्गपादप्रक्षालने प्राञ्जुखत्वमुदङ्मुखत्वं वा पित्राच-
मनाङ्गं पादप्रक्षालने दक्षिणामुखत्वं वा । प्रत्यक्पादावनेजन-
मिति आपस्तम्बोऽयं आचमनार्थक्रियमाणं व्यतिरिक्तविषयम् ।

तथा,—इत्येवमग्निराजानु प्रक्षाल्य चरणौ पृथक् ।

हस्तौ चामणिवन्धाभ्यां पश्चादासीत संयतः ।

शिखां बद्ध्वा वसित्वा दे निर्णिक्ते वाससी शुभे ॥

तुष्णीं भूत्वा समाधाय नोदच्छन्न विलोकयन् ।
 उदच्छन् उत्तिष्ठन् विलोकयन् दिश इति शङ्कस्मृतेः ।
 न गच्छन्न शयानश्च न चलन्न परान् स्पृशन् ।
 न हसन् नैवमात्मानं न वीक्षयन् न लोकायन् ॥
 कम्पमानः संस्कृतं त्यात्मानं हृदयं वीक्षयन्निति स्वार्थे णिच् ।
 केशान्नीविमधःकायमस्पृशन् धरणीमपि ।
 अथातः प्रथमात्तीर्थाद्दृष्टिणात्तिः पिवैत् समम् ।
 अशब्दमनवस्त्रावमवह्निर्जान्त्व^१ बुद्बुदम् ॥

प्रथमात्तीर्थाद्वाद्यादित्यर्थः ।

द्विस्ततोऽङ्गुष्ठमूलेन परिमृज्यात्तत्प्रे मुखम् ।
 नाग्राङ्गुल्या न पृष्ठैर्वा परिमृज्यात् कथञ्चन ॥

आपस्तम्बः,—

तिष्ठन् प्रह्वो वा नाचामेत् ।

मरीचिः,—भुक्तासनस्थोऽप्याचामेन्नान्यकाले कदाचन ।

व्यासः,—शिरः प्रावृत्य कण्ठं वा मुक्तकक्षशिखोऽपि वा ।

अकृत्वा पादयोः शीत्वमाचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत् ॥

तथा विना यज्ञोपवीतेनेत्यादि । *

सोपानोक्तो जलस्थो वा मुक्तकेशोऽपि वा नरः ।

उष्णीषवानाचामेदस्तेषावेष्ट्य वा शिरः ।

(१) न हसन् नैवाकलयन्मात्मानं न विलोकयन् । आकलयन् कम्पमानः

(२) कम्पमानः आत्मानम् ।

(३) अशब्दान्यबुद्बुदम् ।

गौतमः,—

वाग्यतो हृदयं स्पृशंस्त्रिषुतुर्वाप आचमेत् ।

त्रिषुतुर्वेति भावशुद्धपेक्षया, हृदयगामिनी रपः ।

भविष्ये,—समी चं चरणौ कृत्वा तथा बह्मशिखौ नृप ।

घनाङ्गुलिकरं कृत्वा एकाग्रः सुसमाहितः ॥

नारसिंहे,—

दक्षिणं तु करं कृत्वा गोकर्णकृतिवत् पुनः ।

त्रिःपिवेद्बोद्धितं तोयमास्यं द्विः परिमार्जयेत् ॥

भरद्वाजः,—तोयं गृहीत्वा दक्षिणेन तु

मुक्ताङ्गुलिकनिष्ठे तु शेषेणाचमनं चरेत् ।

दक्षः,—

संवेत्याङ्गुलमूलेन द्विःप्रसृज्यात्ततो मुखम् ।

संयताभिस्त्रिभिः पूर्वमास्य^१ मेघमुपसृशेत् ॥

आपस्तम्बः,—

त्रिरोष्ठी परिमृजेदित्येके । सकृदुपसृशेद्विरित्येके । दक्षिणेन

पाणिना सव्यं प्रोक्ष्य पादौ शिरश्चेन्द्रियाणि उपसृशेत्, पादौ

शिरश्च प्रोक्षयेदित्यन्वयः । सकृदुपसृशेदोष्ठाविति सश्वन्धः ।

ओष्ठस्पर्शान्तरं, दक्षः,—

अङ्गुष्ठेन प्रदेशिन्या घ्राणं पश्चादनन्तरम् ।

अङ्गुष्ठानामिकाभ्यां तु चक्षुः श्रोत्रे पुनः पुनः ॥

नाभिं कनिष्ठाङ्गुष्ठाभ्यां हृदयं तु तलेन वै ।

सर्वाभिस्तु शिरः पश्चाद्वाङ्ग चायेण संस्पृशेत् ॥

प्रदेशिनी, तर्जनी ।

नाभिस्पर्शनानन्तरं व्यासः,—

पुनरपथं संस्पृशेत्, हृदयस्पर्शनान्तरं चाङ्गालम्बादुदकस्पर्शनम् ।

भविष्यं,—यङ्गूमावुदकं वीरं समुत्सृजति मानवः ।

वासुकिप्रमुखाद्वागान् तेन प्रीणाति पार्थिव ॥

श्लिष्टाः,—तावन्नोपस्पृशेद्विद्वान् यावत् सव्येन संस्पृशेत् ।

मनुः,—ब्राह्मेण विप्रस्तीर्थेन नित्यकालमुपस्पृशेत् ॥

कायत्रैदेशिकाभ्यां वा न पैत्रेण कदाचन ।

कायत्रैदेशिकाभ्यां वेति उत्तरं, ब्राह्मणीतीर्थे ब्रह्मादिदीपसत्त्वे बोध्यम् ।

अपः पाणिनस्त्वष्ट्राः पिवेदाचामति द्विजः ।

—सुरापानेन तत्तुल्यमित्येवमृषिरब्रवीत् ॥

इति वचनादस्पर्शपरिहारः कार्यः, तद्वच्छब्दोक्तेन्द्रियस्पर्शनं नास्मद्देशे आद्रियते । कमण्डलुस्पर्शनं सोमतीर्थेनेति हारीतवचना-
दुद्धृतोदकेन कमण्डलुगृहीतेनाचमने सोमतीर्थस्थेन करमध्येन,
कमण्डलुशब्दश्च संस्थानवचन इत्युक्तं, तेन ताम्रपात्रादिभ्योऽपि
ग्रहणे तथा मन्तव्यम् ।

अतएव स्मृतिः,—

कांस्येनायसपात्रेण तृपुसीसकपित्तलैः ।

आचान्तः शतकृत्वोऽपि नैव शुद्धिमवाप्नुयात् ॥

कांस्यादिपात्राणामाकारेण कमण्डलुत्वेन प्रसङ्गे निषेधः ।
अन्यथा प्रसङ्गाभावात् ।

आचामेदित्यनुवृत्तौ शङ्कलिखितौ,—उद्धृतपरिपूताभिरङ्गिर-
वेक्षिताभिरुबुद्बुदाभिः शूद्राश्चेकपाण्यावर्जिताभिर्नाचामेत्,
परिपूताभिरिति अपद्रव्यनिरासेन, अवेक्षिताभिरिति दिवा ।
रात्रौ तु यमः,— रात्राववेक्षिते नैव शुद्धिरुक्ता मनीषिभिः !
आपस्तम्बः,—

भूमिगतांस्वप्स्वाचम्य प्रयतो भवति । प्रयत आचामेत् ।
एतेन स्वयमहतेन आचमनं न शुद्धिहेतुः ।

वशिष्ठः,—तस्मादुदकपाणिभ्यां परिसृज्य कमण्डलुं ।

कृत्वा चावश्यकार्याणि आचामेत् प्रयतस्ततः ॥

पर्यग्निकरणं ह्येतन्मनुराह प्रजापतिः ।

ततः कमण्डलोः । आपस्तम्बः,—न वर्षधारास्वाचमेत्, तथा
प्रदरोदके, तस्माभिश्चाकारणात् प्रदरः स्वयं दीर्घो भूभागः, अकार-
णात् व्याधिव्यतिरेकेण ।

आतुराणां स एवाह,—

उदकेनातुराणान्तु तथोष्णेनोष्णपायिनाम् ।

वशिष्ठः,—(७७-७८-७९)

प्रदरादपि आपस्तदर्पणसम्बन्धः स्युर्न वर्षरसदुष्टा याः ८-
शुचिरशुभागमाः ।

बीधायनः, पादप्रक्षालनोच्छेपेण नाचामेत्, यद्वाचामेत् भूमौ
स्त्रावयित्वाचामेत्,

आपस्तम्बः,—

नागनुदकशेषेण वृथा कर्माणि कुर्व्यत् । आचामेद्वा पाणि-
संलुब्धोदकेन नाचामेत्, अग्निपर्युक्षणार्थोपासजलशेषेण ।

याज्ञवल्क्यः,—

हृत्कण्ठतालुगाभिस्तु यथासङ्गं द्विजातयः ।

शुद्धेरस्त्री च शूद्रश्च सक्त-स्पृष्टाभिरन्ततः ॥

अन्तत इति श्लोष्ठप्रान्ते ।

हृत्पादानां परिमाणमाहोशनाः,—माषमञ्जनमात्रा हृदयङ्गमा
भवतीति ।

ब्राह्मे,—स्त्रोशूद्राधिकारे,—क्षालनाच्च करोष्ठयोः ।

शूद्राधिकारे गौतमः,—आचमनार्थे पादप्रक्षालनमेवैके ।

देवलः,— रेतोमूलशक्त्योश्चे भोजनेऽध्वपरिश्रमे ।

शौचमेवं विधं प्रोक्तमिह चान्यत्र वर्त्तते ॥

शौचमत्राचमनं, उक्तैतत्पञ्चकीतिरिक्तनिमित्ते किञ्चिदङ्गरहित-
मप्याचमनं सगुणं भवति, श्वेत्वं शिरःकण्ठप्रावरणमुक्तकक्षिशिख-
सयज्ञोपवीतत्वापादशौचानामावश्यकत्वं, उक्तपञ्चनिमित्ते सर्वाङ्गा-
दरः । अन्यत्र शक्तौ रात्र्यामपि एतद्वचनात् किञ्चिदङ्गरहितशुष्ठाने-
ऽप्यवैगुण्यम् ।

अथाचमननिमित्तानि ।

आचमनं त्रिविधं शुद्ध्यर्थं नैमित्तिकापरसंज्ञं पुरुषार्थं कर्माङ्गं चेति ।

ब्राह्मे, — क्षुते स्नेहपरित्यागे धीते वा भक्षिते सति ।

अववर्णस्य संलापे स्वप्ने वा दन्तधावने ॥

आचम्य प्रयतो भूत्वा ततः शुद्धो भवेन्नरः ।

धीते पीते ।

अववर्णः चाण्डालादिः ।

हारौतः, रथ्यामाक्रम्य कृतमूत्रपूरीषोभोक्ष्यन् वा पाणिपादं
प्रक्षाल्य वाचामेत् ।

पैठौनसिः, उच्छिष्टरेतो मूत्रस्पर्शं उत्सृज्याचम्य प्रयतो भवति,
त्रिः प्रक्षाल्य च तं देशं, तं देशं उच्छिष्टादलिप्तम् ।

बौधायनः,— नीवीं विश्वस्य परिधायोपसृशेत् ।

• वायुपुराणे, निष्ठीविते तथाऽभ्यङ्गे तथा पादावसेचने ।

उच्छिष्टस्य च सन्धाषादशुच्यप्रयतस्य वा ।

सन्देहेषु च सर्वेषु शाखां मुक्त्वा तथैव, च ॥ •

विना यज्ञोपवीतेन, नित्यमेवमुपसृशेत् ।

सन्देहे आचमनं कृतं न वा, आचमनजिमित्तं न वेति च ।

तथा,— उच्छिष्टस्य च संस्पर्शं दर्शने वान्यवासिनाम् ।

मनुः,— अध्येष्यमाणश्चाचमेत् । •

आपस्तम्बः, श्वावातपर्यन्तावोष्ठौ उपसृश्य । श्वावातपर्य-
न्तावलोमकौ,

यमः,— उत्तीर्थोदकमाचम्य अवतीर्थ उपसृशेत् । •

उत्तीर्थं जलान्निष्क्रम्य, अवतीर्थं जले प्रविश्य, नोत्तरेदनुपसृश्य,

• उत्तरेत् सन्तरेत् ।

देवलः,—यदश्वः शौचनिर्मत्तं क्षितिं प्राप्य विनश्यति ।

प्रक्षाल्याशुचिलितं च स्पृष्ट्वा चैव विशुद्ध्यति ॥

शौचनिर्मत्तं शौचस्थानादन्यत्र गतम् ।

सम्बर्त्तः,—चर्मारं रजकं वेणुं धीवरं नटमेव च ।

एतान् स्पृष्ट्वा नरो मोहादाचामेल् प्रयतोऽपि सन् ॥

आपस्तम्बः,—

सिंहाणिकाद्यालम्बे लोहितस्य केशानामग्नेर्गवां ब्राह्मणस्य
स्त्रियाश्चालम्बे महापथं गत्वाऽमेध्यं चोपस्पृश्याप्रयतञ्च मनुष्यं नीविं
च परिधायोपस्पृशेत् आर्द्रं वा शकृदोषधिं भूमिं वा, अमेध्यं
चतुर्विधम् ।

देवलः,—दूषितं वर्जितं दुष्टं कश्मलञ्चेति लिङ्गिनाम् ।

चतुर्विधममेध्यं स्यात् सर्व्वं व्याख्यायते पुनः ॥

शुच्यप्यशुचिसंस्पृष्टं द्रव्यं दूषितमुच्यते ।

अभक्ष्याभोज्यापेयानि वर्जितानि प्रचक्षते ॥

त्यक्ताः पतितकाण्डाला ग्रामकुक्कुटसूकरौ ।

श्वो च नित्यं विवर्ज्याः स्युः षडेते धर्म्मतः समाः ॥

सत्रणः सूतिका सूतीमन्तोऽक्षरजस्वलाः ।

मृतबन्धुरशुद्धश्च वर्ज्याश्चाष्ट स्वकालतः ॥

नेत्राशुविप्रुषः केशा निरस्तं नखलोम च ।

आर्द्रचर्म्मासृगिलितत्-दुष्टमाहुर्मनीषिणः ॥

मानुषास्थि श्वं विष्ठारितोमूत्रार्त्तवानि च ।

कुण्ठपः पूयमित्येतत् कश्मलं समुदाहृतम् ॥

दूषिते प्रोक्षणेनापि शुद्धिरुक्ता विधानतः ।

दुष्टे मूर्ज्जनसंस्कारैः कश्मले सर्वथा भवेत् ॥

लेपापकर्षणादिभिः । यथोक्तशुद्धेः पूर्व्वं संस्पर्शनमाचमननिमित्तं
सत्रणोऽत्र कुण्ठभगन्दरादिरोगयुक्तः । न क्षतव्रणादियुक्तः इति
बहवः । सूती प्रसवकारयित्री । मत्तो मादकभक्षणेन । उन्मत्तः
उन्मादरोगी, मृतबन्धुमृतकाशौची । एषां यथोक्तशुद्धेः पूर्व्वं
स्पर्शनमाचमननिमित्तम् ।

दन्तलग्नाधिकारे देवलः,—

न तत्र बहुशः कुर्याद्यत्नमुद्धरणे पुनः ।

भवेदशौचमत्यर्थं तृणवेधाद्व्रणे कृते ॥

रुधिरस्य मुखप्रवेशे अत्यन्ताशौचात् ।

देवलः,—

ततः शरीरश्रोत्रेभ्योमलनिःस्यन्दविस्त्रवात् ।

अन्नादीनां प्रवेशाच्च स्यादंशुद्धिर्विशेषतः ॥

तथा,—

शौचलक्षणमित्याहुर्मदम्भोगोमयादिभिः ।

लेपक्रेहे च गन्धे च व्यपक्त्ये सुदूरतः ॥

पश्चादाचमनं चेति शौचार्थं कथ्यते विधिः ।

शरीरश्रोत्रेभ्यः शरीरक्लिद्रेभ्यः, मूले द्वादशविधं पूर्व्वोक्तम्,

निःस्यन्दोलालादिः, तयोर्विस्त्रवः स्थानाञ्चलनम्, अन्नादीनां

प्रवेशो मुखद्वारा, तेन भोजनादावशुद्धिराचमनेनोपोह्यते, तत्र शुद्धार्थाचमननिमित्तानि स्वीयविण्मूत्ररितसामुत्सर्गस्पर्शनञ्च । अशौचजलतदारद्रभूस्पर्शनं, चतुर्विधमिध्यस्पर्शतम् ।' निर्लीमोष्ठादि-
देशस्पर्शनम्, उच्छिष्टब्राह्मणस्पर्शनम्, बुद्धिपूर्वकातिचुद्रनिःस्नेह-
मानुषास्थिस्पर्शनम् ।

चण्डालादिस्पृष्टस्याबुद्धिपूर्वकस्पर्शनम्, अमिधुलिसंप्रदेशस्य त्रिः-
प्रक्षालनपूर्वकम्, आचमननिमित्तम्, अस्थिसञ्चयनोद्धं रोदनम्,
जलाशयप्रवेशोत्तराणि भुक्तमात्रवमनम्, चण्डालोदकवासूतकीपति-
तश्वतत्स्पृष्टदर्शनम्, रक्षाकर्दमस्पर्शनम्, परकीयद्वादशविधम-
लस्पर्शनम्, भासकाकवलाकावानरमार्जारखरोदृशसूकरकुक्कुट-
वराहचेलनिर्जेजकरजकचर्मकृत्व्याधकैवर्ततैलकृत्सुराविक्रयिणट-
नपुंसकवेश्यानां स्पर्शनम् ।

नाभेरुद्धं करौ मुक्ता यदङ्गमुपहन्यते ।

तत्र स्नानमधस्तात् क्षालनेनैव शुध्यति, इति, वचनादुत्तमाङ्गे
स्नानमधिकम् ।

एवं च, एभिर्यदङ्गसंस्पृष्टं शिरोवर्जं द्विजातिषु ।

इत्यत्र शिरःपदं नाभ्यर्द्धभागपरमेव । तथाचमनं कृतं न वेति
सन्देहः, आचमननिमित्तं न वेति सन्देहश्च, एतानि शुद्धार्थाचमन-
निमित्तानि ।

(१) घृतं, स्नेहसत्यागाः, भोजनपाने, चण्डालादिभाषणमिथ्याभाषणपरुषभाषण-
निद्रा दलघावनवस्त्रपरिवर्त्तनरथ्याक्रमस्यानि । द्वादशस्नानां स्वस्थानात्प्रच्यवनम् ।
सानुवेतरनिःस्नेहपञ्चनसास्थिस्पर्शनम् । पञ्चनसास्थिस्नेहस्पर्शनम् ।

अथ पुरुषार्थाचमननिमित्तानि, अमकृतविकृतश्वासः, ब्राह्मण-
स्पर्शनम्, अग्निस्पर्शनम्, गोस्पर्शनम्, लोद्गादिरहितस्य हस्तस्य
दक्षिणं प्रत्युद्यमः, पादक्षालनं, शिखावन्धनं, नीविश्रंसनं, वस्त्र-
परिधानं, यज्ञोपवीतवह्निःकरणं, स्नानं, भोजनारम्भः ।

उच्छिष्टदोषरहितताम्बूलादिभक्षणं, शयनारम्भः, श्मशाना-
क्रमणं, अभ्यङ्गः,
श्मशानाक्रमणं, अभ्यङ्गस्याशुचिकरत्वे मानाभावादेवान्नाचामनं
पुरुषार्थः । श्मशानाक्रमणं नाशुचिकरम् ।

महाभारते,—

न च मेध्यतरं किञ्चित् श्मशानादिह विद्यते । इति ।
एतेषु निमित्तेष्वचमनस्योपात्तदुरितक्षयः फलम् । क्रियाङ्गाचमनं
सामान्यतः । .

क्रियाञ्च कुरुते मोहादनाचम्येह नास्तिकः । इति,
वायुपुराणोक्तं, त्रिशेषतश्च, प्राणस्थायमनं कृत्वा आचमेत् प्रयतो-
ऽपि सन्नित्यादौ सन्ध्यास्तर्गतप्राणायामस्य निमित्तत्वम् ।

तत्त्वसारसंहितायाम्,—

अर्चयित्वा महेशानमनाचम्य क्रियान्तरम् ।
कुर्वन् किंषिषमाप्नोति सत्यमीश्वरभाषितम् ॥

तथा,—

आदित्यञ्च गणाध्यक्षं क्षेत्रपालञ्च पार्व्वतीम् ।
आराध्याचमनं कार्यं सुधिया कर्त्तुमिदृशम् ॥

लङ्घयित्वा च निष्क्रान्त्यमेतेषां त्रिदशाधिप ।

सद्य आचमनं कार्यं कर्मान्तरविशुद्धये ॥

इत्यादौ कर्माङ्गाचमनम् ।

तथा,—

आङ्गे पिण्डदानादौ कर्माङ्गमाचमनम् । अतएव पैतृके दक्षिणा-
मुख इति पादप्रक्षालने दिङ्मुखनियम उक्तः । शुद्धार्थाचमनमेव
कर्माङ्गं न पृथक्कर्माङ्गमाचमनम् ।

अथ हिराचमननिमित्तानि ।

याज्ञवल्क्यः—

स्नात्वा पीत्वा क्षुते सुप्ते भुक्ते रथोपसर्पणे ।

आचान्तः पुनराचम्य वासोऽन्यत् परिधाय च ॥

आपस्तम्बः । भोक्ष्यमाणस्तु प्रयतोऽपि हिराचामेत् । द्विः
परिमृजेत् । सकृदुपसृष्टेत् । भोजनपूर्वाचमने द्विः परिमार्जन-
नियमः । अन्यत्र द्विस्त्रिर्वा । ओष्ठस्पर्शनमात्रं संकृत् । अन्यत्र
सकृत्त्रिर्वा । कलिलकासश्वाससर्थाचत्वरश्मशानाक्रान्तेष्वाचान्तः
पुनराचामेत् । कलिलं कठिनं, श्लेष्मा, श्वासोव्यायामादिकाले
विकृतः, चत्वरं भूतादीनां बलिदानस्थानम् ।

शङ्खलिखितौ, मूत्रपुरीषष्ठीवनादिषु शुक्तवाक्त्राभिधाने पुन-
रुपसृष्टेत् । शुक्तं परुषं आदिपदं शुक्तोत्सर्गस्याप्युपलक्षणम् ।
हिराचमनाधिकारे वशिष्ठः, ओष्ठौ संस्पृश्य च तथा यत्र स्ना-
तामलोमकौ, स्नानं पानं क्षुतं स्वापः । भोजनान्तः, रथोपसर्पणं,

वस्त्रपरिधापनं, भोजनारम्भः, कठिनश्लेष्मात्यागः, कासः, विकृत-
श्वासः, चत्वरारण्यं, श्मशानाक्रमणं मूत्रपुरीषोत्सर्गः, ष्ठीवनं,
पक्षवाक्त्राभिधानं, शुक्रोत्सर्गः, इत्यष्टादशद्विराचमननिमित्तानि ।
शुद्धयर्थे नैमित्तिके च यथासम्भवं, द्विराचमनेऽपि सकृदेवेन्द्रियस्पर्शनं
कार्थ्यं न हिः । द्विराचमनेऽपि सर्वोपेतत्वादिविचारः पूर्व्ववत् ।

अथाचमनानुकल्पः, आपस्तम्बः, स्वप्ने 'सर्व्वथौ सिंहाणिकास्त्रा-
वालम्बे लोहितस्य केशानां अग्नेर्गवां ब्राह्मणस्य स्त्रियाश्चालम्बे
महापथं गत्वाऽसौधं चोपस्पृश्याप्रयंतमानुषम् । नीवीं च परिधाय
अप उपस्पृशेत् ।

आर्द्रं वा सकृतोषधिं भूमिं वा उक्तनिमित्तेष्वचमनासम्भवे
आर्द्रगोमयस्पर्शनम् । तदभावे आर्द्रद्वयस्पर्शनम् । तदसम्भवे
भूस्पर्शनम् ।

पराशरः,—

क्षुते निष्टीवने चैव दन्तश्लिष्टे तथा नृते ।

पतितानाञ्च सम्भाषे दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ॥

प्रभासादीनि तीर्थानि गङ्गाद्याः सरितस्तथा ।

विप्रस्य दक्षिणे कर्णे सन्तीति मनुरब्रवीत् ॥

आदित्योपरुणः सोमोवायुरग्निस्तथैव च ।

त्रिप्रस्य दक्षिणे कर्णे नित्यं तिष्ठन्ति देवताः ॥

तद्वाक्यशेषात् सर्व्वत्राचमननिमित्ते दक्षिणकर्णस्पर्शनमनुकल्पः ।

एषु च निमित्तेषु अवश्यमनुकल्प इति वाक्यान्तरेण च आचमन-
स्थैष्वेव विधानात् । दन्तस्निष्टे चाचमनविध्यभावात् कर्णस्पर्शनं
मुख्यम् ।

मार्कण्डेयपुराणे, —

क्षुत्वा निष्ठौघ्य वासस्य परिधायाचमेत् बुधः ।

कुर्यादाचमनं स्पर्शं गोष्ठस्यार्कदर्शनम् ॥

कुर्वीतालम्भनं वापि दक्षिणश्रवणस्य तु ।

अविद्यमाने पूर्वोक्तेरुत्तरप्राप्तिरिष्यते ॥

क्षुत्निष्ठौघवनवस्त्रपरिधानेषु प्रथमकल्प आचमनं, तदसम्भवे
गोष्ठस्पर्शनम् । तस्याप्यसम्भवे सूर्यदर्शनम् । तदसम्भवेऽपि
दक्षिणकर्णस्पर्शनम् ।

क्षुते निष्ठौघने सुप्ते परिधानेऽशुपातने ।

कर्मस्य एषु नाचामेदक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ॥

इति रत्नाकरलिखितवाक्यात् कर्ममध्ये एषु कर्णस्पर्शनं मुख्यः कल्पः ।
स्मृत्यन्तरे, —

गङ्गा वै दक्षिणे कर्णे नासिकायां हुताशनः ।

उभावपि च स्पर्ष्टव्यौ तत्क्षणादेव शुद्ध्यति ॥

एतदुक्तनिमित्तादन्यत्राचमनानुकल्परूपम् ।

अथाचमनापवादः ।

अत्राङ्गिरसी, मधुपर्के च सोमे च अशु प्राणाहुतिषु च ।

नोच्छिष्टसु भवेद्विप्रौ यथालेर्व्वचनं तथा ॥

अनापिस्विति प्राणाहुतिसाहचर्यादापोशनपरमिति लक्ष्मीधरः ।

तदन्यजलपाने त्वाचमनम् ।

शातातपः,--

दन्तलग्ने फले मूले भक्ष्यन्नेहे तथैव च ।

ताम्बूले चक्षुदण्डे च नोच्छिष्टो भवति द्विजः ॥

फले मुखशुद्धये कटुतिक्तकषायादी, अत्र शुद्ध्यर्थमाचमनं नास्ति ।
नैमित्तिकं, स्यादेव । अतएव भट्टाः, परस्पृष्टताम्बूलभक्षणं
तदवसाने'नाचमनं च दुराचार इत्याहुः ।

गौतमः, दन्तस्निष्टे दन्तधावनादन्यत्र जिह्वाभिर्भक्षणं प्राक्
च्युतेरित्येके । चुतेरास्त्रास्त्राववत् निगिरन्नेव तच्छुचिः । अन्यत्र
जिह्वाभर्शनात् यावज्जिह्वया दन्तेभ्यो, तत्क्षेदो नोपलभ्यते इत्यर्थः ।

सत्यजिह्वाभिमर्शणे यावन्न च्यवते तावच्छुचिरित्येके मन्यन्ते ।
चुतेरास्त्रास्त्राववत् लालावत् निगिरन्नेव तच्छुचिः ।^१

आचान्तस्य यदवशिष्यते मुखे दन्तलग्नातिरिक्तमपि, तदपि
निगिरन्नेव शुचिरित्यर्थः ।

पैठीनसिः, भूमिगता विन्दवः परासृष्टाः पूताः, विप्रुषः शुद्धाः,
द्विरोमक्लिन्नेष्वआचामेत् । विन्दवः आचमनविन्दवः, परासृष्टाः

(१) तदवसानानाचमनम् ।

(२) देवलः—भोजने दन्तलग्नानि निर्हृत्याचमनं चरेत् । दन्तलग्नसंज्ञार्थं
लेपं मन्येत इत्यवत् ।

वशिष्टः,—न श्लेष्मणतोलेपः अशुचिरित्यर्थः । अनापानमुखे आचान्तस्याव-
शिष्टं निगिरन्नेव तच्छुचिः ।

सृष्टाः, पूताः न प्रत्ययहेतवः, अङ्गपतिता अपि रोमहयाद्र्भाव-
मापादयितुं समर्था एवाचमननिमित्तं भवति ।

याज्ञवल्क्यः,—

मुखजा विप्रुषोमेध्यास्तथाचमनविन्दवः ।

श्मश्रु चास्यगतं दन्तस्त्रिष्टं त्यक्त्वा ततः शुचिः ॥

मुखविप्रुषः श्लेषविन्दवः, श्मश्रु चास्यप्रविष्टमुच्छिष्टं न करोति,
दन्तसक्तं चाम्नादिकं स्वयमेव च्युतं त्यक्त्वा शुचिर्भवति, अच्युतं
तदन्तसमं तथाच पूर्वोक्तनिगिरणमनेन विकल्प्यत इति
विज्ञानेश्वरः ।

मनुः,—

सृशन्ति विन्दवः पादौ य आचामयतः परान् ।

भूमिगास्ते समा ज्ञेया न तैरप्रयतोभवेत् ॥

अन्याचमनार्थं जलं ददतोयेऽम्बुविन्दवः पादौ सृशन्ति तं शुद्ध-
भूगतेनाम्बुना तुल्या इति कृष्णकभट्टः । विस्तरस्तु अस्मात्कृते
शुद्धिसारे च द्रष्टव्यः ।

बृहस्पतिः,—

प्रचरन्नन्नपानेषु यंदोच्छिष्टमुपसृशेत् ।

भूमौ निधाय तद्व्यमाचान्तः प्रचरेत्पुनः ॥

अरण्येऽनुदके रात्रौ चौरव्याघ्राकुले पथि ।

कृत्वा मूत्रपुरीषे तु द्रव्यहस्तो न दूषति ॥

शीघ्रं तु प्रथमं कुर्यात् पादौ प्रक्षालयेत्ततः ।

उपसृश्य तदभ्युक्ष्य गृहीतं शुचितामियात् ॥

मनुः,— उच्छिष्टेन तु संस्पृष्टो द्रव्यहस्तः कथञ्चन ।

अनिधायैव तद्द्रव्यमाचान्तः शुचितामियात् ॥

एतदन्नव्यञ्जनादिव्यतिरिक्तद्रव्यविशेषमिति विश्वरूपः । इत्या-
चमनप्रकरणम् । •

अथ दन्तधावनम् ।

नरसिंहपुराणे,—

मुखे पर्युषिते नित्यं भवत्यप्रयतो नरः ।

तस्माच्छुष्कमथार्द्रं वा भक्षयेत् दन्तधावनम् ॥

खदिरस्य कदम्बस्य करञ्जस्य वटस्तथा ।

तिन्तिडीवेणुपृष्ठञ्च आम्बनिम्बौ तथैव च ॥

अपामार्गस्य विस्वस्य अर्कस्योदुम्बरस्तथा ।

नारदः,—

एते प्रशस्ताः कथिता दन्तधावनकर्म्मणि ॥

दन्तकाष्ठस्य वक्ष्यामि समासेन प्रशस्तताम् ।

आम्बपलाशविल्वानामपामार्गशिरीषयोः ।

वदरस्य कदम्बस्य करवीरकरञ्जयोः ॥

सर्वे कण्टकिनः पुण्याः क्षीरिणश्च यशस्विनः ।

कटुतिक्तकषायाद्या धनारोग्यसुखप्रदाः ॥

अष्टाङ्गुलेन मानेन तत्प्रमाणमिहोच्यते ।

प्रादेशमात्रमथवा तेन दन्तान् विशोधयेत् ॥

अत्र भक्षयेदिति भक्षणधर्मप्राप्तार्थं तेनाद्यन्तयोर्द्विराचमनम् ।

आचमनस्य भोजनाङ्गत्वं भोजनप्रकरणलेख्यम् ।

कात्यायनः,—

नारदाद्युक्तवार्त्तयमष्टाङ्गुलमपाटितम् ।
 सत्वचं दन्तकाष्ठं स्यात्तदग्रेण प्रधापयेत् ॥
 उत्थाय त्रेत्रे प्रक्षाल्य शुचिर्भूत्वा समाहितः ।
 परिजप्य च मन्त्रेण भक्षयेदन्तधावनम् ॥
 आयुर्वलं यशोवर्चः प्रजापशुवसूनि च ।
 ब्रह्माप्रज्ञां च मेधाञ्च तन्नो धेहि वनस्पते ॥
 इति काष्ठाभिमन्त्रणम् ।

विष्णुः,—

न दक्षिणापराशामुखः । उदङ्मुखः प्राङ्मुखी वा वटाशनाकर्णखदिर-
 करञ्ज-करवीरसर्जारि-मेदापामार्गमालतीककुम्भविखानान्यतमं
 कषायं कटुतिक्तं वा कनोनिकास्थौल्यं सकूर्चं द्वादशाङ्गुलं,
 प्रातर्भुक्त्वा च यतवाक् भक्षयेदन्तधावनम् ।

हारीतः,—

काले पालाशकोविदारश्चेन्मातृकतिल्वकशाकवृक्षनिर्गुण्डीशिखण्डी-
 वेणुवर्जं प्लक्षमासकवदरीकरञ्जशम्यशनकानीत्येके । दधित्य-
 हरितक्याखकर्णशालाशनकानीत्यपरे । विष्वखदिराम्बपालाश-
 शिरीषापामार्गानामन्यतममनार्द्रम् । नातिशुष्कं नातिस्थूल-
 मपोथिताग्रं अनोष्ठग्रन्युदङ्मुखो वा वाग्यत आसीनोदन्तकाष्ठं
 भक्षयेत् । काले उषःकाले तिल्वकः, विष्वकः । शाकवृक्षः

शागवन इति प्रसिद्धः । शिखण्डी मयूरशिखा । दधित्यः कपित्थः,
एके अपरे, इत्युभयत्रापि वर्जयित्वेति शेषः, पालाशः आम्नातक-
वृक्षः, आर्द्रं सद्यच्छिन्नं ततोऽन्यदनार्द्रं अपोयिताग्रमीषच्चूर्णिता-
ग्रम्, अनोष्ठग्रन्थि, दन्तधावनकाले ओष्ठसमीपग्रन्थिरहितम् ।

विष्णुः, न पलाशं दन्तधावनं स्यात् ।

न स्नातकारिष्टविभीतकधवधन्यनवर्जितम् ।

न कोविदारशमीपौलुपिप्पलेङ्गुदगुगुलुः ॥

न वन्धुकिर्निर्गुण्डीशिग्रुतिथ्यतिन्दुकः ।

न पारिभद्रान्तिकामीचकशान्मलीषणवर्ज्यम्, मधुरं नार्द्रं नोर्द्ध-
शुष्कं न शुधिरं न पूतिगन्धं, न पिच्छिलं, दन्तकाष्ठं, भक्षये
दित्यर्थः । धन्यः, धमनः, पौलुः, गुडफलं, पारिभद्रः, पालधुया-
इति प्रसिद्धः ।

स्मृत्यन्तरे,—

गुवांकतालहिंतालास्तथा ताली च केतकी ।

खर्जूरं नारिकेलं च समैते दृणराजकाः ॥

दृणराजपलाशैश्च न कुर्याद्दन्तधावनम् ।

इष्टकालोद्गपाषाणैर्नखैरङ्गुलिभिस्तथा ॥

सुक्ता चानामिकाङ्गुष्ठौ वर्जयेद्दन्तधावनम् ।

अत्र ये क्षीरकण्टकितित्तकटुकषाया अपि निषिद्धास्तेषां विहित-
निषेधे विकल्पापत्तेः पर्युदासात्यतिनिधित्वेनाप्युपादानम् ।

आसनं शयनं यानं पादुके दन्तधावनम् ।

वर्जयेद्दन्तिकांमसु पालाशं नित्यमात्मवान् ॥ इति—

वाक्यात्कषायक्षीरिणोऽप्यस्य न प्रतिनिधित्वमपि ।

महाभारते,—प्रक्षाल्य हस्तौ पादौ च मुखञ्च सुसमाहितः ।

दक्षिणं बाहुमुद्धृत्य कृत्वा जान्वन्तरालतः ॥

क्षीरिणोवृक्षगुल्माद्वा भक्षयेद्दन्तधावनम् ।

त्याज्यं सपत्रमज्ञातमूर्द्धशृङ्गं च पाटितम् ॥

त्वग्बिहीनं ग्रन्थिमुखं तथा पालाशशृङ्गपम् ।

ऋजुं वितस्तिमात्रं च कीटादिभिरदूषितम् ॥

पारस्करः,—

दन्तप्रक्षालनादीनि नित्यमपि, अन्नाद्यायेति मन्त्रः, तेन दन्त-
धावनाङ्गं, परिजप्य च मन्त्रेणेति कात्यायनोक्तौ काष्ठसंस्कारत्वेन
मन्त्रजपविधिरिति भिन्नार्थत्वादनयोः समुच्चयः आयुर्व्वलं यशो-
वर्च इत्यादिमन्त्रलिखितः ।

अन्नाद्यायू व्यूहध्वं सोमोराजाय मागमत् ।

समे मुखं प्रमार्ज्यते यशसा च वलेन च ॥

इति पारस्करसौचोमन्त्र इतिद्वयं पठनोयम् ।

विष्णुः,—

प्रक्षाल्य भङ्ग्या तृज्जङ्घातृश्चौ देशे प्रयत्नतः ।

भारते—पतितोऽभिमुखे सम्यग्भोज्यमाप्नोत्यभीक्ष्णितम् ॥

ऐश्वर्य्यभङ्गमाप्नोति क्षिप्ते तदशुचौ भुवि ।

नरसिंहपुराणे—

प्रतिपद्दर्शषष्ठीषु नवम्यां चैव सप्तमाः ॥

दन्तानां काष्ठसंयोगोदङ्गत्वासप्तमं कुलम् ।

महाभारते,—

भक्षयेत् शास्त्रदृष्टानि पर्व्वस्त्रपि च वर्ज्जयेत् ॥

तानि विष्णुपुराणे—

चतुर्हश्यष्टमी चैव अमाभास्या च पूर्णिमा ।

पर्व्व्याख्येतानि राजेन्द्र रविसंक्रान्तिरेव च ॥

स्मृत्यन्तरे—

श्राद्धे जन्मदिने चैव विवाहे सुखदूषिते ।

व्रते चैवोपवासे च वर्ज्जयेत् दन्तधावनम् ॥

न भक्षयेद्दन्तकाष्ठमेकादश्यां नरेश्वर ।

आदित्यदिवसं चैव तस्मादेनोमहङ्गवेत् ॥

तथाच—

श्राद्धादिभोजनोत्तरदन्तधावनस्य सुखार्थदन्तधावनस्यापि निषेधो
भोगत्वात् ।

सर्वभोगविवर्जित इति तच्चनात् ।

व्रतोपवासदिवसे खादित्वा दन्तधावनम् ।

गायत्र्याः शतशः पूता अपः प्राश्य विशुद्ध्यति ॥

अत्र अङ्गवैगुण्येऽपि धर्मः, नित्यकर्मांतरवदशक्तिकृताङ्गहानेऽपि-
फलोदयात्, काष्ठान्तरेण जिह्वोक्तेः, तोयगण्डूषैर्बहुशो सुख-
चालनं, दन्तकाष्ठप्रत्यन्नातत्वेन गण्डूषकरणे सङ्गदेवाभिमन्त्रणं,
द्वादशगण्डूषाणामेकसाधनत्वात्,

पैठीनसि,—

अलाभे वा निषेधे वा काष्ठानां दन्तधावनम् ।

पर्णेन वा विशुद्धेन जिह्वोस्तेखं समाचरेत् ॥

स्मृत्यन्तरे,—

कुङ्कुषष्ठोर्नवभ्यां वै पक्षादौ दन्तधावनम् ।

पर्णेन्यत्र काष्ठैस्तु जिह्वोस्तेखः सदैव हि ॥

व्यासः,—

अलाभे दन्तकाष्ठानां निषिद्धायां तथा तिथौ ।

अपां द्वादशगण्डूषैर्विदध्यादन्तधावनम् ॥^१

एवमादिषु पर्णगण्डूषयोर्विकल्पः, पर्णपञ्चैषोहः, तस्यापि वृक्षज-
त्वात्, अतएवास्मद्देशे सर्वदा आस्रपत्रेणैव दन्तधावनसमाचारः,
निषिद्धदिनेऽप्यदुष्टत्वात्, गण्डूषकरणपत्रे, धान्यमंसीत्यत्र रतसेमां
समसीतिवत् बहुजलगण्डूषे इत्यूहः कार्यः, सुसुक्ष्मोरग्निहोत्राद्यनु-
ष्ठानवत्, आयुरादिमन्त्रोक्तकामनारहितस्यापि मन्त्रः पठनीयः ।

विष्णुपुराणे,—

स्वाचान्तश्च तत् कुर्यात्पुमान् केशप्रसाधनम् ।

आदर्शस्नानमाङ्गल्यदूर्वाद्यालम्भनानि च ॥

देवोपुराणे,—

नेत्रास्नानं निषेवेत दन्तधावनपूर्वकम् ।

(१) न रात्रिवासः स्नायादिति मङ्गलाख्ये तावत् वस्त्रान्तरपरिधानमुक्तम् ।
तत् पुरीषीर्त्तर्गर्भौचानन्तरवस्त्रान्तरपरिधानेनैव चरितार्थम् ।

मनुः—

मैत्रं प्रसाधनं चैव दन्तधावनमञ्जनम् ।

पूर्वाह्ण एव कुर्वीत देवतानाञ्च पूजनम् ॥

अञ्जनं सौवोराञ्जनमिति लङ्गोदरः, वैद्यशास्त्रोक्तमञ्जनग्रहणञ्च,
स्नातकधर्मत्वान्नित्यम् ।

इति दन्तधावनप्रकरणम् ।

अथ प्रातःस्नानम् ।

न रात्रिवासः स्नायादिति ब्रह्माण्डे यद्वस्त्रान्तरपरिधानमुक्तं तत्
पुरीषोक्तगर्गशौचान्तरवस्त्रान्तरपरिधानेनैव चरितार्थम् ।

विष्णुः,—

प्रातःस्नाय्यात्किरणप्रस्तां प्राचीमवलोक्य स्नायात् ।

कात्यायनः ।

यथाऽह्नि तथा प्रातर्नित्यं स्नायादनातुरः ।

दन्तान् प्रक्षाप्य नद्यादौ गृहे चेत्तदमन्त्रवत् ॥

अल्पत्वाद्दोमकालस्य बहुत्वात् स्नानकर्म्मणः ।

प्रातर्न तनुयात् स्नानं, होमलोपो विगर्हितः ॥

यथाह्नौति मध्याह्नस्नाने, तिकर्त्तव्यतातिदेशः, दन्तान् प्रक्षाप्येति
दन्तधावनस्य प्रायत्यार्थत्वात् दन्तधावनानन्तर्यं प्रातःस्नानस्योक्तं,
अनातुरः स्नानवर्हिष्णुरोगरहितः, गृहे चेदिति तत्प्रातःस्नानं
उपप्लवादिना गृहे क्रियते चेत् तदा स्नानाङ्गमन्त्ररहितस्नानम्,
अन्तर्जलजपमन्त्रसु तोयकुम्भानां भिषिच्यमानस्यापि स्यादेव, तत्र
युक्तिरग्रे वाच्या ।

दक्षः,—

लालास्त्रेदसमाकीर्णः शयनादुत्थितः पुमान् ।

अत्यन्तमलिनः कायो नवद्विद्रसमन्वितः ॥

स्नवत्येव दिवारात्रौ प्रातःस्नानं विशोधनम् ।

अस्नात्वा नाचरेत्कर्म जपहोमादि किञ्चन ॥

प्रातःस्नानं प्रशंसन्ति दृष्टादृष्टकरं शुभम् ।

सर्वमर्हति शुद्धात्मा प्रातःस्नायी जपादिकम् ॥

दृष्टं मलापनयनद्वारा शरीरशुद्धिः, अदृष्टं नित्याचरणात्पापक्षयः,

विष्णुः,—

स्नातोऽधिकारी भवति दैवे पैत्रे च कर्मणि ।

पत्निव्राणां तथा जाप्ये-दाने च विधिचोदिते ॥

अलक्ष्मोः कालकर्षी च दुःखं दुर्विचिन्तितम् ।

अस्मात्त्रेणाभिषिक्तस्य नश्यन्तीति च धारणा ॥

याम्यं हि यातनादुःखं प्रातःस्नायी न पश्यति ।

नित्यस्नानेन पूयन्ते येऽपि पापकृतो जनाः ॥

कालकर्षी दुःसहदुरिता बालविधवा वा, दुर्विचिन्तितं स्वानिष्ट-
चिन्तनं, अस्मात्त्रेण उद्धृतानुद्धृतसाधारणेन,

व्यासः,—प्रातः संक्षेपतः स्नानं होमार्थं तद्विधीयते ।

मृन्मात्रविधिनिष्पाद्यं मध्याह्ने तत्तुविस्तरम् ॥

होमार्थं विस्तराभावस्यार्थवादत्वान्निरन्तेरपि प्रातः संक्षेपविधिः ।

एवं प्रातरुक्तसंक्षेपविधिर्मध्याह्नेऽप्यशक्तस्य । एवं काम्येऽपि तीर्थ-

स्नानादौ संक्षेपविधिरनुकल्पः ।

अनुकल्पस्याप्यतिदेशात्, काम्ये तु विशेषः शक्तस्य प्रातः संक्षेपेण

करणेन न फलं, नित्ये तु शक्तावपि संक्षेपेण नित्यकरणे प्रत्यवा-

याभाव एव, न पापक्षयरूपं फलम् ।

प्रभुः प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पे प्रवर्त्तते ।

न साम्प्रदायिकं तस्य दुर्भतेर्विद्यते फलमित्यभिधानात्,

तथाच स्मृतिः,—

स्नातस्य वक्रितमेन तथैव परवारिणा ।

शरीरशुद्धिर्विज्ञेया न तु स्नानफलं लभेत् ॥ ”

योगियान्नवल्काः,—

उषस्युषसि यत् स्नानं सन्ध्यायामुदितं रवी ।

प्राजापत्येन तत्तुल्यं महापातकनाशनम् ॥

उषसि अरुणोदये, सन्ध्यायां सूर्योदयात् प्राक् एवञ्च उदिते
रवावित्यनुकल्पः ।

शङ्खः,—

नित्यं नैमित्तिकं काम्यं क्रियाङ्गं मलकर्षणम् ।

क्रियास्नानं तथा षष्ठं षोडास्नानं प्रकीर्तितम् ॥

अस्नातस्तु पुमान्नाह्नी जप्याग्निहवनादिषु ।

प्रातःस्नानं तदर्थन्तु नित्यस्नानं प्रकीर्तितम् ॥

आपस्तम्बः,—

नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नानमिष्यते ।

तर्पणन्तु भवेत्तच्च अङ्गत्वेन तु निश्चितम् ॥

इति वचनान्नित्ययोः प्रातःस्नानमध्याह्नस्नानयोः काम्यतीर्थादि-
स्नाने च स्नानाङ्गतर्पणम् । न तु क्रियाङ्गमलापकर्षणस्नानयोः,
स्नानदेशादिविचारोमाध्याह्निकस्नानप्रकरणे लेख्यः, परब्रह्मतत्त्वादि-
सप्तपिण्डानुद्धृत्य जलं प्रविशेत् ।

रूपतङ्गागातिरिक्तपरकृतजलाशये पञ्च मृत्पिण्डान्, परकृतकूपे
पिण्डत्रयं, केषाञ्चिन्मते जलकुम्भत्रयमात्रोद्धरणं, सेतुजले पिण्ड-
त्रयं, कुम्भत्रयोद्धरणञ्च, इत्याद्यपि तत्र लेख्यम् ।

बौधायनः, श्मशानमापोदेवगृहं गोष्ठं यत्र च ब्राह्मणाः,
अप्रक्षाल्य पादौ नान्तःप्रवेष्टव्यम् ।

तथाचिः, प्रादौ प्रक्षालयेदिति । इदमनुवृत्तस्नानाङ्गं, स्नानाङ्ग-
तर्पणञ्च अङ्गत्वादेवं स्नानसमकालं कर्त्तव्यम् । तदसम्भवात्तत्पूर्वं
पश्चाद्वा कर्त्तव्यम् । तत्र सान्निवचनाभावात् स्नानसमनन्तरमेव
कार्यम् ।

किञ्च स्नानस्य कर्त्ताधिकारसम्प्रादकत्वमपूर्वधारकं, अपूर्वञ्च
तर्पणाद्यङ्गसहितात् स्नानाच्च स्नानमात्रात्, तेन सन्ध्याधिकार-
सिद्ध्यर्थं स्नानं तर्पणं च कार्यम् ।

स्मरन्ति रत्नमालायाम्,—

आचम्य प्रयतः पूर्वं स्नानं प्रातः समाचरेत् ।

स्नात्वा संतर्पयेद्दिवा च ऋषीन् पितृगणांस्तथा ॥

आचम्य प्रयतो नित्यं पुनराचम्य वाग्यतः ।

संमार्ग्यं मन्त्रैरित्यादिना तर्पणानन्तरं सन्ध्याकरणस्य वाचनिक-
त्वात् । इदञ्च स्नानाङ्गतर्पणं शिरःस्नातस्यैव, सर्व्याङ्गजलसंयोगस्यैव
स्नानशब्दार्थत्वमिति वक्ष्यते ।

तथाच मार्कण्डेयपुराणे,—

शिरःस्नातसु कुर्वीत दैवं पैत्रमथापि वा ।

यत्तु वामनपुराणे—

कृत्वा शिरःस्नानमध्याह्निकं वा संतर्प्य तोयेन पितॄन् मनुष्यानि ।
तदनुवादित्वाच्छिरःस्नानपक्षे संतर्प्येत्थेवं परम् ।

जावालः, स्नानप्रकरणे,—

नार्द्रमेकं च वसनं परिदध्यात् कथञ्चन ।

पद्मपुराणे,—

अनुवृत्तैरुद्धृतेर्वा जलैः स्नानं समाचरेत् ।
तीर्थे प्रकल्पयेद् विद्वान् मूलमन्त्रेण मन्त्रवित् ॥
नमो नारायणायेति मूलमन्त्र उदाहृतः ।
दर्भपाणिसु विधिना ह्याचान्तः प्रयतः शुचिः ॥
चतुर्धस्तसमायुक्तं चतुरस्रं समन्ततः ।
प्रकल्पयावाहयेद्भङ्गामेभिर्मन्त्रैर्विचक्षणः ॥
विष्णोः पादप्रसूतासि वैष्णवी विष्णुपूजिता ।
पाहि नखेनस स्तस्मादाजन्ममरणान्तकात् ॥
तिस्रः कोट्योऽर्धकोटी च तीर्थानां वायुरब्रवीत् ।
दिवि भुव्यन्तरीक्षे च शान्तिं ते सन्ति जाह्नवि ॥
नन्दिनीत्येव ते नाम देवेषु नलिनीति च ।
नन्दा पृथ्वी च सुभगा विश्वकायासिं वासिता ॥
विद्याधरी सुप्रसन्ना तथा लोकप्रसादिनी^१ ।
‘अम्बा’ च जाह्नवी चैव शान्ता शान्तिप्रदायिनी ॥

(१) लोकनिवासिनी ।

(२) क्षेमा ।

एतानि पुण्यनामानि ज्ञानकाले प्रकीर्तयेत् ।

भवेत् सन्निहिता तत्र गङ्गा त्रिपथगामिनी ॥

सप्तवाराभिजमेन करसंपुटयोजितम् ।

मूर्ध्नि कुर्याज्जलं भूयस्त्रिचतुः पञ्च सप्त वा ॥

ज्ञानं कुर्यात्पुनः तद्ददामन्त्रं तु विधानतः ।

अश्वक्रान्ते रथक्रान्ते विष्णुक्रान्ते वसुन्धरे ।

मृत्तिके हरे मे पापं यन्मया दुष्कृतं कृतम् ॥

उद्धृतासि वराहेण कृष्णेन शतबाहुना ।

नमस्ते सर्वलोकानां प्रभवारिणि सुव्रते ॥

इति मन्त्रं समुच्चार्य गङ्गेऽन्नागच्छेत्यावाहनम् । तीर्थेषु ज्ञानं न
'गङ्गावाहनं, न नदीषु नदीं ब्रूयादिति निषेधात् ।

विस्तरस्तु माध्याह्निकज्ञानप्रकरणे लेख्यः । अयं विधिर्वैदिक-
मन्त्ररहितत्वात् सर्ववर्णसाधारणः संक्षिप्तश्च । अस्य विधे-
र्माध्याह्निकज्ञानपरत्वेऽपि अनुकल्परूपत्वमेव, तेन प्रातःज्ञाने
दक्षस्मृत्या समकल्पत्वानुवादरूपता ।

एवञ्च मज्जनस्य पाश्चिकत्वात् ज्ञानशब्दार्थत्वं, किन्तु सर्वाङ्ग-
जलसंयोग एव ज्ञानम्, अनुद्धृतैरुद्धृतैर्वेति एकस्य ज्ञानपद-
स्यानुद्धृतपक्षे मज्जनपरत्वेन मुख्यत्वमुद्धृतपक्षे गौणत्वमिति विरो-
धात् । तेन मूर्ध्नाङ्गजलसंयोग एव ज्ञानशब्दार्थः, अन्तर्जलजपश्च-
तोयकुक्षेनाभिषिच्यमानस्य स्यादेव । अनुद्धृतपक्षे इत्युक्त्वा च
जले नाभिप्रमाणे मन्त्रपूर्वकमिति ब्राह्मणवचनाभाभिमात्रजले
ज्ञानम् ।

संक्षेपमाह योगी याज्ञवल्करः,—

स्नानमन्तर्जलञ्चैव मार्जनाद्यमने तथा ।

जलाभिमन्त्रणं चैव तीर्थस्य परिकल्पनम् ॥

अघमर्षणसूक्तेन चिरात्सूतेन नित्यशः ।

अन्यान् वा वारुणान् मन्त्रान् कामतः सम्प्रयोजयेत् ॥

पूर्वप्रतिपन्नपदार्थानुवादेन मन्त्रविधानात् पाठक्रमादर्थक्रमो बल-
वत्तर इति न्यायाच्च पूर्व एव क्रमः । तथाच तीर्थावाहन-
जलालम्बनान्तर्जलजपमञ्जनानि षट् ।

असामर्थ्यान्न कुर्याच्छेत्, तत्रायं विधिरुच्यते ।

इति प्रथमतोऽभिधाय नित्यञ्च इत्यभिधानात् प्रातःस्नाने नित्यं
संक्षेपविधिर्न्यायाच्चे विस्तरासामर्थ्ये सत्येवेति वाक्यार्थः, तेन
निरग्नेरपि प्रातः संक्षेपविधिरिति सिद्धम् ।

त्रिरात्रस्ताघमर्षणस्नानविधिर्न्यायाङ्गिके लेख्यः । अन्त्यवारुण-
मन्त्रपक्षेषु अत्र षड्वारुणपक्षो लिख्यते । वह्निरेव जलेन
देहक्षालनं, मृदा त्रिःपादप्रक्षालनं, आचमनं, वस्त्रद्वयधारणं,
पवित्रोपग्रहधारणं शिखायज्ञोपवीतानुसन्धानं जले प्रवेशः ।
उद्धृतोदकपक्षे प्राङ्मुखतया उदङ्मुखतया वोपवेशनं, त्रिमात्रप्रणवो-
च्चारम् । इमं म' इति मन्त्रस्य प्रजापतिः ऋषिः गायत्रीच्छन्दः
वारुणो देवता तीर्थावाहने विनियोगः । “इमं मे वरुण शुधी हव-
मद्या च मृलय त्वा मवस्य राचके” अनेन तीर्थावाहनम् । तत्त्वा
यामौति मन्त्रस्य प्रजापतिः ऋषिस्त्रिष्टुप् छन्दः वारुणो देवता
जलाभिमन्त्रणे विनियोगः । तत्त्वा यामि ब्रह्मणा वन्द्यमानः

तदाशास्त्रे यजमानो हविर्भिः अहेलमानो वरुणेह वोध्य ऋणं
समान आयुः प्रमोषीः ।

अनेन मन्त्रेण जलस्यावर्त्तनरूपमभिमन्त्रणम् ।

उक्तंहीति मन्त्रस्य, शुनःशेफ ऋषिः, त्रिष्टुप्छन्दः, वरुणोदेवता
जलपाने, विनियोगः,

उक्तं हि राजा वरुणश्चकार

सूर्याय पत्या मनवे तवाउ ।

अपदे पादाप्रतिधातवेक

रूपवक्ता हृदयाविधिश्चित् ॥

अनेन जलपानं, द्विराचमनम् । योऽर्वन्तमित्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापतिः
ऋषिः, गायत्रीछन्दः, वरुणोदेवता मार्जने विनियोगः । योऽर्वन्तं
जिघांस्ति तमभ्युमिति वरुणः, परो मत्तः परस्वा । अनेन
मार्जनम् । धान्न इत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापतिःऋषिः सुष्टित्यन्तं यजुः,
यदाहुरिति गायत्रीछन्दः, वरुणोदेवता, अन्तर्जलजपे विनियोगः,
धान्नोधान्नो वरुणं स्ततोवरुण नोमुञ्च ।

यदाहुरघ्ना वरुणेति शपामहे ततो वरुण नोमुञ्च, अनेन
जले निमज्ज्य जपः । उदुत्तमित्यस्य मन्त्रस्य, शुनःशेफऋषिः,
त्रिष्टुप्छन्दः, वरुणोदेवता, स्नाने विनियोगः । उदुत्तमं वरुणपाश-
मस्मद्वाधमं विमध्यमं अथाय, अथावयमादित्य व्रते तवानागसो-

(१) मन्त्रे ।

(२) विधे ।

(३) तमभ्युमिति ।

ऽदितये स्याम, इति मञ्जनम् । विष्णुस्मरणं सर्वस्नानेषु । स्नानं प्रवाहाभिमुखस्य प्रवाहाभावे सूर्याभिमुखस्य । तत्र जलएव स्थित्वा माध्याह्निक वक्ष्यमाणविधिना वस्त्रनिष्पीडनान्तं स्नानाङ्ग-तर्पणं यद्यपि प्राप्तं, तथापि, सन्ध्याहोमकालविलम्बशङ्कया संचेपतर्पणम् ।

तथाच ब्रह्माण्डपुराणे,—

स्नात्वा तु विधिवन्नातर्ह्यात्त्रीगुदकाञ्जलीन् ।

सव्येन चोपवीतेन मन्त्रेणानेन मन्त्रवित् ॥

आत्रह्मस्तम्बपर्यन्तं जगदेतच्चराचरम् ।

मया दत्तेन तोयेन हृष्यत्वेतच्चतुर्विधमिति ॥

इमं मन्त्रं प्रत्यञ्जलि पठित्वा देवतीर्थेन सव्यस्य जलाञ्जलित्रय-दानम् । स्नानानन्तरं पैठौनसिः, अन्तरुदक-आचान्तोऽन्तरेव शुद्धो भवति, वहिरुदक आचान्तोवहिरिव शुद्धो भवतीति तस्मादन्तरेकं वहिरिकञ्च कृत्वा पादमाचामेत्,

शङ्खः, अनेन विधिना स्नात अन्मध्ये स्नानवाससा ।

परिवर्त्तितवासार्धं तीर्थेतीरमुपसृशेदिति ।

स्नानाङ्गतर्पणादौ स्नानवस्त्रस्य न परित्यागः । विष्णुः, सोष्णीषे धीते वाससो विमृश्यात् नाङ्गेभ्यस्तोयमुद्धरेत् । अत्र लक्ष्णीषधारणं शिरोजलनिर्गोजनार्थं, तथाच द्रोणपर्वणि युधिष्ठिरस्नाने ।

राजहंसनिभं स्नाय्यमुष्णीषं शिथिलापितम् ।

जलक्षयनिमित्तं वै वेष्टयामि स्वमूर्धनि ॥

- तेनाङ्गेभ्य इति शिरोभिन्नाङ्गविषयं, हारीतः, स्नात्वा न गात्र-
मवमृज्यात्, एतच्च स्नानाङ्गम् ।

तथा,—

स्नातोऽङ्गानि वस्त्रेण पाणिना वा न मार्जयेदिति वस्त्रपाण्यो
रुद्देश्य विशेषणत्वादविवक्षा, तेन वस्त्रान्तरेणापि प्रकारान्तरेण वा
मार्जने स्नानवैगुण्यं नाधर्म्यः ।

यत्तु,—

हस्तेन मार्जिते गात्रे स्नानवस्त्रेण मार्जिते ।

शुनोच्छिष्टं भवेद्भातं पुनःस्नानेन शुद्ध्यतीति ॥

तद्भोगादिनाऽसहिष्णोरर्शप्राप्ते मार्जने स्नानवस्त्रहस्तनिषेधपरम्,
इति प्रातःस्नानम् । अतः स्नानाङ्गानि, बौधायनः, न नग्नः
स्नायात् । स्नानाधिकारे जावालः,—

नार्द्रमेकञ्च वसनं परिदध्यात् कथञ्चन ।°

तथाच,—नग्नः कौपीनवासा वा द्विवासाः स्नाति यो नरः ।

इथा.स्नानफलं तस्य निराशाः पिण्डदेवताः ॥

इति अधोवस्त्रद्वित्वे बोध्यम् । शङ्खलिखितौ, अनश्वन्ननग्नः
स्नायात्, नाप्यु मेहनोद्धर्षणं कुर्यात् न पादेन पाणिना वोदक-
मभिहृत्यात् न स्रवन्तीं इथातिक्रमेदनवसिच्य, अमेध्योदकं परि
हरेत्, अल्लोद्भक्ते न स्नायात्, न समुद्रोदकमवगाहेत् । अनश्वन्
ताम्बूलादिकमभक्षयन् स्नायादित्यर्थः, मेहनं भूचोत्सर्गं, शङ्ख-
प्रक्षालनार्थं उद्धर्षणं जले न कुर्यात्, अनवसिच्य, तर्पणमकृत्वा,
नदीमतिक्रम्य न गच्छेत् । एतच्च तर्पणकाले दृष्टार्थत्वात्, अमेध्यो-

दकपरिहारः । सर्वजलकार्येषु नाभ्योदके स्नायात्, प्रभृतोदक-
संभवे । समुद्रोदकं नावगाहेत न बहुतरं गच्छेत् ।

योगी याज्ञवल्करः ।

पादेन पाणिना वापि यज्ञ वस्त्रेण चोदकम् ।

न हन्यान्न च वाधेत न च प्रक्षोभयेत्तथा ॥

न कुर्यात् कस्यचित् पीडां कर्मणा मनसा गिरा ।

आचरन्नभिषेकं तु कर्माण्यन्यानि नाचरेत् ॥

अन्यानि पूर्वोक्तानि पादघातप्रभृतिपरपीडापर्यन्तानि नाचरे-
दिति लक्ष्मीधरः । एतदपि स्नानाङ्गम् ।

देवलः,—

न नदीषु नदीं ब्रूयात् पर्वते न च पर्वतम् ।

नान्यं प्रशस्येत् तत्रस्थस्तीर्थेष्वायतेनेषु च ॥

तथा, न चैतत्पेपहारयोः स्नायात्, चत्वरं पक्षादिमल्लिदान-
स्थानं, उपहारः द्वारसमीपम् ।

बौधायनः,—

श्मशानमापोदेवगृहं गोष्ठं यत्र च ब्राह्मणाः ।

अप्रक्षाल्य पादौ नान्तः प्रवेष्टव्यम् । तथा त्रिः पादौ प्रक्षालयेदिति
इदमनुवृत्तस्नानाङ्गम् ।

विष्णुः—न स्नानवर्णकक्षीरघं प्रयच्छेदन्यत्र देवगुरुब्राह्मणेभ्यः ।

स्नानं स्नानसाधनं कुशादि, वर्णकं, सुगन्धिद्रव्यम् ।

शङ्खः,—

उदकस्य प्रदानार्थं स्नानशाटीं न पीडयेत् ।

योगी याज्ञवल्करः,—

यावद्देवान्दृष्टींश्चैव पितृंश्चैव न तर्पयेत् ।

तावन्न पीडयेद्वस्त्रं येन ज्ञातो नचोदके ॥

येन वस्त्रेण स्नातस्तर्पणात्पूर्वं तद्वस्त्रं न पीडयेत् ।

एतदपि स्नानप्रकरणान्तदङ्गम् ।

नारसिंहे,—

नद्यां स्नंत्वु च स्नायात् प्रतिस्नोतः स्थितोद्विजः ।

तडागादिषु तीयेषु प्रत्येकं स्नानमाचरेत् ॥

योगी याज्ञवल्करः,—

नरादापः प्रसूता वै तेन नारा इति स्मृताः ।

अयनं तस्य ताः पूर्व्वं तेन नारायणः स्मृतः ॥

यो हि व्रतानां तपसां यमस्य नियमस्य च ।

भोक्ता च यज्ञतपसां यो योगी ध्येय एव च ॥

स्मरेन्नारायणं देवं स्नानादिषु च कर्मसु ।

प्रायश्चित्तेषु सर्व्वेषु दुष्कृतान्सुच्यंते पुमान् ॥

प्रमादात् कुर्व्वतां कर्म प्रत्यवेताध्वरेषु यत् ।

स्मरणादेव तद्विष्णोः सम्पूर्णं स्यादिति स्मृतिः ॥

एवञ्च सर्व्वस्नानाङ्गभ्रंशे प्रायश्चित्तमिदं, विशेषेणान्नाभिधानात्,

अन्यकर्मभ्रंशेऽपि वाक्यसंयोगात् ।

यत्तु, बौधायनः, नाप्सु सतः प्रयमनं विद्यते, न वासंसः

पल्लनं नोपस्पर्शनं, यद्युपरुद्धाः स्युरेतेनोपतिष्ठते, नमोऽग्नयेऽस्यु

सते नम इन्द्राय नमो वरुणाय नमो वारुण्यै नमोऽङ्गायः । प्रयमणं

प्लवनं, वासः पञ्चलनं वासोमलञ्चालनं, उपस्थर्शनं देहमलञ्चालनम् ।
अज्ञानाद् यदि प्लवनादिभिरेभिराप उपरुद्धाः स्युः, तदैतत् क्रियत-
इत्यर्थः, इति ज्ञानकालीनान्याङ्गानि ।

ज्ञानासामर्थ्यं ग्रीगी याज्ञवल्क्याः,—

असामर्थ्यात् शरीरस्य कालशक्त्याद्यपेक्षया ।

मन्त्रज्ञानादयः सप्त केचिदिच्छन्ति सूरयः ॥

आपोहिष्ठेति वै मात्रं मृदालम्भस्तु पार्थिवम् ।

आग्नेयं भस्मना ज्ञानं वायव्यं गोरजः स्मृतम् ॥

यत्तु, सा उपवर्षेण ज्ञानं तद् दिव्यमुच्यते ।

वारुणञ्चावगच्छन्तु मानसं विष्णुचिन्तनम् ।

कालदोषादसामर्थ्यात् सर्वं तुल्यफलं स्मृतम् ।

मानसं प्रवरं ज्ञानं केचिदिच्छन्ति सूरयः ।

आत्मतीर्थप्रशंसायां व्यासेन गदितं यथा ॥

आपोहिष्ठेति मार्जनमन्त्रोपलक्षणम् । सर्वं तुल्यफलमिति । यद्यपि
वारुणं मुख्यं, मन्त्रज्ञानादिकमपि तदसम्भवे तत्कार्यकारित्वा-
त्तुल्यफलम् । आत्मतीर्थप्रशंसायाम् ।

आत्मा नदीसङ्गमपुण्यतोयां सत्यङ्गदा शीलतटा दयोभिः ।

तत्रावगाहं कुरु राजपुत्र न वारिणा शुद्ध्यति चान्तरात्मा ॥

इति व्यासवाक्यम्, तेनैतद्वाक्यशेषाद्ब्रह्माकाशान्तःकरणरूप-
निराकारविष्णुचिन्तनं मानसं, साकारचिन्तनं तदसामर्थ्यं ।

वशिष्टः,—खस्थितं पुण्डरीकाक्षं मन्त्रमूर्तिं प्रभुं स्मरेत् ।

तत्पादोदकधाराञ्च निपतन्तीं स्वमूर्धनि ॥

चित्तयेद्ब्रह्मरन्ध्रेण प्रविशन्तीं स्त्रिकां तनुम् ।

तथा संक्षालयेत्सर्वमन्तर्देहगतं मलम् ॥

इदं ज्ञानवरं मन्त्रज्ञानाच्छतगुणं स्मृतम् ।

एवञ्च मानसं सर्वोत्कृष्टमिति, तदसम्भवेऽनुकल्पान्तरं, तत्र
ब्राह्मापरनामकं मन्त्रज्ञानं,

यथा योगी याज्ञवल्करः,—

शूत्रं आपसु द्रुपदा आपोहिष्ठाघमर्षणम् ।

एतैश्चतुभिर्ऋद्धमन्त्रैर्मन्त्रज्ञानमुदाहृतम् ॥

अथ भीमज्ञानं यथा, अङ्गप्रोञ्जनादि कृत्वा गङ्गासृत्तिकादिना
सर्वाङ्गलेपनम् । तत्र मन्त्रः,—

अनेनैव वराहेण उद्धृतासि वरप्रदे ।

क्षणेनास्तिष्ठकार्येण चक्रहस्तेन विष्णुना ॥

धरणि त्वं महाभागे भूमिस्त्वं धनुरव्यये ।

लोकानां धरणि त्वं हि सृत्तिके हर पातकम् ॥

मनसा कर्माणा वाचा वरदे वारिजिह्वे ।

त्वयाहतेन शापेन जीवांस्रस्वप्नसादतः ॥

अयं मन्त्रो यद्यपि यज्ञवराहदंष्ट्रीवृत्तमृदालम्बे स्मृतः तथाप्यत्राति-
देशेन प्रवर्त्तते ।

वराहदंष्ट्राभिन्नाया धराया सृत्तिकां द्विजः ।

मन्त्रेणानेन योविभ्रन्मूर्द्धि पापात् प्रमुच्यते ॥

आयुषान् बलवान् धन्यः पुत्रपौत्रप्रतिष्ठितः ।

क्रमाद्भुवि दिवं प्राप्य कर्मान्ते मोदते सुरैरिति ॥

काम्यो यो मृदालम्भः, स सन्ध्योत्तरं कार्य्यः । आग्नेयं यथा, तच्च
भस्मना कार्य्यम् । तत्र मुख्यं गार्हपत्यभस्म, तदभावे स्मार्त्तभस्म,
तदभावे पञ्चब्रह्मसाधकं भस्म । न सर्व्वथा लौकिकम् ।

एवं संस्काररहितं न तु ग्राह्यं कथञ्चनेति निषेधात् ।
मन्त्रस्तु ।

आग्नेयमग्निलिङ्गेन मन्त्रेण स्नानमाचरेत् ।

वायव्यं वायुलिङ्गेन दिव्यं सौरिणं सर्व्वदा ॥

इति वाक्ये—भस्मस्नाने आग्नेयमन्त्रः ।

अग्निर्मूर्द्धा दिवः ककुत्पतिः पृथिव्या अयमपात्रेताप्सि
जिन्वतीत्यनेन सर्व्वार्ङ्गे भस्मसंयोगः कार्य्यः । अथ वायव्यं,
गोक्षुरोद्भूतरजसा वायुप्रचलितेन सर्व्वार्ङ्गे संयोगः ।

तत्र मन्त्रः,—

धातो वावो मनोवा गन्धर्वाः सप्तविंशतिः । ।

तेऽग्नेस्वमयुञ्जन्स्तस्मिन् जवमादधुः ॥

अथ दिव्यस्नानं, तच्च अनभ्रवृष्टौ निरावरणस्यावस्थानम् । तत्र
कृत्तिकादिविषमपर्यायायुग्मचक्षुषु दिग्गजोष्णितं गङ्गाजलमिति
बुद्धिः कार्य्या । रोहिण्यादिषु युग्मनक्षत्रेषु सूर्य्यरश्मिभिरानीतं
गङ्गाजलमिति बुद्धिः कार्य्या ।

उदुत्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः दृष्टे विश्वाय सूर्य्यं इति
मन्त्रमुच्चार्य्य अनभ्रवृष्टिमध्ये निरावरणोऽवतिष्ठते ।

अथ मानसस्नानं, विष्णुपदं यद्यपि शुद्धचैतन्ये लाक्षणिकमेव
तथाप्यविद्योपहितव्यापकत्वगुणपुरस्कारेण ब्रह्मण्येव मुख्यं, साकारे-

ऽपि गौणमेवेति, साकारनिराकारयोः गौणत्वाविशेषेऽप्याकतीर्थ-
प्रशंसायां व्याख्येन गदितं यथेतिवाक्यशेषात् ।

तेन निराकारस्यैव व्यासवाक्ये, कीर्त्तनात् ब्रह्माकारान्तःकरण-
वृत्तिरेव मुख्यं मनसं स्नानं, तदसम्भवे चतुर्भुजाद्याकारविशिष्टस्य
स्मरणं तस्यैव स्वरूपमिति । यद्वा अविद्याकल्पितव्यापकत्वगुण-
विशिष्टचैतन्यमेव मुख्यार्थत्वाच्चेयमिति ।

यत्तु आकाशस्थमन्त्रमूर्तिविष्णुध्यानपूर्वकं तत्पादगलिता-
मृतधारां ब्रह्मरन्ध्रेणान्तः प्रविष्टां विचिन्त्य तेन सर्वदेहक्षालन-
चिन्तनं तन्मन्त्रोपासकानां मानसस्नानम् । जावालः,—

अशिरस्कं भवेत् स्नानं स्नानाशक्तौ तु कर्मणाम् ।

आर्द्रेण वाससा वापि मार्त्तमनं दैहिकं विदुः ॥

इति स्नानद्वयम् । तथा,—

न्नाभेरधः प्रविश्यासु कटिं प्रक्षाल्य मृज्जलेः । °

जलाद्रङ्गकपटेनाङ्गशोधनं कापिलं विदुः ॥

एतदपि शिरःस्नानासम्भवे, एतदसम्भवेऽङ्गप्रोञ्चनं कुर्वन्ति,
इमान्यपि लालास्वेदादिलेपाप्रायत्यनिर्हरणार्थत्वेन प्रातःस्नाना-
शक्तौ अनुकल्परूपाणीति बोध्यम् । इति प्रातःस्नानं साङ्गं
निरूपितम् ।

अथ वस्त्रपरिधानम् ।

याज्ञवल्काः,—

स्त्राल्वेवं वाससी धीते प्रक्षिन्ने परिधाय च ।

अभावे धीतवस्त्रस्य शणक्षौमाविकानि च ॥

कुतपं योगपट्टं वा द्विवासा येन जायते ।

धीतं कार्पासं, शणसूत्रभवं शणं, अतसीभवं क्षौमम् । गौतमः,
वासांसि शणक्षौमवीरकुतपाः सर्वेषां, कार्पासं वाविकृतं कषाय-
मप्येके धार्थ्यं ब्राह्मणस्य । वीरं कुशादिनिर्मितं, कुतपः पार्वतीय-
च्छागरोमनिर्मितः, कषायस्य निषेधो वक्ष्यते । आपस्तम्बः,
आविकं सार्ववर्णिकम् ।

मनुः,—

नं जीर्णमलवद्वासा भवेच्च विभवे सति ।

जावालः,—

नार्द्रमेकञ्च वसनं परिदध्यात् कथञ्चन ।

तथा परप्लुतं वर्जयेत्, तदप्यसम्भवे धीतं सदा ग्राह्यमिति
वक्ष्यते ।

तथाच, शुक्लं स्वयं क्षालितं शुष्कं अजीर्णं परिदध्यात्, वस्त्रं,
अधीनाभ्यां उपरि जान्वाच्छादयेत् इति वचनाद्वस्तोन्मूलनमिति,
किञ्चिदाधिक्ये न दोषः ।

वामे पृष्ठे तथा नाभौ कञ्चनयमुदाहृतम् ।

त्रिभिः कक्षैः परीधत्ते यो विप्रः स शुचिः स्मृतः ॥

तेन वेष्टितवस्त्रस्य प्रत्यक्प्रान्तं पृष्ठे, मध्यं वामकट्यां, प्राक्प्रान्तं
नाभी, वस्त्रं देहान्तराले प्रवेशयेत्, एतदेवोक्तम् ।

परिदध्याद्वह्निःकक्षानिवद्धा, ह्यासुरी भवेत्, एकदेशवह्निर्भावे-
ऽपि दोषः, पूर्वसदृशं वस्त्रं उत्तरीयञ्च कुर्यात् । उत्तरीयवस्त्रञ्च
समाख्यया उत्तराङ्गाच्छादकं, तदेकदेशाच्छादनेऽप्यविरुद्धमेव ।
आपस्तम्बः, नाधोवस्त्रैकदेशेनोत्तराङ्गं च्छादयेत्, प्रतिनिधित्वेन
प्राप्तस्यापि निषेधः ।

यत्तु गृह्यं, एकञ्चेत् पूर्वस्यैवोत्तरवस्त्रं च्छादयेतीति तत्समावर्त्त-
नाङ्गमेव, तेन वस्त्रासम्भवे प्रतिनिधिरूपेण क्षीमाजिनवल्कलादि-
ग्रहणम् ।

अत्र च आपस्तम्बः,—

देवागारे तथाग्राहे गवाङ्गोष्ठं तथाऽध्वरे ।

सम्यग्योरुभयोः साधुसङ्गमे गुरुसन्निधौ ॥ •

अग्न्यगारे विवाहे च स्वाध्याये भोजने तथा ।

उद्धरेद् दक्षिणं पाणिं ब्राह्मणानाञ्च सन्निधौ ॥

इति उत्तरीयवस्त्रस्यापि यज्ञोपवीतवद्धारणम् । तथा च सम्यग्देशे
उत्तरीयं निधाय दक्षिणं बाहुं उत्तरोयाद्वह्निः कुर्यादित्यर्थः ।
आहञ्चापसम्यं वासो यज्ञोपवीते कृत्वेति पित्रे नियमः, दैवेऽर्था-
देव सम्ये धारणं, अन्यकर्म्मस्वनियमः ।

शातातपः,—

सव्यादंशात्परिभ्रष्टं कटिदेशे धृताम्बरम् ।

एकवस्त्रं विजानीयाद्देवे पित्रे च कर्म्मणीति ॥

लिङ्गात्सर्वदा सव्यांशे उत्तरीयधारणम् । नित्यमुत्तरीयं वासः
कार्यमपिवा, सूत्रमेवोत्तरीयार्थं इति सूत्रमात्रं उत्तरीयार्थे
विहितं तथापि ।

यज्ञोपवीते हे धार्ये श्रीतस्मात्तेषु कर्मसु ।
तृतीयञ्चोत्तरीयार्थे वस्त्रालाभे तदिध्यते ॥ इति,

वचनादविरोधाच्च यज्ञोपवीतलक्षणोपेतं सूत्रमुत्तरीयं प्रत्यान्ना-
तत्वेन धार्यम् । तस्य यज्ञोपवीतत्वात्यागेनैव वस्त्रवत्कार्यकारि-
त्वान्न वस्त्रमन्त्रेणाभिमन्त्रणं, किन्तु यज्ञोपवीतमन्त्रेण,

होमदेवार्चनाद्यासु क्रियास्वाचमने तथा ।

नैकवस्त्रः प्रवर्त्तते द्विजो वाचनिके जपे ॥ इति,

यत्र यत्र एकवस्त्रनिन्दाकल्पितविधिना द्वितीयवस्त्रमुत्तरीयं
कर्माङ्गत्वेन विधीयते तत्कार्येऽपि यज्ञोपवीतं विधीयते ।

एवञ्च, न भार्यादर्शनेऽश्रीयान्नैकवासा न संस्थित इति भोजना-
दावपि तथैव बोध्यम् । तस्मात् नित्यधारणं पापक्षयरूपफलं,
कर्मापकारश्चेति तस्येति बोध्यम् । यस्तु,

नैकवासा जपेन्मन्त्रं बहुवस्त्राकुलोऽपि न । इति

न वासोभिः सहाजस्त्रमिति जपस्नानकालयोर्बहुवस्त्रनिषेधः, तत्र
वस्त्रान्तरसत्त्वेऽपि यज्ञोपवीतस्य वस्त्रत्वाभावाच्च बहुवस्त्रत्वदोषः ।
निष्पीड्य स्नानवस्त्रमित्यादौ स्नाने एकवस्त्रप्रतीतावपि होम-
देवार्चनाद्यास्त्रिति आद्यपदेन स्नानेऽप्युत्तरीयं विहितमेवेति न
कश्चिद्दोषः । तत्र वस्त्रस्य नवत्वे अभिमन्त्र्य दध्यात् ।

तत्र परिधानमन्त्रो यथा,—

परिधास्ये यशोधास्ये दीर्घायुत्वाय जरदष्टि रश्मे ।

शतञ्च जीवामि शरदः सुवर्चा रायस्योषमभिसंव्ययिष्ये ॥

पूर्वधृते मन्त्राभाक्, नवत्वे उत्तरीयमन्त्रो यथा,—

यशसा मा द्यावापृथिवी यशसेन्द्रावृहस्यती ।

यशो भग्नस्य मा विदस्यशोभा प्रतिपद्यताम् ॥

नवोष्णीषमन्त्रो यथा,—

युवा सुवासाः परिवीत आगात् उ श्रेयान् भवति जायमानः ।

तं धोराः स कवय उन्नयन्ति स्वाध्यायो मनसा देवयन्तः ॥

इति वस्त्रधारणम् ।

वस्त्रपरिधानानन्तरं योगि-याज्ञवल्क्यः,—

प्रक्षाल्योरु सृदाग्निञ्च हस्ती प्रक्षाल्य वै तथा ।

स्नत्वा संगृह्य वासोऽन्यं जंचे संशोधयेन्सृदा ।

उरु जंचाक्षालनं वारुणस्नाने गुदजलसंसर्गशोधनार्थम् ॥

तथा च पराशरः,—

अपवित्रीकृते ते तु कौपीनश्रुतवारिणा ।

कौपीनतोऽपानतश्चूतेन वारिणेति लक्ष्मीधरव्याख्या । तत्र वस्त्रा-

दीनां याज्ञवल्क्याद्याहृतं तच्छुद्धिञ्च विचार्यते ।

नरसिंहपुराणि,—न रत्नमुत्थलं वासो न नीलञ्च प्रशस्यते ।

उत्थलं अधोनाभ्या उपरि जान्वाच्छादयतीति यत्प्रसाधादधिकं

तथा नीत्तरीयाऽधोवाससोः विपर्यासं कुर्वीत, न रात्रिवासो

दिवा परिदध्यात्, रात्रिवासःपदेन शयनकालीनवस्त्रम् ।

महाभारते,—

अन्यदेव भवेद्वस्त्रं शयनीये सदैव हीति ।

तथा सर्व्वरांगान् वाससि परिवर्ज्जयेत्, कृष्णञ्च स्वाभाविकम् ।

तथा,—

नीलीरक्तं यदा वस्त्रं ब्राह्मणोऽङ्गेषु धारयेत् ।

अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुद्धारति ॥

शंखः,—

नीलीरक्तं परीधाय भुक्त्वा स्नानार्हकस्तथा ।

चिरातं तु व्रतं कुर्याच्छिक्त्वा गुल्मलतास्तथा ॥

स्नानार्हकश्च चण्डालादिस्पृष्टः, नीलवासोधारणेऽधिकदोष इत्यर्थः ।

स्मृत्यन्तरे,—

नग्मः काषायवासाः स्यात् नग्मः कौपीनवानपि ।

नग्नी द्विगुणवासाः स्यान्नग्मश्चार्हपटस्तथा ॥

अकक्षोऽनुत्तरीयश्च नग्मो वर्ज्यो विवस्त्रवत् ॥

ब्रह्माण्डे,—

पितृदेवार्चने होमे कुर्यात्कार्पासमंशुकम् ॥

क्षौमं वा वल्कलं वापि न कौशेयं कदाचन ॥

नोत्तरीयमधः कुर्याद्रात्रिवासोऽग्ने दिने तथा ।

न रात्रिवाससा स्नायाद्वाचं नोन्मार्जयेत्तथा ॥

बौधायनः,—

काषायवासाः कुर्वते जपहोमप्रतिग्रहान् ।

न तद्देवगमं भवति, हव्ये कव्ये तथा हविः ॥

ब्राह्मे,—

प्रत्यहं चालयेद्वासो देवे पित्रेऽपि कर्मणि ।

इति पूर्व्वधृतं केवलाख्यचालनेन शुद्धिः । प्रत्यहमिति पूर्व्वधृत-
विषयमेवेति बोध्यम् । अन्यथा एकस्य वस्त्रस्य बहुवारं परिधाने
चालनं विनापि शुद्धिः स्यात् । नचेष्टापत्तिः नाप्रचालितमिति-
शास्त्रेण तन्निषेधात् । तद्वचनं च, नाप्रचालितं पूर्व्वधृतं वासो
विभ्रयात् । इति वाक्यं यत्र गृहस्थधर्मप्रकरणे आम्नातं तत्रैव
वस्त्रद्वयपरिधानं विहितं, तस्मात् चालनं कर्माङ्गमिव । अन्यथा
फलकल्पनगौरवापत्तिः । तेन शीतवारणादर्थे वस्त्रान्तरे नायं
नियम इति प्राचीनाः । वस्तुतस्तु पूर्व्वपरिहितं वासः प्रचाल्यैव
विभ्रयादिति वचनान्तरे परिहितपदादधोवस्त्रपरमेव चालनम् ।
एतत्समानार्थत्वात् पूर्व्वधृतमित्यपि अधोवस्त्रपरम् । ततोत्तरीयस्य
न प्रत्यहं चालनम् । एवमुत्तरीयस्य सीवनेऽप्यदोषः नग्नः स्यूत-
पटस्तथेति नग्नपदोपादानादधोवस्त्रस्यैव सीवने दोषः । अतो
नवोत्तरीयस्य सीवनमाचारो न विरुद्धः । किन्तु जीर्णवस्त्रस्य
अधोवस्त्रोत्तरीयसाधारण्येन निषेधात् जीर्णोत्तरीयस्य सीवनमनु-
चितम् ।

महाभारते,—

स्वयं धीतेन कर्त्तव्याः क्रियाः सर्वा विपश्चिता ।

न निर्णेजकधीतेन नाहतेन कदाचन ॥

इति स्वधीतस्य कर्माङ्गत्वेन विधी निर्णेजकधीतस्य प्रसङ्गा-
भावात् तन्निषेधो नित्यानुवादसुत्यर्थः । न च प्रतिनिधित्वेन ग्रामस्य

निषेधः, वाक्यभेदापत्तेः । नापि पुरुषार्थवत्प्रधारणे निषेधः,
वाक्यभेदादेव । कारुहस्तः सदा शुचिरिति दोषाभावाच्च ।

केवलं रजकधीतवस्त्रपरिधानेन कर्म्मवैगुण्यं पुत्रादिधीत इव
स्वधीतत्वाभावाच्चाधर्म्यः ।

यत्तु भट्टैः, रजकधीतं गर्हभाकृद्वस्त्रपरिधानमध्ये गणितं
तद्गर्हभस्पर्शदोषमभिप्रेत्य, गर्हभस्यास्पृश्यत्वात् । नृचास्पृश्यस्पर्शने
पुरुषस्यैव दोषो न वक्ष्येति वाच्यं चण्डालादिसंस्पृष्टवस्त्रस्य पुरुषवदेव
दुष्टत्वोक्तेः ।

तदुक्तं भट्टैः,—

पुरुषस्य सचेलस्य स्नानं यस्माद्विधीयते ।

तस्मात् पुरुषवद्वस्त्रं न गवाश्चादिवस्त्रतमिति ॥

केवलं सूत्रपुरीषादिलेपान्नलेपानुच्छिष्टलेपान् व्रते सलेपान्
प्रक्षाल्याचम्य प्रयतो भवतीति आपस्तम्बवचनादन्नपदस्य सूत्र-
पुरीषपदसाहचर्येणाभोज्यान्नपरत्वाद्भजकान्नमितं धीतं न ग्राह्यम् ।

वस्त्रादीनामन्वोपघाते देवत्वः,—

और्णवीकौशेयकुतपपटञ्जीमंदुकूलकाः ।

अल्पशौची भवन्त्येते शोषणप्रोक्षणादिभिः ॥

पट्टमत्रांशुपट्टं, सञ्जीफलैरंशुपट्टं इति याज्ञवल्क्योक्तेः, कौशेयपट्टेन
पट्टप्राप्तेः, पट्टोपादानस्य द्विकृतात्वापत्तेः । जीमपदस्याप्युपलक्षणं,
समानयोगित्वात् । पुनःसोऽपि ।

अत्यन्तं मलिनं पूर्व्वमग्निः क्षारैर्विशोधयेत् ।

दृढस्मृतिः,—

वस्त्रवैदलचर्मादिः शुद्धिः प्रक्षालनं स्मृतम् ।

अतिदुष्टस्य तन्मात्रं त्यजेच्छित्त्वा तु शुद्ध्यै ॥

देवलः,— तान्येवामेध्यालिप्तानि क्षालयेत् साधकैः स्वकैः ।

धान्यकल्कैस्तु फलजै रसैः क्षारानुगैरपि ॥

तानि औष्णीदिकानि ।

विष्णुः,— अत्यन्तोपहतं सच्च क्षालनेन यत्र विरज्यते तच्छिन्द्यात् ।

शिष्टाः,— तद्वन्निर्मास्यसंस्पृष्टवस्त्राणां क्षारवारिणा ।

देवलः,—

तूलिकासुपप्रानञ्च रक्तपुष्पांस्वरं तथा ।

शोषयित्वातपे किञ्चित् करैः संमार्जयेन्मुहुः ॥

पञ्चाक्ष वारिणा प्रोक्ष्य नियुञ्जीत स्वकर्माणि ।

तान्यप्यतिमलिष्ठानि यथावत्परिशोधयेत् ॥

पुष्परक्तमिति हरिद्रारक्तस्य उपलक्षणम् । रागद्रव्याणि प्रोक्षितानि

शुचीनीति शङ्खवचनात् । एतच्च रागलोपंभयात्, अतएव माञ्जिष्ठ-

रागादौ क्षालनमेवेति विज्ञानेखरादयः । कार्पासतन्तुक्तं वस्त्रं

दुकूलादिशब्दवाच्यम् । कौशेयं क्षमिकोशोत्थं तसरिपट्टादि । औष्णं

अविलोमकृतं कम्बलादि । अंशुपट्टं वस्त्रकलतन्तुक्तम् । अतसी-

तन्तुक्तं क्षीप्तं तद्देशान्तरीयमिति विज्ञाः ।

यान्नवस्त्राः,—

सोषरोदकगोमूत्रैः शुद्धयित्वाविककौशिकम् ।

सन्धोफलैरंशुपट्टं सारिष्टं कुतपस्तथा ॥

उपरमृत्तिकासहितेन गोमूत्रेणोदकेन वा इत्यर्थः । बहुवचनं
पञ्चादप्युदकप्राप्तार्थम् । श्रीफलं बिल्वम् ।

उशनाः, पट्टादेश्च शुद्धान्तरमाह, कौशियानां गौरसर्षप-
कल्केनेति ।

याज्ञवल्करः, संगौरसर्षपैः क्षीमं शुद्धंतीत्यनुवर्त्तते । गौरः
श्वेतसर्षपः । क्षीमवदेव शाणस्य समयो नित्वाच्छुद्धिरिति विज्ञा-
नेश्वरादयः । नववस्त्रमण्डस्पर्शं त्वविगानं समाचारप्रमाणकमिति
प्राचीनाः ।

अङ्गिराः,—

शौचं सहस्ररोम्नां वाप्यर्केन्दूनाञ्च रश्मिभिः ।

रेतःसृष्टं श्वसृष्टमधिकञ्च प्रदुष्यति ॥

शयनाशनयानानि रौमाणानि च यानि तु ।

वस्त्राखेतानि सर्वाणि संहितानि प्रचक्षते ॥

रौमाणानि कम्बलादीनि संहितानि शयनाशनयानानि च
वायादिभिः शुद्धंतीति रुद्रधरः । पूर्वोपभुक्तमपि आसनादिवस्त्रं
वायादिभिः शुद्धंतीत्यवगम्यते, अन्यथा पूर्वोक्तशुद्धीनां वैयर्थ्यं
स्यात् । तथा शय्यावस्त्रस्यार्ककिरणदिभिः शुद्धिः, स्वापएव
नान्यकर्म्मणि ।

मृत्तिकासतधीतेन रात्रिवासो न शुद्धंतीति शास्त्रात् ।

अन्यदेव भवेद्वस्त्रमित्यादि महाभारतोक्तौ शयनकालीनवस्त्र-
यथेष्टाचारवस्त्रयोः कर्म्मणि निषेधाच्च । परकीयवस्त्रपरिधानविषये
गौतमः, निर्णेज्यादशक्तौ ।

ब्राह्मे, सर्वं विष्णून्शुक्रैश्च दूषितश्च मृदम्बुभिरिति उक्तत्वात्
कल्काद्यसम्भवे मञ्जलाभ्यामपि पट्टादीनां शुद्धिः ।

नीलीरक्तवस्त्रनिषेधेऽपवादमाह, स्मृत्यन्तरे ।

कम्बले घट्टवस्त्रे च नीलीरागो न दुष्यति ।

स्त्रीणां क्रीडार्थसंभोगे शयनीये तथैव च ॥

स्त्रीधृता शयने निली ब्राह्मणस्य न दुष्यति ।

टपस्य वृद्धौ वैश्यस्य पर्ववर्जं न दुष्यति ॥

प्रसङ्गाच्चर्मवालयोरपि शुद्धिर्लिख्यते ।

चेलवस्त्रमर्णां शुद्धिः,

कृष्णाजिनानां बालैर्वा बालानां मृद्भिरभ्रसा । काश्यपः,
दृतीनां रञ्जनात् शुद्धिः । दृतिः चर्मकोषः, रञ्जनं काषायद्रव्येण
शोधनम् । गृह्यपरिशिष्टे,—

न्दर्भाः कृष्णाजिनं मन्त्रा ब्राह्मणा हविरभ्यनयः ।

अयातयामान्येतानि नियोज्यानि पुनः पुनः ।

चर्मग्रहणं तद्विकाराणां वरदादीनामुपलक्षणमिति विज्ञानिश्चराः ।
एवं सर्वत्रापि विकृतिषु प्रकृतिशुद्धिरेवेति उपरिष्टादधोऽप्यव-
गन्तव्यम् । इति वस्त्रादिशुद्धिः ॥

यज्ञोपवीतस्यावश्यकत्वं तत्प्रकारश्च लिख्यते, कात्यायनः,—

सदोपवीतिना भाव्यं सदा बद्धशिखेन तु ।

विशिखो व्युपवीतश्च यत् करोति न तत् कृतम् ॥

श्रुतिः,—

यज्ञोपवीतीत्येवाधीयेताभ्यापयेद् याजयेद् यजश्च ।

मनुः,— कार्पासमुपवीतं स्याद्विप्रस्योर्द्ध्वतं त्रिवृत् ।

त्रिवृता ग्रन्थिनेकेन तस्यैकोग्रन्थिरिष्यते ॥

कात्यायनः,—

जडं तु त्रिवृतं कार्यं तन्मुद्वयमधोवृतम् ।

त्रिवृतं चोपवीतं स्यान्नृषिता ग्रन्थिना युतम् ॥

पृष्ठवंशे च नाभ्यां च धृतं यद्विन्दते कटिम् ।

यज्ञोपवीतं तदुन्नेयं नातिक्लृप्तं नचोच्छ्रितम् ।

वामावृत्तं त्रिगुणं कृत्वा, दक्षिणावृत्तं नवगुणं कुर्यात्, तदेव च त्रिरावृत्तं चोपवीतं वामस्कन्धे धृतं नाभिपृष्ठवंशयोर्द्धृतं यथा कटिपर्यन्तं प्राप्नोति तावत्परिमाणं कार्यमित्यर्थः ।

आपस्तम्बः, उपासने गुरुणां ब्रह्मानामतिथीनां होमे जप्ये कर्मणि भोजने आचमने च यज्ञोपवीती स्यात् ।

निगमपरिशिष्टे, वामस्कन्धे यज्ञोपवीतं दैवे प्राचीनावीतीति इतरथा पितृयज्ञे नाभ्यादिकण्ठावसक्तमभिचारे निवीतं आपृष्ठ-देशावलम्बं ग्राम्यधर्मेषु । कण्ठपदं लक्षणया स्कन्धपरं, द्विस्कन्धावसक्त इत्यर्थः । ग्राम्यधर्मो मैथुनम् ।

गोभिलः दक्षिणबाहुमुद्धृत्य सव्येऽंशे प्रतिष्ठापयति, दक्षिणं कक्षमवलम्बं भवति, एवं यज्ञोपवीती भवति सव्यं बाहुमुद्धृत्य शिरोऽवधाय दक्षिणेऽंशे प्रतिष्ठापयति सव्यं कक्षमवलम्बं भवति । एवं प्राचीनावीती भवति ।

मनुः—

निवीती कण्ठसज्जने ।

ब्रह्माण्डे,—

यज्ञोपवीते हे धार्ये ऋते स्मार्त्ते च कर्मणि ।

तृतीयमुत्तरीयार्थेऽप्यभावे' परिकल्पयेत् ॥

उपकर्मणि जन्मर्त्ते ऋते चैव विशेषतः ।

गुणक्षेदे विवाहे च नूतनत्वं प्रकल्पयेत् ॥

नोपवीतं शिरः कुर्यान्न च नाभौ प्रधारयेत् ।

अपसव्यं न कुर्वीत न हि कायाद्वह्निर्नयेत् ॥

मलापकर्षणे तैले मैथुने पित्तकर्मणि ।

अत्र कुर्याद्वह्निर्नयं नान्यत्रेत्यत्रवीष्मनिः ॥

नवयज्ञोपवीतधारणे ब्रह्मोपनिषदुक्तमन्त्रः,—

यज्ञोपवीतं परमं पवित्रं बृहस्पते यत्सहजं पुरस्तात् ।

आयुष्यमग्रं प्रतिमुञ्च शुभ्रं यज्ञोपवीतं बलमस्तु तेजः ॥

अयं मन्त्रस्तु पृथगुत्तरीयार्थतृतीययज्ञोपवीतग्रहणेऽपीति उत्तरीय-
वस्त्रधारणप्रस्तावे उक्तं, तस्य उत्तरीयार्थत्वेन भिन्नं आचमनं
कार्यम् ।

मनुः,—

मेखलामजिनं दण्डमुपवीतं कमण्डलुम् ।

अप्सु प्रास्व विनष्टानि गृह्णीतान्यानि मन्त्रवत् ॥

तस्मात्प्राक्तस्य पुरातनस्य जले निक्षेपः कार्यः । तथा, मेखलादण्डा-
जिनाद्यवघाते त्रया हुत्वा यथार्थमुपेयात् । अवघातः पादमार्गेण
निःसरणं, तयो च ऋक्चयं तुभ्यन्तामङ्गिरः ।

पुनर्गन्तुः,—

अग्ने व्रतपत इति ऋक्चयम्^१ । इति यज्ञीपवीतविधिः ।

(१) अग्ने व्रतया इति ऋक्चयम् ।

• अथ तिलकधारणम् ।

स्नातश्च तिलकं हृद्यं नित्यं कुर्याद्विशांपते ।

प्रियङ्गुचन्दनाभ्यां वा विखेन तगरिणं वा ॥

तथा,— अशुचिर्वाप्यनाचारः पापं वा यदि चिन्तयेत् ।

शुद्धिरेव भवेन्नित्यमूर्द्धपुण्ड्राङ्कितो नरः ॥

तथा च शौचसम्पादकत्वेन सर्वकर्मोद्भाफलवत्त्वात्पुरुषार्थम् ।

यच्छरीरं मनुष्याणामूर्द्धपुण्ड्रविवर्जितम् ।

द्रष्टव्यं नैव यत्किञ्चित् श्मशानसदृशं हि तत् ॥

ऊर्द्धपुण्ड्राकिञ्चो नित्यं ब्रह्मलोके महीयते ।

सामान्यतस्तु, उत्तमो मध्यमो हीनश्चतुस्त्रिद्व्यङ्गुलैः क्रमात् ।

वर्तिदीपाकृतिः कार्य्या वेणुपत्राकृतिस्तथा ।

• पद्मस्य मुकुलाकारं कुमुदस्योत्पलस्य च ॥

अथवा,

ललाटे दण्डवत् कुर्यात् हृदये कमलाकृतिम् ।

वेणुपत्राकृतिं वाहोः कुर्यादन्यत्र दीपवत् ॥

इत्याकाराणि ।

तथा,— गङ्गामृत्तिकया चैव स्नात्वा कुर्यात्तल्लामकम् ।

चन्दनेन मृदा वापि कुर्यात्पञ्च ललामकम् ॥

ललाटकण्ठद्वयोः सर्वकल्मषनाशनम् ।

ललाटे वासुदेवाख्यं कण्ठे विष्णुमथाव्ययम् ॥

प्रद्युम्नं चानिरुद्धं च वाह्नोर्हृदि तथाच्युतम् ॥

पाप्मे — जङ्घपुण्ड्रं द्विजः कुर्यात् क्षत्रियाणां तथैव च ।

वैश्यादीनां तथा विप्रः शूद्रादेर्मण्डलाकृति ॥

महाभारते,—

जाङ्गवीतीरसम्भूतां मृदं मूर्ध्नि विभर्त्ति यः ।

विभर्त्ति रूपं सोऽर्कस्य तमोनाशाय केवलम् ॥

विष्णुधर्म,—

तुलसीकाष्ठसम्भूतचन्दनेन विलेपनम् ।

तथा,— चन्दनं धूपशेषश्च सर्वपापापहारकम् ।

तद्बूपोपयुक्ताग्निभस्म तद्वार्थम् । एतदपि तिलकरूपत्वेऽप्य-
विरोधात्तिलकार्थं ग्राह्यम् ।

स्कान्दे,—

योधारयेद्धारवतीसमुद्भवां सदा पवित्रां कलिकल्मषापह्नां ।

नित्यं ललाटे हरिमन्त्रसंयुतां यमं न पश्येद्यदि पापसंयुतः ॥

अथा न हिंसन्ति न रक्षसां गणा यक्षाः पिशाचोरगभूतदानवाः ।

यस्यान्तकाले खग गोपीचन्दनं वाङ्मोर्ललाटे हृदि मस्तके च ॥

प्रयाति लोकं कमलालयाप्रभोः स बालघाती यदि ब्रह्महा नरः ।

योमृत्तिकां द्वारवतीसमुद्भवां करे समादाय ललाटपट्टके ॥

करोति नित्यं तनुंश्चिह्नितोः क्रियाफलं कोटिगुणं लभेत सः ।

क्रियाविहीनं यदि मन्त्रवर्जितं अथाविहीनं यदि भक्तिवर्जितम् ॥

कृत्वा ललाटे यदि गोपीचन्दनं करोति तत्कर्म सदाशयं बुधाः ।

सत्यतपाः, गोमतीतीरसम्भूतां गोपीदेहसमुद्भवाम् ॥

मृदं मूर्ध्नि वहेद्यसु सर्वपापैः प्रमुच्यते ।

तुलसीप्रक्रमे,—

तन्मृदाचरितं पुण्ड्रं ललाटे सर्वसिद्धिदम् ॥

सुसुच्यते सदा कुर्यात्प्रदेशिन्या यथाक्रमम् ।

सर्वान् कामानभिलषन् सदानामिकया बुधः ॥

इति वाक्यदर्शनात्प्रदेशिन्या अनामिकया वा याज्ञम् । यदि आसां
मृत्तिकानां सौकर्यार्थं एकीकरणेन तिलकधारणं तदा न
कश्चिद्विरोधः ।

पादांशतिं हरेः पुण्ड्रं धारयेच्छिद्रसंयुतम् ।

स याति वैष्णवं स्थानं यच्चैरपि सुदुर्लभम् ॥

नासिकामूलमारभ्य केशान्तं धारयेद्बुधः ।

मध्ये छिद्रं तत्र कृत्वा वैष्णवो विष्णुलोकभाक् ॥

इदं तु वैष्णवेन कार्यं गोदीह्नवत् फलार्थम् । दीपशिखाद्याकारस्तु
चमसवन्नित्यः । तत्र ललाटे सच्छिद्रपादाकारोऽङ्गुली दीपशिखा-
द्याकार एवमेव समाचारः । सामर्थ्ये तु,

ललाटे केशवं विद्यान्नारायणमथोदरे ।

माधवं हृदये चैव गोविन्दं कण्ठकूपके ॥

उदरे दक्षिणे पार्श्वे विष्णुवि नम उच्यते ।

तत्पार्श्वे बाहुमूले तु अरुहे मधुसूदनम् ॥

त्रिविक्रमं कर्णपार्श्वे वामे कुक्षौ तु वामनम् ।

श्रीधरं बाहुके वामे हृषीकेशं तु कण्ठके ॥

पृष्ठतः पद्मनाभं तु दामोदरं ककुब्धपि ।

लक्ष्मीं वज्रस्थले देवीं बांसुदेवं च मूर्धनि ॥

नामानि द्वादशैतानि नमस्कारयुतानि च ।
 प्रयुञ्जीत हरिं ध्यात्वा वासुदेवेति मूर्धनि ॥
 इत्येवं विहितस्थानमन्त्राणि, । अत्यन्ताशक्ती,—
 ललाटे वासुदेवाख्यं कण्ठे श्रीपुरुषोत्तमम् ।
 नाभौ नारायणं स्मृत्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥
 एवं,— नारायणायुधैर्युक्तं कृत्वात्मानं कलौ युगे ।
 कुरुते पुण्यकर्माणि मेरुतुल्यानि तानि तु ॥
 चक्राङ्किततनुर्भूत्वा यः श्राङ्गं कुरुते नरः ।
 तत्सर्वं प्रतिगृह्णाति गयायां च गदाधरः ॥
 इति सर्वकर्मनुष्ठाने फलातिशयाद्यं शङ्खचक्रादिधारणं अङ्गभूतं,
 वचनान्तरात् पुरुषार्थं च । तथाच स्मृतिः,—
 नारायणायुधैर्निर्त्यं भूषितो यस्य विश्वहः ।
 पद्मप्लोतिप्रयुक्तस्य तस्य किं कुरुते यमः ॥
 यत्तु निषेधवचनं पठति,—
 एकजातेरयं धर्म्मो न द्विजातेः कथञ्चन ।
 इति तत्र एकजातेः शूद्रस्यायं धर्म्मश्चक्रादिधारणमित्यर्थः ।
 द्विजातिपदमत्र क्षत्रवैश्यपरं, तथा च न क्षत्रवैश्ययोश्चक्रादि-
 चिह्नधारणं, ब्राह्मणानां तु तद्धारणस्य विहितत्वात् ।
 तथाच,
 उपवीतादिवद्भार्याः शङ्खचक्रादयः सदा ।
 ब्राह्मणस्य विशेषेण वैष्णवस्य च तद्भवेत् ॥
 चक्राङ्किततनुर्विप्रो भुङ्क्ते यस्य च वेश्मनि । इति ।

तल्लेखनं च--

विलिखेद्देवचिह्नानि तुलसीगोपिकाभृदा ।

इति वचनात् तुलसीभक्तिकाया गोपीचन्दनेन वा ।

. कृत्वा काष्ठमयान् विम्बान् कृष्णचिह्नैश्च चिह्नितम् ।

. यश्चाङ्गयति चात्मानं तत्समो नास्ति वैष्णवः ॥

यच्च,--

शृङ्गं चक्रञ्च यः कुर्यान्मृदा कार्णायसेन च ।

स शूद्रवद्वहिः कार्यः सर्वस्मात् द्विजकर्मणः ॥

अत्र कार्णायससाहचर्यान्मृत्पदं विम्बपरं, तेन कृत्वा काष्ठमयं विम्बमिति विहितकाष्ठमयविम्बाभावे प्रतिनिधित्वेन प्राप्तयोः स्मयलोहविम्बयोर्निषेधः । तेन ताम्रादीनां प्रतिनिधित्वेन करणे न दोषः । .

• दक्षिणे तु करे विष्णोर्विभ्रयाद्वै सुदर्शनम् ।

सव्ये शंखन्तु विभ्रयादेवं ब्रह्मविदो विदुः ॥

शङ्खोपरि कृते पद्मे प्रत्यङ् दक्षिणे करे ॥

वामे गदाधरश्चक्रे वासुदेवः स्वयम्भवेत् ॥

इति वचनादुभयत उभयं धार्यं, न च विकल्पः, एकार्थज्ञानात् ।

सर्व्वाङ्गं चिह्नितं यस्य नारायणकारांयुधैः ।

वैष्णवत्वं कृतं तस्य पापं न प्रविशेद्बुद्धिः ॥

इति सर्व्वाङ्गेऽपि धारणम् । तत्र मन्त्रः,

पाञ्चजन्य निजध्वानध्वस्तपातकसञ्चय ।

ब्राह्मि मां पाप्मिनं घोरं संसारार्णवपातनम् ॥

सुदर्शन निजज्योतिर्ध्वस्तपातक्रसञ्चय ।
 अज्ञानान्धस्य मे नित्यं विष्णोर्मार्गं प्रदर्शय ॥
 संसारभयभीतानां योगिनामभयङ्करः ।
 पद्महस्तेन यो देवो योगेशस्तं नमाम्यहम् ॥
 ब्रह्माण्डभुवनारम्भमूलस्तम्भगदाधर ।
 कौमोदकी करे यस्य तं नमामि गदाधरम् ॥

अथ कृष्णमुद्रा,—

कृष्णनामाङ्किता मुद्रा अष्टाक्षरसमन्विता ।
 शंखाद्यैरायुधैर्युक्ता स्वर्णरौप्यमयी तथा ॥
 यस्य पुंसः करे नित्यं तत्समो नास्ति वैष्णवः ।
 कृष्णमुद्राप्रयुक्तश्च करोति पितृदेवतम् ॥
 नित्यं नैमित्तिकं काम्यं कृतं भवति चाक्षयम् ।
 दर्पणं मुखमालोक्य कुर्यात्तिलकधारणम् ॥
 सर्व्वथा उदके न पश्येत्, तत्र प्रायश्चित्तस्योक्तत्वात् । इति तिलक-
 धारणम् ॥

अथ मालाधारणम् ।

- रुद्राक्षं धारयेन्नित्यं सन्ध्यादिषु च कर्मसु ।
• अरुद्राक्षधरो भूत्वा ग्रहयत्कर्मा च वैदिकम् ॥
• करोति अपहोमादि तत्सर्वं निष्फलं भवेत् ।
इति । • सर्वकर्मसु एतद्वारणं नित्यम् ।

शिष्टाः—

- पुण्यानां परमं पुण्यं पवित्रं पापनाशनम् ।
रुद्राक्षधारणं श्रेष्ठमिहलोके परत्र च ॥
मूर्खी वाऽप्यन्यजातो वा युक्तो वा सर्वपातकैः ।
रुद्राक्षं धारयेद्यसु स रुद्रो नात्र संशयः ॥
इति फलश्रुतेः संयोगपृथक्त्वन्यायेन काम्यं च ।

धारणस्थानम् ।

- हस्ते वाह्ये तथा कर्णे रुद्राक्षं मूर्ध्नि धारयेत् ।
अवध्यः सर्वभूतानां रुद्रवह्निचरेद् भुवि ॥
सर्वपापविनिर्मुक्तः स गच्छति परां गतिम् ।
यज्ञोपवीतस्थानं च विप्राणां धारणं हितम् ॥
दशकोटिशुणं पुण्यं धारणात्नभते जपे ।
अत्र विप्राणां यज्ञोपवीतस्थाने धारणं अपात्र्यं, चतुर्दशकोटि-
शुणफलरूपकाम्यफलार्थम् । तेन पुरुषार्थधारणे' अपेक्ष्युक्तकामनां
विना धारणं न यज्ञोपवीतस्थाननियमः ।

अत्र विशेषः,—

यावत् षोडशवक्त्रान्तमेकवक्त्रादितः स्थिताः ।

दुर्लभस्त्वेकवक्त्रसु तथैकादश षोडश ॥

त्रिचतुःपञ्चमुखाः सुलभाः शेषाश्च मध्यमाः ।

एकवक्त्रः शिवः साक्षाद्ब्रह्महत्यां व्यपोहति ॥

भक्तारन्धनकाले तु स्थाव्यूर्ध्वं स्थाप्यते यदि ।

अग्निस्तम्भस्तदा नूनमेकवक्त्रस्य लक्षणम् ॥

स्त्रीतसि प्रतिस्त्रीतश्च स च याति सुहृर्मुहुः ।

स च यावच्छरीरस्थस्तावन्मृत्युर्न बाधते ॥

द्विवक्त्रो गोवधं हन्यासिवक्त्रः स्त्रीवधं तथा ।

चतुर्वक्त्रो नरवधं मोचयेन्नात्र संशयः ॥

अगम्यागमनश्चैव अभक्ष्यस्य च भक्षणम् ।

मुञ्च्यते सर्वपापेभ्यः पञ्चवक्त्रस्य धारणात् ॥

षड्वक्त्रं कार्त्तिकेयसु धारयेद्दक्षिणे भुजे ।

ब्रह्महत्यादिभिः पापैर्मुच्यते नात्र संशयः ॥

सप्तवक्त्रमैश्वर्यदं महापातकनाशनम् ।

जीवेद्द्वर्षशतं 'सार्यमष्टवक्त्रस्य धारणात् ॥'

नश्यन्ति सर्वपापानि न विघ्नः कुञ्चचिद्भवेत् ।

नववक्त्रं वामबाहौ धारणं मुक्तिदं मतम् ।

लक्षकोटिसहस्रञ्च ब्रह्महत्यां करोति यः ॥

तत्सर्वं दहते शीघ्रं दशवक्त्रस्य धारणात् ।
 तथैकादशवक्त्रस्य शिखायामिव धारणात् ॥
 सर्वे दुष्टाश्च नश्यन्ति वाजिमेधसहस्रकम् ।
 तथा द्वादशवक्त्रस्य कण्ठदेशे च धारणात् ॥
 न चैवाग्निमयं तस्य न च व्याधिः प्रवर्तते ।
 गोमेधफलसौभाग्ये हिंसापापक्षयस्तथा ॥
 तत्त्रयोदशवक्त्रस्य कण्ठदेशे च धारणात् ।
 सर्वकर्मफलवाप्तिः सर्वपापक्षयस्तथा ॥
 वक्त्रं चतुर्दशं तस्य पुण्येन प्राप्यते यदि ।
 धारयेत् सततं मूर्ध्नि सर्वपापप्रणाशनम् ॥
 अमन्त्रधारणादेषां गुणा एते प्रकीर्त्तिताः ।
 समन्त्रं धारयेद्यस्तु फलं वक्तुं न शक्यते ॥

एवञ्चामन्त्रधारणेऽप्युक्तफलसिद्धिः ।

यत्तु, विना मन्त्रेण यो धत्ते स याति नरकं ध्रुवम् । इति
 तत्समन्त्रकविधिंप्ररोचनार्थममन्त्रकनिन्दारूपमेव, उदितहोम-
 प्रशंसार्थमनुदितनिन्दा यथा ।

प्रातः प्रातरनृतं ते वदन्ति पुरोदया जुह्वति येऽग्निहोत्रम् ।
 इति । तदुक्तं न हि, निन्दा निन्द्यं निन्दितुं भवर्त्तते अपि तर्हि
 सुखं स्तोतुम् । अमन्त्रधारणेऽपि प्रतिष्ठा कार्या ।

सा चैवं,—

~~क.प.३~~

पञ्चासृतं पञ्चगव्यमघोरस्य तथा मनुः ।

एतैः प्रतिष्ठा रुद्राक्षे धारयेत्तु जपेच्च तान् ॥

अघोरसन्नेन पञ्चासृतपञ्चगव्याभ्यां स्नापयित्वा धारयेत्, जपेऽक्ष-
मालां वा कुर्यादित्यर्थः । समन्तकधारणपक्षे, हूं, क्लीं, मित्यादि
मन्त्रोऽन्यत्र द्रष्टव्यः । तथा,—

रुद्राक्षान् कण्ठदेशे दशनपरिमितान् मस्तके विंशती द्वे

षट्षट् कर्णोपकण्ठे करयुगलगतान् द्वादश धादशैव ।

वाक्त्रोरिन्दोः कलाभिः पृथग्भिगदिता श्लोकमेकं शिखायां

वक्षस्वष्टाधिकं यः कलयति शतकं स स्वयं नीलकण्ठः ॥

अथ प्रज्ञाक्षधारणम् ।

तदपिकर्माङ्गं पुरुषार्थञ्च ।

तथाच शिष्टाः,

यज्ञार्चं धारयेन्नित्यं विशिषेण जपादिषु ।

अश्वमेधफलं प्राप्य विष्णुलोके महीयते ॥

ये शृङ्गचक्रपरिचिह्नितबाहुमूलाः

कर्णावसत्तसरसीरुहबीजमालाः ।

ये वा ललाटफलकोलसदृशपुण्ड्रा-

स्तौ वैष्णवा भुवनमाशु पक्वियन्ति ॥

अथ धात्रीफलधारणं,—

धात्रीफलकृतां मालां कण्ठे वहति मानवः

सोऽश्वमेधाशुतं पुण्यं यामे यामे लभेन्नरः ॥

इति वचनात् फलार्थमेव ।

अथ तुलसीमालाधारणम् ।

अत्र शिष्टाः,

तुलसीकाष्ठमालायाः भूषितः पुण्यमाचरेत् ।

पितॄणां देवतानाञ्च कृतं क्षोटिगुणं भवेत् ॥

इति वचनाद् यत्र कापि धारणं कर्माङ्गं शिरसि बाहौ च
धारणं फलार्थम् ।

तुलसीकाष्ठसम्भूतं शीर्षे बाहौ च भूषणम् ।

वहते यस्तु वै मर्त्यो देहे तस्य सदा हरिः ॥

इतिवचनात् तच्च विष्णवे समर्प्य धार्यम् ।

निवेद्य केशवे मालां तुलसीकाष्ठसम्भवाम् ।

वहते यो नरो नित्यं तस्य वै नास्ति पातकम् ॥

तथा,—

तुलसीकाष्ठमालां तु कण्ठे लग्नां वहन्तु यः ।

अशुचिर्व्याप्यनाचारो मामेवैति न शंसयः ॥

स्कान्दे च,—

तुलसीकाष्ठसम्भूता माला धार्या मया सदेति ।

चन्द्रशर्भणा प्रतिज्ञानात् वैष्णवेनावश्यं धार्या ।

अधारणे च दोषः—

धारयन्ति न ये मालां तुलसीकाष्ठसम्भवाम् ।

नरकान्न निवर्त्तन्ते दग्धाः कोपाम्निना हरिः ॥

अथ विष्णुनिर्माणाधारणम् ।

तदपि धर्माचरणे फलार्थम् ।

यः कृत्वा तुलसीपत्रं शिरसा विष्णुतत्परः ।

करोति धर्मकार्यणि फलमाप्नोति चाक्षयम् ॥

इति वचनात्, पुरुषार्थं च फलश्रवणात् ।

विष्णुमूर्द्धि स्थितं पुष्पं शिरसा यो वहन्नरः ।

अपर्युषितपापः स्याद् यावद्युगचतुष्टयम् ॥

विष्णोरङ्गात्परिभ्रष्टं मालतीकुसुमं खग ।

यो धारयति शिरसा सर्वधर्मफलं लभेत् ॥

यस्य नाभिस्थितं पुष्पं मुखे शिरसि कर्णयोः ।

तुलसीसम्भवं नित्यं तीर्थैस्तस्य मुखे च किम् ॥

तुलसीदलमालां तु कृष्णोत्तीर्णां वहन्तु यः ।

पत्रे पत्रेऽश्वमेधानां दशानां लभते फलम् ॥

अहोरात्रे स्थितं यस्य तुलसीदलसम्भवं ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाश्रयात् ॥

इति वचनात् अहोरात्रधारणे मूर्द्धपुरीषकालेऽपि धार्यम् ।

द्रोणाक्षपत्रं श्रीवृक्षपत्रं मूर्द्धि न धारयेत् ।

न च जिघ्रेन्न चाक्रान्तेऽहोरात्रं न च भक्षयेत् ॥

स्तान्दे च, निर्माणां शिरसा धार्यं त्वदीयं सादरं मया इति

वैष्णवप्रतिज्ञालिखनात्तेनावश्यं धार्यम् ।

अथ शिखावन्धनम् ।

कात्यायनः,—

सदोपवीतिना भाव्यं सदा वहशिखेन तु ।

विशिखी व्युपवीतश्च यत्करोति न तत्कृतम् ॥

इति शिखावन्धनं कर्माङ्गम् । अतएव कात्यायनः,—

स्नाने वहशिखीत्यनुवादः । एवञ्च सति,—

गङ्गायां भास्करे ज्ञेये मातापित्रो मूर्तेऽहनि ।

मुण्डनं चोपयासञ्च सर्व्वतीर्थेष्वयं विधिः ॥

वर्ज्जयित्वा गयाक्षेत्रं विशालां विरजां तथा ।

इत्यत्रापि शिखावर्जनमेव मुण्डनम् ॥

अतएव कात्यायनः,—

केशश्मश्रू वपने वाऽशिखमिति । सर्व्वदेशेष्वेवमेव समाचारः ।

अशिखं शिखां वर्ज्जयित्वेयं । अतएव नीचकेशनखश्मश्रुः । क्लृप्त-

केशनखश्मश्रुरिति मनुयाद्गर्व्वङ्गी । स्नातकधर्मत्वेन केशनीच-

त्वार्थं वपने कर्त्तव्ये । शिखावर्ज्जमित्येव कार्य्यम् । क्लृप्त्येव कल्पनं

केदनमिति मेधातिथिः ।

यत्तु दानधर्मं,

केशश्मश्रू धारयतामग्र्या भवति सन्ततिरित्यत्र अवपनं काम्यं,

ब्रह्मचर्यादिव्यवपनं तत्रोक्तेः ।

तिथिविशेषादौ क्षीरनिषेधः ।

ब्रह्मशातातपः,—

षष्ठ्यष्टमौ अमावस्या उभे पक्षे चतुर्दशी ।

एषु सन्निहिन्नं पापं तैले मांसे भगे क्षुरे ॥

वामनपुराणे,—

क्षौरश्च रिक्तासु परिवर्ज्ययेत् ।

तथा क्षौरं शुक्ले वर्ज्यम् ॥

तथा क्षौरं विशाखासु अभिजित्सु वर्ज्यम् ।

देवकार्ये पितृश्राद्धे रवेरंशपरिचये ।

क्षौरकार्यं न कुर्वीत जन्ममासे न जन्मभे ॥

अथ सुवर्णकुशादिधारणम् ।

लघुहारीतः,—जपे होमे तथा दाने स्वाध्याये पितृतर्पणे ।

अशून्यन्तु करं कुर्व्यात् सुवर्णरजतैः कुशैः ॥

स्वर्णरौप्यबहुत्वमवयवापेक्षम् । कुशे स्वतो बहुत्वम् । वाक्यान्तरात्
हस्तद्वयगतत्वाच्च । अत्र न स्वर्णमनघ्रां धारयेदिति पर्युदासादघ्रां
शुद्धमेव स्वर्णं कर्माङ्गम् । अनंघ्राधारणे त्वङ्गवैगुण्यं नाधर्म्यः ।

कालिकापुराणे, —

कायस्थेन तु हेम्ना च कर्म यत्कुरुते नरः ।

आचरेत्तस्य तत्पापं वज्रलेपं भविष्यति ॥

अनामिकायां तद्वार्थं दक्षिणस्य करस्य च ।

तेन अनामिकाव्यतिरिक्तस्वर्णधारणे' तस्य गौरवं बहुप्रायश्चित्ताप-
नोद्यं भवति । शुभे रौक्मे च कुण्डले इति मनूक्तकुण्डलद्वयधार-
णम् । वह्निर्माल्यं धारयेदन्यत्र रुक्ममय्या इति वशिष्ठोक्तस्नातक-
धर्मरुक्ममालाधारणं, गुरुणाऽनुज्ञातोऽलङ्कारादेन गृह्णीयात् ।

यथार्थं चैतानि विभ्रयादिति हारीतोक्तेः । पापाचरणकाले
परिहार्थम् । अनामिकायां प्रथमं पर्व्वं स्वर्णेन पूरयेदिति वाक्य-
दर्शनात्प्रथमपर्व्वस्थाने स्वर्णं धार्यम् ।

तथा,—तर्जनी रूप्यसंयुक्ता हेमयुक्ता त्वनामिका । इति-

वाक्यान्तसाचाराच्च तर्जन्यां रजतधारणम् ।

सर्वालङ्कारधारणे मन्त्रः, यथा, अलङ्करणमसि भूयो अलङ्करणं मे
भूयादिति, नवरत्नयुक्तमुद्रिकाधारणं काम्यमेवेति न लिखितम् ।

अथ कुशधारणं, तद्विचारश्च ।

कात्यायनः,—

हरिता यज्ञिया दर्भाः पौतकाः पाञ्चयज्ञियाः ।

समूलाः पिष्टदैवत्याः कल्माषा वैश्वदेविकाः ॥

ऋत्वाः प्रचरणीयाः स्युः कुशा दीर्घाश्च वर्हिषः ।

दर्भाः, पवित्रमित्युक्तमतः सन्ध्यादिकर्मसु ॥

यज्ञीयाः, दर्शादियज्ञार्थाः । पाञ्चयज्ञीयाः पञ्चयज्ञार्थाः, कल्माषाः, क्षणपाण्डुराः, क्षणा वा वर्हिषिविद्यास्तरणादि कुशे दीर्घत्वविधेस्तदन्यत्र प्रचरणेऽनुष्ठाने ऋत्वाः । यत्र कर्मविशेषे दर्भविशेषा हरितादयो विहिताः ।

अतः सन्ध्यादिकर्मसु दर्भमात्रं पवित्रञ्च यथोक्तलक्षणं सन्ध्या-
प्रकरणे उक्तम् । तत्र,

अव्यः सोपग्रहः कार्यो दक्षिणः सपवित्रकर्तृः ।

इति कात्यायनीयाभिधानात् तथाविधकुशमात्रं याज्ञामित्यर्थः,
आदिपदेन यज्ञापिचरव्यतिरिक्तकर्मणि, ऋत्वं अरत्नीन्यूनत्वं,
दीर्घत्वं तदधिकत्वं आद्ये तु गोकर्णमात्रत्वं ऋत्वं ।

गोकर्णदीर्घहरिताः आर्धे सायाः समूलकाः ।

इति वायुपुराणात्,—

अत्र प्रतिपद्वं, लुनातीति श्रुतेः, पिचरव्यतिरिक्ते सनाभिदलयग्रहणं,
पिचरेऽप्युपमूलोच्छेदितं भवतीति पिण्डपित्तयज्ञे च महापित्तयज्ञे
च श्रुतेर्वाजसनेयिनां मूलसमीपे छिन्नस्य ग्रहणं, समूलस्य पित्ते
ग्रहणं शाखान्तरीयविषयम् ।

शिष्टाः,— अगस्तशयनादूर्ध्वं न पठेत्सप्तमं क्रतुम् ।

छेदनं वर्हिरिधानां नारीहृच्चर्मपादुके ॥

नकारः, काकाक्षिगोलकन्यायेन उभयत्रापि अन्वेति ।

तत्रापवादमाह, मरीचिः,—

मासे नभस्यमावास्या तस्यां दर्भोच्चयोमतः ।

अयातयामास्ते दर्भा विनियोज्याः पुनःपुनः ॥

नभस्यामावास्या कृष्णपक्षादिमासाभिप्रायेण, अत्र छेदिता अयात-
यमा इत्युक्तेः हरिस्त्रापमध्येऽन्यतिथौ छेदिता यातयामा इत्युक्तं
भवति ।

अत्र केचित्, हरिशयनमध्ये छेदननिषेधस्यातिक्रमे किमनिष्ट-
फलमित्याकांक्षायां तत्र छेदितानां यातयामत्वं दोषः कल्प्यते,
भाद्रामावास्याच्छिन्नानामयातयामत्वविधानसामर्थ्यात् ।

अतएवास्मद्देशे चातुर्मास्यच्छिन्नकुशैः सद्य एव कर्तव्यं कुर्वन्ति
न दिनान्तरे ।

शिष्टाः,—

संग्रहाह्वत्सरं यावत्शुद्धिः स्वादिभ्यवर्हिषाम् ।

अतःपरं न गृह्णीयाद्यज्ञादौ अपकर्षेण ॥

गृह्यपरिशिष्टं,—

दर्भाः कृष्णाजिनं मन्त्रा ब्राह्मणा हविरत्नयः ।

अयातयामान्वेतानि नियोज्यानि पुनः पुनः ॥

ये तु पिण्डास्तृता दर्भा यैः कृतं पिष्टतर्पणम् ।

अमेध्याश्चिल्लिता ये तेषां त्यागो विधीयते ॥

लघुहारीतः,—

चितौ दर्भाः पथि दर्भा ये दर्भा यन्नभूमिषु ।
 स्तरणासनपिण्डेषु षट्कुशान् परिवर्जयेत् ॥
 मूत्रोच्छिष्टं स्तृता ये च तेषां त्यागोविधीयते ।
 शिष्टाः,—वल्मीकोदकाद्यासु भूमिदग्धास्ये कुशाः ।
 शूद्रोत्पाटितगोक्षुर्णा अमृताच्छेदिता नखैः ॥
 ब्रह्मयज्ञं च ये दर्भा ये दर्भाः पितृकर्मणि ।
 ते त्याज्या इत्यर्थः ।

दर्भमात्रस्यायातयामत्वोक्तौ तत्रायमपवादः ।

लघुहारीतः,—

नीविमध्ये च ये दर्भा ब्रह्मसूत्रे च ये स्थिताः ।
 पत्रित्रांस्तान् विजानीयादयथा कायस्तथा कुशाः ॥
 तेन सन्ध्यादिष्टतस्य पवित्रोपग्रहादेर्होमादी विनियोगे अन्यत्र
 उपयुक्तरूपनिरिष्टिकविनियोगो नैवेति सिद्धम् ।

कात्यायनः,—

अनन्तगर्भिणं साग्रं कौशं द्विदलमेव च ।
 प्रादेशमात्रं विज्ञेयं पवित्रं यत्र कुत्रचित् ।
 चतुर्दर्भपिञ्जलीरूपं पवित्रं, पञ्चत्रयेण पवित्रमित्यादि सर्व्वं
 सन्दिग्धप्रमाणकमनादृत्य ।

यत्तु पराशरः,—

स्नाने दाने जपे होमे दैवे पित्रे च कर्मणि ।
 सव्यापसव्यौ कर्त्तव्यौ सपवित्रकरो द्विजैः ॥

तत् यत्र कर्मणि कुशमुष्टिधारणेऽनिर्व्याहस्तत्रकुशवटोः कर्त्तव्य-
तायां सव्येऽपि पवित्रलक्षणलक्षितकुशद्वयेन वटुकरणपरं बोध्यम् ।

तथा च, भोजने वर्त्तुलं प्रोक्तमेवमाचमने स्मृतम् । इति
वटुपरं, तेन ग्रन्थिस्थं पवित्रं न तेनाचमनकरेदिति निषेधो
ब्रह्मग्रन्थिविषयः ।

न भुञ्जीयान्नचाचामेन्नह्यग्रन्थौ करे स्थिते । इति निषेधात् ।
श्रिष्टाः,—

संख्यं वेष्टरं मार्गं ब्रह्ममार्गविनिर्गतम् ।

सङ्गदक्षिणौकत्य 'पवित्रमभिधीयते ॥

दक्षावर्त्ती भवेद्ब्रह्मा वामावर्त्तसु वृष्टरः ।

इति ग्रन्थिमार्गद्वयम् । अत्र सङ्गदिति वचनाद्ब्रह्मग्रन्थिरूपता
नास्ति । द्विवेष्टने हि ब्रह्मग्रन्थिप्रसिद्धिः, तेन ब्रह्मग्रन्थिव्यतिरिक्त-
ग्रन्थियुक्तपवित्रत्वं सन्ध्यादिव्यतिरिक्तकर्माङ्गं वटुरूपमविरुद्धम् ।

यत्तु, उभाभ्यामपि पाणिभ्यां विप्रैर्दर्भपवित्रकौ ।

धारणीयौ प्रयत्नेन ब्रह्मग्रन्थिसमन्वितौ ॥ इति ।

तत्, ब्रह्मग्रन्थे जपे होमे ब्रह्मग्रन्थिः विधीयते ।

इति विधौ कुत्र ब्रह्मग्रन्थिरित्यपेक्षायां हस्तद्वयपवित्रयोः ब्रह्मग्रन्थि-
परमिति न कुशवटुरूपेण सर्वाङ्गपवित्रे ब्रह्मग्रन्थिप्रसङ्गः । इति ।

श्रिष्टाः,— अनामिकायाः प्रथमं पर्वं स्पर्शेन पूरयेत् ।

द्वितीयं दर्भसंयुक्तं कार्यं विप्रेण नित्यशः ॥

(१) पवित्रम् ।

(२) ब्रह्मग्रन्थिविधिप्रकृतिः ।

अग्रपर्वस्थिते, दर्भे तपःसिद्धिः सदैव हि ।

मध्ये चैव प्रजाकामो मूले सर्वार्थसाधकम् ॥

इति मूले धारणपक्षः सर्वाहुतः ।

कात्यायनः,—सव्ये पाणौ कुशान् कृत्वा कुर्यादाचमनक्रियाम् ।

सव्येः सोपग्रहः कार्यो दक्षिणः सपवित्रकः ॥

इति सन्ध्योपक्रममाभिहितत्वात् सन्ध्याङ्गमेव । तथायमर्थः ।

अन्यत्र सव्यपाणावपि पवित्रं सन्ध्यायां तु सव्ये पाणौ वहवः कुशाएव । अतएव तस्य विवरणं सव्यः सोपग्रह इति ।

उप समीपे गृह्णन्ते मार्ज्जनाद्यर्थमिति उपग्रहाः, तेन बहुकुश-
धारणं दृष्टार्थञ्च । दक्षिणः सपवित्रक इति दक्षिणे बहुकुशनिवृ-
त्त्यर्थं पुनर्व्वचनं, अत्र यद्यपि ब्रह्मयज्ञजपहोमेषु ब्रह्मयन्ययुक्त-
पवित्रस्य विशेषविधिः ।

तथापि, दर्भाः पवित्रमित्युक्तमतः सन्ध्यादिकर्म्मसु । इत्यत्र
सामान्यतः आदिशब्दोपादानाद्ब्रह्मयज्ञादिष्वपि ब्रह्मयन्ययुक्तं
पवित्रद्वयं पवित्रोपग्रहरूपञ्च तुल्यबलत्वाद्द्वैकस्मिकमेव । तेन
ग्रन्थिं विनापि पवित्रोपग्रहाभ्यां ब्रह्मयज्ञाद्यवैगुण्ये, केवलं
ब्रह्मयज्ञजपहोमव्यतिरिक्तेन ग्रन्थिप्रसङ्गः ।

अग्रन्थं तु करं कुर्यात् सुवर्णरजतैः कुशैः । इति वचनात्
करद्वयकुशधारणस्य कर्म्मत्वम् ।

आचमनेऽपि व्यासः,—

वामहस्तस्थिते दर्भे दक्षिणे नोदकं पिबेत् ।

रक्तपानसमं ज्ञेयं प्रायश्चित्तीयते हिज ॥ इति वचनात् ।

केवलं वामहस्तगते कुशे न जलपानं कार्यम् ।

उभयत्र स्थिते दर्भे समाचामति यो द्विजः ।

सोमपानसमं ज्ञेयं भुंक्ते यज्ञफलं तथा ॥

इति तस्यैव वचनात्, समाचाराच्च ग्रन्थिरहितकुशधारणं
मध्यमानामिकयोः ।

यत्तु कात्यायनसूत्रम्, साध्ये हस्तैकसाध्ये कर्मणि वेदोप-
ग्रहः, अन्यत्र सोपग्रहः, कुशैरसक्तु । इति, असक्तु वेदस्फेषु
कुशोपग्रहविधिः । इदं पुरुषार्थमपि कुशधारणम् ।

कुशहस्तः सदातिष्ठेद् ब्राह्मणो दम्भवर्जितः । इति वचनात् ।
धारयेदित्यनुवृत्तौ मनुः,—

यज्ञोपवीतं वेदञ्च शूभे रौक्मे च कुण्डले । अत्र वेदः कुशमुष्टिः,
तद्ब्रह्मयज्ञादाविन्द्रियोपस्पर्शनं दर्भैरित्याद्युपयोगार्थं, तेन वामहस्ते
कुशमुष्टिः पुरुषार्थधारणे ।

इति कुशविचारः ।

अथ सन्ध्या ।

योगी याज्ञवल्करः,—

अतः परं प्रवक्ष्यामि सन्ध्याप्रासननिर्णयम् ।

अहोरात्रकृतात्पापाद्यामुपास्य प्रमुच्यते ॥

दक्षः,—सन्ध्याङ्गीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु ।

यदत्यत् कुरुते कर्म न तस्य फलमश्नुते ॥

हारीतः,—

पूर्वां सन्ध्यां सनत्तन्नामुपक्रम्य यथाविधि ।

गायत्रीमभ्यसेद्दिहान् यावदादित्यदर्शनम् ॥

याज्ञवल्करः,—

यावन्तोऽस्यां विकर्मस्थाः पृथिव्यां वालिशा हिजाः ।

तेषां हि पावनार्थाय सन्ध्या सृष्टा स्वयम्भुवा ॥

सन्ध्या येन न विज्ञाता सन्ध्या नैवाभ्युपासिता ।

जीवन्नेव स शूद्रत्वं मृतः श्वा चाभिजायते ॥

न तिष्ठति तु यः पूर्वामुपास्ते न च पश्चिमाम् ।

स शूद्रवद्वहिष्कार्यः सर्वस्माद्द्विजकर्मणः ॥

सन्ध्यां नोपासति विप्राः कथन्ते ब्राह्मणः स्मृताः ।

कामं, तान् धार्मिको राजा शूद्रकर्मसु योजयेत् ॥

याज्ञवल्कराशतातपी,—

गृहेषु प्राकृती सन्ध्या गोष्ठे शतगुणा स्मृता ।

नदीषु शतसाहस्रा अनन्ता शिवसन्निधौ ।

अमृतं मद्यगन्धश्च दिवा मैथुनमेव च ॥

पुनाति वृषलस्थानं वह्निः सन्ध्याभ्युपासिता ।

प्राकृताती एकगुणफला ।

योगी याज्ञवल्करः,—

वृषिज्ञासौ तु सततं दिवसानां यथाक्रमम् ।

सन्ध्यामुद्धर्त्तमात्रं हि ज्ञासवृद्धौ तु सा स्मृता ॥

तथा,—सन्धौ सन्ध्यामुपासीत नास्त्ये नोदिते रवौ ।

बौधायनः,—

अनागतां तु यः पूर्व्यां नातिक्रान्तां तु पश्चिमाम् ।

सन्ध्यां नोपासते विप्राः कथन्ते ब्राह्मणाः स्मृताः ॥

सन्ध्यात्रयं तु कर्त्तव्यं द्विजेनात्मविदा सदा ।

ब्राह्मण्डे,—

एतत्सन्ध्यात्रयं प्रोक्तं ब्राह्मणे चाप्यधिष्ठितम् ।

नास्ति यस्यादरस्तत्र न स ब्राह्मण उच्यते ॥

योगी याज्ञवल्करः,—

या सन्ध्या या तु गायत्री द्विधा भूत्वा प्रतिष्ठिता ।

सन्ध्या उपासिता येन विष्णुस्तेन उपासितः ॥

तथा स एव,—

त्रिंशत्कोट्यस्तु विख्याताः सन्देहा नाम राक्षसाः ।

प्राद्ववन्ति सप्तस्रांशुमुदयन्तं दिने दिने ॥

अहन्यहनि ते नित्यं सूर्यमिच्छन्ति खादितुम् ।

अथ सूर्यस्य तेषां च युद्धमासीत्सुदारुणम् ॥

ततो देवगणाः सर्व्वं ऋषयश्च तपोधनाः ।
 सन्ध्येति तमुपासीनाः प्रक्षिपन्ति महज्जलम् ॥
 ॐकारब्रह्मसंयुक्तं गायत्र्या चाभिमन्त्रितम् ।
 तेन दहन्ति ते दैत्या कज्जभूतेन वारिणा ॥
 कराभ्यां तोयमादाय गायत्र्या चाभिमन्त्रितम् ।
 आदित्याभिसुखस्तिष्ठन् त्रिः क्षिपेत्सन्ध्योर्द्वयोः ॥
 मध्याह्ने तु सक्ततोयं क्षेपणीयं द्विजातिभिः ।
 तं सूर्य्यं सन्ध्येति उपासीना जलं प्रक्षिपन्ति ॥
 त्रयाणाञ्चैव देवानां ब्रह्मादीनाञ्च संगमः ।
 सन्धिः सर्व्वसुराणां च सन्ध्या तेन उदाहता ॥
 गरीयसी तु भूतानां तस्मात् पैत्री तनुर्हि सा ।

पैत्री पितृजननार्थं ब्रह्मणस्तनुः सन्ध्या ।

'सन्धिते तु परे सूक्ष्मे निर्गुणे गुणबोधिनि ।

प्रधानपुरुषातीते सन्धिते सन्धिश्च्यते ॥

सन्ध्येति तमुपासीना इति यदुक्तं तस्यायं शेषः । परे सूक्ष्मे
 अविद्याजीवभिन्ने निर्गुणे प्रपञ्चहीने गुणबोधिनि जनवर्गस्य
 साक्षिणि परमात्मनि ब्रह्मबुद्ध्या सन्धिते, पुनश्च प्रसृतत्वादादित्य-
 मण्डले एवंविधपरमात्मबुद्ध्या सन्धिते, सन्धिः सन्धिशब्दार्थः ।
 स्वात्मानं सर्व्वसाक्षिणं निष्प्रपञ्चं ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा तदेव सूर्य्य-
 मण्डलात्मकमिति बुद्धिः कार्या, एवं सन्ध्याशब्दार्थः ।

अतएवोक्तम् ।

सन्ध्याजयं तु कर्त्तव्यं द्विजनात्मविदा सदा ।

आत्मविदा ब्रह्मात्मैक्यज्ञानव्रतति ।

एवञ्चाञ्जलिप्रक्षेपकाले तथा ध्यानं कार्यम् ॥

एवं सन्ध्याशब्दार्थः, तादृशध्यानसहितोऽञ्जलिप्रक्षेपः, गायत्री-
जपश्चेति द्वयं प्रधानम् । पूर्वां सन्ध्यां जपंस्तिष्ठेदित्यादिना
जपेऽपि सन्ध्याशब्दप्रयोगात् ।

तथा, तत्र प्रथमम्—

अघमर्षणश्च ऋषिच्छन्दोऽनुष्टुप्तथैव च ।

देवताभाववृत्तं तु हयमेधनियोजनम् ॥

यथाऽश्वमेधः क्रतुराट् सर्वपापापनोदकः ।

तथाऽघमर्षणं सूक्तं सर्वपापापनोदकम् ॥

सिन्धुदीपं भवेदार्घं गायत्रीं छन्द एव च ।

आपसु देवतं प्रोक्तं विनियोगासु मार्ज्जने ॥

सर्वत्र पावनं कर्म चाङ्घ्रिज्ञानासुदाहृतम् ।

कोकिलो राजपुत्रसु ह्रुपदायार्घमुच्यते ॥

अनुष्टुभं भवेच्छन्द आपसैव तु देवतम् ।

सीतामण्ड्यामवभृथस्नाने च विनियुज्य च ॥

ह्रुपदा नाम सा देवी यजुर्वेदे प्रतिष्ठिता ।

अन्तर्जले त्रिरावृत्त्य मुच्यते ब्रह्महत्याया ॥

सन्ध्यामुपासते यदयदयथावत्तां निबोधत ।

दृशानामिमुखी भूत्वा शुचिः प्रयतमानसः ॥

आचान्तः पुनराचामेदृतमित्यभिमन्त्र्य च ।

कात्यायनः,—

कर्मान्ते वारिणात्मानं परिक्षिप्य समन्ततः ।

शिरसो मार्जनं कुर्यात् कुशैः सोदकविन्दुभिः ॥

पुनर्योगी पाञ्चवल्कलः,—

त्रिराहत्या तु सावित्रीं प्रणवं व्याहृतिस्तथा ।

मार्जनञ्च तथा कृत्वा आपोहिष्ठेति मार्जयेत् ॥

सार्द्धं सृचं तु प्रक्षिप्य ऊर्ध्वं सार्द्धं तु विक्षिपेत् ।

अधोभागविस्फटाभिरसुरा यान्ति संचयम् ॥

सर्व्वतोर्थाभिषेकश्च ऊर्ध्वं संमार्ज्जवाद्भवेत् ।

अवमर्षणसूक्तेन भोजनं कारयेत्ततः ॥

शन्न आपसु द्रुपदा कामतः संप्रयोजयेत् ।

शन्न इति मार्जनं काम्यमपिकार्यम् ।

नरसिंहपुराणे,—

दर्भेषु दर्भपाणिः सन् प्राप्नुयुः सुसमाहितः ।

प्राणायामांस्तु कुर्वीत यथाविधि समाहितः ॥

तत्राचासनमन्त्रस्य मेरुपृष्ठ ऋषिर्भूतः ।

सुतलं कन्द इत्युक्तं श्रीकूर्मो देवतासने ॥

विनियोग इत्यर्थः, पृथ्वि त्वयेत्यासनानन्तरं प्रार्थनं सावित्रिक-
त्वादत्रापि कार्यम् ।

संवर्तः,— ओं कारस्य ऋषिर्ब्रह्मा देवोऽग्निस्तस्य कथ्यते ।

गायत्री च भवेच्छन्दो नियोगः सर्वकर्मसु ॥

खं ब्रह्मेत्यादिब्राह्मणम् ।

व्याहृतोनाञ्च सप्तनामृषिश्चैव प्रजापतिः ।

गायत्र्याणिगदुष्टृप् च ब्रह्मती पङ्क्तिरेव च ।

त्रिष्टुप् च जगतो चैव छन्दास्येतानि सप्त वै ॥

अग्निर्वायुस्तथा सूर्यो ब्रह्मस्तिरपाम्पतिः ।

इन्द्रश्च विश्वेदेवाश्च देवताः समुदाहृताः ।

प्राणस्यायमने चैव विनियोग उदाहृतः ॥

भूरिति ऋग्वेदादित्यादिब्राह्मणं, स्मृतान्यत्र—

विश्वामित्र ऋषिः सूर्यो देवताऽग्निमुखं तथा^(१) ।

छन्दस्तथा च गायत्री प्राणायामे नियोजनम् ॥

भूमिरन्तरीक्षं द्यौरित्यादि ब्राह्मणम् ।

अस्य प्रजापतिरृषिः शिरसो यजुरव्यथ ।

ब्रह्माग्निवायुसूर्याश्च देवताः समुदाहृताः ।

प्राणस्यायमने चैव विनियोग उदाहृतः ॥

सशिरस्कान् त्रिः पठेदित्यादि ब्राह्मणं,

वशिष्ठाङ्गिर^(२)सोवाचस्यतिषीधायनास्तथा ।

सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

(१) ब्राह्मेत्यादि ।

(२) सच्छन्दसस्य विना ।

(३) वशिष्ठाङ्गिरसो वाचस्पति ।

त्रिःपठेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते ॥

कात्यायनः,—

भूराद्यास्तिस्त्र एवेता महाव्याहृतयोऽव्ययाः ।

महर्जनस्तपः सत्यं गायत्री च शिरस्तथा ।

आपोज्योतिरसोऽमृतं ब्रह्मभूर्भुवःस्वरिति शिरः ॥

प्रतिप्रतीकं प्रणवमुच्चारयेदन्ते च शिरसः, प्रतिप्रतीकं प्रतिमहा-
व्याहृतीत्यर्थः ।

सप्तव्याहृतिभिः साष्टं दशौ कारसमायुतम् ।

शिरसा सहितां देवीं प्राणायामे नियोजयेत् ॥

पूरकः कुम्भकोऽरेचः प्राणायामस्त्रिलक्षणम् ।

रेचको दक्षिणेनोक्तः पूरकं वामतश्चरेत् ॥

नासयाकृष्य यद्वायो रोधः पूरक उच्यते ।

कुम्भो निखलनिश्वाप्तो मुच्यमानस्तु रेचकः ॥

नाभौ त्रिणुं चतुर्वाहुं श्यामं हृदि चतुर्मुखम् ।

अजस्थं रक्तगौराङ्गं ललाटे शुभ्रमोम्बरम् ॥

पूरकादिषु संचिन्त्य तेषु सायुज्यमाव्रजेत् ।

वायुपूरणादिसौकर्यार्थं नासिकाधारणं, यथा,

अङ्गुष्ठानामिकाभ्याश्च कनिष्ठाङ्गुलिनापि च ।

प्राणायामजपं कुर्यान्मध्यमां तर्जनीं विना ॥

इति दक्षिणनासापीडनमङ्गुष्ठेन पूरके, अङ्गुष्ठेन दक्षिणनासापीडन-
पूर्वकं अनामिकाकनिष्ठाभ्यां वामनासापीडनञ्च कुम्भके, वाम-
नासापीडनमनामिकाकनिष्ठाभ्यां रेचके ।

व्यासः,—

आदानं रोधमुत्सर्गं वायोस्त्रिस्त्रिः समभ्यसेत् ।

इति पूरकादित्रयं त्रिवारमभ्यसेदित्यर्थः ।

योगी याज्ञवल्क्यः,—

त्रिविधं केचिदिच्छन्ति तथैव नवधा परे ।

नवधा पूरकादितिरभ्यासेन, समाचारस्तु न नवधापक्षस्य किन्तु त्रिविधपक्षस्यैव ।

विष्णुपुराणे,—

प्राणाख्यमनिलं वश्यमभ्यासात् कुरुते च यत् ।

प्राणायामः स विज्ञेयः सवीजोऽवीज एवच ॥

जपध्यानोपेतः सवीजः, तद्गृहीतोऽवीजः, सन्ध्यायां सवीज एव, मन्त्रजपः प्राणरोधभङ्गप्रसङ्गाभ्यासः, “शब्दार्थचिन्तनाभ्यासः स उक्तो मानसो जप इत्युक्तेः” अर्थचिन्तनं प्रणवव्याहृतिगावत्रीशिरसां ब्रह्मात्मानुसन्धानमेव ।

योगी याज्ञवल्क्यः,—

सावित्र्याश्चैव मन्त्रार्थं ज्ञात्वा चैव यथार्थतः ।

तस्यां यदुक्तं चोपास्य ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥

तच्छब्देन तु यच्छब्दो बोधव्यः सततं बुधैः ।

उदाहृते तु यच्छब्दे तच्छब्दः स्यादुदाहृतः ॥

देवस्य सवितुर्यच्च भर्गमन्तर्गतं विभुः ।

ब्रह्मवादिन एवाहुर्वरेण्यं सोऽस्य धीमहि ।

चिन्तयामो वयं भर्गो धियो यो नः प्रचोदयात् ॥

धर्माश्चकाममोक्षेषु बुद्धिर्हृत्तिः पुनः पुनः ।
 बुद्धेर्बोधयिता यस्य नित्यात्मा पुरुषो विराट् ॥
 सवितुस्तं वरेण्यं तु सत्यधर्मानामोश्वरं ।
 छिरण्यवर्यं पुरुषं ध्यायेत विष्णुसंज्ञितम् ॥
 भ्राजते दीप्यते यस्मादुज्जगदन्ते दहत्यपि ।
 भ्राजते स्वेन रूपेण तस्मादुर्भग इति स्मृतः ॥
 दीप्यते द्योतते यस्मात् क्रीडते द्योतते दिवि ।
 तस्मादेव इति प्रोक्तः स्तूयते सर्वदैवतैः ॥
 स वेत्ता सर्वभावानां सर्वभावांश्च सूयते ।
 शयनात्यालनाच्चैव सविता तेन चोच्यते ॥
 वरेण्यं वरणीयं तु जन्मसंसारभीरुभिः ।
 आदित्यान्तर्गतं भग्नः स्तूयते वै मुमुक्षुभिः ॥
 जन्ममृत्युविनाशाय दुःखस्य विविघ्नस्य च ।
 ध्यानेन पुरुषो यस्य द्रष्टव्यः सूर्यमण्डले ॥
 प्राणस्यायमनं कृत्वा आचमेत्प्रणतोऽपि सन् ।

।ङ्, —

उपसृशेत्ततः पञ्चान्मन्त्रेणानेन धर्मवित् ।
 अन्तर्हरति भूतेषु गुहायां विश्वतोमुखः ॥
 त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कार आपोऽप्योती रसोऽमृतम् ।
 वाजसनेयिनामयमेव मन्त्रः,

(१) वरेण्यं वरणीयं तज्जन्म ।

(२) वरणि ।

याज्ञवल्करः,—प्राणानायम्य संप्रोक्ष्य हृत्तेनाब्धैवतेन तु ।

आपोहिष्ठेत्यादिनेत्यर्थः ।

योगी याज्ञवल्करः,—

आपः पाण्योः सम्प्रदाय त्रिः पठेदुपदारुचम् ।

तज्जलं मूर्द्ध्नि विन्यस्य सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

एवं ज्ञात्वा तु मन्त्राणां प्रयोगं च यथाविधि ।

सम्यासुपासते यद्वदिति वाक्येन सम्याङ्गत्वावगमात्फलश्रुतेर

वादत्वं, “समुद्भृत्योदकं पाण्योर्जम्बा त्रिर्द्रुपदां क्षिपेदिति”

व्यासोक्तेश्च ।

कात्यायनः,—करेणोद्भृत्य सलिलं घ्राणमासज्य तत्र च ।

जपेदनायतासुर्वा त्रिः सक्तहाघमर्षणम् ॥

उत्थायार्कं प्रतिप्रोहेक्षिकेणाञ्जलिमन्त्रसः ।

त्रिकेण प्रणवव्याहुतिगायत्र्यात्मकेन ।

योगी याज्ञवल्करः,—

कराभ्यां तोयमादाय गायत्र्या चाभिमन्त्र्य च ।

आदित्याभिमुखं स्तिष्ठन् त्रिः क्षिपेत्सम्ययोर्हयोः ॥

अत्र सायं प्रातरञ्जलित्वयं तत्र प्रत्यञ्जलि मन्त्रपाठः ।

मध्याह्ने त्वेक एवाञ्जलिरिति व्यवस्था, अञ्जलिप्रक्षेपकाले

सम्यास्वरूपध्यानं, तत्प्रकारस्य जपकाले वक्तव्यः ।

यत्प्रदक्षिणं प्रक्राम्य^१न्ति पाप्मानमपधुन्वति, असावादित्यो ब्रह्मेति

शुतेरनेन प्रदक्षिणावर्त्तनं तत्रोद्यन्तमस्तंयान्तमिति तैत्तिरीयश्रुति-
वाक्यशेषाभ्याङ्गप्रदक्षिणे असावादित्यो ब्रह्मेति पठनीयम् ।

मध्याह्नं प्रकृत्य योगी याज्ञवल्क्यः,—

अथोपविष्टेदादित्यमूर्ध्वं पुष्पान्वितं जलम् ।

प्रक्षिप्योदयमुदुलं चित्रं तच्चक्षुरित्यपि ॥

हंसः शुचिप्रदेतानि पावनानि शुभानि च ।

एतज्जपेदुर्ध्ववाहुः सूर्यं वीक्ष्य समाहितः ॥

गायत्र्या च यथाशक्ति चोपस्थाय दिवाकरम् ।

सायं प्रातरुपस्थानं कुर्यात्प्राञ्जलिरानतः ॥

जर्द्धवाहुस्तु मध्याह्ने इति वाक्यदर्शनात्तमाचारात्तथैव कार्यम् ।

कात्यायनः,—

उदुलं चित्रं तच्चक्षुरुपस्थाय दिवाकरम् ।

वाङ्मनःकर्म्मजं पापं सर्वमेव व्यपोहति ॥

नारसिंहेऽपि,—

उदुलं च जपेन्नम्रं चित्रं तच्चक्षुरित्यपि ।

कात्यायनः—

तच्चित्रमुदयेनाथ उपतिष्ठेदनन्तरम् ।

सम्यादयेऽप्युपस्थानमेतदाहुर्मनीषिणः ॥

मध्याह्नं उदये वापि विभ्राडादीच्छया जपेत् ।

तदसंसक्तपार्श्विर्वा एकपादार्द्धपादपि ॥

कुर्यात्कृताञ्जलिर्वापि जर्द्धवाहुरथापि वा ।

इति वाक्यात् भूम्यलग्नगुल्फद्वयो भूम्यलग्नैकपादो भूमिलग्न-

पादार्द्धो वा सूर्यमुपतिष्ठेत्, तच्चित्रमुद्ध्येनाथ इत्यत्र तच्चित्रमुद्ध्ये
नेति कैश्चिदग्राख्यातं, तत् कल्पतरुविरोधादनादेयम् ।

ततो गायत्र्या ऋष्यादिकं स्मरेत् ।

स्मृत्यन्तरे—

विश्वामित्र ऋषि च्छन्दो गायत्री मविता तथा ।

देवतोपनये जप्ये गायत्र्या योग उच्यते ॥

सोऽहमस्मीति सच्चित्य न्यासं कुर्यात्काराङ्गयोः ।

न्यासेन रहितं कर्म सर्वं गृह्णन्ति राक्षसाः ॥

ॐ कृत्य भूर्भुवः स्वश्च गायत्र्याश्च पदत्रयम् ।

अङ्गुष्ठादिक्रमेणैव कुर्यात्कारतलद्वयम् ॥

हृन्मस्तकशिखावर्धनेतास्तेषु च विन्यसेत् ।

अथ ध्यानम् ।

योगी याज्ञवल्काः,—

पूर्वा सन्ध्या तु गायत्री सावित्री मध्यमा स्मृता ।
या भवेत्पश्चिमा सन्ध्या सा विज्ञेया सरस्वती ॥
रक्ता भवति गायत्री सावित्री श्वेतवर्णिका ।
कृष्णा सरस्वती ज्ञेया सन्ध्यात्रयमुदाहृतम् ॥

तस्याः संप्रदायसिद्धं स्वरूपम् ।

वालां विद्यात्तु गायत्रीं त्रीक्ष्णं चतुराननाम् ।
रक्ताम्बरद्वयोपेतामक्षसूत्रधरां तथा ॥
कमण्डलुधरां देवीं हंसवाहनसंस्थिताम् ।
ब्रह्माणीं ब्रह्मदेव्यां ब्रह्मलोकनिशिनीम् ॥
मन्त्रेणावाहयेत् विद्वानायान्तीं सूर्यमण्डलात् ।
अथ मध्याह्नसन्ध्यायां सावित्रीं द्विजसत्तमः ॥
युवतीं शुक्लवर्णां च चारुरूपां चतुर्भुजाम् ।
शुक्लवासोद्वयोपेतां तार्क्षकम्बरसंस्थिताम् ॥
शङ्खचक्रगदापद्मधारिणीं विष्णुदेवताम् ।
विष्णुलोकनिवासिनीं भायान्तीं सूर्यमण्डलात् ॥
एवं पश्चिमसन्ध्यायां वृद्धावस्थां सरस्वतीम् ।
कृष्णाङ्गीं कृष्णवसनां तृपारूढां त्रिलोचनाम् ॥

(१) मध्यमसन्ध्यायास ।

(२) निवासन्तीम् ।

उमरुत्रिशूलहस्तां च रुद्राणीं रुद्रदेवताम् ।

कैलासनिलयां देवीमायान्तीं सूर्यमण्डलात् ॥

एवं सन्ध्यात्रये क्रमेण ध्यानं कुर्यात्, असामर्थ्ये ध्येयः सदेति साकारध्यानम् ।

यत्तु, योगी याज्ञवल्करः,—

ॐकारं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवःस्वस्त्यैव च ।

गायत्रीं प्रणवं चान्ते जपे ह्येवमुदाहृतम् ॥

इति प्रणवान्तत्वं तत्सन्ध्येतरजपविषयम् ।

सन्ध्याविषये तु पुनः स एवाह,—

ॐकारं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवःस्वस्त्यैव च ।

गायत्रीञ्च ततः पश्चात् सन्ध्याकाले जपेत्तृणम् ।

तथा,— एतदक्षरमेतां च जपन्वाहतिपूर्विकाम् ।

सन्ध्ययोरुभयोर्विप्रो वेदपुण्येन युज्यते ॥

इति वचनात्सन्ध्याकाले नान्ते ॐकारः कार्यः ।

याज्ञवल्करः,—

सन्ध्यां प्राक् प्रातरेवेह तिष्ठेदासूर्यदर्शनात् । जपन्नित्यनुषज्यते ।

तेन सूर्योदायावधि जपः पूर्वसन्ध्या, तेन सूर्योदयात् पूर्वं जपसमाप्ती प्रधानैकदेशलोपात्प्रत्यवाय एव ।

तत्काले कस्मान्तरेऽप्यनधिकारः, सन्ध्याहीनोऽशुचिरित्युक्त-
न्यायात् ।

यत्तु, ब्रह्मचारी गृहस्थश्च शतमष्टोत्तरं जपेत् ।

वानप्रस्थो यतिश्चैव सहस्रादधिकं जपेत् ॥

तदपि सूर्योदयावधित्वापरित्यागेनैव । यथा सूर्योदयपर्यन्ते
शतसमाप्तिस्तथारब्धव्यम् । सूर्योदये शतमुदयोत्तरमपि समाप-
नोयं, आश्विनेऽसमाप्ते सूर्योदयेऽप्याश्विनसमाप्तिवत्, दैवाच्छत-
समाप्तौ सूर्यानुदये, शतस्यावृत्तिः कार्या; सूर्योदयात्पूर्वम्
आश्विनसमाप्तौ सूक्तावृत्तिवत् ।

दर्भहीना च यां सन्ध्या यंचदानं विनोदकम् ।

असंस्थान्तु यज्जप्तं तज्जप्तं निष्फलं भवेत् ॥

इति वचनात् संख्या अवश्यं कार्या ।

साम्नेसु सूर्योदयात्पूर्वं होमविधेनात् प्रातःस्नानसम्ययो-
रधिकारसम्पादकत्वेन शयाने श्रीकामस्येति अरुणोदयात्पूर्वं
सन्ध्याकरणेऽपि न दोषः । न चैव काले कृतायाः सन्ध्यायाः पुनः
करणम् । न हि सोमान्ते कृता सायमाहुतिः पुनः स्वकाले
क्रियते, नापि होमसमाप्त्यनन्तरं उदयपर्यन्तं पुनर्गायत्रीजपः
कार्यः, साङ्गसन्ध्याकर्मानिष्यत्तौ होमाधिकारसम्पादकसन्ध्या-
पूर्वस्यानुत्पन्नत्वेन होमाधिकाराभावप्रसक्तेः, यद्यपि जपे
शब्दार्थयोश्चिन्तनमुक्तं, तथापि जपशब्दवलाच्छब्दचिन्तनमेव
प्रधानम् ।

अर्थ चिन्तनं त्वङ्गमेव । .

ध्यायेत् मनसा मन्त्रं जिह्वीष्ठौ नेव चालयेत् ।

नोच्चेर्जपं द्विजः कुर्याद्गायत्र्यासु विशेषतः ॥

इति गायत्रीव्यतिरिक्तवाचिको जपोऽल्पफलः, गायत्र्याः सत्र्यथा
न वाचिकः ।

तदेतत्सर्वं जपनिरूपणे वक्तव्यम् ।

तत्र विशेषः—प्रातरुत्तानपाणिः स्यान्मध्याह्ने समपाणिकः ।

अधोमुखकरः सायं वस्त्रावृतकरो जपेत् ॥

अक्षमालाभावे अङ्गुलिभिर्जपः कार्यः ।

स्मृत्यन्तरे,—

कर्म्मणा मनसा वाचा यद्गात्रा कृतमेनसः ।

उत्तिष्ठन् पूर्व्वसंभ्रायां प्राणायामैर्व्यपोहति ॥ इति ।

तिष्ठतः प्राणायामत्रयम् ।

एतत्सम्याकर्म्मकालातिक्रमशङ्कायां जलमध्येऽपि कार्यम् ।

जले चार्द्रवासो नियमः । सावित्रीजपसु स्थले कार्यः ।

नोदकस्थो जपेद्बिहान् सावित्रीं वेदमातरम् । इति वचनात्
स्थले चार्द्रवासो निषेधः सामान्यशास्त्रम् ।

गायत्रीजपस्य जले निषेधो विशेष इति तदेव एरिहार्थम् ।

न प्रातर्न प्रदोषो वा सम्याकालो विपद्यते ।

मुख्यकालोऽनुकल्प्य सर्वस्मिन् कर्म्मणि स्मृतः ॥

इति वृद्धमनुवचनात् त्रिमुहूर्त्तार्ककः प्रातःकालोऽनुकल्पः, सायं त्रिमुहूर्त्तं, मण्डनादिभिः सजातीयकर्मान्तरकालपर्यन्तं गौण-
स्योक्तत्वान्मध्याह्नसन्ध्यापर्यन्तं गौणकालस्य निर्णीतत्वेऽपि सामा-
न्येनाभ्यनुष्ठानादिशेषो हि विशिष्यते इति न्यायेन त्रिमुहूर्त्तं व्याप्य
निर्दीष्टत्वं, तदूर्ध्वं फलात्पत्वं, मध्याह्नसन्ध्याकालादूर्ध्वं लोपएव ।

अयञ्च विशेषः ।

प्राक् पर्युद्ध्यतः सन्ध्यामुपासीत यथाविधि ।

उदिते तु जलं पीत्वा गायत्र्या दश मन्त्रितम् ॥

इति वचनात् दशवारजपजलपानरूपमुदयनैमित्तिकं सन्ध्याया-
अधिकमङ्गम् । एतदपि अर्धप्रहरपर्यन्तं, अर्धप्रहरानन्तरम् आत्वा
एतत्प्रायश्चित्तं कार्यम् ।

तथाच,—

यामार्हमागते सूर्ये तथाचास्तमुपागते ।

विप्रः पतितसन्ध्यः स्थात् आत्वा सन्ध्यां समाचरेत् ॥

यामार्हमागते दिवा अस्तमनादूर्ध्वं यामार्हमागते रात्राविति
सम्बन्धः, सायंसन्ध्यायाः प्रातःसन्ध्यापर्यन्तं गौणकालत्वेऽपि
त्रिमुहूर्त्तादूर्ध्वं वैगुण्याधिक्यात् फलात्पत्वं ।

मध्याह्नसन्ध्यायास्तु,—

अध्वर्यामादासायं सन्ध्या माध्याह्निकी स्मृता । इति ।

दशवचनादिशेषाभ्यनुष्ठानाद्दीपाभावः ।

दशकृत्वः पिबेदापो गायत्र्या साहस्रगृह्णिजः ।

ततः सन्ध्यामुपासीत शुद्धये तदनन्तरम् ॥

इति आद्यभोजनप्रायश्चित्तं न तु सन्ध्याङ्गं, तदभावे सन्ध्या-
वैगुण्यम् ।

सन्ध्योपासनहानी च नित्यआद्यं त्रिलुप्य च ।

होमश्च नैत्यकं शुद्धेनायत्रास्तु सहस्रकृत् ॥

एतन्नौणकालेऽप्यकरणे प्रायश्चित्तम् ।

सायमतिक्रमे रात्रुपवासः, प्रातरतिक्रमे द्विपुपवास इति
प्रायश्चित्तम् ।

मनुः,—ऋषयो दीर्घसन्ध्यत्वाद्दीर्घमायुरवाप्नुयुः ।

दीर्घसन्ध्यत्वमुदयानन्तरं जपस्य दीर्घकालव्याप्त्या ।

अत्यन्तरे,—

आयाहि वरदे देवि त्रक्षरे ब्रह्मवादिनि ।

गायत्रि छन्दसां मातः स्वयं ब्रह्माप्यवाप्यतु ॥

इत्याह्वानं विसर्गोऽपि नमस्त्विति च तच्छृणु ।

उत्तरे शिखरे जाते भूम्यां पर्वतवासिनि ॥

ब्रह्मणा समनुज्ञाते गच्छ देवि यथासुखम् ।

इत्यावाहनविसर्गमन्त्रावुक्तौ ।

व्यासः,—

ॐ सूर्याय इति प्रातः सायं चैवाग्नये नमः ।

अग्निसमान् ब्रह्मचारी प्रदद्यादुदकाञ्जलिम् ॥

इति जलाञ्जलिदानम् ।

समाचारात् प्रजापतये द्वितीयाञ्जलिम् ।

स्नाह्यशब्दो नमःशब्दस्थाने समाचारादेव ।

अनग्निमानित्यविशेषोपादानादुक्तस्त्राग्नेरपि ।

एवं सूर्योदयानन्तरं हेमः शुचिषदिति समाचारात् सूर्यार्घ्यं
दद्यादिति केचित् ।

वस्तुतस्तु,—

यावन्न दीयते चार्घी भास्कराय महात्मने ।

तावन्न पूजयेद्विष्णुं शङ्करं वा सुरेश्वरम् ॥

इति ब्राह्मवचनाद्विहित एव सूर्यार्घ्यः ।

प्रातःकाले च मध्याह्ने नमस्कुर्याद्दिवाकरम् । इति वचनात्,
नमः सवित्रे इति मन्त्रेण सूर्यं नमस्कुर्यात् ।

साग्निकस्तु गायत्रीजपानन्तरं हेमं दत्त्वा पश्चात् सूर्यार्घ्यं
दद्यात् ।

विष्णुपुराणे,—

सर्वकालमुपस्थानं सन्ध्योः पार्थिवेभ्यते ।

अन्यत्र सूतकाशीचविभ्रमातुरभीतितः ॥

अत्र सूतकसूतकाशीचे पर्युदासः, विभ्रमातुरभयेषु यदर्थप्राप्तम-
करणं तत्र दोषाभाव उच्यते, अत्र विभ्रमादावपि सम्भवे
कर्त्तव्यम् ।

विभ्रमो भयं विनापि आकुलता ।

तस्मादष्टाक्षरं मन्त्रं मङ्गलैर्व्रतकर्षितैः ।

सन्ध्याकाले तु जप्तव्यं शतं चात्मविशुद्धये ॥ इति ।

तथा नरसिंहोपासकस्य,—

दशमात्रं जपेन्नम्रं नारसिंहं च सन्ध्ययोः ।

सर्वरोगविनिर्मुक्तः शतं वर्षाणि जीवति ॥

एतदुदयानन्तरं अर्घदानोत्तरं कार्यं, काम्यं गित्यस्य बाधकमिति
सूर्योदयात्पूर्वं कार्यमिति केचित्तन्न, सन्ध्यायां यानि कर्माणि
स्त्रीव्रपाठादीन्युक्तानि तेषामप्यत्र करणप्रसङ्गात्, तस्माद्धीमं कृत्वा
सूर्यार्घं दत्त्वा अष्टाक्षरजपः कार्यो न विलम्बेन ।

अथ सन्ध्यापद्धतिः ।

ईशानाभिमुखमुपविश्य दक्षिणहस्ते पवित्रं धृत्वा वामहस्ते कुशमुष्टिं
धृत्वा हिराचमेत्, इन्द्रियस्पर्शनं त्रिमात्रप्रणवोच्चारणम् ।

विष्णुः—

अपवित्रः पपित्त्रो वा सर्व्वावस्थां गतोऽपि वा ।

यः स्मरेत् पुण्डरीकाक्षं स वाङ्माभ्यन्तरः शुचिः ॥

इति नारायणस्मरणं कृत्वा मन्त्रस्नानं कुर्यात् ।

यथा—शन्न आपो धन्वन्त्याः शन्नः सन्तु^१ नूप्याः^२ ।

शन्नः समुद्रियापः^३ शमुनः सन्तु कूप्याः ॥

दुपदादिषु समुचानः स्विन्नः स्नातो मलादिषु ।

पूतं पवित्रेण वायवमापः शुन्धन्तु मैनसः ॥

आपोहिष्ठाभयो भुवस्तान ऊर्जे दधातनः ।

महेरणाय चक्षसे यो वः शिवतमो रसः ॥

तस्य भाजयते हनः, उग्रतीरिव मातरः ।

तस्मा अरङ्गगमाममो^४ यस्य क्षयाय जित्वथ, आपो जनयथा चनः,
ऋतञ्च सत्यं चाभिज्ञात्तपसोऽध्यजायत, ततो रात्रजायत, ततः
समुद्रोऽर्णवः समुद्रादर्णवादधिसंवत्सरोऽजायत, अहोरात्राणि
विदधद्विष्वस्य, मिषतो वशी सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथा पूर्व्वम-

(१) श — ।

(२) सन्वनूप्याः ।

(३) समुद्रियापः ।

(४) वो — ।

कल्पयद्दिवच्च पृथ्वीं^(१) चान्तरीक्षमथो स्वः, इति चतुष्टयेन मार्जनरूपं मन्त्रस्नानं, एतस्य मार्जनस्य स्नानानुकल्पत्वेन यथाकथञ्चिन्निर्वाहादृष्ट्यादिकं न कुर्वन्ति तदभावे फलाल्पत्वं, नतु फलवादः, एतद्वक्ष्यते ।

अथ सन्ध्याङ्गभूतजलचलुकपानं यथा,
अघमर्षणसूक्तस्य, अघमर्षण ऋषिः, अनुष्टुप् छन्दः, भाववृत्तं देवतं, अश्वमेधावभ्युद्ये विनियोगः, ऋतं च सत्यं चाभिजातपसो इत्यादिना दक्षिणहस्तधृतं जलचलुकमभिमन्त्र्य पिवेत्, हिराचमनं^(२), इन्द्रिय-स्पर्शनान्तं वारिणा देहवेष्टनं, ब्रह्मणे नम इति समाचारादत्र वदन्ति, ॐ भूर्भुवः, स्वः, तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि धियो यो नः प्रचोदयात्, इति त्रिवारमुच्चार्य सजलविन्दुभिः कुशाग्रैः एकवारमार्जनम् ।

आपोहिष्ठेति मन्त्रस्य, सिन्धुद्वीप ऋषिः, गायत्री छन्दः आपो-देवता, मार्जने विनियोगः, ता उपसृजतीत्यादि ब्राह्मणं, आपो-हिष्ठेत्यादि भाजयते हन इत्यन्तेन सार्द्धञ्चैनं कुशाग्रैर्भूमौ जलविन्दु-सेकः, उग्रतिरित्यादि चन इत्यन्तेन सार्द्धञ्चैनं शिरसि मार्जनम् । पूर्ववत् अघमर्षणसूक्तस्य ऋथादिकं कृत्वा ऋतञ्च सत्यमिति सूक्तेन मार्जनं, शन्न इति मन्त्रस्य, प्रजापतिः ऋषिः, अनुष्टुप् छन्दः, आपो देवता, मार्जने विनियोगः ।

ॐ शन्न आप इत्यादि सन्तु कूप्या इत्यन्तेन मार्जनं, हुपदादि-

(१) पृथिवीम् ।

(२) हिराचामन् ।

‘वेति मन्त्रस्य, कोकिलोराजपुत्र ऋषिः अनुष्टुप् छन्दः आपो देवता
सौवामण्यवभृथे विनियोगः, अवभृथमिष्टा यजन्तीत्यादि ब्राह्मणं,
द्रुपदादित्यादिना सार्जनम्, आसनं स्थिरीकृत्य कुशत्रयेण
आस्तोत्र्यं स्वस्तिकंपश्चाद्वन्यतमेन असनेनोपवेशनम् ।

आसनमन्त्रस्य, मेरुपृष्ठ ऋषिः, सुतलो^१ छन्दः, श्रीकृष्णी-
देवता, आसने विनियोगः, पृथ्वि त्वया धृता लोका देवि त्वं
विष्णुना धृता, त्वं च धारय मां देवि पवित्रमासनं कुरु, इति
प्रार्थनं, ॐकारस्य ब्रह्मा ऋषिः, गायत्री छन्दः, अग्निदेवता,
सर्व्वेकस्मैरन्ध्रे विनियोगः ।

खं ब्रह्मेत्यादि ब्राह्मणं, सप्तव्याहृतीनां प्रजापतिः ऋषिः,
गायत्र्याणिगनुष्टुप्बृहतीपंक्तौ^२ विष्टुपजगत्यच्छन्दांसि अग्निवायुसूर्य्य-
बृहस्पतिवरुणेन्द्रविश्वेदेवा देवताः प्राणायामे विनियोगः, ॐ
भूरिति^३ ऋक्वेदादित्यादि ब्राह्मणं गायत्र्याः विश्वामित्र
ऋषिः, गायत्री छन्दः, सविता देवता अग्निर्मुखसुपनयने
विनियोगः ।

भूमिरन्तरीक्षं द्यौरित्यादिब्राह्मणं, शिरसः प्रजापतिः ऋषिः
यजुः, ब्रह्माग्निवायुसूर्या देवताः, प्राणायामे विनियोगः, सशिर
स्कांस्त्रिः पठेदित्यादि ब्राह्मणं, चक्षुषी निर्मात्र वाग्यमनं कृत्वा
दक्षिणनासापुटं दक्षिणाङ्गुष्ठेन नीरन्ध्रं कृत्वा वामनासापुटे वाह्य-
वायुपूरणकाले ।

(१) द्रुपदादिति ।

(२) सुतनि ।

(३) पङ्क्ति ।

ॐभूः, ॐभुवः, ॐस्वः, ॐमहः, ॐजनः, ॐतपः, ॐसत्यं,
 ॐतत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि धियो यो नः प्रचोदयात्,
 ॐआपोज्योतिरसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः स्वरोम् इति मन्त्रं मनसा
 जप्त्वा आकुञ्चनेन अपानमूर्ध्वमाकर्ष्य मन्त्रार्थचिन्तनं, तटस्थस्वरूप-
 लक्षणाभ्यां ब्रह्म लक्षयित्वा स्वात्मनस्तेनाभेदो वाक्यार्थः, सवितु-
 र्जगत्कारणस्य देवस्य दीप्तात्मकस्य जडव्याप्तचेतन्यात्मकस्य
 स्वरूपं यद्भर्गः, भ्राजत इति स्वप्रकाशमित्यर्थः, राह्येः शिर इति-
 वदभेदे षष्ठो, तस्माद्देवभर्गयोरैक्यमित्यर्थः, पुनः कीर्त्तनात्, वरेण्यं
 प्रार्थनीयमानन्दरूपमित्यर्थः ।

यः सविता नोऽस्माकं धियः बुद्धितृप्तीः प्रचोदयात् प्रेरयेत् ।
 धर्मार्थकाममोक्षेषु तं धीमहि, स्वामिदेन चिन्तयामः कीदृशं
 तद्भर्गः, ॐकारवाच्यपरिपूर्णचित्स्वरूपं भूरादिसप्तलोकालोकं,
 ॐमित्यादीनां विशेषणत्वेन सम्बन्धः, भूरादीनां तन्त्राध्यस्तत्वेन
 तद्रूपं, आपो जलं ज्योतिरग्न्यादि तेजः रसः पृथ्वी अमृतं
 वाय्वाकाशरूपं, अमृतभूतद्वयञ्च ब्रह्मैव, तथा ब्रह्म वृहत्, यद-
 तिरिक्तं किमपि नास्तीत्यर्थः, पुनः कीदृशं भूर्भुवः स्वः ।

सत्वरजस्तमोमयब्रह्मविष्णुशिवात्मकम् ।

ॐमित्यखण्डरूपपरामर्शाय, तथाचात्र भर्गदेववरेण्यपदभूरादिपदैः
 स्वप्रकाशचिदानन्दस्वरूपलक्षणसुक्तं, सवितुः पदशिरौमन्त्रैस्तटस्थ-
 लक्षणं, जगत्कारणत्वं प्रपञ्चाधिष्ठानत्वं चोक्तं, धीमहीतिपदेन

ब्रह्मजीवयोरैक्यमुक्तम्, अन्तिमोद्धारिण अखण्डरूपवाक्यार्थः उक्तः ।
ततो नाभिमध्येस्थनो'लोत्पल'श्यामचतुर्भुजविष्णुध्यानं, एवमेकवारं
पूरकं कृत्वा कनिष्ठानामिकाभ्यां वामनासापुठं नीरन्ध्रं कृत्वा
अङ्गुष्ठेन दक्षनासापुठं नीरन्ध्रं कृत्वा गुदमूलाङ्गुष्ठनापानवायु-
मुत्तोल्य पूर्ववद्दशप्रणवसप्तव्याहृतिगायत्रीशिरसां एकवारजपेन
सम्पूर्णकुम्भवदवस्थानं, मन्त्रार्थब्रह्मजीवैक्यचिन्तनं पूर्ववत्, हृदये
रक्तगौराङ्गचतुर्भुजध्यानञ्च, कुम्भकं स्थिरीकृत्य दक्षिणाङ्गुष्ठत्यागेन
दक्षनासापुटेन वायुविरचनं शनैः शनैः पूर्ववद्दशप्रणवसप्त-
व्याहृतिगायत्रीशिरसां एकवारजपो मन्त्रार्थजीवब्रह्मैक्यानु-
सन्धानम् ।

ललाटे शुद्धस्कटिकसङ्काशहृषारूढमहेश्वरध्यानञ्च एष रचकः,
एवं प्राणायामत्रयं कृत्वा—

अन्तःश्वरसि भूतेषु गुहायां विश्रुतो मुखः ।

त्वं यन्नस्त्वं चषट्कार आपोज्योती रसोऽमृतम् ॥

इति सक्तदाचमनं, आपोहिष्ठेति ऋक्त्रयेण सशिरस्तदेष्टप्रोक्षणं
समाचारादविरोधाच्च कुशैरेव, पाण्ड्योर्जलमादाय द्रुपदां त्रिरा-
हृत्य तज्जलस्य शिरसि ज्ञेयः दक्षिणहस्ते जलचलुकं गृहीत्वा
नासायां संयोज्य अचमर्पणसूक्तस्य सक्तजपः, गायत्री वाला
त्रिनेत्रा चतुर्वर्त्ता रक्तवर्णा रक्तवस्त्रद्वयोपेता ब्रह्माण्डी हंसवाहना
अक्षसूत्रकमण्डलुहस्ता ब्रह्मलोकादागत्य सूर्यमण्डले प्रविष्टा,

एषैव पूर्वसन्ध्येति ध्यानं, उत्थाय सूर्याभिमुखं प्रणवव्याहृति-
गायत्रीभिर्जलाञ्जलिचयप्रक्षेपः ।

प्रत्यञ्जलि मन्त्रपाठः, असावादित्यो ब्रह्मेति प्रदक्षिणावर्त्तनम्,
अथोपस्थानं प्राञ्जलिरानतः कुर्यात् ।

उदित्यमिति मन्त्रस्य, प्रस्तव्य ऋषिः, गायत्री-छन्दः, सूर्यो
देवता अग्निष्टोमे सूर्योपस्थाने विनियोगः । .

सौरिभ्यामृग्भ्यामित्यादि ब्राह्मणं, उदुत्यं जातवेदसं देवं
वहन्ति केतवः, दृष्टे विश्वाय सूर्यं, चित्रमिति मन्त्रस्य, कौत्स-
ऋषिः, त्रिष्टुप्छन्दः, सूर्योदेवता, सूर्योपस्थाने विनियोगः ।

अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा जुहोतीत्यादि—
ब्राह्मणं, चित्रं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः
आप्रात्या वा पृथिवी अन्तरीक्षं सूर्यं आत्मा जगतस्तस्युषस्य, उदय-
मिति मन्त्रस्य, प्रस्तव्य ऋषिः, अनुष्टुप्छन्दः, सूर्यो देवता,
सौत्रामण्यवष्टये विनियोगः ।

तप्ता वै तम इत्यादि ब्राह्मणं, उदयं तम सस्फुरिस्वः पश्यन्ति
उत्तरं, देवं देवता सूर्यमग्न्योतिरुत्तमम् ।

तच्चक्षुरिति मन्त्रस्य, दध्याङ्गाथर्वण ऋषिः, उष्णिक्छन्दः,
सूर्यो देवता, सूर्योपस्थाने विनियोगः; तच्चक्षुर्देवहितं पुरस्ताच्छुक्र-
मुच्चरत्, पश्येम शरदः शतं, जीवेम शरदः शतं शृणुयामः शरदः
शतं, इत्युपस्थानम् ।

अथ जपः ।

गायत्र्याः विश्वामित्र ऋषिः, गायत्री कन्दः, सविता देवता,
गायत्र्या जपकर्मारम्भे विनियोगः । सोऽहमस्मीति आदित्य-
मण्डलात्मकब्रह्माभिसत्त्वेन जीवब्रह्मणोरैक्यचिन्तनम् । ॐ भूः भु-
वः आभ्यां नमः, ॐ भुवः तर्जनीभ्यां स्वाहा, ॐ स्वः मध्यमाभ्यां वषट्,
ॐ तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि
निष्ठाभ्यां वषट्, ॐ धियो यो नः प्रचोदयात् करतलकरपृष्ठा-
भ्यामस्त्राय फट्, ॐ भूः हृदयाय नमः, ॐ भुवः शिरसे स्वाहा,
ॐ स्वः शिखायै वषट्, ॐ तत्सवितुर्वरेण्यं कवचाय हुं, ॐ भर्गो
देवस्य धीमहि नेत्राभ्यां वषट्, ॐ धियो यो नः प्रचोदयात्
करतलकरपृष्ठाभ्यां अस्त्राय फट्, एतौ कराङ्गन्यासी, पूर्ववद-
गायत्रीं ध्यायित् ।

गायत्र्यर्थध्यानासामर्थ्यादेव साकारध्यानमाचरन्ति । यथा,
धेयः सदा सवितुर्मण्डलमध्यवर्ती, नारायणः सरसिजासनसन्नि-
विष्टः, केयूरवान् मकरकुण्डलवान् किरीटी हारी हिरण्यवपुर्भूत-
शङ्खचक्रः ।

अत्र गदापद्मयोरुपलक्षणं तेन शङ्खचक्रगदापद्मयुक्तभुजचतुष्टय-
इत्याहुः ।

आयाहि वरदे देवि त्र्यम्बरे ब्रह्मवादिनि ।

गायत्रि कन्दसां मातः स्वयं ब्रह्माप्यवाप्यतु ।

इति गायत्रीमाह्वय जपः । उत्तानपाणिरक्षमालया अङ्गुलिभिर्व्या

गणनया, ॐ भूर्भुवः स्वस्त्यवितुर्धरेणं भर्गो देवस्य धीमहि
धियो यो नः प्रचोदयात्, इति सूर्योदयपर्यन्तं शतमष्टोत्तरं
जपेत्, साग्निकसु होमकालानुरोधेन अष्टोत्तरशतमष्टाविंशति-
मष्टादश वा जपेत् ।

जपधर्मान् वक्ष्यमाणरीत्या कुर्यात्, जपसमाप्तौ जलचलुकं
गृहीत्वा प्रणवव्याहृतिगायत्रीरुच्यार्थं,

उत्तरे शिखरे जाते भूस्थां पर्वतवासिनि ।

ब्रह्मणा समनुज्ञाते गच्छ देवि यथा सुखम् ।

इति पठित्वा,

ॐ नमो ब्रह्मण्यदेवाय गोब्राह्मणहिताय च ।

जगद्धिताय कृष्णाय गोविन्दाय नमोनमः ॥

आकाशात्पतितं तोयं यथा गच्छति सागरम् ।

सर्वदेवनमस्कारः केशवं प्रति गच्छति ॥

केशवं प्रतिगच्छ, केशवं प्रतिगच्छ ।

ॐ नमो नम इत्युक्त्वा गायत्रौ नमोऽसु गायत्रि स्वस्थानं गच्छेति
विसर्जनं, तथैव तिष्ठन् प्राणायामत्रयं कुर्यात्, ॐ सूर्याय स्वाहा,
ॐ प्रजापतये स्वाहा इति निरग्नेर्जलाज्जलिद्वयदानम् ।

साम्नेसु अत्रैव वक्ष्यमाणरीत्या होमः, सूर्योदयानन्तरं हंसः-
शुचिषदित्यस्य मन्त्रस्य, गीतमपुत्रो वामदेव ऋषिः, जगती-
छन्दः, सूर्यो देवता, सूर्यार्घदाने विनियोगः, ॐ हंसः शुचिषदसु-

(१) गायत्रि स्वस्थानं गच्छेति विसर्जनम्, गायत्रि स्वस्थानं गच्छेति
विसर्जनम् ।

रन्तरीक्षसङ्घोता वेदिषदतिथिर्दुरोणसमृषडरसदृतसङ्घोमसदव्जा-
मोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं वृहत्, इति सूर्यार्घदानं, गङ्गे स्वस्थानं
गच्छेति तीर्थविसर्जनमिति' केचित्कुर्वन्ति । नमः सवित्रे जगदेक-
चक्षुषे जगत्प्रसूतिस्थितिनाशहेतवे, त्रयीमयाय त्रिगुणामधारिणे
विरञ्चिनाशायणशङ्करात्मने नम इति सूर्यं नमस्कुर्यात्, विष्णुः ।

इति सन्ध्याप्रकरणम् ।

दानधर्मैः,—वरुणं वायुमादित्यं पृथ्वीं जातवेदसम् ।

स्वाणुं स्कन्धं^१ तथा लक्ष्मीं विष्णुं ब्रह्माणमेव च ॥

वाचस्पतिं चन्द्रमसमापः पृथ्वीं सरस्वतीम् ।

सततं ये नमस्कृन्ति तान्नमस्याम्यहं प्रभो ॥

इति नारदोक्तेरेतान्नमस्कुर्यात्, विष्णुः, कृतसन्ध्योपासनञ्च पूर्वं
गुर्वभिवादनं कुर्यात् ।

ब्रह्माण्डे,—अभिवादनशीलस्य नित्यं वृद्धोपसृवितम् ।

चत्वार्यस्यैव वर्षन्ते आयुः प्रज्ञा यशो धनम् ॥

अतिभिर्भगवान् विष्णुर्व्यादया^२मोति शङ्करः ।

उभौ तौ पूजितौ तेन यः करोत्यभिवादनम् ॥

तप्ता,— यो भावयति यः सृते येन विद्योपदिश्यते ।

ज्येष्ठभ्राता च भर्ता च पश्चैते गुरवः स्मृताः ॥

(१) तीर्थविसर्जनमपि ।

(२) स्कन्धम् ।

(३) अतिथि—

(४) बादरायामोति शङ्करः ।

तेषामाद्याः स्त्रियः पूज्यास्तेषां माता च पूजिता ।

तथा,—

उपाध्यायः पिता ज्येष्ठो भ्राता चैव महीपतिः ।

अन्ये च, ज्येष्ठशालपुराणादिः वाचकज्ञानतपोसहवन्मुज्येष्ठप्रव्रजितदीक्षिताः, दीक्षितश्च सोमक्रयोत्तरकालम् ।

मतुः,—

भ्रातुर्भार्य्योपसंग्राह्या सवर्णाऽहन्वहन्वपि ।

विप्रोथ तूपसंग्राह्या ज्ञातिसम्बन्धयोषितः ॥

मातुर्भगिन्यां मतुश्च ज्ञायस्याश्च स्वसर्त्यपि ।

मातृवद्वृत्तिमातिष्ठेन्माता ताभ्यो गरीयसी ॥

चाभिवाद्याः स्त्रियः सर्वा सुक्ता मातरमेव च ।

गुरूपत्नी च युवतिर्नाभिवाद्येह पादयोः ॥

मातुलांश्च पिढ्यांश्च श्वशुरानृत्विजो गुरुन् ।

असावहमिति ब्रूयात्प्रत्युत्थाय यवीयसः ॥

तेन ज्येष्ठेभ्योऽभिवादनम्,

कनिष्ठेभ्यो मान्येभ्यः प्रत्युत्थानम् ।

मान्याश्चैकहस्तेन कनिष्ठं नाभि केवलम् ॥

याज्ञवल्करः,—

विद्याकर्तव्योऽवयोऽवन्तुर्विज्ञेर्मान्या यथाक्रमम् ।

एतैः प्रभूतैः शूद्रोऽपि वार्ष्णे मानंमर्हति ॥

(१) गणा ।

(२) अन्याश्च याज्ञवल्करः ।

वाङ्मयकमित्यत्र नवत्यधिकवयः ।

तत्राभिवादनक्रमः, मनुः,—

भोशब्दं कीर्त्तयेदन्ते स्वस्य नाम्नोऽभिवादनं ।

नाम्नां स्वरूपभावो हि भोभाव ऋषिभिः स्मृतः ।

भोभावो भोशब्दः, अमुकशस्त्राहं भो अभिवादयामीति वाच्यम् ।

तथा,—

मातुलः श्वशुरस्त्राता मातामहपितामही ।

वर्णज्येष्ठः पित्रव्यथ पुंसेते गुरवः स्मृताः ॥

माता मातामही गुर्वीं पितृमाता सहोदरी ।

श्वश्रूः पितामही ज्येष्ठी धात्री च गुरवःस्त्रियः ॥

व्यत्यस्तपाणिना कार्यमुपसंग्रहणं गुरोः ।

सव्येन सव्यः स्रष्टव्यो दक्षिणेन तु दक्षिणः ॥

तथा,—

पुरस्तिष्ठन् दक्षिणं बाहुं श्रोत्रसमं प्रसार्याञ्जलिं ब्रह्मा
भुताक्षरं स्वनामोच्चार्याहं भो अभिवादयामीति वदन् ब्राह्मणो-
ऽभिवादयेत् ।

अञ्जली विशेषः, आपस्तम्बः, दक्षिणं बाहुं श्रोत्रसमं प्रसार्य
ब्राह्मणोऽभिवादयेत् ।

उरःसमं राजन्यो मध्यसमं वैश्यो नीचैः शूद्रो प्राञ्जलिरिति ।

तथा—

अभिवादयेत् सर्वनाम्ना स्त्रियो राजन्यवैश्यौ च न नाम्ना
मातरमाचार्यांश्च एके ।

बौधायनः—असावहं भो इति श्रोत्रे संस्पृश्य मनःसमाधानार्थ-
मधस्ताज्जान्वोः पदभ्याम् ।

गौतमः,—

पादोपसंग्रहणम्, समवायोऽन्वहम् ।

अभिगम्य तु विप्रोष्ठः ।

विष्णुः,— जन्मप्रभृति यत्किञ्चित् चेतसा पुण्यमर्जितम् ।

तत्सर्वं निष्फलं याति एकहस्ताभिवादानात् ॥

अजाकर्णेन विद्वांसं यतिं संपुटपाणिना ।

मूर्खं चैवैकहस्तेन कनिष्ठं नाभिवादयेत् ॥

केवलम्,—

ज्यायानपि कनीयांसं सन्ध्याकालेऽभिवादयेत् ।

विना शिष्यं च पुत्रञ्च दौहित्रं दुहितुः पतिम् ॥

तस्मात्,—

ज्येष्ठो यदि नमस्कुर्यात्कनिष्ठाय तयोः पुनः ।

जन्मप्रभृति यत्पुण्यमायुषैव प्रणश्यति ॥

इति सन्ध्याकालेतरविषयम् ।

प्रत्यभिवादाने मनुः,—

आयुष्मान् भव सौम्येति वाच्यो विप्रोऽभिवादाने ।

अकारसास्य नाम्नोऽन्ते वाच्यः पूर्वाक्षरः मृतः ।

शर्मान्तस्य नामत्वात् 'शर्मापदमाकारान्तस्य मृतत्वम् ।

स हि नकारान्तशर्म्भपदस्य नकारात् पूर्व्वः ।

पाणिनिः,—वाक्यस्य टेः भूत उदात्त इत्युपक्रमस्य प्रत्यभिवादेऽशूद्र-
इति प्रत्यभिवादनं शूद्रविषयेऽन्यस्वरस्य भूतत्वमुदात्तत्वं चोक्तत्वात् ।

वशिष्टः,—

सन्ध्यक्षरमप्रगृह्यमायवभावं च प्रतिपद्यत इति शेषः ।

चकारात् भूतः भूतः प्रगृह्या असीति प्रगृह्यसंज्ञा 'भूतानामच्येव
परे नान्यत्र, तेनाप्रगृह्यसन्ध्यक्षरस्य नामान्ते आय् आव् इति स्यात्,
एकारेकारयोराय् इति ओकारौकारयोराव् इति आयुष्मान्
भव सौम्य राउ^१, आयुष्मान् भव सौम्य विष्णा उ^२ भूतत्वं
उदात्तत्वञ्च, अस्य मते शर्म्भपदं विहाय नामान्यस्वरभूतत्वम् ।

पुनर्व्वशिष्टः,—

स्वस्तीति ब्राह्मणे ब्रूयादायुष्मानिति राजर्नि ।

* वर्द्धतामिति वेश्मे तु शूद्रे त्वारोग्यमेवच ॥

यमः,—यत्सुखं त्रिषु लोकेषु व्याधिव्यसनवर्जितम् ।

यस्मिन् सर्व्वे स्थिताः कामाः सा स्वस्तीत्यभिप्रदिता ।

स्वस्तीति प्रत्यभिवादनं ब्राह्मणे वैकल्पिकम् ।

ब्रह्माण्डपुराणे—

अभिवादे कृते यस्तु न करोत्यभिवादनम् ।

आशिषं कुरुते यस्तु स याति नरकं ध्रुवम् ।

तस्मात् पूर्व्वाभिवादी स्याच्चण्डालस्यापि धर्म्भवित् ॥

(१) भूतानाम्भोज्जे परे नान्यत्र ।

(२) हराऽय् ।

(३) विष्णाऽव् ।

गुरोस्तु विशेषः, आपस्तम्बः—, अत्रास्य पाणी संगृह्य
आशिष आशास्ते, पाणिग्रहणपूर्वकं प्रत्यभिवादनं, अन्येषां
नामोच्चारणमात्रम् ।

प्रत्यभिवादनानन्तरं मनुयमी,—

ब्राह्मणं कुशलं पृच्छेत् क्षत्रवन्मुमनामयम् ।

वैश्यं क्षेमं समागम्य शूद्रमारोग्यमेव च ॥

शूद्रं प्रति आरोग्यवचनस्य विहितत्वान्न प्रागाहारादुपलभ्यभिषे-
तेति हारीतनिषेधस्याप्रवृत्तिः ।

आपस्तम्बः,—नासम्भाष्य ओत्रियं पथि ब्रजेदरण्ये च स्त्रियम् ।

क्षत्रियस्त्रियुगं हन्ति वैश्यो हन्ति चतुर्युगम् ॥

हन्त्येकविंशतियुगं शूद्रो ब्राह्मणमब्रुवन् ।

त्रियुगं त्रिपुरुषं हन्ति नरके पातयति ।

अब्रुवन् सम्भाषणमकुर्वन् ।

यत्तु अङ्गिराः,—प्रणाममगते शूद्रे स्वस्ति कुर्वन्ति ये द्विजाः ।

शूद्रोऽपि नरकं याति ब्राह्मणास्तदनन्तरम् ॥

तदाशौर्वादमात्रोपलक्षणम् ।

यमः—अभिवादे तु यः पूर्वमाशिषं न प्रयच्छति ।

यदुष्कृतं भवेत्तस्य तस्माद्भागं प्रपद्यते ॥

तस्मात् पूर्व्याभिभाषी स्याच्चण्डालस्यापि धर्म्मवित् ।

सुरां पिबेति वक्तव्यमेवं धर्म्मी न लुप्यते ॥

अतः पूर्वाभिभाषी तु कार्यान्तरात् पूर्वम् अवश्यं कर्त्तव्यमित्यर्थः,
न तु अभिवादानात् पूर्वम् भ्रमः कार्यः ।

ब्रह्मस्यतिः,—

•जपयज्ञजलस्थं च समित्पुष्पकुशानलान् ।

•उदपानार्थमैश्यान्नं वहन्तं नाभिवादयेत् ॥

ब्रह्माण्डे,—समित्पुष्पकुशाद्यम्बुतिलाक्षतमृत्पाणिकम् ।

जगं होमं च कुर्वाणं कदाचिन्नाभिवादयेत् ॥

शातातपः,—

पाषण्डं पतितं ब्राह्मं महापातकिनं शठम् ।

सोपानत्कं घृतघ्नं च नाभिवादयेत्तथंचन ॥

धावन्तं च प्रमत्तं च मूत्रोच्चरक्तं तथा ।

भुञ्जानमाचमार्हश्च नास्तिकं नाभिवादयेत् ॥

वमन्तं जृम्भमाणं च कुर्वन्तं दन्तधावनम् ।

अव्यक्तशिरसं चैव स्नातं नैवाभिवादयेत् ॥

ब्रह्मस्यतिः,—

उदक्कां सूतिकां नारीं भर्तृघ्नीं ब्रह्मघातिनीम् ।

अभिवाद्य दिङ्मोहादहोरात्रेण शुद्धयेत् ॥

मनुः,—

यो न वेत्त्यभिवादस्य विप्रः प्रत्यभिवादनम् ।

नाभिवादः स विदुषा यथा शूद्रस्तथैव सः ॥

आपस्तम्बः,—

विषमगताया गुरवे नाभिवाद्यम् ।

अन्वारुह्य नाभिवादयेत्, तथा,—

प्रयतायाप्रयतो न प्रत्यभिवादयेत् ।

न च वेष्टितशिरा अवहितपाणिर्वा अभिवादयेत् ॥

अवहितपाणिर्वस्वन्तरासक्तपाणिः ।

शङ्खलिखितौ, नोदकुम्भोऽभिवादयेत्, उदकुम्भयुक्त इत्यर्थः ।

तथाच, न भैक्ष्यश्चरन् पुष्याज्यपाणिर्वाऽशुचिर्न जपन् न देवपितृ-
कार्थं कुर्वन् । जपफाले गुर्वादिनमस्कारस्य विहितत्वान्निषेध-
स्तदन्यविषयः ।

ब्रह्माण्डे,—

देवालये सभामध्ये यज्ञे राजगृहेषु च ।

नमस्कारं प्रकुर्वीत प्रत्येकं नाभिवादयेत् ।

परिपन्मध्ये प्रत्येकं नमस्कारो निषिद्धः, समुदाये न स्यादेव ।

हारीतः,—

नान्येन कृतप्रणामोऽन्यमभिवादयेत् ।

अतएव गुर्वादिभ्यो पदोपसंग्रहरूपमभिवादनम् ॥

अन्येभ्यो मान्येभ्यो नमस्कारमात्रं, नमस्कारस्य वद्वाञ्छलेः

प्रह्वीभावो नमःशब्दोच्चारणं च ।

णमप्रह्वत्वे शब्दे इति स्मरणात्,

अभिवाद्यो नमस्कृत्यः पादयोर्वन्द्य एव चेति, शातातपेन पृथग्वा-
पदेशात्पादयोर्वन्दनं दण्डवत्प्रणामः ।

नमस्कारेऽपि सोपानत्कादिपर्युदासोऽभिवाद्यविधिषपर्य्यु-
दासश्च ।

अयञ्च विशेषः,—

उत्तमवर्णेन नाधमवर्णस्य नमस्कर्तव्यम् ।

भविष्ये,—

ब्राह्मणं दशवर्षञ्च शतवर्षञ्च भूमिपम् ।

पितापुत्रौ विजानीयाद्ब्राह्मणसु तयोः पिता ॥

ब्राह्मणः सर्ववर्णानां स्वस्ति कुर्यादिति श्रुतिः ।

यदि विप्रः प्रमादेन शूद्रमप्यभिवादयेत् ॥

अभिवाद्य दश विप्रांस्ततः पापाग्रमुच्यते ।

ज्येष्ठं कनिष्ठो यो मोहात् स्वस्तिवाचं करोति वै ॥

ज्येष्ठस्य हरेते सर्वं दुष्कृतं शतधा कृतम् ।

आपस्तम्बः,—

त्रिवर्षपूर्व्यः श्रोत्रियोऽभिवादनमर्हति ॥

त्रिवर्षज्येष्ठ इत्यर्थः, अतोऽल्पकाले ज्येष्ठत्वेन नमस्कारे न दोषो
न फलम् ।

कनिष्ठाभिवादाने दोषः,

गुर्व्वादौनां ज्ञातिसम्बन्धिवान्धवानां मुहूर्त्तेनापि ज्येष्ठत्वेऽभिवाद्यत्वं
नमस्कृत्यत्वञ्च ।

इति नमस्कारादिविधिः ।

तत्र,—

इमं मइति हाभ्यामुदकपानं प्रपूर्य च ।
 सोपानत्को गृहं गच्छेन्नस्पृशन् न वदन् क्वचित् ॥
 ततश्च पादौ प्रक्षाल्य द्विराचम्य गृहं गतः ।
 त्रिसन्ध्यं वाग्यतो वारि शस्त्रमाहृत्य^१ शोधयेत् ॥
 भाण्डोपचारिभूगृहद्रव्योन् सपरितारकान्^२ ।
 बह्वपघातसम्भूतो दोष उत्पद्यते गृहे ॥
 शुद्धयते च^३ वह्निस्तोयैः शान्त्यर्थञ्च तदिष्यते ।

इति वचनात् ।

तेनोदकोन सर्व्वद्रव्यप्रोक्षणम् ।

पादप्रक्षालनाभावे वस्त्रपरिधाने च गृहप्रवेशे दोषो ब्रह्म-
 वैवर्त्ते,—

विना पादौ च प्रक्षाल्य स्नात्वा विशति मन्दिरम् ।
 तस्य स्नानादिकं नष्टं जपहोमादिकञ्च यत् ॥
 परिधाय स्निग्धवस्त्रं गृहञ्चेत्प्रविशेद्गृही ।
 रुष्टा लक्ष्मोर्गृहादयार्ति श्रापं दत्त्वा सुदारुणम् ॥

(१) गुप्तमाहृत्य ।

(२) सपरिचारकान् ।

(३) तद्वह्निस्तोयैः ।

अथ अग्निहोत्रविधिः ।

होमं वैतानिके हत्वा स्मार्त्ते कुर्याद्विचक्षणः ।

ऋत्वीनां श्रुतिमूलत्वात् स्मार्त्ते केचित् पुरा विदुः ॥

यत्तु,—

आवसथ्यमुनादृत्य त्रेतायां यः प्रवर्त्तते ।

अनाह्निताग्निर्भवति परिवर्त्तिश्च जायते ।

इति तदाधानपरमेव,—

सूर्योऽस्तुशैलमप्राप्ते षट्त्रिंशत्त्रिभिरङ्गुलैः ।

प्रादुष्करणमग्नीनां प्रातर्भासाच्च दर्शने ॥

इति प्रकाशमात्र एवाग्निहोत्रारम्भः ।

तथा च तत्काले उद्घरणं कार्यं, वाजसनेयिनां होमस्य अनु-
दिते विधानात्कांशभोजिन्यायेन श्रौतस्यानुद्वितहोम एव नियतः ।

उदिते जुहोतीति स्मृत्यन्तरे ।

प्रथमास्तमये पर्युदयश्च स्वर्गकाम्यश्रयाने श्रीकामस्य ।

मनुः,—

उदितेऽनुदिते चैव समयाध्युषिते तथा ।

सर्व्वथा वर्त्तते यज्ञ इतीयं वैदिकी श्रुतिः ॥

छन्दोगपरिशिष्टे,—

रात्रेः षोडशके भारी ग्रहणक्षभूषिते ।

कालं त्वनुदिप्तं जानन् होमं कुर्याद्विचक्षणः ॥

तथा प्रभातसमये नष्टे नक्षत्रमण्डले ।
 रविर्यावन्न दृश्येत समयाधुषितञ्च तत् ॥
 रेखाभात्रञ्च दृश्येत रश्मिभिश्च समन्वितम् ।
 उदितन्तं विजानीयात्तत्र होमं प्रकल्पयेत् ॥ ।
 हस्तादूर्ध्वं रविर्यावद्भूमिं भित्त्वा न गच्छति ।
 तावद्धोमविधिः पुण्यो नान्यो ह्यदितहोमिनाम् ॥
 यावत् सम्यग्विभाव्यन्ते नभस्यृक्षाणि सर्व्वतः ।
 न च लौहित्यमभ्येति तावत्सायञ्च ह्ययते ॥

अत्र स्मृतिः,—

नाग्निहोत्रात्परो धर्म्मो नाग्निहोत्रात्परन्तपः ।
 नाग्निहोत्रात्परं श्रेयो नाग्निहोत्रात्परा गतिः ॥
 इत्याद्यग्निहोत्रं फलम् ।

तत्र स्वयं वा जुहुयादध्वर्य्युर्व्वेति विकल्पः, तत्र अध्वर्य्युःकर्तृकत्वं,
 तदभावे स्वयं होमः, उपवसये नियमः दर्शपौर्णमासदिने^१ स्वयमेव
 जुहुयादित्यर्थः ।

स्वयं होमे फलं यत्तदन्यहोमे न विद्यते ।
 इति स्मार्त्तविषयः,

सायं प्रातरग्निहोत्रे गार्हपत्याहवनीयसोद्धरणमात्रमुदित-
 मनस्तमितानुदितयोः ।

(१) दर्शपूर्णमासपूर्व्वदिने ।

(२) गार्हपत्याहवनीयसोद्धरणमनस्तमितानुदितयोः ।

विहितकालाद्याक्भ्रान्त्या प्रातर्हीमानुष्ठाने न पुनः क्रिया ।

सायं होमे तु भ्रान्त्या प्राक्कालात् कृते काले पुनः क्रिया ।

अन्यत्र, — रजोनीहारधूमाभ्रशाखाद्यन्तरिते रवौ ।

सन्ध्यामुद्दिश्य जुहुयाद्भुतमस्य न लुप्यते ॥

होमीयद्रव्यरणि यथा, पयसा पशुकामः स्वर्गकामो वा, यवाग्वा-
ग्रामकामः, तण्डुलैर्बलकामः, दध्नेन्द्रियकामः, घृतेन तेजस्कामः,

एतानि संयोगपृथक्त्वेन नित्यानि च ।

पयोदधियवागूश्च सर्पिरोदनतण्डुलाः ।

सोमो मांसं तथा तैलमापश्चैव दशैव ह ॥

तत्र पयोहोमप्राशस्त्यं श्रुतेरेव गम्यते ।

पयसीदं सर्वं प्रतिष्ठितं सर्वं देवेभ्योऽन्नं प्रयेच्छति ।

स्मृतिश्च,—

‘पयस्यन्तर्हितं विश्वं पश्यन्नेवं पयो नरः ।

‘एकमेव तदादृत्य जगदात्मानमश्नुते ।

यदहरेव जुहोति तदहः पुनर्मृत्युमपजयतीति श्रुतेरिकाहेनापि
सायं प्रातः प्रयोगेण फलसिद्धिः । .

“स वै सायं प्रातश्च जुहोती”ति श्रुतेः,

“सायमादि प्रातरन्तमेकं कर्म प्रचक्षते ।”

इति स्मृतेश्च सायं प्रातरभ्यस्तमेवम् ।

(१) एकयैव तदादृत्य ।

(२) सायं प्रातरभ्यस्तमेकं कर्म ।

द्रव्यं देशश्च मन्वाश्च कर्त्ता कालसु शासनम् ।
 सायं यत्स्वीकृतं सर्वं प्रातस्तदनुवर्त्तते ॥
 नैव कन्या न युवती नाल्पविद्यो न वालिशः ।
 होता स्यादग्निहोदस्य नात्तो नासंस्कृतस्तथा ॥

अथ स्मार्त्तहोमः ।

तत्र दक्षः,—

सन्ध्याकर्मवसाने तु स्वयं होमो विधीयते ।

स्वयं होमे फलं यत्तदन्यहोमे न विद्यते ॥

ऋत्विक् पुत्री गुरुभ्राता भागिनियोऽथ विट्पतिः ।

एतैरेव हुतं यत्तु तदुतं स्वयमेव तु ॥

विट्पतिर्जामाता, एवं च स्मार्त्तहोमे स्वयंकरणं मुख्यं, तदसम्भवे-
ऽन्येन करणं, कामं गृह्येऽग्नौ पत्नी जुहुयात्सायम्प्रातर्होमयोरिति
गोभिलवचनादयजमानाभावे पत्न्या अपि अधिकारः ।

शौनकः,—

पाणिग्रहणादिगृह्यं परिचरेत् पत्न्यापि कुमार्यन्तेवासी वेति,
कलन्तराभावे कुमार्या अप्यधिकारः ।

अनुपनीतस्य आर्त्विज्याधिकारेऽपि वैदिकमन्त्रपदशून्यत्वा-
त्तदधिकारः ।

असमक्षं दम्पत्योर्हीतव्यं नर्त्विगादिना ।

यजमानप्रवासे पत्न्यां रजस्वलायां अगत्या अन्यस्य होमकरणम् ।

पुरास्तमयात्प्रादुष्कृत्य अस्तमिते जुहुयात् ।

पुरोदयात्प्रादुष्कृत्य उदितेऽनुदिते वा प्रातराहुतिः ।

प्रादुष्करणवेलाया अनुगुप्ता अप आहरेत् ।

मणिकादा ।

हविषाग्नी जुहुयात्कृतस्याकृतस्य वा ।

अकृतं चेन्नक्षाल्य प्रोदकं कृत्वा जुहुयात् ।

पयो दधि यवागूं वा पारस्करः,

दध्ना तण्डुलैर्वेति,

सप्तपत्राः शुभा दर्भा ब्रह्मग्रन्थिसमन्विताः ।

उपयमनकुशाः प्रोक्ता अग्निकार्षादिकर्म्मसु ॥

पाण्याहुतिर्द्वादशपर्व्वपूरिका,

द्रव्यादिना चेत् सुवमाचपूरिका ।

दैवेन तीर्थेन च ह्ययते हविः,

खङ्गारिणि खर्चिषि पावके च ॥

योऽनर्चिषि जुहोत्यग्नौ व्यङ्गारिणि च मानवः ।

मन्दाग्निरोमयावी च दरिद्रः सोऽभिजायते ॥

करोषाग्नौ स जुहुयाद्विषस्तन्यं करोति यः ।

इत्युक्तत्वात्काष्ठाधानं कर्त्तव्यम् ।

होमं करोति यो विप्रस्तुलसीकाष्ठवक्त्रिषु ।

शतक्रतुसमं पुण्यं होता तत्फलमाप्नुयात् ॥

मुखेनैव धमेदग्निं मुखादेशोऽध्यजायत ।

नाग्निं मुखेनेति तु यस्मैौकिके योजयन्ति तत् ॥

समिधश्च पलाशाश्चाश्वत्थान्यथोषधस्तैवैकङ्कतोद्भवाः ।

काश्मर्य्योदुम्बरो वैल्बश्चन्दनः सरलस्तथा ॥

शालश्च देवदारुश्च खदिरश्चेति याज्ञिकाः ।

समित्पुष्पकुशादीनि ब्राह्मणः स्वयमाहरेत् ॥

नाङ्गुष्ठादधिका कार्या समित्स्थूलतया क्वचित् ।

प्रादेशान्नाधिका नीना न तथा स्याद्विशाखिका ॥

न वियुक्ता स्त्रुचा चैव न सकौटा न पाटिताः ।

प्राणघ्नाः समिधो देया एतत्स्मृतकर्म्मस्यपि ॥

सर्व्वत्र होमेषु देवतामुद्दिश्य द्रव्यत्यागो मानससंकल्पो यजमाने-
नैव कार्य्यः । • .

तथाच द्रव्यं,—इदमिति निर्द्दिश्य चतुर्थ्यन्तदेवतापदमुच्चार्य्य ।
स्वत्वनिवृत्तिसंकल्पः कार्य्यः, ऋत्विक्कर्त्तृत्वपक्षेऽपि प्रक्षेपसमकालं
यजमानेनैव कार्य्यः ।

त्यागस्य स्वत्वनिवृत्तिरूपस्य परेण कर्त्तुमशक्यत्वात् ।

न ममेति शब्दोच्चारणमापस्तम्बानां ज्ञानविशेषोत्पादनाय ।

तदुच्चारणं विनापि ज्ञानविशेषोपपत्तौ न तत्रादरः ।

अयं त्यागः पक्ष्मा अपि कार्य्यः, साधारणस्य द्रव्यस्य एकेन
त्यक्तुमशक्यत्वात्, धर्म्मं चार्थं च कामे च नातिचरितव्य इति
विवाहकाल एव द्रव्यसाधारणं प्रतिपाद्यते ।

तथा च पक्ष्मा अनुमतिमात्रेण तत्कर्त्तृकत्वसम्भवात् त्यागो-
पपत्तिः, तथा च पक्ष्मा च ददातीति दीयमानमनुजानातीति
व्याख्यातं, तथा च प्रोषिते यजमाने प्रायश्चित्ताहुतीनां मन्त्रान्ते
प्रक्षेपसमकालं तेन कर्त्तुमशक्यत्वात् पक्ष्मैव त्यागः कार्य्यः ।

यजमानस्य अनुज्ञादानेन तत्त्यागो कर्म्मसाङ्गस्यम् ।

अतएवोक्तं,—निक्षिप्याग्निं स्वदारेषु परिकल्प्यत्विजन्तथा ।

प्रवसेत् कार्य्यवान् विप्रो ह्यथैव न चिरं क्वचित् ॥

तथा मनसा 'नैमित्तिकं कर्म प्रवसन्नाप्यतन्वितः ।

उपविश्य शुचिः पूर्वं यथाकालमुपाचरेत् ।

इति प्रवासे कर्मानुसन्धानं यजमानस्य फलाय भवति ।

अन्यथा यजमानः प्रोषितः पद्मदक्षा वेदग्निहोत्रादि अकृत-
मेव स्यात् ।

न च, द्वयोरप्यसमक्षं तु हुतमप्यहुतं भवेदिति वचनान्न
कर्मसिद्धिः । परिकल्पार्थिजं तथेत्यनेन असमक्षहोमस्याप्यनु-
ज्ञानात् ।

तामवरुध्य यजेतेति स्जस्वलां विहाय कर्माचरणात् पद्मान्ववे-
क्षणाभावेऽपि कर्मासादगुण्यम् । तत्र स्त्री चाविशेषादिति
सूत्रितत्वात् पद्मा अपि कर्तृत्वेन फलभागित्वं, न च व्यासज्यवृत्ति-
कर्तृत्वं द्वयोरपि फलभागित्वात् ।

पत्नी आज्यमवेक्षते यजमानो विष्णुक्रमणात् क्रमं इति
दम्पत्योः सहाधिकारः ।

तथाच क्षीमे वसानावाधीयातामिति लिङ्गमुपपद्यते स्वर्ग-
कामो यजेतेत्यादौ स्वर्गकाममुद्दिश्य यागविधानादुद्देश्यविशेषणस्य
ग्रहैकत्ववदविवक्षितत्वात् पुंस्त्वैकत्वे न विवक्षिते पशुना
यजेतेत्यादौ पशोरेव यागकरणत्वेन विधानादुपादेयविशेषणत्वेन
पुंस्त्वैकत्वे विवक्षिते इति वैषम्यम्, अन्ये तु एकत्वं पुंस्त्वावरुद्धम्,
पुंसः सद्धितीयत्वं वारयति न तु स्त्रियाः ।

अतएव स्त्रियामेकत्वान्वयाभावेन अनेकस्त्रीकर्तृकत्वमप्येकस्मिन् प्रयोगे, एवञ्च यदा यजमानः प्रोषितोऽशौचं शृणोति तदा पत्नी गृहे—

आह्नादिकं करोति, तथा आहुं सगुणमेव, पत्न्या गृहेऽशौच-
श्रवणे तत्सम्बन्धेन पाकस्य दुष्टत्वान्न आहकरणम् ।

यजमानस्तु पश्चाद्वायव्यपक्षे वैश्वदेवलोपप्रायश्चित्तं कुर्यात् ।

आहश्चाशौचान्ते, एवञ्च बहुपत्नीकस्य, “ज्येष्ठा चेदग्निसंयुक्ता-
गच्छत्यन्या यथारुचि” इत्युक्तत्वात् अन्यासां पितृगृहगमनमनुज्ञातं,
पत्न्याः प्रवासे पुनराधानकर्मविधानमेकपत्नीकपरम् । स्त्रीणां
सौभाग्यतो ज्येष्ठं विद्ययैव द्विजन्मनामित्युक्तत्वात्” ज्येष्ठत्वमपि न
ज्येष्ठभार्य्यापरम् ।

तथा,—

• तत्र शक्ततरा पश्चादासामन्यतमा तु या,

उपेत्यनामन्यतमा गच्छेदग्निं न कामतः ॥

इति वचनादाधानकालस्थितानामेव या शक्ता सैवाग्नीन् परि-
चरेत्, एवञ्च बहुपत्नीकस्य एकस्याग्निहोत्रसन्निधाने अन्यस्याः
प्रवासे न दोषाय ।

केवलं प्रवसेत्कार्यवान् विप्र इति स्त्रीणां साक्षात् प्रवासानुक्तेः
प्रवसन् प्रवत्स्यन् वा वैश्वानर्या यजेतेति प्राक्प्रवासादागत्य वैश्वान-
रौ कार्या, पर्व्वतिक्रमे कृच्छ्राहं, एवञ्च यजमानस्य वृथैव

न चिरमिति वचनाद्वृथाचिरप्रवासयोरिति । पर्व्यातिक्रमे
कच्छार्द्धे च,

आहिताग्नेर्यजमानस्य भार्यान्तरपरिग्रहे पुनरन्वारम्भणीयानु-
ष्ठानम् ।

कृतान्वारम्भणो वापि कृतसोमोऽथवा द्विजः ।

अकृताधानसोमेज्यां पत्नीमेवानुवर्त्तयेत् ॥

न च “धर्मप्रजासंपन्ने दारे नान्यां कुर्वीत, अन्यतराभावे कुर्वीत,
प्रागग्न्याधेया”दिति वचनादग्न्याधेयादूर्ध्वं विवाहनिषेधः, परि-
संख्यापत्तेः ।

किन्तु विवाहोत्तरमग्न्याधेयं कुर्यादित्यर्थः,

तथोक्तं,—सदारोऽपि पुनर्दारान् कथंचित्कारणान्तरात् ।

य इच्छेदाग्निमान् कर्त्तुं क्व होमोऽस्य विधीयते ॥

इत्याशङ्क्य स्वेऽग्नावेव भवेद्धोमो लौकिके न कथञ्चन ॥

इति ।

दाहयित्वाग्निहोत्रेण स्त्रियं वृत्तिमतीं पतिः ।

आहरेद्विधिवद्दारान्ग्निसंघैवाविलम्बयन् ॥

अतो यजमाननाशिन पत्न्या आधानप्रसक्तिः ।

‘अग्निहोत्रातिपत्तावाहुतिं जुहुयात् मनोज्योतिरिति ।

प्राणायामशतमेकरात्रात्, आषष्टिरात्रात्तिस्रोरात्रीरुपवसेत् ।

अत ऊर्ध्वं मासं वत्सरं प्राजापत्यम् ।

संवत्सरोत्सन्ने चाग्निहोत्रे चान्द्रायणं कृत्वा पुनराधानम्
अत्राप्याहुतिपूर्वकं कार्यम् । अत्र संवत्सरोत्सन्ने पुनराधान-
विधिनात् क्रियमाणान्नावग्निहोत्रलोप एव तत् ।

अरणिस्तत् इति केचित्, अरणरष्टुत्सर्गे ।

अग्निहोत्रपविध्याग्निं ब्राह्मणः काममोहितः ।

चान्द्रायणं चरेन्मासं वीरहत्यासमो हि सः ॥

स्मार्त्ताग्न्युत्सर्गे तु,—

योऽग्निं त्यजति नास्तिक्वात् प्राजापत्यञ्चरेत्तु मः ।

होमद्वयात्यये दर्शपौर्णमासात्ययेऽपि च ।

पुनरेवाग्निमादध्वादिति भार्गवशासनम् ॥

संवत्सरं होमद्वयात्यय इति केचित्, अग्निहोमातिपत्तौ
प्रायश्चित्तसद्भावात् । इदञ्च मध्ये भोजने सति यदा तु होमकाले
होमाशक्तौ न भुङ्क्ते । तदा यावद्दिनं होमपातः ।

तावद्दिनमभुञ्जानः स्थित्वा तन्त्रेण सर्व्वहोमान् पचहोम-
वत्कुर्थात् । दर्शपौर्णमासात्यये च प्रज्ञातेऽद्यातिपत्तौ पयिकृद्धिधा-
नात् तदसञ्चय एवेदं पुनराधानम् ।

दर्शं वा पौर्णमासं वा विनुष्योभयमेव वा ।

एकस्मिन् कृच्छ्रपादेन द्वयोरर्ह्येन शुद्ध्यति ।

एतत् श्रौतपरमेव, होमलोपे च, पक्षादिकश्मलोपे चैतदेव ।

अह्वयमानेऽनश्नं नयेत्कालं समाहितः ।

संपन्ने च यथा तत्र ह्येत तदिहोच्यते ॥

आहुतीः^१ परिसंख्याय पात्रे कृत्वाहुतीः सकृत्^२ ।

तन्त्रेण विधिवद्भुत्वा एतदेवापराहुतिः^३ ॥

अयं अतिक्रान्तहोमप्रकारोऽविशेषात् औत्सर्गिकोभयपरः, आसाय-
माहुतेः प्रातराहुतिर्नात्येति, आप्रातराहुतेः सायमाहुतिरिति^४,
आपौर्णमासाहर्षी नात्येति आदर्शात्पौर्णमास इति । मुख्यकाला-
सम्भवे गौणकाले कर्त्तव्यः ।

एवमागामियागौयपूर्वकालादधस्तनः ।

स्वकालादुत्तरो गौणः कालः सर्वस्य कर्त्तव्यः ॥

इत्युक्त्वात्, प्रातर्होमदर्शेभ्योस्तत्कालातिक्रमे प्रारब्धस्य समाप-
नीयत्वात् अनादेशप्रायश्चित्तपूर्व्यं क्रियैव । तत्र दर्शेष्टेः कालान्तरे
करणेऽपि कात्यायनमते पित्रयज्ञस्य^५ इष्ट्यङ्गत्वात्कालान्तरेऽपि
तत्पूर्व्यं क्रिया, जैमिनिमते तु दर्श एव तत्क्रिया । तत्र त्वकरणे-
ऽक्रियैव* ।

(१) अहुताः ।

(२) 'प्रथक् ।

(३) अपि ।

(४) सायमाहुतिर्नात्येति ।

(५) पिण्डपित्रयज्ञस्य ।

अथ पञ्चहोमविधिः ।

ऋषिभिर्वहुधा दृष्टमापत्कालेषु सञ्ज्ञतः ।

विधानं पञ्चहोमस्य ब्रूहि सग्यक् सुयान्निक ॥

चतुर्दश चतुर्ग्राह्यः सकृद्रुद्रयनं ततः ।

एका समित्सक्तहोमः, सकृदेव निमार्जनम् ।

अपराग्नेर्यथा दृष्टश्चतुर्दशगुणो भवेत् ॥ इति ।

पञ्चहोमे कृते पञ्चान्निर्वाणं तु यदा भवेत् ।

अत ऊर्ध्वं तु कर्त्तव्यं शेषाहे तु यथाविधि ॥

आहिताग्नेः प्रवासविधिः । स्वयमुद्धरणम् ।

“नर्थ्यं प्रजां मे पाही”ति गार्हपत्योपस्थापनं, “शंस्य पशून्मे पाही”ति
आहवनीयस्य । “अथर्थ्यं पितुं मे पाही”ति दक्षिणाग्नेः, उपस्थाय
गमनं, वाग्विसर्जनं, प्रवासे यथाकालं याजमानं, अग्निहोत्रे-
ऽभ्युक्षणं, देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागः ।

मन्त्रेणाम्युपस्थापनं, प्रवसनकाले विहाराभिमुखोऽग्न्युप-
स्थानमन्त्रानुचरेदित्यापस्तम्बवचनात्, पुनरभ्युक्षणं, दर्शपौर्ण-
मासयोरुद्धरणादिसर्वपदार्थानुसन्धानं, व्रतग्रहणं प्राप्नुस्वस्य,
प्रयाजानुमन्त्रणं, देवता उद्दिश्य द्रव्यत्यागः, “समिदसौ”ति
जपः, पूर्णपात्रग्रहणं, दक्षिणावर्त्तनम्, प्रागमनं, व्रतविसर्गः, एवं
चातुर्मास्येष्टिदेवादसन्निधाने वोद्व्यं, न काम्येषु, देवाद्यवासीप
स्थानमकृत्वा गमने, “इहैव सन् तत्र सन्तं त्वाम्ने हृदा वाचा
मनसा वा विभर्षिं ।

तिरो मा सान्तं मा प्रहासीर्ज्योतिषा वैश्वानरेणोपतिष्ठते ।”
इत्याश्वलायनोक्तमुपस्थानं कृत्वा याजमानं यथोक्तम् ।

प्रवेशविधिः,—मत्या वाग्यमनं, समित्पाणिर्गुरुदेवतादिसन्नि-
धिमप्यगत्वाऽग्न्यागारे प्रविश्य उद्धृत्य आहवनीयोपस्थानम् ।

“आगन्तु विश्ववेदसमस्तभ्यं वसुवित्तमम्, अग्ने सम्नाडभियुक्त्र-
मभिसह आयच्छस्व,” गार्हपत्योपस्थानं, “अयमग्निर्गृहपातर्गाह-
पत्यः प्रजाया वसुवित्तमः, अग्ने गृहपतेऽभियुक्त्रमभिसह आय-
च्छस्व, दक्षिणाग्न्युपस्थानं, शाखान्तरीयमन्त्रेण,—

“अयमग्निः पुरिषो रयिमान् पुष्टिर्वर्धनः, अग्ने पुरीथाभि-
द्युक्त्रमभिसह आयच्छस्व” तत्र उपविश्य आहवनीये समिध-
माधाय त्वणं प्रज्वाल्य तत्रैव प्रक्षेपः, एवं गार्हपत्ये दक्षिणाग्नौ च ।

तूष्णीं गार्हपत्यमुपस्त्राय शंस्योपस्थानं ततो दक्षिणाग्न्युप-
स्थानम् । अग्न्यागाराग्निष्कस्य स्वगृहोपस्थानं, “गृहा मम विभीत
मा वेपध्वमूर्जं धिञ्चत एमसि ।

ऊर्जं विभ्रदः सुमनाः सुमेधा गृहानैमि मनसा मोदमानः ।
येषामध्येति प्रवसन् एषु सौमन्नसो बहुः ।

गृहानुपह्वयामहं ते नो जानन्तु जानतः ।

उपहृता इह गावः उपहृता अजावथः ।

अथोऽन्नस्य घीलाल उपहृतो गृहेषु नः” ॥

ततो गृहप्रवेशः, तत्रमन्त्रः,—

“क्षेमाय वः शान्त्यै प्रपद्ये शिवं शम्भं शंयोः शंयोः ।”

क्षतश्च स्मार्त्तपुत्रदर्शनजहादि ।’

“अङ्गादङ्गात् सञ्भवसि हृदयादधिजायसे ।

आत्मा वै पुत्रनामासि स जीव शरदः शतम् ॥”

अथास्य मूर्ध्निमवजिघ्रति,

प्रजापवेष्टा हिङ्गारेणावजिघ्रामि सहस्रायुषाऽमुकदेवशम्भन्
स जीव शरदः शतम् ।

गवां त्वा हिङ्गारेणावजिघ्रामि सहस्रायुषाऽमुकदेवशम्भन्
स जीव शरदः शतम् ।

त्रिः दक्षिणेऽस्यकर्णे जपति ।

“अस्मे प्रयंधि मघवन्नृजीषिन्निन्द्रायो विश्ववारस्य भूरिः, अस्मे
शतं शरदो जीवसे धा ।

अस्मे वीरान् शश्वत इन्द्र शिप्रिन् ।”

वामकर्णे,—

“इन्द्रः श्रेष्ठानि द्रविणानि धेहि चित्तं दक्षस्य सुभगत्वमस्मे,
पोषं रयोणामरिष्टिं तनूनां स्वाङ्गानं वाचः सुदिनत्वमङ्गाम् ।”
एवं प्रतिपुत्रं दर्शनादिजपान्तम् ।

दुहितृणां तूष्णीं मूर्ध्निवज्जघाम् । तद्दिने गृह्याणामहिंसनं
कामं श्वः ।

अथ शिष्टाः,—

प्रवक्ष्यामौत्पुपस्थाय वक्त्रं न प्रवसेद्यदि ।

आगत्योपस्थिद्विं तत्र प्राह कोषातकी श्रुतिः ॥

अथान्निहोत्रप्रातःप्रयोगः, तत्र अभ्यर्च्युक्तचर्कपक्षे, उदयात् प्राक्
त्रिमात्रप्रणवमुच्चार्य यजमान उद्धरेति ब्रूयात् ।

ततोऽध्वर्युर्दक्षिण्या हाराम्नागारं प्रविश्य,

गार्हपत्यादाहवनीयं दक्षिणाग्निं चोद्धरेत् ।

स्वयं करणपक्षे नोद्धरणं प्रैषः, यजमानस्यैव प्रवेशोद्धरणे, तत्र आहवनीयखरे, कुशाः, गोमयं, वज्रं उदकं, इत्येतेषामुपकल्पनं, खरमध्ये त्रिभिः कुशैः प्रदक्षिणं परिसमूहनं, उत्तरदेशे कुशप्रक्षेपः, ततो गोमयेन त्रिःप्रदक्षिणमुपलेपनं वज्रेण उदकसंस्पर्शं त्रिरक्षेखनं यथोल्लिखितं उद्धृत्योत्तरदेशे पांशुप्रक्षेपः ।

त्रिरभ्युक्ष्णं, एवं दक्षिणाग्निखरेऽपि पञ्चभूसंस्कारः ।

ततो गार्हपत्यस्य पश्चादुपविश्य तस्मादेकदेशमुद्धृत्य ॥

आहवनीयखरं प्रति नयनं, ततः प्राङ्मुख उपविश्य पश्चात्पत्नी-
हस्ताभ्यामभिमुखमग्निस्थापनं, प्रत्यागत्य पुनर्गार्हपत्यादभ्यु-
द्धरणं, दक्षिणाग्निखरं प्रति नीत्वा तत्पश्चात् प्राङ्मुख उपविश्य
दक्षिणाग्निखरे पूर्व्ववदग्निस्थापनं, यजमानस्य गार्हपत्यदक्षि-
णाग्न्योरन्तरां गत्वा गार्हपत्यं प्रदक्षिणीकृत्यायाहवनीयं दक्षिणतः
पीठे उपवेशनं, गार्हपत्यनैर्ऋते पद्मपा उपवेशनं, “वृष्टिरसि वृक्ष
मे पाप्मानञ्च सत्येन मयि व्रतमिति” यजमानस्य जलपानं,
वाग्यमनं द्विराचमनम् ।

अथाध्वर्युकर्म ।

गार्हपत्यमुत्तरेण उदक्संस्थं पात्रासादनम् ।

स्वयं पक्षे तु यजमानस्याप्यत्रावस्थानं, कूर्चं, कुशाः आपः
खालौ, आवज्ज्योतनद्वयं, सुवः, सुक्, एका समित्, भक्षण-
पात्री, तिस्रः समिधः, अपरेणाहवनीयं कूर्चनिधानम् ।

तदुपरि कुशानामाहवनीयस्य त्रिभिस्त्रिभिः कुशैः प्रागुदगधेः
परिस्तरणं, ततो गार्हपत्यदक्षिणाग्न्योः क्रमेण परिस्तरणम् ।

गार्हपत्यं परिसमुद्ध गार्हपत्यपर्युक्षणं, ततो दक्षिणाग्नेः,
गार्हपत्यादाहवनीयं यावदुदकधारानिनयनं, आहवनीयपर्युक्षणं,
दोहनपात्रीमादाय गोसमीपं गत्वा शूद्रभिन्नेन दोहनं, दोहन-
प्रभृति होमपर्यन्तं वाग्यमः, पूर्व्वेणाहवनीयमानीय दक्षिणत-
उत्तरतोऽङ्गाराणि निरुद्ध गार्हपत्येऽधिश्चयणम् ।

तण्डुलस्य होमीयत्वे आहवनीयदक्षिणेनानयनं, घृतादेः पूर्व्वे-
णैव, द्विणेन दुग्धस्यावज्ज्योतनं, जलसेकः, पुनरवज्ज्योतनं, उत्तर-
तस्त्रिरुहासनं, तण्डुलादेरधिश्चयणाद्यभावः ।

सुकुसुवप्रतपनं, उदकस्पर्शनं, पाणिना हयोर्मार्जनं, उन्नया-
मीति प्रश्नः, यजमानस्तिष्ठन् ॐ उन्नयेति वदेत् ।

सुवे स्रुचि वारचतुष्टयग्रहणं, सुगदण्डोपरि समिधं दत्त्वा
गार्हपत्यादाहवनीयं प्रतिगमनं, सुखमात्रे धृत्वा मध्ये नाभिपर्यन्तं
नीत्वा पुनर्मुखमात्रे धृत्वापवेशनं उद्दिश्य जान्वाच्य“सूर्य्यज्योतिषं

त्वा वायुमतीं प्राणवतीं स्वर्ग्यां स्वर्गायोपदधामि भास्वतीं” इति समिदादानम् ।

इधे प्रदोमे होमः, सूर्य्योज्योतिर्ज्योतिः, सूर्य्यः स्वाहेति सुचा होमः, इदं सूर्य्याय इति त्यागः, कूर्चं निधाय गार्हपत्यावेक्षणं, तूष्णीं उत्तराहुतिः, पूर्वापेक्षया भूयसी, इदं प्रजापतये इति याजमानम् ।

सुचि भूयिष्ठं शेषयित्वा सुचं द्विः प्रकम्प्य कूर्चं निधानं सुग-
ग्रोपमार्जनं, नमो देवेभ्य इति सुवाग्रे न्युन्नपाणिना निमार्जन-
मुत्तरे स्वधा पितृभ्य इति दक्षिणतः उत्तानपाणिना निमार्जनम् ।
उदकोपस्पर्शनं, स्थात्याः सुवेण गार्हपत्ये होमः, इह पुष्टिं
पुष्टिपतिर्दधात्विह प्रजाः रमयतु प्रजापतिः, अग्नये गृहपतये
रयिमते पुष्टिपतये स्वाहा” इति, इदं अग्नये गृहपतये रयिमते
पुष्टिपतये तूष्णीं द्वितीयं, इदं प्रजापतये याजनं, “अग्नयेऽश्वादायान्न
पतये स्वाहेति ।

दक्षिणाग्नौ” सुवेण, इदमग्नयेऽन्नादायान्नपतये,

तूष्णीं द्वितीयं, सुचमादायानामिकया प्राशनं द्विराचमनम् ।

पुनः सुचि गृहीत्वानामिकया प्राश्य द्विराचमनम् ।

शेषं भक्षणपात्रां कृत्वा तत्रस्थस्यं लेहनम् ।

सुचि जलं कृत्वा “देवान् जिन्वेति” सुगग्रेण जलमेकः, “पितॄन्
जिन्वेति” दक्षिणतः, सप्तर्षीन् जिन्वेति” ऊर्ध्वमुत्क्षेपणं, चतुर्थं
कूर्चस्थाने निषिञ्चति ।

अग्नये पृथिवौचिते स्वाहा, पृथिव्यां असृतं जुहोमि स्वाहा,

अमृते अमृतं जुहोमि स्वाहा इति । कूर्चमाहवनीयस्य पञ्चातृत्वा, सुक्सुवयोः प्रतिकूर्चे^१ निधानम् । “समिदसि समिदो मेऽग्ने दिदिहि, समेदाते अग्ने दिद्या^२समिति गार्हपत्ये समिदाधानं, ततो दक्षिणाग्नी, ततो आहवनीये, यजमानस्य पयोहोमपक्षे वात्सप्रेणोपस्थानं यथोक्तं वैकल्पिकं, “भू भुवः स्वः सुप्रजाः प्रजभिः^३ भूयासं, सुवीरो वीरेः सुपोषः पोषै रिति” आहवनीयोपस्थानं, ततोऽनेन गार्हपत्योपस्थानं, तूष्णीमाहवनीयमुपस्थाय तदभिमुखं तत्समीपे उपवेशनं, गार्हपत्यसमीपे शयनमासनं वा, अध्वर्योर्गार्हपत्यं प्रयुज्य ततोदक्षिणाग्निं तत आहवनीय-पर्युक्षणं, अत्रोदकधारा, यजमानस्य “विद्युदसि वि मे पाप्मानं जह्नुपोऽवभृथमभ्युपैमि मयि सत्यं गोषुमे व्रत” मिति जलभक्षणं, द्विराचमनम् ।

वाग्विष्मः,

गार्हपत्यं प्रदक्षिणीकृत्याग्न्योरन्तराले निष्क्रमणम् ।

मुहूर्त्तं सभ्यसमीपे उपवेशनं माध्यंदिनश्रुत्या ॥

इन्द्रायाहवनीयाग्नये स्वाहा^४, नलायान्वाहार्यपचनाग्नये नमः, यमाय गार्हपत्याग्नये नमः, अनश्रत्सांगमनाय सभ्याग्नये नमः, असत् पांसवाय नमः—

(१) प्रतथ ।

(२) दीदिहि ।

(३) दी ।

(४) प्रजाभिः स्याम् ।

(५) नमः ।

इति पञ्चमन्त्रैराहवनीयगार्हपत्यदक्षिणाम्निसभ्याग्नीनां उद्धृत-
 भस्मनश्चोपस्थानं, भस्मसमीपे उपवेशनं, “हुत्वाग्नीन् सूर्यदेवत्वान्
 जपेन्नन्तानि”ति वचनात् सूर्यमन्त्रत्रयजपो होमाङ्गं, न साय-
 मनुपस्थायापरीत्या नमस्कृत्वोपविशेत्तथा' प्रातरिति हारीत-
 वचनात् त्रयाणामग्नीनां उपस्थानं प्रदक्षिणनमस्कारैः^१ ।

(१) आप्रातरिति ।

(२) प्रदक्षिणनमस्कारौ च ।

अथ स्मार्त्तहोमः ।

उदयात्पूर्वं यजमानः स्वयमेव आवसथ्याग्निसमीपे उपविश्य,

मणिकास्थेऽग्निगृहकार्यार्थजलपात्रे पर्युषितं जलं वहिष्कृत्य ।

“ॐ आपो रेवती चयथा हि वं स्वः क्रतुश्च भद्रं विष्टयाऽतश्च,
रायश्च स्थ स्वपत्न्यस्य पत्नीः सरस्वतो तद्गृणुते वयोऽधात्” इत्युष्णी-
दकपूरणं, आपोहिष्ठेत्यादि आपोजन यथाचन इत्यन्ताभिस्त्रि-
सृभिः ऋग्भिः शेषं पूरयेत्, एतन्मणिकाधानकर्म निरग्निकेनापि-
कार्यं, जपयोम्युदकसंस्कारमात्रार्थत्वात्, अतएव गृह्ये शाला-
कर्मनान्तरमेतदुक्तम् ।

तेन शालाकर्म तत्सर्वसाधारणमेवैतदिति,

अतः, गृहे वसन् ऋचा स्पृष्टे कृत्वा स्वर्णकुशोदकम्,

उद्धृत्य मणिकात्तोयं तेनाभ्युक्षणाच्चरेत् ।

रक्षोघ्नांश्च जपेन्मन्त्रान् गायत्रीं वेदमातरम् ॥

अभ्युक्षयेत् स्मरन् विष्णुं पुण्डरीकाक्षमच्युतम् ।

इति श्रिष्टः ।

तत आसादनं, उपयमनकुशास्तिस्रः समिधः, मणिकोदकं
तण्डुलाः इत्यासाद्य उपयमनकुशानादाय समिधोऽभ्याधाय मणि-
काग्निः पर्युष्यद्वादशपर्वपूरं तण्डुलानादाय, सूर्याय स्वाहा, इदं
सूर्याय, प्रजापतये स्वाहा इदं प्रजापतये, इति त्यागः, पत्नी
पुत्रकामा पूर्वाह्णं जुहोति मन्त्रः ।

पुमांसौ मित्रावरुणौ पुमांसावृश्चिनावुभौ ।

पुमानिन्द्रश्च वायुश्च पुमान् संवर्त्ततां मयि ॥

पुनः स्वाहा द्वितीयां यजमान एव । इदं मित्रावरुणाभ्याम-
श्चिभ्यामिन्द्राय वायवे, इदं प्रजापतये, समाचारादृचं वाच-
मित्यध्यायपाठेन शान्तिकरणम् ।

अथ भस्मधारणञ्च होमान्ति ।

कृत्वाग्निकार्यं यः कुर्यात्तलाटे तिलकं नृप ।

सर्वपापं विनिर्मुक्तः सुरलोके महीयते ॥

तथा,—

सितेन भस्मना कार्यं तलाटे च त्रिपुण्ड्रकम् ।

तथा,— दिनमेकं तु यो भस्म समन्त्रं धारयेन्नरः ।

सोऽग्निष्टोमफलं देवी लभते नात्र संशयः ॥

आयुष्कामो नरो राजन् भूतकामश्च वा पुनः ।

नित्यं वै धारयेद्भस्म मोक्षकामी च वा पुनः ॥

त्रिकालमपि यो नित्यं यावज्जीवं तु धारयेत् ।

भस्म मोक्षो भवेत्तस्य सत्यमेतन्नयोदितम् ॥

तथा,—

सितेन भस्मना कुर्यात्तलाटे यः त्रिपुण्ड्रकम् ।

तस्मै नारायणो देवः प्रदद्यात् परमं पदम् ॥

त्रिपुण्ड्रं न सृदा कार्यं भस्मना नोर्द्धपुण्ड्रकम् ।

चन्दनेनोभयं कुर्यादेवमाह प्रजापतिः ॥

जर्द्धपुण्ड्रोपरि त्रिपुण्ड्रं कार्यम्,—

जर्द्धपुण्ड्रं त्रिपुण्ड्रं वा कुर्यादुभयमेववा ।

जर्द्धपुण्ड्रे त्रिपुण्ड्रं स्यात्त्रिपुण्ड्रे नोर्द्धपुण्ड्रकम् ॥

तथा,— मध्याह्निलिचयेणैव स्वदक्षिणैरङ्गुलैः तु ।

षडङ्गुलायतं पुण्ड्रं कुर्यात् सजलभस्मना ॥

मध्यमानामिकाङ्कुष्ठैर्ललाटे भस्मना कृतः ।

स त्रिपुण्ड्रो भवेत् शस्त्रो महापातकनाशनः ॥

इति ललाटे तर्ज्जन्यङ्गुष्ठयोर्विकल्पः ।

यत्तु,—यतिः सार्व्वार्द्धिकं स्नानभापादतलमस्तकम् ।

गृहस्थः पुरुषाकारैः स्नानं कुर्यात्त्रिपुण्ड्रकैः ॥

इति, तद्वस्त्रस्नानविषयम् ।

तत्र,—

श्रीतं भस्म द्विजा मुख्यं स्मार्त्तं गौणं प्रकीर्त्तितम् ।

शूद्रहस्तस्थितं भस्म द्विजातिर्नैव धारयेत् ।

धारयेद्युर्द्विजास्तथैकं त्रिपुण्ड्रं भस्मना सदा ॥

पारस्करः,—

भस्मना ललाटे ग्रीवायां शंसद्वये हृदि कश्यपस्य त्रयायुषं,
इति तिलककरणम् ।

प्रतिपाचं समाचारात्,

त्रयायुषमिति मन्त्रेण द्विजैस्त्रिपुण्ड्रकम् ।

धार्म्यं प्रोक्तं द्विजैश्च धार्मिकैर्वेदपारगैः ॥

तेनैकत्र कुत्स एव मन्त्रः 'प्रयोक्तुमुचितो न खण्डशः ।

भविष्यपुराणे,—

उभे सन्ध्ये च यो विप्रो मौनमास्ते समाहितः ।

दिव्यवर्षसहस्रं तु ब्रह्मलोके महीयते ॥

उदयात् प्राक्तनी सन्ध्या 'घटिकाद्वयमुच्यते ।

सायंसन्ध्या त्रिघटिकां अस्तादुपरि भास्वतः ॥

इति मीनादिविषयं, सन्ध्या मुहूर्त्तमात्रमिति प्रकरणात्
सन्ध्याकर्म्मपरम्^१ ।

(१) घटिकाद्वयमुच्यते ।

(२) सन्ध्याकर्म्ममात्रपरम् ।

अथ जपदेशः ।

योगी याज्ञवल्करः,—

गृहेष्वेकगुणं जप्यं नद्यां तु त्रिगुणं स्मृतम् ।
गवां गोष्ठे दशगुणमग्न्यागारे दशाधिकम् ॥
सिद्धक्षेत्रे पुण्यतीर्थे देवतायाश्च सन्निधौ ।
सहस्रशतकोटीनामनन्तं विष्णुसन्निधौ ॥

पञ्चरात्रे,—

पुण्यक्षेत्रं नदीतीरं गुह्यापर्वतमस्तकम् ।
तीर्थप्रदेशः सिन्धोश्च संगमः पावनं वनम् ॥
उद्यानानि विविक्तानि विल्वमूलं तटे गिरिः ।
तुलसीकाननं गोष्ठं हृष्यशून्यः शिवालयः ॥
अश्वत्थामलकीमूलं गोशाला जलमध्यतः ।
देवतायतनं कूलं समुद्रस्य निजं गृहम् ॥
गुरुणां सन्निधानं च चित्तैकाग्रस्थलं तथा ।

आसनानि पञ्चरात्रे,—

सर्वसिद्धेय व्याघ्रचर्म मोक्षसिद्धेय मृगाजिनम् ।
वस्त्रासनं रोगहरं वेत्रजं श्रीविंशद्वर्जनम् ॥
कौशेयं पुष्टिदं प्रोक्तं काम्बलं दुःखमोचनम् ।
अभिचारे कृष्णवर्णं रक्तं वज्रयादिकर्मणि ॥
शान्तिके धवलं प्रोक्तं चित्रकं सर्वकर्मसु ।
स्तम्भने गजचर्म स्यान्भारणे माहिषं तथा ॥

मेषचर्मं तथोच्चाटे खड्गजं वश्यकर्माणि ।
 विद्वेषे जाग्रदुक्तं प्रोक्तं भवेन्नोचर्मं शान्तिके ॥
 वस्त्रासने च दारिद्र्यं दौर्भाग्यं दारुजासने ।
 धरण्यां दुःखसम्भूतिः पाप्राणे व्याधिसम्भवः ॥
 दृष्टासने यशोहानिः पक्षवे चित्तविभ्रमः ।
 इष्टकायामथाधिः स्यादेतत् साधारणे जपे ॥
 कुशाजिनाम्बरेणाढ्यं चतुरस्रं समंततः ।
 एकहस्तं द्विहस्तं वा चतुरङ्गुलमुन्नतम् ॥

तथा,

स्वस्तिकं पद्मकं वीरं सिंहं चेति चतुष्टयम् ।
 जपे प्रशस्तमित्युक्तमासनं मुनिसत्तमैः ॥
 जानूर्वीरन्तरं सम्यक् कृत्वा पादतलेऽन्तरं ।
 ऋजुकायः समासीनः स्वस्तिकं तदुदाहृतम् ॥
 चरणाग्रं निधायोरुमूलयोरुपरि स्थितः ।
 अभ्योजासनसंयोगी विज्ञेयः संयतेन्द्रियः ॥
 एकपादमथैकस्निग्धं विन्यस्तोरुणि संस्थितः ।
 इतरस्निग्धस्तथा चोरौ वीरासनमुदाहृतम् ।
 मेढ्रादुपरि निक्षिप्य सव्यं गुल्फं तथोपरि ।
 गुल्फान्तरञ्च निक्षिप्य सिद्धासनमुदाहृतम् ॥

अथ अक्षमाला ।

योगो याज्ञवल्क्यः ।

स्फटिकेन्द्राक्षरुद्राक्षैः पूतंजीवसमुद्भवैः ।
 अक्षमाला प्रकर्त्तव्या प्रशस्ताङ्गुत्तरेत्तरा ।
 कोट्यादिका भवेद्वृद्धिरक्षमाला जपादादिषु ॥
 जपस्य क्रियमाणस्य तस्माच्छ्रेष्ठः परः परः ।
 स्फटिकापेक्षया इन्द्राक्षे कोटिगुणं फलम् ।
 रुद्राक्षे इन्द्राक्षाद्वर्द्धगुणमित्यादिरूपेण ।

तथा,—

अभावे त्वक्षमालायाः कुशग्रन्थग्राथ पाणिना ।

शिवपुराणे,—

अङ्गुल्या जपसंख्यानमेकमेव गुणं स्मृतम् ।
 रेखयाष्टगुणं विद्यात्पूतंजीवैर्दशाधिकम् ॥
 शतं स्याच्छंखमालाभिः प्रवालैश्च सहस्रकम् ।
 स्फाटिकैर्दशसाहस्रं मौक्तिकैर्लक्षमुच्यते ॥
 पद्माक्षैर्दशलक्षन्तु सौवर्णे कोटिरुच्यते ।
 कुशग्रन्थग्रा च रुद्राक्षैरनन्तगुणितं भवेत् ।

अन्यत्र च, चतुर्वर्गमासये पद्माक्षमालां शत्रुनाशाय वा अणिमा-
 गुणप्राप्तये वा मोक्षाय च, सर्वकामाप्तये रुद्राक्षमालां मोक्षाय च,
 स्फाटिकी मौक्तिकी च माला राज्यदा सौभाग्यदा च, पूतंजीव-
 माला पुत्रदा च, कुशग्रन्थग्रा पापक्षयो मोक्षश्च, अरिष्टरूपमाला
 शान्तिके ।

स्वर्णरजतमाला सर्व्वकामदा, प्रवालमाला धनलाभाय ।
मुक्ताभिश्च श्रीः, 'शंखैर्वा यशः, रत्नैर्विभूतिः अत्र प्रमाणवाक्यानि
विस्तरभयाच्च लिखितानि ।

तथा,—

मेघां वीथ्यं तथा तेजोलिप्सुभिस्ताम्रकेण तु ।
अष्टाक्षरे विशेषः, कुशधन्वैर्विप्रः, पूतंजीवैर्व्यंशः, पद्माक्षैः सर्व्व ।
नारसिंहे, कोटिर्भवेत्तु रुद्राक्षपद्माक्षैः ।

वैष्णवे तुलसीमाला गजदन्तैर्गणेश्वरे ।

रुद्राक्षैस्त्रिपुरायाः, सारस्वते पद्मगैः प्रवालैर्वा, गर्दभाश्चन-
राणां दन्तैराभिचारिके, नीलसारस्वते महाशंखैः, सर्व्वत्र रुद्राक्षा-
दिभिर्मौलाय ।

मातृकया मन्त्रसिद्धिः, अत्र च कोट्यादिका वृद्धिरिति
याज्ञवल्क्यीयं गुणफलम् ।

अविरुद्धस्वर्गपापक्षयादिफलानां वृद्धिमभिप्रेत्य, अत्र कामना-
भेदेन व्यवस्थितानां न वृद्धिः, वृद्धेः संजातीयापेक्षत्वात् ।

भविष्यपुराणे,—

सर्व्वसामक्षमालानां जपे यत्फलमुच्यते ।

तत् फलं शतमादेयं जपेनाङ्गुलिपर्व्वभिः ॥

एतत् सर्व्वं मङ्गलामन्त्रपरं तत्प्रकरणादित्याहुः, अभावे त्वक्ष-
मालायाः कुशग्रन्थराश्या पाणिनेत्यनुकल्पविधानात् ।

अत्राङ्गुलिजपादष्टगुणोरेखाभिर्जप, इति पाणिजपो द्वेधा । रेखा-
पदं चात्र पर्वपरमेव ।

अनामिकायामध्यादि मध्यादधःक्रमेण तु ।

तर्ज्जन्या आदिपर्वान्तमक्षमाला प्रकीर्तिरिति स्मृत्यन्तरात् ।

रेखासु नैव सर्वासु न मध्यमाद्यपर्वणोरिति रेखानिवेधाच्च ।
तेनाङ्गुलिभिरविशेषात्पञ्चभिर्गणनं पर्वभिर्व्याप्योक्तं, मध्यमाद्य-
पर्वद्वयं मेरुः ।

तथा,—

अङ्गुलीनां वियुञ्जीतं किञ्चित्क्षणीचयेत्तलमिति वचनादङ्गुलीनां
निःसन्धितां संपाद्य पर्वगणना कार्या ।

रुद्राक्षे विशेषः,

एकवक्त्रैस्त्रिवक्त्रैश्च चतुर्वक्त्रैश्च पञ्चभिः ।

षड्वक्त्रैर्व्याथ कर्त्तव्यं तस्मान्मित्रैस्तु वर्जयेत् ॥

अनुलोमविलोमस्यैर्विन्दुयुग्मादकाक्षरैः ।

सविन्दुकैः साष्टवर्गैः क्षणाः वर्णमालया ॥

प्रत्येकं वर्णयुग्मन्वाः क्षणाः स्युः क्षिप्रसिद्धिदाः ।

अक्षमालाग्रथनं, कृतनित्यक्रियः, यथोक्तान्यक्षाणि कौटादिदोष-
रहितानि नातिस्थूलक्ष्णानि रुद्राक्षाणि कपिलानि वृत्तानि
दृढानि कर्कटसंयुतानि, अष्टोत्तरशतान्युत्तममार्गार्थं शतार्धमितानि
मध्यमे तदर्धमितानि कनीयसे, धर्मार्थं त्रिंशत् ।

मोक्षार्थं पञ्चविंशतिः, अभिचारे षोडश ।

पुष्ट्यर्थे सप्तविंशतिः, चतुःपञ्चाशता काम्यकर्माणि ।

अष्टोत्तरशतैः सर्वसिद्धिः । क्वचिच्च,
शतं वाथ तदर्द्धं वा सर्वसाधारणे जपे ।

एतानि संपाद्य, सूत्रम्,

सर्वासामक्षमालानां सूत्रं कार्पासिकं स्मृतम् ।
शुक्लं कर्णं तथा रक्तं शान्तिवश्याभिचारके ॥
पद्मसूत्रं पट्टसूत्रं चौर्यं कार्पासिकं तु वा ।
द्विजस्त्रीनिर्मितं सूत्रं त्रिगुणं त्रिगुणीकृतम् ॥

इति सूत्रं संपाद्य पञ्चगव्यैः सूत्रं अक्षांश्च प्रक्षाल्य नवभिः अश्वत्थ-
पत्रैर्निर्मिते पद्माकारे पात्रे स्थापयेत् प्रणवं शक्तिवीजं मातृकां
सूत्रे मणिषु च विन्यसेत् ।

मूलमन्त्रेण सूत्रमणिषु निजैष्टदेवस्य पूजनम् ।

तेनेव तिलसर्पिषा होमः । होमाशक्तौ द्विगुणो जपः । ततो ग्रथनम् ।

मुखे सुखं तु संयोज्य पुच्छे पुच्छं तु योजयेत् ।

एकैकमणिमध्ये तु ब्रह्मग्रन्थिं प्रकल्पयेत् ॥

इत्येवंरूपेण,

गोपुच्छसदृशी कार्या यद्वा सर्पाकृतिः शुभा ।

तत्तज्जातीयमेकं तु मेरुत्वेन प्रकल्पयेत् ॥

कालोत्तरे तु,

मेरुहीनाक्षमाला वा कर्तव्या च प्रयत्नतः ।

भवेत् शतगुणं पुण्यं न दोषो मेरुलङ्घने ॥

आग्नेयेऽपि,—समेरुं मेरुहीनं वा जप्यमन्त्रं तु कारयेत् ।

अथाक्षमालाप्रतिष्ठा ।

त्रिरात्रं पञ्चरात्रं वा पञ्चगव्येऽधिकासनम् ।

शुभदिने पञ्चगव्येन प्रोक्ष्य गन्धतोयेन प्रोक्षणम् ।

शुभपात्रेऽवस्थाप्य, कवचेनाऽवगुण्ठा धेनुमुद्रयाऽष्टतीक्ष्णत्वाऽक्षेण
रक्षणम् ।

मूलमन्त्रस्याक्षमालायां न्यासः, तेनैव तत्रेष्टदेवपूजनं तिल-
सर्पिर्ध्यां होमः, होमाशक्तौ जपः,—

तत्त्वसारसंहितायां,—

प्रतिष्ठामक्षसूत्रेषु रक्षाविद्यासु च शृणु ।

आलिख्य चतुरस्त्रं तु रजसा मण्डलं भुवि ।

पद्ममध्ये तु चालिख्य पूज्यास्योपरि विन्यसेत् ॥

सौवर्चं रजतं वान्यहिपुलं पात्रमुत्तमम् ।

अन्यत्ताम्रादि,—

प्रातस्तु यत्र तत्त्वं तेन च सर्व्या क्रिया भवेत् ।

यत्र तत्तत्त्वं या देवता तन्मन्त्रेण सर्व्ववक्ष्यमाणक्रिया ।

अस्त्रेण पूरयेत् पात्रं शालितण्डुलकैः शुभैः ।

अस्योपरि लिखेत् पद्ममष्टपत्रं सकर्णिकम् ॥

अश्वत्थस्य तु पत्राणि पद्मपत्रेषु विन्यसेत् ।

लिखितपद्माष्टपत्रेऽप्यष्टावश्वत्थपत्राणीत्यर्थः ।

तत्पुनर्गन्धपुष्पाद्यैः पूज्य तन्मध्यतो न्यसेत् ।

पञ्चरत्नानि हैमं वा अष्टपत्रं^१ ततो न्यसेत् ।
 अभ्युक्ष्य मूलमन्त्रेण पुनः शुद्धोदकेन च ॥
 संपूज्य मूलमन्त्रेण तत्त्वन्यासन्तु कारयेत् ।
 प्रतिग्रन्थि^२ 'प्रतिमणौ' त्रिःकुत्वा वैकशोऽपि वा ॥
 स्पृशन् मन्त्रज्ञपं कुर्यात् तत्त्वन्यासोऽयमौरितः ।
 पुनः पञ्चोपचारेण पूज्यमुद्रां प्रदर्श्य च ॥
 अक्षमालां समादद्याद्भक्त्या कामार्थमोक्षदाम् ।

मुद्राश्च तत्तद्देवतामुद्राः । अत्राप्यधिवासप्रवृत्तिः,

तद्विधिः, त्रिदिनं पञ्चदिनं वा पञ्चगव्येऽधिवासे शुभदिने
 त्रिः स्वस्ति वाच्यं^३ संकल्पः ।

उपलिप्ते चतुरस्त्रमध्ये यथोक्तं पद्मं लिखित्वा पद्माय नमः
 इति पूजयित्वा तदुपरि सौवर्णं रजतं तदभावे ताम्बादिपात्रं
 शुभैः शालितण्डुलैरस्त्रेणापूर्य शालितण्डुलोपरि सकर्णिकमष्टदलपद्मं
 लिखित्वा

तत्पद्मपत्रेष्वष्टावश्वत्थपत्राणि विन्यस्य तत्पद्मं पद्माय नमः इति
 गन्धपुष्पाद्यैः पञ्चभिः संपूज्य पञ्चरत्नं सुवर्णं वा विन्यस्य तदुपर्यक्ष-
 त्वं विन्यस्य^४ शुद्धोदकेन च क्रमात्प्रोक्ष्य तत्र मूलमन्त्रेणैष्टदेवं
 संपूज्य प्रतिग्रन्थि प्रत्यक्षं स्पृशन् सकृत्त्रिंशं मूलमन्त्रं जप्त्वा
 तत्र पुनरिष्टदेवं पञ्चोपचारैः संपूज्य तन्मुद्राः प्रदर्शयेत्, ततोऽक्ष-

(१) प्रतिमणिवि ।

(२) स्वस्तिवाचसंकल्पः ।

(३) पञ्चगव्येन शुद्धोदकेन च क्रमात्प्रोक्ष्य ।

मालां गुरुहस्ते दत्त्वा गुरुदत्तां गृह्णीयात्, शान्तिकरणमङ्घ्रिद्रा-
वधारणञ्च ।

शैवे तु विशेषः,—

क्षालयेत् पञ्चगव्येन सद्योजातेन सज्जलैः ।
चन्दनागुरुगन्धाद्यैर्वामदेवेन घर्षयेत् ॥
धूपयेत्तामघोरेण लेपयेत् पुरुषेण तु ।
मन्त्रयेत् पञ्चमेनैव प्रत्येकं तु शतं शतम् ॥
मेरुञ्च पञ्चमेनैव मन्त्रेणैव च मन्त्रयेत् । इति ।

अत्र,—जीर्णे सूत्रे पुनः सूत्रे ग्रन्थित्वा च शतं जपेत् ।
नवे सूत्रे तथा जीर्णे सहस्रं जप उच्यते ॥
जपान्यकाले तां मालां पूजयित्वा तु गोपयेत् ।
अक्षमालाञ्च मुद्राञ्च गुरोरपि न दर्शयेत् ॥
प्रमादात् पतिते हस्तात् शतमष्टोत्तरं जपेत् ।
तथा करभ्रंशे गन्धवारिणा क्षालनम् ।
गायत्रीं शतं जप्त्वा नमस्कृत्य स्थापनम् ।
अशुचिस्पर्शे तीर्थोदकेन क्षालनं, नोच्छिष्टेन स्पर्शः ।
स्त्रीणां हस्ते न कारयेत्, शूद्रस्पर्शे पुनः संस्कारः ।
आकाशे स्थापनं कुर्यादयदिकेत्परमां गतिम् ।
अङ्गुष्ठेन जपेज्जाप्यमन्यैरङ्गुलिभिः सह ॥
अन्याङ्गुलयः तर्जनीवर्जिता इति प्रपञ्चसारात् ।

अतएव,—

तर्ज्जन्वाङ्गुष्ठयोगेन जपं कुर्याच्च वाचिकम् ।

वाचिकजपस्य द्वेषोच्चाटवादिगतस्य तर्ज्जनीयोगोऽङ्गम् । कचिच्च,

तर्ज्जन्वाङ्गुष्ठयोगेन विद्वेषोच्चाटने जपेत् । इति स्फुटं वाक्यम् ।

तथा,—

अङ्गुष्ठस्यामक्षमालां चालयेन्मध्यमाग्रतः ।

तर्ज्जन्या न संश्लेषोऽयं मुक्तिदो गणनाक्रमः ॥

मुक्तौ मुक्तौ तथाकृष्टौ मध्यमायां जपेत् सुधीः ।

अनामिकाङ्गुष्ठयोगात् स्तम्भने, कनिष्ठाङ्गुष्ठयोगान्मारेणे ।

तथा,—

अनामाङ्गुष्ठमाक्रमस्य जपं कुर्यात्तु मानसम् ।

मध्यमाङ्गुष्ठमाक्रमस्य जपं कुर्यादुपांशुकम् ॥

अथ जपसाधारणधर्माः ।

नरसिंहपुराणे,—

य 'उच्चनीचस्वरितैः स्पष्टशब्दवदक्षरैः ।
मन्त्रमुच्चारयेत्कर्तुं जपयन्तः स वाचिकः ॥
शनैरुच्चारयेन्मन्त्रमीपदोष्ठौ प्रचालयेत् ।
किञ्चिच्छब्दं स्वयं विद्यादुपांशुः स जपः स्मृतः ॥
धिया यदक्षरश्रेण्या वर्णाद्वर्णं पदात्यदम् ।
शब्दार्थचिन्तनाभ्यासः स उक्तो मानसो जपः ॥
त्रयाणां जपयज्ञानां श्रेयान्स्यादुत्तरोत्तरः ।

शब्दचिन्तनं जपः, अर्थचिन्तनं तदङ्गम् ।

मानसं द्वैधमुक्तं पुरश्चरणचन्द्रिकायाम् ।
जिह्वया चिन्तयेन्मन्त्रं मनसा केवलेन वा ।

योगी याज्ञवल्क्यः,—

उपांशुजपयुक्तस्य संख्या शतगुणं भवेत् ।
सहस्रो मानसः प्रोक्तो यस्माद् ध्यानसमो हि सः ॥

अन्यत्र,— उच्चैर्जपाद्विशिष्टः स्यादुपांशुर्दशभिर्गुणैः ।

जिह्वाजपः शतगुणः साहस्रो मानसः स्मृतः ॥

एवञ्च सति,—मानसः सिद्धिकामैस्तु पुष्टिकामैरुपांशुकः ।

वाचिको मारणे चैव प्रशस्तो जप ईरितः ॥

इति प्रशस्तपरं न व्यवस्थापरम् ।

योगी याज्ञवल्करः,—

न चक्रमन्न विहसन् न पार्श्वमवलोकयन् ।
 'नापाश्रितो न जल्पंश्च न प्रावृतशिरास्तथा ॥
 न, पदा पदमाक्रम्य न चैव हि तथा करौ ।
 नचासुमाहितमनो न च संश्यावयन् जपेत् ॥
 तिष्ठंश्चेद्दीक्षमाणोऽर्कं जपं कुर्यात् समाहितः ।
 अन्यथा प्राङ्मुखः कुर्याद्व्यनाणक्रमेण तु ॥
 प्राङ्मूलेषु कुशेष्वेवमासीनः स्वासने श्लेभे ॥
 ध्यायेत्तु मनसा मन्त्रं जिह्वीष्ठौ न तु चालयेत् ।
 न कम्पयेच्छिरोग्रीवं दन्तान्नैव प्रकाशयेत् ॥

तथा,—

स्त्रीशूद्रपतितांश्चैव रासभं च रजस्वलाम् ।
 जपकाले न भाषेत व्रतहोमादिकेषु च ॥
 तुष्णीमासीत च जपञ्चाण्डालपतितादिकान् ।
 दृष्ट्वा तान् वार्युपसृश्याभाथ स्नात्वा पुनर्जपेत् ॥
 आचम्य प्रयतो नित्यं जपेदशुचिदर्शने ।
 सौरान् मन्त्रान् यथोक्ताहं पावमानीश्च शक्तिः ॥
 यदि वाग्यमलोपः स्यात् व्रतादिषु कथञ्चन ।
 व्याहरेद्वैष्णवं मन्त्रं स्मरेद्वा विष्णुमव्ययम् ॥

कौर्म,—

शुद्धका राक्षसाः सिद्धा हरन्ति प्रसभं भयात् ।

एकान्तेषु शुभे देशे तस्माज्जप्यं समाचरेत् ॥

अङ्गिराः, असंख्यातं तु यज्जप्तं तत्सर्वं निष्फलं भवेत् ।

इति—जपसाधारणधर्माः ।

ऋष्यादिस्मरणविचारः ।

छन्दोऽनुक्रमस्याम्,—छन्दो दैवतमार्षश्च विज्ञाय यत्किञ्चिज्जप-
होमादिकं करोति, तस्य फलमश्नुते, तथा कर्म्मरश्मे मन्त्राणां
देवता वेदिसंस्था ।

योगी याज्ञवल्काः,—

‘आर्षं छन्दश्च दैवत्वं विनियोगस्तथैव च ।

वेदितव्यं प्रयत्नेन ब्राह्मणेन विशेषतः ॥

अविदित्वा तु यः कुर्यादयजनाध्यापनं जपम् ।

होममन्तर्जलादीनि तस्य चाल्पफलं भवेत् ॥

आपद्यते स्थाणुगतं स्वयं चापि प्रमीयते ।

यातयामानि छन्दांसि भवन्त्यल्पफलानि च ॥

‘तेन छन्दोदैवतार्षविनियोगमात्रज्ञाने सम्पूर्णफलं न तु फला-
नुत्पत्तिः, स्थाणुगतेरापत्तिः, प्रमीतत्वञ्चार्थवादमात्रं,

ऋभिर्गुत्वाच्छिरसैव धार्यं छन्दोऽक्षरत्वाद्रसनागतं स्यात् ।

धिया वबन्तव्यतया, सदेव हृदि प्रविष्टामनुदेवता^१ नु । इति
प्रपञ्चसारवाक्यस्य प्रस्थानान्तरत्वेऽपि समाचारादृष्यादिस्मरणकाले
शिरसि मुखे हृदि च हस्तन्यासः ।

(१) तेन छन्दोदैवतार्षविनियोगमात्रज्ञाने सम्पूर्णफलं तदज्ञानेऽल्पफलं, न तु
फलानुत्पत्तिः ।

(२) सद्यदेवता इति ।

यत्तु तत्रैव,—

यस्तु जानाति तत्त्वेन आर्षं छन्दश्च देवतम् ।

विनियोगं ब्राह्मणं च मन्त्रार्थज्ञानमेव च ॥

इति ब्राह्मणमन्त्रार्थज्ञानयोरपि ज्ञानमुपयोगित्वेनोक्तम् ।

तत्, श्रियं च लभते सोऽत धर्ममायुश्च विन्दति ।

दिव्यं वर्षसहस्रं तु स्वस्थाने ऋषिभिः सह ॥

संतिष्ठते तु तैः सार्धं तत्तुल्यश्चैव जायते ।

इति फलविशेषार्थमेव, यद्यपि ऋष्यादिज्ञानम्

क्रियारूपफलसाधनाय नाश्रयमपेक्षते ।

तदुक्तं,—

आत्मना ह्यक्रियारूपैर्गुणैराश्रियते क्रिया । इति ।

तथा, एवं पञ्चविधं योगं जपकाले ह्यनुस्मरेत् ।

होमे चान्तर्जले योगे स्वाध्याये याजने तथा ॥ इति ।

फलार्थस्यापि ऋष्यादिपञ्चयोगज्ञानस्य जप्यादिकालएव कालः,—

तद्यथा, यो वृष्टिकामो योऽन्नाद्यकामो यः स्वर्गकामः ।

स सौरभेण स्तुविदितेति, क्रियारूपस्यापि सौरभस्य फल-
साधनायाश्रयानपेक्षणेऽपि वाक्योपात्तसोमाङ्गस्तुतिकालीनस्य फल-
साधनत्वम् ।

तत्र,— येन यदृषिणा दृष्टसिद्धिः प्राप्ता च येन वै ।

मन्त्रेण तस्य तत्प्रोक्तमृषेर्भावस्तदार्पकम् ॥

हृन्द्वा मायत्रयाद्यक्षरविन्यासः, यं मन्त्रः प्राधान्येन वदति सा देवता ।

विनियोगस्तु,—

पुराकल्पे समुत्पन्ना मन्त्राः कर्मार्थ एव च ।

अनेनेदन्तु कर्त्तव्यं विनियोगः स उच्यते ॥

इति वचनात्, प्रसुते श्रौते स्मार्त्ते वा कर्मणि विनियोगः, न च पुराकल्प इति वचनात्, श्रौतविनियोगस्येव स्मार्त्तेऽपि स्मरणं, स्मार्त्तविनियोगस्यापि पुराकल्पे समुत्पन्नत्वात्, अनादित्वाविशेषात् । यत्तु तत्रैव वचनम्,—

अश्वमेधाऽवभृथे विनियोगस्य कथ्यते, इति तदुदाहरणमात्र-प्रदर्शनपरं, नहि दृष्टे सत्यदृष्टकल्पना, इति केचित् । बहवस्तु सन्ध्योपक्रमे, तैत्तिरीयश्रुतिगतगायत्र्यादिऋष्यादिकथने उपनयने विनियोग इति वचनाच्छ्रौतविनियोग एव विनियोग इत्याहुः ।

निरुक्तं यत्तु मन्त्रस्य समुत्पत्तिः प्रयोजनम् ।

अधिष्ठानं स्तुति शैव ब्राह्मणञ्च विधीयते ॥

निरुक्तं निर्वचनं, अधिष्ठानं, आश्रयः, एतत्त्रयेकयुक्तं वाक्यं ब्राह्मणं, एतज्ज्ञानमदृष्टार्थं मन्त्रार्थज्ञानं लिङ्गादेव कर्मार्थं, योगियाश्रवत्कावचनस्यान्यपरत्वेऽपि ।

अविदित्वा तु मन्त्रार्थं यत्किञ्चित् कर्म नाचरेत्, इति स्मृत्यन्तरात्, न च श्रौतकर्मस्येव मन्त्राधिकरणोक्तनीत्या मन्त्रार्थ-ज्ञानोपयोगो न स्मार्त्तकर्मस्यपि, यथाकथञ्चित्कर्मस्मारकत्वं सर्वत्र कल्पनीयं, शन्नोदेवीरित्यस्य शनिपूजायां विनियोगे

शनेरस्मारकत्वेऽपि पूजाया फलशान्तिप्रकाशकत्वेन कर्मस्मारकत्व-
सम्भवात् ।

तेन मन्त्रार्थाज्ञाने वैगुण्यं स्यादेव ।

यच्च, याज्ञिकाः पठन्ति,

श्याते' लूने तथा छिन्ने' सान्नाथ्ये मार्त्तिके तथा ।

पश्चान्मन्त्राः प्रयोक्तव्या मन्त्रा यज्ञार्थसाधकाः ॥ इति ।

नैतावता मन्त्राणामदृष्टार्थता किन्तु दृष्टार्थानां क्रियाणां खणना-
दीनां कार्यस्य पूर्वनिर्वृत्तत्वेऽपि कियदप्यंशमसिद्धं कर्त्तुं इदानीं
क्रिया तत्र मन्त्रस्य दृष्टार्थतैव ।

क्रियायाश्च सिद्धेऽपि कार्ये नियमादृष्टसिद्धार्थं पुनरनुष्ठानमिति ।

अथ प्रथमभागकृत्यं, तत्र सूर्याय दध्यक्षताञ्जलिदानादि
लिखितं तत्काम्यमिति नित्यां नाचरन्ति ।

विष्णुपुराणे,—

स्वाचान्तश्च ततः कुर्याद्भुक्तमङ्गलवीक्षणम् ।

आदर्शाञ्जनमाङ्गल्यदूर्वाद्यालम्भनानि च ॥

गुरवः पितृमातृविद्याप्रदज्येष्ठभ्रातरश्च ।

मङ्गलान्याह नारदः,—

लोकेऽस्मिन् मङ्गलान्यष्टौ ब्राह्मणो गौर्हुताशनः ।

हिरण्यं सर्पिरादित्य आपो राजा तथाष्टमः ॥

एतानि सततं पश्येन्नमस्येदर्चयेच्च यः ।

प्रदक्षिणं च कुर्वीत तथास्त्रायुर्न हीयते ॥

अञ्जनं सोवीराञ्जनादि माङ्गल्यानि दूर्वादीनि,
दूर्वा दधि सपिरंधोदकुम्भं धेनुं सवक्षां वृषभं सुवर्णम् ।
मृगोमयं स्वस्तिकमक्षतानि लाजा मधु ब्राह्मणकन्यकाश्च ।
श्वेतानि पुष्पाणि तथाशनिं च हुताशनं चन्द्रमर्कविम्बम् ॥

अश्वत्थवृक्षं च समालमेत, आदित्यस्थालभ्रनासंभवादयथासंभव-
मिति बोध्यम् ।

ब्रह्माण्डे,—

दर्पणे वायवा पश्येत्तस्त्रीवांस्तु भवेन्नरः ।

तथा तत्र ब्राह्मे च, स्वमात्मानं घृते पश्येदुयदी'च्छेच्चिरजीवितम् ।

एतत्सर्वधिकारिकं काम्यमपि नृपैरवश्यं कार्यमित्यस्मत्प्रतिता-
महकृष्णवृहत्पण्डितमहापात्रैर्नीतिरत्नाकरे लिखितम् ।

ब्रह्माण्डे,—

अग्निचित्कपिला साध्वी राजा भिक्षुर्महोदधिः ।

दृष्टमात्राः पुनश्चेते तस्मात्पश्येत्तु नित्यशः ॥

तथा,—

निजायुर्वर्धनायैव तिलगोरोचनां नृपः ।

अखण्डाक्षतदूर्वाष्टौ गृह्णीयात्तिशरसि ध्रुवम् ॥

मनुः,—

मङ्गलाचारयुक्तानां नित्यं च प्रयतात्मनाम् ।

जपतां जुह्वतां चैव विनिपातो न विद्यते ॥

येषां स्तोत्राणां त्रिसन्ध्यं सन्ध्यादये वा प्रातर्वा सूर्योदये वा पाठः, तेषां प्रथमभाग एव पठनम् ।

शारदातिलके,—

द्विसहस्राधिका मन्त्राः खण्डशः शतधा कृताः ।

ज्ञातव्याः स्तोत्ररूपास्ते मन्त्रा एते यथा स्थिताः ॥

इति द्विसहस्राधिकाक्षराणां स्तोत्ररूपत्वमुक्तम् । इति, स्तोत्राणामपि यद्यपि मन्त्रत्वोक्तेः पुरश्चरणापेक्षास्ति तथापि “द्विसहस्रमितो मन्त्रः सकृज्जप्तो न सिध्यती”ति सकृज्जपमानमेव पुरश्चरणं, “एकदन्तं महाकायमि”त्यादि गणेशनामद्वादशकानां येषां कालो नोक्तस्तेषां द्विसहस्राक्षरत्वाभावेन स्तोत्रपरिभाषा-भावादुक्तनियमाभावात् पूर्वोक्त एव पाठः ।

एवं, “नमस्कृत्य महादेवं स्तोत्रेऽहन्तं विनायकमि”त्यादौ क्षा-कृत्तविनायकस्तुतिः ।

“सूर्योदये यः सुसमाहितः पठेत् सुपुत्रलाभं धनसञ्चयानपी”-त्युक्तेः, “सूर्योऽर्यमा भगस्त्वष्टा” इत्यादि सूर्यनामाष्टशतस्य सूर्यो-दये पाठः ।

“विकर्त्तनो विवस्त्रांश्चेत्या”दिशम्भपुराणीयस्य सूर्यस्तवराजस्य सन्ध्यादयकालः स्फुट एव ।

प्रथमं च महादेवमित्यादि स्कन्दपुराणीयशिवनामद्वादशकस्य कालः स्फुटः, अत्र नामविशेषणत्वेन प्रथमान्तानामिव नपुंस-कलिङ्गत्वम् ।

तेन साकांक्षत्वाभावेन च नमामीत्यध्याहारो न कार्यः,

अच्युतं' केशवं विष्णुमित्यादिनामाष्टके ब्रह्मपुराणीये स्फुट एव
कालः, अत्रापि पूर्व्ववन्नपुंसकलिङ्गत्वम् ।

हरिमिति छान्दसोऽनुस्वारः ।

एवमन्यान्यपि वैष्णवशैवस्तोत्राणि पठनीयानि ।

शिष्टाः,—

गौतानामसहस्रं च स्तवराजो ह्यनुस्मृतिः ।

गजेन्द्रमोक्षणं चैव क्षणस्यातीव दुर्लभम् ॥

अन्यत्र,—

स्थित्वा भित्त्वा जगत्सर्व्वमुषित्वा च चराचरम् ।

पापौघैर्लिप्यते नैव गीताध्यायी कथञ्चन ॥

गीता सुगीता कर्त्तव्या किमन्यैः शास्त्रविस्तरैः ।

गीताध्यायं पठेद्यस्तु श्लोकं श्लोकार्त्तमेव वा ॥

भवंपाशविनिर्मुक्तो याति विष्णोः परं पदम् ।

आब्रह्मस्तम्भपर्य्यन्तं जगत्सृप्तिं करोति यः ॥

विश्वरूपकताध्यायं विभूतिं ग्रः पठेन्नरः ।

विभूतिर्विश्वरूपस्य जङ्घमूलं तथैव च ॥

हृदये यस्य वर्त्तन्ते तस्य सन्निहितो हरिः ।

स्तोत्राणां परमं स्तोत्रं विष्णोर्नामसहस्रकम् ॥

सहस्रनामतुल्यं हि पावनं नैव दृश्यते ।

अष्टादशपुराणानां सारमेतच्चनञ्जय ॥

मयोद्धृत्य समाख्यातमेतन्नामसहस्रकम् ।

न शक्नोति यदा नित्यं पठितुं स्वपञ्चकम् ॥

तदा नामसहस्रन्तु पठनीयं कलौ सदा ।

एवं,— भक्तिमान् यः सद्रोत्यायेति फलश्रुतेः ।

प्रातस्तुत्याय नित्यं पठनीयम्,

विष्णोर्नामसहस्राख्यं पुराणेषु प्रतिष्ठितम् ।

यो नरः पठते नित्यं त्रिकालं केशवालये ॥

शिवालये पठेद्वापि तुलसीवनसन्निधौ ।

नरो मुक्तिमवाप्नोति प्रसादाच्चक्रपाणिनः ॥

आहमाङ्गल्ययाचोक्तवादिषु ग्रन्थपीडादिषु च एतत्पाठस्यावश्यकत्वं,
काम्यत्वञ्च बहुपुराणेषु एतत्फलश्रुतौ च सिद्धमिति विस्तरभया-
द्वाक्यानि न लिख्यन्ते ।

यत्तु केचित्,—

नमो भगवते वासुदेवाय सर्वलोकगुरवे इत्यादि पठन्ति, तद्वचनानां
महाभारतीयत्वाभावाच्चैव पठनमिति बहवः । तथाच, हरिवंशोक्त-
आर्यास्तवं प्रवक्ष्यामीत्यादि आर्यास्तवोऽपि पठनीयः स्तवराजश्च
शान्तिपर्व्वराजधर्म, आरिराधयिषुर्विष्णुमित्यादि भौषोक्तेर्ज्ञेयं,
अव्यक्तं शाश्वतं विष्णुमित्याद्यगुह्यमृतिः गजेन्द्रमोक्षणश्च विष्णुधर्मं,
ॐ नमो मूलप्रकृतये इत्यादिना नारदीयपञ्चरात्रोक्तं पूर्व्वस्यां
दिशि चामन्ये इत्यादि नरसिंहकवचमपि पठनीयं, ये त्वामाख्येति
दूर्नेति इत्यादि विष्णुपुराणीयार्थ्यास्तवस्य ह्री कालौ स्फुटौ ।

तथाहि महाभारते भगवद्ब्रह्मचरम् ।

अद्वावानुसूयञ्च शृणुयादपि यो नरः ।

सोऽपि सुतः शुभान् लोकान् प्राप्नुयादित्युक्तेर्मोक्षार्थिनः
शुद्धिद्वारा मुक्तिफलम् ।

शुभलोकार्थिनः शुभलोकप्राप्तिः, .

सोऽपीत्यपिशब्दाद्योऽधीते तस्य मोक्षादिकं सिद्धमेव, महा-
भारतीयमिदं स्तोत्रं विश्वं विश्वरित्यादि सर्वप्रहरणायुध इत्यन्तम् ।

तत्र वैशम्पायन उवाच,

श्रुत्वेत्यादि न ते यान्ति पराभवमित्यन्तमवश्यं पठनीयम् ।

मार्कण्डेयपुराणे,—

ॐ सूर्यतनय इत्यारभ्य सावर्णिर्भविता मनु रित्यन्तस्य प्रत्यहं पाठः,
मम सन्निधिकारकमिति मुक्तिफलजनकत्वात् ।

अस्य स्तवस्य यत्कामनाविशेषेषु शान्त्यादिषु च पठनं, तदेतत्
स्तोत्रे कल्यादिषु च सिद्धमेव, अत्रावेष्टिन्यायेन एकदेशस्यापि
फलसम्बन्धः ।

जन्मनां प्रादुर्भावानां कीर्त्तनं तत्प्रतिष्ठादको ग्रन्थः ।

श्रुतं पापं हरति आरोग्यञ्च प्रयच्छति ।

शुद्धचरितश्रवणं शत्रुभयं नाशयति, सुतयः श्रुताः शुभमतिं
प्रयच्छति । प्रादुर्भावश्रवणं पापानि नाशयति । एतद्विषये विस्तारस्तु
अकल्पितामहर्ज्ञावृहत्पिण्डतमहापात्रकृते नीतिरत्नाकरे द्रष्टव्यः,
यद्यप्यत्र प्रातःकालादिर्नावधार्यते तथापि देवकार्यस्य सर्वस्य
पूर्वाह्नः परिकीर्त्तित इति नरसिंहपुराणात् पूर्वाह्ने पाठो न्यायः ।

नक्तं स्तोत्रेषु पूजितमिति पञ्चरात्रवचनान्नक्तं पाठेऽपि नित्य-

सिद्धिरविरुद्धा, काम्यं तु पूर्वाह्न एव, अत्र केचित् येषां प्राति-
स्विककालिकविशेषो नास्ति तत्परमेतद्वचनमिति तन्नसम्यक्,
पूर्वाह्ने कदाचिदपठने सर्व्वस्तोत्रपाठसाधारण्येन नक्तकालस्य'
प्राशस्त्योक्तेः,—

विष्णुपुराणीयनमस्ये सर्व्वभूतानां इत्यादिलक्ष्मीस्तवोऽपि
पठनीयः ।

पठ्यते येषु चैवैष गृहेषु श्रीस्तवो मुने ।

अलक्ष्मीः कलहाधारा न तेष्वस्ते कदादन ॥ इति फला-
भिधानात्,—

न विषं विषमित्याहुः ब्रह्मस्वं विषमुच्यते ।

विषमेकाकिनं हन्ति ब्रह्मस्वं पुत्रपौत्रिकम् ॥ इति

तथा,—व्याधितस्य कदर्य्यस्य ऋणग्रस्तस्य सर्व्वदा ।

स्त्रीजितस्य च मूर्खस्य मरणान्तं हि सूतकम् ॥ इति ।

तथा,—ऋणानां चानपक्रिया इति च अशक्य ऋणापकरणशङ्कस्य
कर्मानधिकारस्मरणात् ऋणशोधनार्थं मङ्गलस्तोत्रादीनि पठ-
नीयानि, एवं फलमपेक्ष्य अन्यान्यपि स्तोत्राणि पठितव्यानि, इति
स्तोत्रप्रकरणम् ।

अथ देवगृहसंमार्ज्जनादिदेवकार्य्याणि,

कल्पमेव समुत्थाय हन्याङ्गेरीं यथोदितां इति वराहपुराणवचनात्तत्र
कल्पप्रभृतिकालः, एवं कृते तु सन्ध्यादिकर्मसमाचरेत्, इति,
यत् देवकावाटोद्याटनादिदेवकार्य्यानिन्तरं सन्ध्योक्ता, तद्गृहीत-

भागवतदीक्षाणां, आर्त्ताणां सन्ध्याया अधिकारसम्पादकत्वात्
तत्सन्ध्यायोरुत्तरमेव ।

तत्र यमः,—देवमाख्यापनयनं देवागारसमूहनम् ।

• स्नापनं सर्वदेवानां गोदानस्य समं स्मृतम् ॥

तथाच कवाटोद्घाटनक्षीपज्वालनदन्तधावनमुखप्रक्षालनमाख्यान-
वृत्ततेलाभ्यञ्जनभूमीलेपनोदत्तनस्नान-गन्धचन्दनागुरुकपूर-कुङ्कुम-
तालवृन्तमयूर, व्यजनपुष्पवस्त्रालङ्कारदानानि सर्वदेवानां कार्याणि ।

विस्तरस्तु पश्चाद्वक्ष्यते,—

प्रातः स्नात्वा शुचिर्भूत्वा कृतसन्ध्याजपस्ततः ।

यथोक्तन्यस्तमन्त्रः सन्नष्टोत्तरसहस्रकम् ॥

स प्राणायामकं कुर्यात्तदर्थे कायमानसः ।

एवमेव तथा सायं नित्यमेष विधिः स्मृतः ॥

नित्यजपेनं सर्वपापक्षयः सर्वकामावाप्तिश्च,—

प्राणायामश्च •

रेचनं दक्षिणेनोक्तं पूरणं वामतश्चरेत् ।

जपारम्भे विधिर्ज्ञेयो विपरीतस्तु संस्तुतौ ॥

एवं प्रातः प्रणवजपः कार्यः, तथाच, प्रणवमन्त्रस्य, प्रजापतिः
ऋषिः, गायत्री छन्दः, परमात्मा देवता, प्रणवजपे विनियोगः, भूः
अङ्गुष्ठाभ्यां नमः, भुवः तर्जनीभ्यां स्वाहा, स्वः मध्यमाभ्यां वषट्,
महः अनामिकाभ्यां हुं, जनः कनिष्ठाभ्यां वौषट्, तपः अस्त्राय फट्,
इत्यङ्गन्यासः, भूः हृदयाय नमः, भुवः शिरसे स्वाहा, स्वः शिखायै

वषट्, महः कवचाय हुं, जनः नेत्राभ्यां वीषट्, तपः अस्त्राय फट्,
इति करन्यासः । प्रणवेन सर्वशरीरे व्यापकन्यासः, एवं करहये,
अङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्तेषु करहये युगपदन्यासः, अकारं प्रथमे
पर्वणि, उकारं द्वितीये, मकारं तृतीये, सर्वाङ्गुलिव्यापकं प्रणवं
न्यसेत्, अकारं नाभौ, उकारं हृदि, मकारं मूर्ध्नि ।

सर्वाङ्गे प्रणवम्,—

शरीरं प्रणवं ध्यात्वा तन्मध्ये परमात्मानम्

विचिन्त्य ब्रह्मकवचेन स्वदेहं परिवन्धयेत् ॥

भूरग्न्यात्मने हृदयायनमः, भुवः वाय्वात्मने शिरसे स्वाहा, स्वः-
सूर्यात्मने शिखायै वषट्, भूर्भुवः स्वर्ब्रह्मात्मने कवचाय हुं, सोमा-
त्मने नेत्राभ्यां वीषट्, सत्यात्मने अस्त्राय फट्, व्याहृतित्रयेण दिग्-
बन्धनं, एतद्ब्रह्मकवचं,

ध्यानं,

विष्णुं भास्वत्किरोटाङ्गदबलयगलाकल्पहारोदराङ्गि-

श्रीणोभूषं सवक्त्रोमणिमकरमहाकुण्डलामण्डिताङ्गं,

हस्तोद्यच्छक्रशङ्खाम्बुजगदममलं पौतकौशेयवासो,

विद्योतज्ञासमुद्यद्दिनकरसदृशं पद्मसंस्थं नमानि ॥

ततः प्रणवजपः ।

इति प्रणवजपविधिः ।

अथ अष्टाक्षरजपः ।

प्रातः प्रातः समुत्थाय कृतसन्ध्यजपः शुचिः ।

जपेदष्टसहस्रं वै नित्य एष विधिः स्मृतः ॥

यो मासं वापरे भक्त्या पूजयन् लभते फलम् ।

नमो नारायणेत्युक्त्वा तत्काली लभते फलम् ॥

अष्टाक्षरी महामन्त्रः सर्वपापहरः परः ।

सर्वेषां विष्णुमन्त्राणां राजत्वेन प्रतिष्ठितः ॥

कल्पतरो अष्टाक्षरविधाने,

जपेत् सहस्रं नियतं शुचिर्भूत्वा समग्रहितः ।

पाप्मे,—

अष्टाक्षरं हि मन्त्रेशं ये जपन्ति द्विजोत्तमाः ।

तान् दृष्ट्वा ब्रह्महा शुभ्यसे यतो विष्णवः स्वयम् ॥

अस्य च वैदिकत्वात् सिद्धादिचिन्ता, न वा दीक्षानियमः,

न वा पुरस्करणनियमः, तथाच नारायणोपनिषत्,—

आत्मबोधोपनिषच्चप्रमाणं,

प्रपञ्चसारे,—

ऋषिरस्य मनोः साध्य नारायण इतीरितः ।

छन्दस्तु देवी गायत्री परमात्मा च देवता ॥

अथ ब्रह्महाबीर द्विसहस्रपदीदकैः ।

उल्बेर्जातियुतेः कुर्यात् पञ्चाङ्गानि मनोः क्रमात् ॥

अष्टाक्षरेण व्यस्येन कुर्यादाष्टाङ्गिकं सुधीः ।

सहस्रिहरः शिखावर्मनेत्रास्त्रोदरपृष्ठके ॥

तथा,—

अष्टाक्षरनारायणमन्त्रस्य, साध्यनारायण ऋषिः, देवौ गायत्री-
हृन्द्ः, परमात्मा देवता, अष्टाक्षरनारायणमन्त्रस्य जपे विनियोगः,
ॐ ऋद्धोल्काय स्वाहा अङ्गुष्ठाभ्यां नमः, ॐ महील्काय स्वाहा
तर्जनीभ्यां स्वाहा, ॐ वीरोल्काय स्वाहा मध्यमाभ्यां वषट्, ॐ
दुराल्काय स्वाहा अनामिकाभ्यां हुं, ॐ सहस्रोल्काय स्वाहा
करतलकरपृष्ठाभ्यां अस्त्राय फट् । इति करन्यासः ।

एवमङ्गन्यासः,

हृदयाय नमः, शिरसे स्वाहा, शिखायै वषट्, कवचाय हुं,
अस्त्राय फट्, इति विशेषः,

ध्यानं,—

अकौंघाभं किरीटान्वितमकरलसकुण्डलं दीप्तिराज—
खेयूरं कौस्तुभाभाशवलरुचिरहारं सपीताम्बरध्वजम् ।
नानारत्नांशुभिन्नाभरणशतयुतं श्रीधरास्निष्टपार्श्वम्,
वन्दे दोःशङ्खचक्राब्जं रुद्रगदममलं विश्ववन्द्यं मुकुन्दम् ॥
ॐ नमो नारायणायेति अष्टाक्षरमन्त्रः, नमो नारायणायेति-
मन्त्रैकशरणा वयमितिसचनात् ।

मन्त्रार्थः,—

सर्वज्ञः सर्वशक्तिश्च सर्व्यात्मा सर्वगो भुवः ।

जगज्जन्मस्थितिध्वंसहेतुरेष महेश्वरः ॥

एवमेव समुद्दिश्य मन्त्रो नारायणः सदेति सुरेश्वराचार्यरीत्या-
ज्ञातव्यम् ।

तस्यार्थः,—

ब्रह्मलोकानुग्रहार्थं गृहीतदेहो नारायणस्तस्मै नमस्कार इति ।
प्रपञ्चसारे, तारः शक्त्यर्थतया निर्दिष्टः सोऽहमर्थकः, पूर्णं, नार्णः
प्रतिषेधार्थो 'मोकारश्चायमर्थको भवति, सलिलानलपवनधराः
क्रमेण नारायणाक्षराः प्रोक्ताः, चरमे च सुविभक्त्यर्थे' दर्शित-
स्तदर्थार्थे ।

अयं जलतेजोवायुपृथ्वात्मकः प्रपञ्चो नास्ति सोऽहं ब्रह्म-
वाहमित्यर्थः, प्रयोगस्तु कल्याणनुसारेण कार्यः ।

इत्यष्टाक्षरानुविधानम् ।

अथ द्वितीयभागकृत्यम् ।

दशः,—

द्वितीये च तथा भागे वेदाभ्यासो विधीयते ।

वेदस्वीकरणं पूर्वं विचारोऽभ्यसनं जपः ॥

तद्दानं चैव शिष्येभ्यो वेदाभ्यासो हि पञ्चधा ।

समित्पुण्यकुशादीनां स कालः समुदाहृतः ॥

उपादानस्येति विशेषः, वेदस्वीकरणं वेदाध्ययनं, तद्रूपः प्रथमो-
वेदाभ्यासः ।

याप्रवक्ष्याः,—

यज्ञानां तपसां चैव शुभानां चैव कर्माणाम् ।

वेद एव द्विजातीनां निःश्रेयसकारः परः ॥

वेदविचारो मीमांसाध्ययनं, तद्रूपो द्वितीयो वेदाभ्यासः ।

तदुक्तं,—

धर्मं प्रमीयमाणे तु वेदेन करुणात्मना ।

इति कर्त्तव्यताभागं मीमांसा पूरयिष्यति ॥

लघुभ्यासः,—

यथा पशुभारवाही न भारफलमश्नुते ।

द्विजस्तथा ज्ञानहीनो न वेदफलमश्नुते ॥

श्रुतं गरीयः सर्वेभ्यो विज्ञादिभ्यो न संशयः ।

श्रुतादि चक्रिरे धर्मं योऽनूचानो स नो महान् ॥

समुच्चितं ह्योक्तमपि श्रुताधीतं विप्रिष्यते ।

श्रुतमत्र मीमांसा, अनूचानः साङ्गप्रवचनाध्यायी पर्यज्ञान-
वानिति यावत् इति लक्ष्मीधरः, तेन शिष्यादीनां षडङ्गाना-
मध्ययनं नित्यं, वेदमूलत्वात् स्मृतीनामपि ।

मनुः,—

अज्ञेभ्यो ग्रन्थिनः श्रेष्ठा ग्रन्थिभ्यो धारिणो वराः ।

धारिभ्यो ज्ञानिनः श्रेष्ठा ज्ञानिभ्योऽध्यवसायिनः ॥

अध्यवसायिनोऽध्येतारः,^१

(१) करुणात्मना ।

(२) अनुशातारः ।

मनुः,—

बुद्धिब्रह्मिकरांश्चाथ धन्यानि च द्वितानि च ।

नित्यं शास्त्राण्यवेक्षेत निगमांश्चैव वैदिकान् ॥

बुद्धिब्रह्मिकराणि वैशिषिकन्यायादीनि, धन्यानि नीतिशास्त्राणि,
वैदिका निम्नानिर्धण्डप्रभृतयः ।

तथा,—

आर्धं धर्मोपदेशं च वेदशास्त्राविरोधिना ।

यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः ॥

वेदार्थज्ञानाय विचारान्तःपातिन्यायाद्यध्ययनं

शङ्कलिखितौ,—

न वेदमधीत् नान्यां विद्यामधीयीत, अन्यत्र वेदाङ्गस्मृतिभ्य इति ।

अथाभ्यासरूपस्तृतीयो वेदाभ्यासः । अभ्यसनं अभ्यासो गुण-
नात्मकः, पारायणजपब्रह्मयज्ञादिसिद्धिहेतुर्वेदधारणफलार्थं क्रिय-
माण आनुसङ्गिकंपापक्षयादिफलञ्च ।

याज्ञवल्करः,—

वेदाभ्यासरतं शान्तं महायज्ञक्रियारतम् ।

न रक्षन्ति' तु पापानि महापातकजान्यपि ॥

मनुः,—

अनभ्यासेन वेदानामाचारस्य च वर्जनात् ।

आलस्यादन्नदोषाश्च मृत्युर्विप्रान् जिघांसति ॥

मनु ब्रह्ममाणब्रह्मयज्ञकरणेनापि अभ्यासस्य चारितार्थमस्तु

इति चेन्न, धारणेऽभ्यासस्य साधनत्वाद्धारणं विना ब्रह्मयज्ञाभा-
वात्, किं च ब्रह्मयज्ञस्य प्रातर्हीमानन्तरं तर्पणात्पूर्वं वैश्वदेवाव-
साने वा तैत्तिरीयश्रुत्या रात्रौ वा विधानेन कालभेदात् ।

अथ जपरूपश्चतुर्थी वेदाभ्यासः ।

मनुः,—

वेदमेवजपेन्नित्यं यथाकालमतन्वितः ।

तं ह्यस्याहुः परं धर्ममुपधर्मोऽन्य उच्यते ॥ इत्यादि

अस्माताशी मलं भुंक्ते अजपी पूयशोणितमिति जावाल्याद्युक्त-
दोषवचनेन विहितस्य जपस्य नायं कालः ।

अङ्गश्चतुर्थभागे तु मुख्या भवति मध्यमा ।

नित्यत्वादप्यकालेऽपि सानुष्ठेया स्वशक्तितः ॥

इति ब्रह्मण्डपुराणोक्तेस्तस्य माध्याह्निककर्माणि वस्त्रनिष्पी-
डनानन्तरं विहितस्य ब्रह्मयज्ञरूपस्य जपस्य नायं कालः, किं तु
पापक्षयफलकस्यायमेव द्वितीयभागः कालः, तथा पशुपुत्रादि-
काम्यस्याऽपि, तच्चादौ प्रणवस्यैकान्तिकसंविदानन्दब्रह्मपरस्य जपः
सर्वपापक्षयद्वाराऽन्तःकरणशुद्ध्यापादनेन मोक्षफलः कार्यः ।

तथाच यजुर्विधाने,—

ततः परमोकारकालं व्याख्यास्याम इत्यादि ।

ततोऽस्य सर्वे वेदा शुधीता भवन्तीति च ॥

योगी याज्ञवल्क्यः,—

प्रणवो हि परं ब्रह्म तज्जपः सर्वपापहा ।

ॐकारायुतमभ्यस्य तदङ्गैव विशुध्यति ॥

यत्तदा दशसाहस्रं जपमन्त्रमाचरेत् ।

तस्य द्वादशभिर्मासैः परं ब्रह्म प्रकाशते ॥

शुचिर्वाऽप्यशुचिर्वापि प्रणवं यो जपेत्तदा ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवान्भसा ॥

अङ्गिराः,—

प्रणवाद्यास्तथा वेदाः प्रणवे पर्युपस्थिताः ।

वाङ्मयं प्रणवे सर्वमभ्यस्येत्प्रणवं ततः ॥

प्रणवे नित्ययुक्तस्य व्याहृतिषु च समसु ।

त्रिपदायां च गायत्र्यां न भयं विद्यते क्वचित् ॥

योगी याज्ञवल्क्यः,—

अदृष्टविग्रहो देवो भावग्राह्यो मनोमयः ।

तस्योङ्कारस्मृतं नाम तेनाहृतः प्रसीदति ॥

स च गायत्रीजपो द्विविधः,—

प्रणवभूर्भुवस्वरिति व्याहृतित्रययुक्ततत्सवितुरित्यादि त्रिपदा
गायत्रीत्येकः प्रकारः ।

स एव सन्ध्यासु इति सप्रमाणं प्राक् लिखितम् ।

सप्तव्याहृतिदशप्रणवशिरःसाहित्येन द्वितीयः ।

शङ्कः,—

इति पवित्राण्यभिहितान्येतेभ्यः सावित्री विशिष्यते ।

नाममर्षणादित्यादि च, ॐकारस्य प्रवृत्त्याख्या ।

ॐभूः, ॐभुवः, ॐस्वः, ॐमहः, ॐजनः, ॐतपः, ॐसत्यं इति

महाव्याहृतयः,—

आपो ज्योतिरसोऽमृतं ब्रह्मभूर्भुवस्वरोम् ।

अत्र च भवति श्लोकः,—

सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

ये जपन्ति सदा तेषां न भयं विद्यते क्वचित् ॥

शतजप्ता तु सा देवी दिनपापप्रणाशिनी ।

सहस्रजप्ता सा देवी पातकेभ्यः प्रमोचिनी ॥

दशसाहस्रजाप्येन सर्वपातकनाशिनी ।

सुवर्णस्तेयकृद्भिर्ब्रह्महा गुरुतल्पगः ॥

सुरापश्च विशुध्यन्ति लक्षजापान्न संशयः ।

प्राणायामत्रयं कृत्वा कल्पं कल्पं समाहितः ॥

अहीराक्षकृतात्पापास्तत्क्षणादेव मुच्यते ।

सव्याहृतिसप्रणवाः प्राणायामास्तु धोक्ता ॥

अपि भ्रूणहनं मासात्पुनस्त्यहरहः कृताः ।

अत्र गायत्र्याधिकारात् सव्याहृतिशिरःसहितदशप्रणवयुक्त-
गायत्र्याः प्राणायामः प्रतीयते ।

तथा,—

हस्तब्राणप्रदा देवी पततां नरकार्णवे ।

तस्मात्तामभ्यसेजित्वा ब्राह्मणी हृदये शुचिः ॥

गायत्रीजप्यनिरतं हव्यकव्येषु योजयेत् ।
 तस्मिन् तिष्ठते पापमहिन्दुरिव पुष्करे ॥
 सावित्रीजप्यनिरतः स्वर्गमाप्नोत्यनुत्तमम् ।
 सावित्रीजप्यनिरतो मोक्षोपायश्च विन्दति ॥
 तत्र न भयं विद्यते इत्यत्र नरकभयं संसारभयं नास्तीत्यर्थः,
 इत्येकः प्रकारः ।

मनुयमी,—

ॐकारपूर्विकास्त्रिस्तो महाव्याहृतयोऽव्ययाः ।
 त्रिपदा चैव गायत्री विज्ञेयं ब्रह्मणो मुखम् ॥
 योऽधीतेऽहन्वहन्वेतां त्रीणि वर्षाण्यतन्मित्रतः ।
 स ब्रह्मपरमभ्येति वायुभूतः खमूर्त्तिमान् ॥
 वायुभूतो लिङ्गशरीरनिष्ठः, खमूर्त्तिमानाकाशव्यापी,
 पुनर्यमः,—

गायत्र्यास्तु परं नास्ति मीनात् सत्त्वं विशिष्यते ।
 सहस्रपरमां देवीं शतमध्यां दशावराम् ॥
 गायत्रीं तु जपेन्नित्यं सर्वपापप्रणाशिनीम् ।
 गायत्रीचैव वेदांश्च तुलयाऽतोऽल्यत्प्रभुः ॥
 एकतस्तुरो वेदाः साङ्गाश्च सपदक्रमाः ॥
 एकतश्चैव गायत्री तुल्यरूपा तु सा मता ।
 तत्र प्रणवव्याहृतित्रयसहितगायत्रीजपकथनात् ।
 प्रणवव्याहृतिसंख्यां जपेद्द्व्याहृतिभिः सदा ।
 गायत्रीं प्रणवश्चात्त इति वैकल्पपरमेव ।

अन्ते प्रणवोऽस्मिन् पक्षे वैकल्पिकः ।

मनुः,—

सहस्रकृत्वस्वभ्यस्य वह्निरितस्त्रिकं द्विजः ।

महतोऽप्येनसो मासास्त्वन्ते वा ऋ विमुच्यते ॥

अत्र यद्यपि वह्निर्ह्येवविशिष्टजपविधानाच्च गृहग्रामादीनां
सामान्यदेशानामिह प्रसङ्गः ।

तथापि असम्भवे अप्रावृत्तगृहेकदेशे ° जपमाचरन्ति
शिष्टाः ।

योगी याज्ञवल्क्यः,—

ॐकाराद्या त्रिरावृत्ता देवस्थारभणे सदा ।

सप्तावृत्ता पुनर्व्येदं दशभिः प्रापयेद्दिवम् ॥

विंशवर्त्तेन सा देवी नयते ह्रीश्चरालयम् ।

अष्टोत्तरशतं जप्त्वा तरते भवसागरात् ॥

सर्वेषामेव पापानां सङ्करे समुपस्थिते ।

दशसाहस्रिकोऽभ्यासो गायत्र्याः शोधनं परमिति ॥

यत्र यत्र च संकीर्णमात्मानं मन्त्रते द्विजः ।

तत्र तत्र तिलैर्हीमो गायत्र्या अप एव च ॥

वायुभक्षो दिवा तिष्ठेद्रात्रौ नीराप्सु सूर्यदृक् ।

जप्त्वा सहस्रगायत्र्याः शुद्धिर्ब्रह्मवाधादृते ॥

शतेन गायत्र्या स्नायात् शतमन्तर्जले अपेत् ।

अपः शतेन पीत्वा तु सर्वेषां प्रमुच्यते ॥

तथा,—

गोप्तो पिढप्तो माढप्तो ब्रह्महा गुरुतल्पगः ।

भ्रूणहा स्पर्णहारी च यश्च विप्रः सुरां पिवेत् ॥

गायत्र्याः शतसहस्रेण जप्येन तु भवेत् शुचिः ।

एवं याज्ञवल्कीयजपप्रयोगाणां व्याहृतित्रयविशिष्टगायत्रीजप-
विषयत्वं, शृङ्खोक्तानां प्रणवयुक्तगायत्रीविषयत्वं, ये प्रयोगा-
एतदन्यतरलिङ्गशून्यास्तत्र द्वयोः कल्पयोर्विकल्पः ।

यथा,—

सर्वेषामेव पापानां सङ्करे समुपस्थिते ।

दशसाहस्रिकोऽभ्यासो गायत्र्याः शोधनं महत् ॥

गायत्र्याः शतसाहस्रो जपो नक्ताशिनो द्विज ।

वह्निःस्नातस्य तच्चैव सर्वकल्मषनाशनः ।

दशायुतानि जप्त्वा च हविष्याशी स मुक्तिभाक् ॥

गायत्र्यासु जपन् कोटिं ब्रह्महत्यां व्यपोहति ।

लक्षजप्यान्नायत्र्यासु सुरापानात् प्रमुच्यते ॥

पुनाति हेमहर्त्तारं गायत्र्याः लक्षसप्ततिः ।

गायत्र्या लक्षषष्ठ्या तु मुच्यते गुरुतल्पगः ॥

अत्र च गुणविशेषात् फलविशेषः ।

पापक्षयेऽप्यनुबन्धभेदाद्विशेषः ।

तथा यजुर्विधाने, अथातो गायत्रीकल्पं व्याख्यास्यामः,
उपोष्य पुष्येण खण्डिलमुपलिप्य कुशेषूपविष्टो द्वावापृथिव्योः
सन्धिसीक्षमाणो जपेत् ।

ॐकारपूर्व्यां गायत्रीं जपेत्, यावत्कालं यथाविद्याकालं,
अग्निसुपसमाधाय चतुर्विंशत्याज्याहुतिसहस्राणि जुहुयात्
तत्सवितुरिति, समाप्तहोमो दशायुतानि जप्त्वा सर्व्यपापैः प्रमु-
च्यते, अत्रोक्तापूर्वगायत्रीमात्रस्य जपः।

न व्याहृतिप्रवेशेन, यावत्कालं यथाविद्याकालमिति सिद्ध्यर्थ-
जपपुरस्सर एवः ।

अक्षोराक्षोपोषितः साहस्रिकं होमं समाचरेत्, त्रिरात्रो-
पोषितो दशसाहस्रिकमित्यादि वक्ष्यमाणकालावच्छिन्नजपकल्प-
नम् । सर्व्यमन्त्राण्यं पूर्व्यसेवार्थं लक्षमयुतं सहस्रं शतमिति
सिध्यपेक्षाकार्थमत्युपक्रमे विधानादग्राह्यम् ।

तथा,—

स्त्रीशूद्रसन्ध्यावर्जितरात्रमयुतं जप्त्वा दिपापो भवति,
द्वितीयं विद्यार्थी, तृतीयमारोग्यकामः, चतुर्थं पुत्रकामः, पञ्चमं
धनकामः, षष्ठं प्राणकामः, सप्तमं सौभाग्यकामः, अष्टमं ब्राह्मण-
वर्जं सर्वे वर्णा वशीभवन्ति, नवमेन गायत्रीं सुरुपां पश्यति, दश-
मेन ब्रह्मलोकमवाप्नोति । अथातः काम्यहोमः, दूर्वाभायुष्कामः,
पशूनामुपधाते कुशान् जुहुयात् ज्वरापगतये तु आम्रसमिधो
जुहुयात्, खदिरमन्नाद्यकामस्य, अपामार्गमर्थकामस्य, पद्मानि
श्रीकामस्य, वासकपुष्पं कन्दार्थी, अकामित्वाज्यहोमात् परं
ब्रह्माधिगच्छति ।

प्राप्य देशश्च कालश्च द्विजः सामर्थ्यमेव च ।

एकाहं ब्रह्मकूर्चाशी एकाहमेकमच्छत् ॥

एकाहं ब्राह्मणाश्चाशी गायत्रीजपमाचरेत् ।

शतं स्नात्वा तु गायत्र्याः शतमन्तर्जले जपेत् ॥

अपः शतेन पीत्वा च सर्व्वपापैः प्रमुच्यते ।

गोमूत्रैव कृतमस्य ब्रह्महा गुरुतल्पगः ॥

भ्रूणहा रत्नहारी च यस्य विप्रः सुरां पिवेत् ।

अयाज्यं याजयित्वा तु कृत्वान्यदपि पातकम् ॥

न सीदेत् प्रतिगृह्णानः पृथिवीमपि सागरम् ।

ये च केचिद्ग्रहा दुःखाः सौम्यास्ते स्युः न संशयः ॥

द्वितीयं विद्यार्थीत्यादिषु समुच्चयोऽयुतद्वयमित्यर्थः, एवं तृतीयादिषु,

शतं स्नात्वा तु गायत्र्या इत्यत्र गायत्रीकरणज्ञानशतं वाक्यार्थः ।

योगी याज्ञवल्करः,—

ऋग्विधाने, शतेन गायत्र्याः स्नायादिति शतसंख्यकगायत्री-
जपकरणकमेव ज्ञानमिति कर्मभेदः ।

तेन हयोर्यावत् श्रुतेतिकर्त्तव्यतायोगेनानुष्ठानम् ।

गायत्र्या न्यासः, याज्ञवल्करः, प्रथमं प्रणवन्यासः, अकारं नाभौ,

उकारं हृदि, मकारं मूर्ध्नि विन्यस्य ब्रह्मरूपतयात्मध्यानम् ।

व्याहृतिन्यासः ।

भूः पादयोः, भुवः जानुनि, स्वः कक्षां, नाभिदेशे महः,

जनसोकं हृदये, तपः कण्ठदेशे, भ्रूललाटमध्ये सत्यं ।

गायत्र्यक्षरन्यासः ।

पादाङ्गुष्ठे तथा गुल्फे जानुनरेर्जङ्घयोस्तथा ।

जर्व्वीर्गुह्येऽथ वृषणे पायौ नाभौ तथैव च ॥

जठरे स्तने च हृदये कण्ठे वक्त्रे च तालुके^१ ।
 ओत्रे चक्षुषि^२ भ्रूमध्ये ललाटे पूर्वके मुखे ॥
 याम्ये च पश्चिमे चैव उत्तरे च यथाक्रमम् ।
 अन्तिमं मूर्ध्नि^३ विन्यस्य परं ब्रह्म स उच्यते ॥
 पूर्वमुखं शिरसः पूर्वभागः, एवमन्यत् ।

अथ शिरोमन्त्रन्यासः ।

गुह्ये वक्षसि वक्त्रे च समीके हृदये तथा ।
 पायी नाभ्यां ललाटे च नवमं मूर्ध्नि^१ विन्यसेत् ॥
 समीकं कण्ठदेश इति केचित् । गले पृष्ठं समीकं वा ।
 इदं न्यासचतुष्कं च सक्तमस्यति यो नरः^२ ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो ब्रह्मसायुज्यमृच्छति ॥

अक्षरदेवताः,—

अग्निं वायुस्तथां सूर्यो विष्णुर्यमो वरुणश्च ।
 ब्रह्मसतिश्चपर्जन्य इन्द्रो गन्धर्व एव च ॥
 पूषा मित्रावरुणौ च त्वष्टा च वसवस्तथा ।
 मरुतः सोमोऽङ्गिराश्च विश्वेदेवास्तथाश्विनौ ॥

(१) तालुनि ।

(२) चक्षुष्योर्मध्ये ।

(३) द्विजः ।

प्रजापतिश्च देवाश्च स रुद्रब्रह्मविष्णवः ।

जपकाले तु संयोज्य^१ तेषां सायुज्यतां व्रजेत् ॥

न्यासचतुष्कमक्षरद्वेयताचिन्तनं च काम्यमिति वदन्ति ।

यजुर्विधाने;—

अथ तृतीयं विद्याङ्गान्युच्यन्ते, मन्त्राणामिषत्वेत्यादिना^१ खं
ब्रह्मान्तानां, शिवसङ्कल्पो हृदयं, पुंरुषसूक्तं शिरः, उत्तरनारायणं
शिखा, अग्रतिरयं कवचं, शतरुद्रीयमस्तं, शतरुद्रीयं रुद्राध्याय-
एव काम्यानां, वयं सोमित्यनुवाकश्चीतेति रुद्राङ्केऽधिकस्य
विधानात् ।

तथा प्रकारान्तरं, मनो ज्योतिः हृदयं, अवोध्मिः शिरः,
मूर्ध्नि दिवः शिखा, मर्माणि ते कवचं, मानस्तोकेऽस्तं, तथा
प्रणवो भूर्भुवःस्वरिति रुद्रदयादीनि^२, ॐ हृदयाय नमः, भूः शिर-
से स्वाहा, भुवः शिखायै वषट्, स्वः कवचाय हुं, ॐ भूर्भुवः स्वः
अस्त्राय फट् ।

एतच्च यजुर्विधानोक्तप्रयोगेषु नित्यमन्यत्र वैकल्पिकम् ।

गायत्रीमधिकृत्य तु योगी याज्ञवल्करः,—

प्रणवो भूर्भुवः स्वरित्यङ्गानि हृदयाय नमः ।

द्विधावर्त्य ततः पञ्चादार्धं हृन्त्य देवतमिति ॥

द्विधावर्तिर्यस्तसमस्तरूपेण, समस्तोनास्तमित्यर्थः ।

(१) संयोज्य ।

(२) मन्त्राणामिषत्वेत्यादिना ।

(३) रुद्रदयादीनि ।

तथा,—

तातारमिन्द्रं, त्वन्नो अग्ने, सुगन्धुपन्थां, अशुन्धन्तं^१ तत्वायामि ।

आनोनियुभिः, वयं सोम, तमीशानं. अस्मे रुद्रा, खोना-
पृथिवीत्येतत्संपुटं जपकाले होमकाले रक्षां प्राच्यादिषु कुर्यात् ।

योगी याज्ञवल्क्यः,—

प्रणवाद्यन्तसंरुद्धो जपो व्याहृतिभिः सह ।

प्रणवव्याहृतिभिः साधे स्वाह्वान्तं होमकर्त्तव्यं ॥

प्रतिलोमं प्रयोक्तव्या फट्कारान्ताभिचारिके ।

तेन सन्ध्याव्यतिरिक्तजपे प्रणवाद्यन्तत्वं अत्रावाह्यं. यजुषानेन
तेजोऽसीति विधानत इति याज्ञवल्क्यपाठेऽपि ओजोऽसीत्यादि
मन्त्र एव तैत्तिरीयसिद्धो ग्राह्यः, विसर्ज्जनमन्त्रोऽपि तत्रैवोक्तः,
सन्ध्यास्थाने^२ दर्शितौ, नमस्कृत्य विसर्जयेदिति वचनादित्यत्र
नमस्कारपूर्वता विहिता ।

तथा,—

श्वेतवर्णा अमुद्दिष्टा कौशेयवसना तथा ।

श्वेतैर्विलेपनैः पुष्पैरलंकारैश्च भूषिता ॥

आदित्यमण्डलान्तस्था ब्रह्मलोकस्थितायवा ।

अक्षसूत्रधरा देवी पद्मासनगता शुभेति ध्यानमावश्यकं,
अथाध्यापनरूपः पञ्चमो वेदाभ्यासः, दक्षवचने^३ तद्दानं वेददानं
अध्यापनमित्यर्थः ।

(१) असुधन्तम् ।

(२) अत्रे ।

यद्यपि,

अध्यापनमध्ययनं यजनं याजनं तथा ।

दानं प्रतिग्रहश्चैव षट्कर्माण्ययजन्मनः ॥

पश्चात् कर्मणामस्य द्वीणि कर्माणि जीविका ।

याजनाध्यापने चैव विशुद्धाश्च प्रतिग्रहः ॥ इति ।

अध्यापनस्य जीविकात्वमुक्तं न धर्मजनकत्वम् ।

तथा,—

शुश्रूषाविद्यान्तरप्राप्तिप्रत्युपकारादिकामनया क्रियमाणस्य धर्म-
जनकत्वे मानाभावः, तथापि सर्वथा दृष्टफलाभिसन्धानमन्तरेण
परोपकारबुद्ध्या क्रियमाणस्याध्यापनस्य ब्रह्मलोकादिफलार्थत्वं
बोध्यं तत्र पुत्राध्यापनं नित्यम् ।

तथा,—

तस्मात्पुत्रमनुशिष्टं लोकमाहुः, तस्मादेनमनुशासतीति श्रुतेः ।

याज्ञवल्क्यः,—

ऊतन्नो ऽद्रोही मेधावी शुचिः कल्याणसूचकः ।

अध्याप्याः साधुशक्तस्तस्मादर्थदा धर्मतत्त्वमे ॥

ऊतन्नः परोपकारज्ञाता, अद्रोही प्रसिद्धः, शुचिः पातकादि-
रहितः, कल्याणसूचकः, शुभलक्षणयुक्तः ।

सा धूर्धर्भिकः, शक्तो वेदान्तरग्रहणधारणे ।

आप्तो हितैषी, स्वः स्वकीयो ज्ञात्यादिः ।

तथा वित्तदः स्नेह्या न तु पणपूर्वम्,

मनुः,—आचार्यपुत्रः शुश्रूषार्त्तानदो धार्मिकः शुचिः ।

शक्तोऽर्थदाता स्वः साधुरध्याप्या दश धर्मतः ॥

ज्ञानदो विद्यान्तरदाता ।

तथा,—

विद्यादानेन सुमति ब्रह्मलोके महीयते ।

विद्यादानात्परं दानं कैलोक्येऽपि न विद्यते ॥

तथान्यतः,—

लोक्षादुरतिदानानि गावः पृथ्वी सरस्वतीत्यादिवचनात्
विद्यान्तरदानमपि तत्फलार्थं काम्यमिति अध्यापनान्तर्गतमेव ।

ब्रह्मस्यतिः—

एवं दण्डादिकैर्युक्तं संस्कृत्य तनयं पिता ।

वेदमध्यापयेद् यन्नाच्छास्त्रं मन्वादिकं तथा ॥

मनुः,—

भार्या पुत्रश्च दासश्च शिष्यो भ्राता च सोदरः ।

प्राप्तापराधाख्याण्याः स्य रज्ज्वा वेणुदलेन च ॥

अत्र शिष्टाः,—

गृह्णाति योऽनगृह्णातः परस्मात्पठतो द्विजः ।

ब्रह्मस्तेन संयुक्तः स याति नरकं ध्रुवम् ॥

यश्च श्रुत्वान्यतः शास्त्रं संस्कारं प्राप्य वा शुभम् ।

अन्यस्य जनयेत्कीर्तिं गुरोः स ब्रह्महा भवेत् ॥

इति द्वितीयभागस्तथा ।

अथ तृतीयभागकृत्यम् ।

दत्तः,—

तृतीये चैव भागे तु पोष्यवर्गार्थसाधनम् ।
 माता पिता गुरुर्भार्या प्रजा दीनः समाश्रितः ॥
 अभागतोऽतिथिस्वामिः पोष्यवर्ग उदाहृतः ।
 आतिर्वन्धुर्जनः क्षीणस्तथानाथः समाश्रितः ।
 अन्योऽपि धनयुक्तस्य पोष्यवर्ग उदाहृतः ॥
 ज्ञानविद्भूषदाः पुण्याः सर्वे पुण्याः शिलोदयाः ॥

भविष्यपुराणे,—

भार्गवायतनाभ्यासे यत्तोयं 'पूर्व्यतः स्थितम् ।
 सूर्यगङ्गेति विज्ञेयं तत्र स्नात्वा दिवं व्रजेत् ॥
 शिवलिङ्गसमीपस्थं यत्तोयं पुरतः स्थितम् ।
 शिवगङ्गेति तदुज्ञेयं तत्र स्नात्वा दिवं व्रजेत् ॥

अत्र विशेषोपादानात् कृत्रिमस्यापि जलस्य सूर्यगङ्गात्वं
 शिवगङ्गात्वं च, अत्र जलसामीप्यं पुरस्त्वं च ।

ब्रह्मण्डे,—

तत्र क्रतुशतं पुष्पं नदी यत्रोत्तरायते ।
 तदा शतगुणं प्रोक्तं पश्चिमे शिवसंनिधौ ॥

योगी याज्ञवल्करः,—

त्रिरात्रफलदा नद्यो याः काश्चिदसमुद्रगाः ।

समुद्रगंगालु पक्षस्य मासस्य सर्तितां पतिः ॥

एवं,—

देवा'स्त्रिंशत्सहस्रं जलधिगतनदीस्नानमन्योन्यतृप्त्यम् ।

श्रिष्टाः,—

नदीस्नानमवाप्नोति स्नातः स्वे तु जलाग्रये ।

बाहुखाते जले स्नातो गङ्गास्नानमवाप्नुयात् ॥

अत्र नद्यादीनां संयोगपृथक्त्वन्यायेन गुणसम्बन्धः, भाष्यकारमते तस्मिंस्तु वर्त्तमाने तदाश्रितकामोऽपि प्रवर्त्तते इति नीत्या प्रातःस्नानेऽपि मध्याह्नस्नानोक्तानां नद्यादीनामिव गुणफलसम्बन्धः, स्नानं चाकृत्रिम इति नद्यानुवादो न कृत्रिमनिषेधः, अतएव स्नकारिते तु न विरोध इति लक्ष्मीधरः ।

अतएव भूमिष्ठसुवृतात् पुण्यमिति कृत्रिमाकृत्रिमसाधारण्येन मार्कण्डेयादिभिरुक्तम् ।

याज्ञवल्करः,—

प्रभूते विद्यमाने वा उदके सुयानोदरे ।

नाख्योदके द्विजः स्नायान्मदीं चोत्सृज्य कृत्रिमे ।

तथाच नद्यादी वङ्गदकसम्भवे अख्योदके न स्नानम् ।

एवं अकृत्रिमसम्भवे कृत्रिमे न स्नानम् ।

विष्णुः,—

परनिपानेषु न स्नायादाचरेद्वा पञ्चपिण्डानुष्ठृत्यापि ।

आपदि जलान्तरासम्भवे—

मनुः,—

परकीयनिपानेषु न स्नायात् कदाचन ।

निपानकर्तुः स्नायात् दुष्कृतांशेन लिप्यते ॥

योगी याज्ञवल्क्यः,—

परकीयनिपानेषु यदि स्नायात् कदाचन ।

सप्त पिण्डान् समुष्ठृत्य ततः स्नानं समाचरेत् ॥

शंखलिखितौ,—

स्नायात्तद्वागीदकनिपानकूपेषु ।

सप्त पञ्च ब्रीन् पिण्डान् उष्ठृत्य देवपितॄन्स्तर्पयेत् ॥

वीधायनः,—

स्नवन्तीष्वनिश्चासु त्रयो वर्णा द्विजातयः ।

प्रातरुत्थाय कुर्वीरिन् देवर्षिपितृस्तर्पणम् ॥

निश्चासु न कुर्वीरिन्शभाक् तत्र सेतुकृत् ।

तस्मात् परकृतात् सेतून् कूपांश्च परिवर्जयेत् ॥

उष्ठृत्य वा ब्रीन् पिण्डान् कुर्वीदापत्सु नो सदा ।

निश्चासु तु मृत्पिण्डांस्त्रींस्त्रीनम्बुघटांस्तथा ॥

अत्रेयं व्यवस्था,—

परकृततद्वागीषु सप्तपिण्डोद्धरणं, कूपतद्वागातिरिक्तपरकृत-

जलाशये पञ्चमृत्पिण्डोद्धरणम् ।

परकृतकूपेषु पिण्डोद्वरणं प्रवहसेतुकारणाज्जलाधिक्यं यत्
तत् सृत्पिण्डोद्वरणं भम्बुघटत्रयोद्वरणञ्च ।

अतः च,—

चतुर्विंशतिशतैर्हस्तैस्तुभिर्धनुःकथ्यते ।

एकधन्वादिदूर्यान्तं कूपमानमुदाहृतम् ॥

अतधन्वन्तरा वापी पुष्करिणी चतुर्गुणा ।

सहस्रेण तद्भागः स्यादयुतेन तु सागरः ॥

इत्युक्तलक्षणाः कूपादयः, एवञ्च परकतेषु उत्सृष्टेष्वनुसृष्टेषु
च निषेधपिण्डोद्वरणे ।

पिण्डोद्वरणं विधायत्वाह योगी याज्ञवल्क्यः,—

अनुवृत्त्य तु यः कुर्यात् परकीयजलाशये ।

इथा ज्ञानफलं तस्य कर्तुः पापेन लिप्यते ॥

तथाच पिण्डोद्वरणाभावे ज्ञानवैगुण्यात् पुरुषदोषाच्च तदुभय-
समाधानार्थं पिण्डोद्वरणं, केवलं जलान्तरासम्भवे परकृतजले
वैधज्ञानकरणेन न ज्ञानफलं न वा पुरुषदोषपरिहारः ।

किन्तु शरीरशक्तिः, प्रत्यवायपरिहारश्च स्यादेव, ज्ञातस्य
वक्रिततेत्याद्युक्तेः, एवं संक्रान्तिप्रवृत्त्यादिनेमित्तिकज्ञाने बोध्यं,
कर्त्तव्यज्ञानस्य जलान्तरासम्भवे अवैगुण्यमेव । तत्र ज्ञानधर्मान-
तिदेयात् परकतेऽपि ज्ञानस्वरूपनिर्व्याहदवैगुण्यमेव ।

पुरुषार्थनिषेधातिक्रमे दोषः स्यादेव, सङ्गततद्भागादौ
विज्ञायादिना परकीये कृते नदीसेतुभङ्गादिना परभूमौ गतं जाते
तथा परकीयनिजभूमौ वर्षादकपूर्णत्वे च जलस्य च परकीयत्वेऽपि

परकृतत्वाभावात् पिण्डीहरणं, अतएव कृतस्य वक्रितमेव तथैव
परवारिणेत्यत्र परवारिपदस्य परवारिकृत्रिममकृत्रिमं च परेषो-
पार्जितमिति लक्ष्मीधरव्याख्यानात् पिण्डीहरणम् ।

शरीरशक्तिः प्रत्यवायपरिहारश्च ज्ञाताम् ।

अत्र केचिन्नाचीम्,—

परकीयपदस्याजहलक्षणया निर्णानकर्तृपरसम्बन्धिपरत्वं भवेत्,
जहलक्षणया परकृतमात्रपरत्वस्य न्याय्यत्वात् यत्क्रीतं परिगृहीतं
वा तथापि न निर्वेधपिण्डीहरण इति ।

योगी याज्ञवल्करः,—

न याज्ञा स्वागता ज्ञापि नद्याः प्रथमवेगिताः ।

प्रक्षोभिताश्च केनापि याश्च तीर्थाद्दिनिःसृताः ॥

प्रथमवेगतानिवेधः शुष्कनदीविषय इति लक्ष्मीधरः, प्रक्षोभिताः
हस्तिमहिषादिना, तीर्थाद्दिनिःसृतास्तीर्थाद्दिच्छिन्नास्तीर्थगत-
त्वेनाप्रत्यभिज्ञायमग्नाः ।

कात्यायनः,—

यस्य हयं श्रावणादि सर्व्या नद्यो रजस्वलाः ।

तासु ज्ञानं न कुर्वीति वर्जयित्वा समुद्रगाः ॥

समुद्रगाः साक्षात्प्रत्यभिज्ञायमानसमुद्रप्रवेशाः, यथो मासः ।

यत्तु,—भागीरथी च कासिन्दी नर्मदा च सरस्वती ।

विशोका च वितस्ता च गीतमी जम्बवेणिका ॥

तुङ्गभद्रा भीमरथा तापी चैव पयोष्णिका ।

दादशैता मङ्गानद्यः पापिनः पावयन्ति याः ॥

इति वचनात् समुद्रगापदं हादशमहानदीपरमिति तत्र । समु-
द्रगापदस्य प्रसिद्धयोगत्यागीनाप्रसिद्धवचिकल्पनायां मानाभावात् ।
तथा,—

पादौ कर्कटके तद्वः सर्वा एव रजस्रताः ।

त्रिदिनं तु चतुर्थेऽङ्गि शुद्धाः स्फूर्जाङ्गवी यथा ॥

इति पठन्ति तत्र गङ्गाया इष्टान्ततथोपादानान्ध्यानुपपत्त्या नित्य-
शुद्धत्वं सूचितम् ।

गङ्गा च यमुनाचैव भ्रजजाता सरस्वती ।

रजसा नाभिभूयन्ते ये चान्ये नदसन्नकाः ॥

भ्रजजाता सरस्वती, कुरुचेन्नखिता सरस्वती ।

नदाः शोणनदादयः ।

कात्यायनः,—

उपाकर्ष्यणि चोत्सर्गे प्रेतस्नाने तथैव च ।

चन्द्रसूर्यग्रहे चैव रजोदोषो न विध्यते ॥

जलान्तरासंभवे न रजोदोष इति कालादर्शकारः । अतएव न
दुष्येत्तीरवासिनामिति मदनपारिजातधृता स्मृतिरपि तत्परैव, तेन
विशेषविधानादवैशुष्यम् ।

व्यान्नपादः,—

अभावे कूपवापीनामन्येनापि समुद्धृते ।

रजोदुष्टेऽपि पयसि ग्राम्यभोगो न दुष्यति ॥

अन्येनापि चटादिना,—

अन्येऽः खानिताः कूपास्तङ्गाणा वाप्य एव च ।

“एषु ज्ञात्वा च पीत्वा च प्राजापत्यं समाचरे” दित्यापस्तम्बीय-
निषेधस्य पुरुषार्थत्वेऽपि परकृतत्वेन ज्ञानवैगुण्यमप्यस्ति ।

जलान्तरासम्भवे न ज्ञानफलं प्रत्यवायपरिहारः स्यादेव,
पुरुषार्थं प्रायश्चित्तं च कार्यम् ।

मनुः,—

न ज्ञानमाचरेद्भुक्ता नातुरो न महानिधिः ।

न वासोभिः सहाजस्त्रं नाविज्जाते जलाशये ॥

कृतभोजनस्य यदृच्छाज्ञाननिषेधः, नित्यज्ञानस्य प्राप्त्यभावा
च्चण्डालादिस्पर्शनिमित्तकस्यावश्यकर्तव्यत्वादिति मेधातिथिः ।

एवमातुरस्य महानिशायां अनवरतं च लौकिकमेव निषिद्धम् ।

अविज्जातत्वं गाधत्वेन निन्दितविषयत्वेन च ।

जावालिः,—

• त्रयोदश्यां तृतीयायां दशम्यां च विशेषतः ।

शूद्रविट्क्षत्रियाः ज्ञानं नाचरेयुः कथंचन ॥

शूद्रादीनां यथाक्रमं रागप्राप्तस्य ।

शिष्टाः,—दशमी नवमी चैव तृतीया च त्रयोदशी ।

प्रतिपच्च विशेषेण ज्ञानमन्त्रं विवर्जयेत् ॥

द्वादश्यां कृष्णपक्षे तु न ज्ञातव्यं कथंचन ।

दर्शं ज्ञानं न कुर्वीत मातापित्रोस्तु जीवतोः ॥

न वर्ज्यं तन्न वर्ज्यं तन्निमित्तान्तरसम्भवे ।

न ज्ञायादुक्तवेऽतीते माङ्गल्यादिनिवृत्त्य च ॥

अनुब्रज्य सुहृदन्धून् पूजयित्वेष्टदेवताः ।

भरणं पोष्यवर्गस्य प्रशस्तं स्वर्गसाधनम् ।

नरकं पीडने तस्य तस्माद्यत्नेन संभरेत् ॥

स जीवति पुमानेको बहुभिर्योऽनुजीव्यते ।

जीवन्तोऽपि मृतास्त्वन्ये पुरुषाः स्त्रीदरभरतः ॥

अर्थसाधनं धनार्जनं, दीनः समाश्रितः न, तु संपन्न, आश्रितो-
ऽपि अभ्यागतः, सम्बन्धी आमान्तरादागतः, ज्ञातिः पित्रवन्धुः,
वन्धुर्मातृवन्धुः, जनः आत्मजनः, अनाथः पित्रादिपोषकरहितः,
अत्र मात्ताद्यग्न्यन्तानां कष्टायामापदि गर्हितेनाप्युपायेन पोषणी-
यत्वं, ज्ञात्यादीनां सम्भवे न गर्हितेन पोषणम् ।

गुरुन् भृत्यांश्चोज्जिहीर्षन्श्चिन्त्यन् देवतातिथीन् ।

सर्वतः प्रतिगृह्णीयाच्च तु दृष्येत्स्वयं ततः ॥ इति-

मशुवचनात्,—

न तु दृष्येत् प्राणयात्रामात्रं कुर्यादेव ।

तथा,—

श्रीमन्तं ज्ञातिमासाद्य यो ज्ञातिरवसीदति ।

सीदता यत्कृतं पापं तेन पापेन लिप्यते ॥ इति

मार्कण्डेयपुराणाच्च, ज्ञातिसमानत्वात् मातृवन्धादीनामपि सम्भवे
पोष्यवर्गत्वमवगम्यते, अतएव गुर्वादीनामपि प्रकारान्तरेण
हत्तिसम्भवे न पोष्यवर्गत्वं ।

गुरुषु त्वभ्यतीतेषु विना वा तैर्गृहे वसन् ।

आत्मनो हत्तिसिद्धयर्थं गृह्णीयात् साधुतः सदा ॥ इति,

नै विना वा गृहे वसन्निति तेषां प्रकारान्तरेण हत्तिसिद्धाविति-

भावः, वृत्तयो धनप्रतिग्रहविचारादयश्चवक्ष्यन्ते, इति तृतीयभाग-
कृत्यम् ।

अथ. चतुर्थभागकृत्यम् ।

ब्रह्माण्डे,—

अङ्गश्चतुर्थभागे तु सुख्यं भवति मध्यमम् ।

तेन नित्यं सदा स्नानं कर्त्तव्यञ्च गृह्णाश्रितैः ॥

दक्षः,—

नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नानमुच्यते ।

तेषां मध्ये तु यन्नित्यं तत्पुनर्भिद्यते त्रिधा ॥

मलापकर्षणं बाह्ये मन्त्रवत्तु जले स्मृतम् ।

सन्ध्यास्नानमुभाभ्यां तु स्नानदेशाः प्रकीर्त्तिताः ॥

शङ्खः,—

“मलापकर्षणं नाम स्नानमभ्यङ्गं पूर्वकं,” इति नित्यस्नानमध्ये
मलापकर्षणस्नानस्य गणनादस्य निरवकाशत्वेन गृहस्थकर्मत्वात्
तद्विरुद्धस्य ब्रह्मचारिधर्मस्याभ्यङ्गनिषेधस्यानतिदेशः ।

तथाच,—

तैलाभ्यङ्गं च ताम्बूलं मांसं कांस्ये च भोजनम् ।

ब्रह्मचारौ यतिसौव विधवा परिवर्जयेत् ॥ इति

वचनाद्गृहस्थस्याभ्यङ्गो न निषिद्धः तैलाभ्यङ्गस्य सर्वदा निषिद्धत्वे-
षष्टम्यादितियविशेषनिषेधस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गः ।

विष्णुपुराणे,—

चतुर्हृष्यष्टमी चैव अमावास्या च पूर्णिमा ।

पर्वास्तेतानि राजेन्द्र रविसंक्रान्तिरेव च ॥

तैलस्त्रीमांसभोगी च पञ्चस्वेतेषु पर्व्वसु ।

विष्णुभोजनं नाम प्रयाति नरकां नृप ॥

अशेषपर्व्वस्वेतेषु तस्मात् संयमितैर्नरैः ।

भार्य्यं सच्छास्त्रवेदेज्यादानजप्यपरैः सदा ॥

वसुनो ब्रह्माण्डपुराणे,—

श्लेष्मवातहरं तैलं पित्तघ्नं घृतमुच्यते ।

अतस्तेलेन स्नातव्यं ब्राह्मणेन स गुहापुनरिति विधिः स्पष्टः ।

अत्र तैलपदस्य तिलभवच्चेह मुख्यता, सार्षपादौ च कात्यायनीयस्य तैलप्रत्ययानुशासनस्य महाभाष्यकृता गौणप्रयोगेण प्रत्याख्यानात्सार्षपैरेण्डच्चेहादौ मुख्यतैलत्वाभावात् तैलनिषेधे तन्निषेधः ।

तथाच प्रचेताः,—

तैलाभ्यङ्गनिषेधे च तिलतैलं निषिध्यते ।

तस्मात्पक्वतैलं गन्धतैलं सार्षपं पुष्पवासितम् ॥

वर्ज्याह्वेष्यदुष्टं स्याद्रव्यान्तरयुतं तथा ।

इत्यादि वाक्येषु सार्षपपदोपादानं, पक्वतैलाभ्यङ्गानुज्ञायां दृष्टान्तार्थम् ।

एवं वामनपुराणीये चित्राहस्तश्रवणर्क्षेषु तैलमिति

निषेधेऽपि बोध्यं ।

बृहन्नातातपः,—आसप्तमं कुलं हन्ति तैलग्रहणमष्टमी ॥

यमः,—

आसप्तमं कुलं हस्ति शिरोऽभ्यङ्गे चतुर्दशी ॥

तथा,—

षष्ठीषु तैलं मलमष्टमीषु ।

इत्यादौ दोषातिशयात्मे हमात्रनिषेधः ।

वामनपुराणे,—

नन्दांसु नाभ्यङ्गमुपाचरेच्च, अत्रापि सर्व्वस्नेह-

निषेधः, नन्दाः, प्रतिपत्षष्ठ्येकादश्यः ।

यत्र तैलीपभोगस्तत्र भक्षणस्यापि निषेधः ।

तत्रापि सार्धपादितैलकृतपूपादौ न निषेधः ।

पूर्व्वोक्तयुक्तेः,—

सप्तम्यां तैलसंस्पर्शादिष्टा भार्या विनश्यतीत्यत्र तैलस्य भक्षण-

मपि निषिद्धम् ।

मोहात्प्रतिपदं षष्ठीं कुङ्कुरित्तां तिथिं तथा ।

तैलेनाभ्यङ्गयेद्यस्तु चतुर्भिः परिहृयते ॥

चतुर्भिरायुःप्रज्ञायशोवलैः, तेन चतुर्थीनवम्योरपि निषेधः ।

पितृश्राद्धे प्रगे स्नाने द्वादशेकादाशीषु च ।

सुरास्नानसमं तैलं तस्मात्तैलं विवर्जयेत् ॥

प्रगे प्रातःकाले ।

गारुडे,—

उपोषितस्य व्रतिनः क्षत्तकेशस्य नापितैः ।

तावच्छीक्षिष्ठति प्रीता यमसैलं न संसृशेत् ॥

ब्रह्माण्डपुराणे,—

हृत्तापकीर्त्तिमरणं धर्ममग्नरोम्यमेव च ।

दारिद्र्यं सर्वकामाप्तिरभ्यङ्गे भास्करादिषु ॥ इति

रविकुजगुरुशुक्रवारिष्वपि निषेधः ।

समाचारस्तु स्त्रीणामेवं वारवर्जनविचारो न पुंसाम् ।

अस्तु चिन्तामणौ,—

पञ्चमी दशमी चैव पूर्णिमा च त्रयोदशी ।

एकादशी द्वितीया च द्वयोरपि च पक्षयोः ॥

अभ्यङ्गस्नानपानाद्यैर्योऽत्र तैलं निषेधते ।

चतुर्णां तस्य वृद्धिः स्याद्वनापत्यवलाघुषां ॥

पूर्णिमायामपि धनादिकामस्य विधिवलान्निषेधाभावः, निषेधस्तु निष्कामस्य, तत्र चित्रादिनक्षत्रयोगेऽपि विहितत्वादेव न दोषः, पर्वणि तु विशेषमांसभक्षवत् ।

तथाच शिष्टाः पठन्ति,—

दशम्यां तैलमसृष्ट्वा यः स्नायादविचक्षणः ।

चत्वारि तस्य नश्यन्ति आयुः प्रज्ञा यशोबलम् ॥

तदुपासनमात्रे नित्यव्रतसिद्ध्या काम्यव्रतानुष्ठानाभावे बोध्यं ।

देवलः,—

शिरोऽभ्यङ्गावशेषेण तैलेनाङ्गं विलेपयेत् । नेति सम्बन्धः, शिरः-
कार्थार्थं पृथगेव तैलमित्यर्थः, तिथिनक्षत्रयोस्त्रैलादिनिषेधस्तु
तद्गतिमात्र एव, निषेधस्तु निवृत्त्यात्मनः कालमात्रमपेक्षते, इति
स्यूतेः ।

संक्रान्ती तु तदवच्छिन्नाहोरात्रे, संक्रान्तिसमयस्याति-
सूक्ष्मत्वेन दुर्लभत्वात्तदवच्छिन्नाहोरात्रस्यैव ग्रहणात् । अतीताना-
गते पुण्ये इत्यादि वचनानां तु दानविषयत्वमेव न तैलस्त्रीमांस-
वर्जनविषयत्वम् ।

पुण्यं नाम विहितविधिर्द्वैतं इति निषेधस्य पुण्यत्वाभावात् ।

सर्वदा च तिलैः स्नानं पूज्यं व्यासोऽब्रवीन्मुनिरिति वचना-
न्निषेधाभावाच्च तिलपिष्टेन सर्वदिने न दोषः ।

यत्तु चिन्तनमणौ,—

तथा सप्तम्यभावास्यासंक्रान्तिग्रहणेषु च ।

धनपुत्रकलत्रार्थी तिलपिष्टं न संस्पृशेत् ॥ इति,

तथा सर्वदा स्नानविधिपुण्यतावाक्यवलाङ्घनपुत्रकामस्य काम्यो-
निषेधः ।

यत्तु,—

प्रतिपद्यनपत्न्यस्य द्वितीयायामपत्नीकः ।

दशम्यामधनं सर्वं हन्ति तत्र त्रयोदशी ॥

तदारोग्यस्नानविषये राजमार्त्तण्डे उपसंहारात्तत्परमेव, सर्वदा
पुण्यतावचनादेव ।

शिष्टाः पठन्ति,—

श्रीकामः सर्वदा स्नानं कुर्यादामलकैर्हिजः ।

तुष्यत्यामलकैर्विष्णुरेकादश्यां विशेषतः ॥

गङ्गास्नानाधिका धात्री प्रोक्ता माधववासरे ।

विघ्नानि नैव जायन्ते धात्रीस्नानेन वै कृष्णम् ॥

अथ विशेषः,—

नवम्यां दर्शसप्तम्यां संक्रान्तौ रविवासरे ।

चन्द्रसूर्योपरागे च स्नानमामलकैस्त्यजेत् ॥

एतच्च श्रीकामनाभावेऽवगन्तव्यं,—

इदञ्च मलापकर्षणस्नानस्यावश्यकर्त्तव्यत्वात् तैलनिषेधदिने
तिलपिष्टेनामलकपिष्टेन बहिरुद्धृतोदक्षेण मलापकर्षणस्नानं कृत्वा
माध्याह्निकस्नानारम्भः कार्यः ।

चतुर्थे च तथा भागे स्नानार्थं मृदभास्करेत् ।

तिलपुष्पकुशादीनि स्नानश्चास्तत्रिमे जले ॥

तच्च स्नानदेशः, मनुः,—

नदीषु देवखातेषु तडागेषु सरःसु च ।

स्नानं समाचरेन्नित्यं गर्त्तप्रस्त्रवणेषु च ॥

देवखातत्वं भुवनेश्वरे विन्दुऋदादौ,

तडागः सहस्रधन्वन्तरमितः, सहस्रेण तडागः स्यादिति-
वचनात् ।

सरांसि इन्द्रद्युम्नास्तोदप्रंभृतीनि,

गर्त्तांश्छन्दोगपरिशिष्टे,

धनुःसहस्राण्यष्टौच गतिर्यासां न विद्यते ।

न ता नदीश्चन्द्रवहा गर्त्तास्ताः परिकीर्त्तिताः ॥ इति,

शङ्खः,—

सरःसु देवखातेषु तीर्थेषु च नदीषु च ।

स्नानमेव क्रिया, यस्मात् स्नानं पुण्यफलं कृतम् ॥

‘ज्ञानमेव क्रियेति मध्याह्नज्ञानस्य’ षोडशज्ञाने क्रियापदवाच्यत्वा-
दित्यर्थः ।

मार्कण्डेयः,—

भूमिष्ठमुद्धृतात्पुण्यं ततः प्रस्रवणोदकं ।
ततोऽपि सारसं पुण्यं ततः पुण्यं नदीजलम् ॥
तीर्थं तोयं ततः पुण्यं महानद्यम्बु पावनम् ।
ततस्ततोऽपि गङ्गाम्बु पुण्यं पुण्यस्ततोऽम्बुधिः ॥

महानद्यनन्तरं, साधुपरिगृहीतमिति,

शङ्कः,—

सर्वं प्रस्रवणाः, अत्र सुखार्थज्ञानस्यैव निषेधो न त्वदृष्टार्थस्य ।
तदुक्तं,

भोगाय क्रियते यत्तु ज्ञानं यादृच्छिकं नरैः ।
* तन्निषिद्धं दशम्यादौ नित्यं नैमित्तिकं न तु ॥

आपस्तम्बः,—

शिरोमज्जनमपु वर्जयेदस्तमिते च ज्ञानम् ।
प्रातःज्ञानप्रकरणे नित्यं नैमित्तिकमित्यादनित्यज्ञानं प्रकीर्तित-
मित्यन्तं लिखितम् ।

तदनन्तरं शङ्कः,—

चण्डालेचितियूपादि स्पृष्टा ज्ञातां रजस्वलाम् ।
ज्ञानार्हस्तु यदा ज्ञाति ज्ञानं नैमित्तिकं हि तत् ।
पुण्यज्ञानादिकं यत्तु दैवज्ञविधिचोदितम् ॥

तद्धि काम्यं समुद्दिष्टं ना कामस्यप्रयोजयेत् ।

जमुकामः पवित्राख्यर्चयिष्यन् देवतापितृन् ॥

ज्ञानं समाचरेद्यसु क्रियाङ्गं तत्प्रकीर्तितं ।

मलापकर्षणं नाम ज्ञानमभ्यङ्गपूर्वकं ॥

सरित्सु देवखातेषु तडागेषु सरस्वतौ च ।

ज्ञानमेव क्रिया यस्मात् ज्ञानात्पुण्यफलं कृतं ॥ इति

तत्र,

‘प्रातःज्ञानं नित्यकृतं, मध्याह्नज्ञानं चोच्यते, क्रियाज्ञानं चात्रभागे चोच्यते, कर्माङ्गज्ञानं तत्कर्माङ्गज्ञानं कच्छाद्यङ्गत्रिवण-
ज्ञानादीत्युक्तम् ।

मलापकर्षणं मलक्षयहेतुत्वाद्वाद्दृष्टार्थं । नात्रेतिकर्त्तव्यता-
पेक्षया, पुण्यज्ञानादिकाम्यज्ञानमपि दृष्टार्थत्वादेव नेति कर्त्तव्यता-
पेक्षं, यत्तु तीर्थादिषु काम्यज्ञानं तददृष्टार्थत्वादितिकर्त्तव्यतापेक्षं
सत् प्रातःज्ञानवद्वाचनिकातिदेशाभावेऽपि चोदनालिङ्गातिदेशे-
नैव मध्याह्नज्ञानधर्मान् गृह्णाति ।

तथा ब्राह्मे,—

कृत्वाथाहैदिकैर्मन्त्रैरभिषेकं च मार्जनमित्यादि समुद्रज्ञाने-
लिङ्गदर्शनं, यत्तु, ग्रहोपरागसंक्रान्त्यलभ्ययोगादौ नैमित्तिकं
ज्ञानं तदप्यदृष्टत्वादेव तीर्थज्ञानवत्सधर्मकं ।

(१) तत्र प्रातःज्ञानं नित्यकृतं मध्याह्नज्ञानं चोच्यते ।

तथाच,—

एवमादिकाम्ये ब्रह्मपुराणीयतर्पणविधिः सधर्मकत्वे लिङ्गं,
यस्य चण्डालादिस्पर्शननिमित्तं ज्ञानं तत्र नेतिकर्तव्यता ।

तथाच,—

अजीर्णेऽभ्युदिते वास्ते श्मश्रुकर्मणि मैथुने ।

‘दुःस्वप्ने दुर्जनस्पर्शे स्नानमात्रं विधीयते ॥

अजीर्णंभ्युदितंशुद्धोक्तादिनाभिव्यक्ते, एतच्चोत्तरकालज्ञान-
प्राप्त्यर्थमजीर्णवस्थयां ज्ञाननिषेधात् ज्ञानमात्रमदृष्टार्थेति-
कर्त्तव्यतारहितं ।

प्राप्तसंख्यः,—

अस्पृश्यस्पर्शने वान्ते अश्रुपाते क्षुरे भगे ।

ज्ञानं नैमित्तिकं कार्यं दैवपितृप्रविवर्जितं ॥ इति,

नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं ज्ञानमिष्यते ।

तर्पणं तु भवेत्तत्र अङ्गत्वेन विनिश्चितं ॥ इति,

ब्रह्मपुराणविहितस्य तर्पणस्याभावेनादृष्टार्थैतिकर्त्तव्यतामात्रहृत्तिं
बोधयति ।

तथाच योगी याज्ञवल्क्यः,

तुष्णीमेवावगाहेत यदा स्यादशुचिः पुमान् ।

आचम्य प्रयतः पश्चात् स्नानं विधिवदाचरेत् ॥

(१) दुःस्वप्ने दुर्वक्तव्यं ज्ञानमात्रं विधीयते ।

(२) शरीरशुद्धिकत्वात् ।

इह मध्याह्नस्नानप्रकरणाबाधाय स्नानं विधिवदाचरेदिति मध्याह्न-
स्नानानुवादः, तुष्णीमेवावगाहेतेत्येतावद्धिधीयते, अनुवादप्रयोजन-
श्चाशुचेर्मन्त्राद्युच्चारणानधिकारात् स्पर्शननिमित्तस्नानस्य मध्याह्न-
स्नानेन सह तस्नानुष्ठानं नास्तीति आपकं, अतएव प्रातः-
स्नानस्यापि दृष्टादृष्टकरत्वेन शरीरशुद्ध्यर्थत्वात्माघवैशाखादि-
काम्यस्नानं न प्रातःस्नानेन सह तन्त्रेणानुष्ठेयं भवतीति केवलं
सन्ध्यातः पूर्वमेव पृथगनुष्ठेयं तद्विस्तरस्तु वैशाखमासकृत्ये काल-
सारे द्रष्टव्यः, तस्माच्चण्डालादिस्पर्शननिमित्तशुद्ध्यर्थस्नाने धर्मा-
पेक्षा, नात्र नद्यादिनियमः, उद्धृतेनानुद्धृतेन वा सर्वाङ्गजलयोग-
रूपस्नानपदार्थानुष्ठानरूपमात्रमेव, एवंमलापकर्षणे काम्यपुष्पादि-
दृष्टार्थस्नाने च बोध्यम् ।

तथाच शङ्कः,—

नित्यं नैमित्तिकं काम्यं क्रियाङ्गं मलकर्षणम् ।

तीर्थाभावेऽपि कर्त्तव्यमुष्णोदकपरोदके ॥ इति,

एवं कर्माङ्गस्नानस्यादृष्टार्थत्वेऽपि तत्र तर्पणविध्यभावलिङ्गेन
न स्नानैतिकर्त्तव्यतानिर्देशः ।

ब्रह्माण्डे तु,—

मृते जन्मनि संक्रान्तौ ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ।

असृश्रस्पर्शने चैव न ज्ञायादुष्णवारिणा ॥

अत्र व्याधितृषयाशङ्कया वृद्ध्यादिकालदोषेण जलाशयगमनासामर्थ्यं

अर्वाङ्गसंयोगक्षमजलासम्भवे वा मन्त्रज्ञानादयोऽनुकल्पाः, प्रातः-
ज्ञानं विधायान्ते च,

एष वो विहितः कृतज्ञः ज्ञानस्य परमो विधिः ।

गुणाश्च तस्याचरणे दोषास्तस्यानिषेवणे ॥

इत्युपसंहृत्य,—

असामर्थ्यात् शरीरस्य कालशक्त्याद्यपेक्षया ।

मन्त्रज्ञानादयः सप्त केचिदिच्छन्ति सूरयः ॥

इति ज्ञानानुकल्पविधेः प्रातःज्ञानवन्माध्याह्निकज्ञानेऽप्यविशे-
षात् प्रवृत्तेः ।

सन्ध्याप्रकरणे च, उभे सन्धेय च ज्ञातव्यमित्युक्त्वा,

कालदोषादसामर्थ्यात् न शक्नोति यदा ह्यसौ ।

तदा ज्ञात्वा ऋषिभ्यस्तु मन्त्रैर्दृष्टन्तु मार्जनं ॥ इति

सन्ध्यासादगुण्ये ज्ञानफलेऽनुकल्पत्वेनोक्तं ।

अप्रायत्वे समुत्पन्ने ज्ञानमेव समाचरेत् ।

इति चण्डालादिस्पर्शं ज्ञानमेव, तत्र निष्कर्षः, कर्मसादगुण्यं ज्ञानेन
मार्जनाद्यनुकल्पेन वा, अप्रायत्वनिवृत्तिस्तु ज्ञानादेव, लाला-
दिलेपाशुक्षौ ज्ञानेन ज्ञालादिना वा ।

योगियाश्चवल्कीये,—

अश्वोऽवगाहनं ज्ञानं विहितं सार्ववर्णिकम् ।

मन्त्रवत् प्रोक्षणं वापि द्विजातीनां विशिष्यते ॥

तर्पणस्तु शुचिः कुर्व्यादित्यत्र शुचिर्मन्त्रज्ञानादिनाऽपीति लक्ष्मी-
धरः, काम्यनैमित्तिकज्ञाने तु नानुकल्पप्रवृत्तिः, तत्राप्रायत्व-

निमित्तान्युच्यन्ते, गौतमः 'पतितचण्डालसूतिकोदकाश्वसृष्ट-
स्पर्शने सचेलोदकोपस्पर्शनात् पूतो भवति ।

अत्र उपस्पर्शनं ज्ञानं सचेल इति लिङ्गात्, अत्र तु सृष्टिपरं
श्वसृष्टिपरमित्येके, अन्ये त्वेकपदोपात्तत्वादविशेषात् सर्वत्र
सम्बन्ध इत्याहुः, अत्र वर्तमानचण्डालसृष्टस्य स्पर्शने ज्ञानं ।
अतीतचण्डालादिस्पर्शस्याज्ञातज्ञानस्य स्पर्शने तु—

शातातपः,—

अशुचिं संस्पृश्येद्यस्तु एक एव स दुःष्यति ।

तं स्पृष्ट्वान्यो न दुःष्येत सर्वद्रव्येष्वयं विधिः ॥

देवतः,—

उपस्पृश्याशुचिस्पृष्टं तृतीयं वापि मानवः ।

तथैव हस्तौ पादौ च प्रक्षाव्याचम्य शुध्यति ॥

चण्डालः प्रथमस्तत्स्पर्शी द्वितीयः, तत्स्पृष्टस्पर्शी तृतीयः, अतः-
अतीतचण्डालस्पर्शस्य द्वितीयस्पर्शे यदाचमनं तदाकामतः,
कामतस्तु तथापि ज्ञानमेव,

तत्स्पृष्टिनं स्पृश्येद्यस्तु ज्ञानं तस्य विधीयते ।

जङ्घमाचमनं प्रोक्तं द्रव्याणां प्रोक्षणं तथा ॥ इति,

स्मृत्यन्तरादित्याहुः, श्वसृष्टस्यैव त्वकामतोऽपि ज्ञानं, दोषगुरुत्वा

(१) न तु पूर्वेषां उत्तरेषां तु वारिष्वा ।

(२) दुष्यति ।

(३) दृष्येत ।

दित्यवधेयं, गुरुत्वं च वक्ष्यमाणच्यवनस्मृतौ. दृश्यक् निर्देशात्,
शवस्त्वष्टशब्दस्य तत्रातीतशवस्त्वर्शनद्रव्यपरत्वात् ।

बौधायनः, चण्डालेन सहाध्यगमने सचेलेऽज्ञानम् ।

तेन सहैककार्येणध्यगमनं,

यसु ह्यायां स्वपाकस्य ब्राह्मणोऽप्यधितिष्ठति ।

सचेलो जलमाप्नुत्य दृतं प्राश्य विशुध्यति ।

आपस्तम्बः,

एकशाखां समारूढश्चण्डालादिर्भवेद्यदि ।

ब्राह्मणस्तत्र निवसन् स्नानेन शुचितामियात् ॥

एकशाखाग्रद्वेणेकावयवाद्युपलक्षणं, अनेकोद्धार्यं दारुशिले
भूमिसमे इति वचनादनेकपुरुषवाह्यावयविपरं,

चण्डालं पतितं चैव दूरतः परिवर्जयेत् ।

गोवांलव्यजुनादर्वाक् सचेलो जलमाविशेदत्यन्तसान्निध्ये स्नानम् ।

तेन, युगं च द्वियुगं चैव त्रियुगं च चतुर्युगम् ।

चण्डालपतितोदक्तासूतिकानामधःक्रमादिति युगादिदेशपरि-
हारोक्तावपि तन्मध्यगमनं न स्नाननिमित्तं । षडशीत्यङ्गुलयुगं ।
पराशरः,—

चैत्यवृक्षचितिर्ग्रूपश्चण्डालः सोमविक्रयो ।

एतांस्तु ब्राह्मणः स्पृष्ट्वा सचेलो जलमाविशेत् ॥

चितियूपयोः कर्मसमाप्तौ स्पर्शनं स्नाननिमित्तं । वार्त्तिके तु,

कर्ममध्ये वैधस्पर्शभिन्नस्पर्शं स्नानमित्युक्तम् । अथवा, स्नानं प्रेतधूम-

देवद्रव्योपजीविनं ।

ग्रामयाजिनं चितिकाष्ठं, मद्यं मद्यभाण्डम् ।

सस्नेहमनुष्यास्थिशवसृष्टं महापातकिनं शवं सृष्ट्वा सचेलमश्वोऽव-
गाह्य उत्तीर्याग्निमुपसृशेत् ।

गायत्र्यष्टशतं जपेत्, घृतं प्राश्य पुनः स्नात्वा द्विराचमेत् ।

इदं कामकृतेऽभ्यस्तेऽग्न्युपस्पर्शनादिकमधिकम् ।

देवद्रव्योपजीवौ, देवतायै दत्तस्य हिरण्यादेरपहारेण जीवति यः ।

तथा,—

देवार्चनपरो विप्रो वित्तार्थी वत्सरत्नयम् ।

असौ देवलको नाम हव्यकव्येषु गर्हितः ॥

सृष्ट्वा देवलकं चैव सवासा जलमाविशेत् ।

कालिकापुराणे,—

सृष्ट्वा रुद्रस्य निर्माणं सवासा आप्नोतः शुचिः, इदं वैधनिर्माण-
ग्रहणव्यतिरिक्तपरम् ।

स्मृतिः,—

शैवान् पाशुपतान् सृष्ट्वा वैङ्गालव्रतनास्तिकान् ।

विकर्म्मस्थान् द्विजान् शूद्रान् सचेलो जलमाविशेत् ॥

शैवपाशुपतपदं वामशैवपाशुपतपरं ।

योगी याज्ञवल्क्यः,—पाशुपतस्य प्रामाण्योक्तेः ।

कौर्म,—

अन्यानि चैव शास्त्राणि लोके संमोहनानि च ।

वेदवादविरुद्धानि मयैव कथितानि च ॥

“वामं पाशुपतं शैवं दक्षिणे चैवं भैरवं” इतिप्रमाणस्य पृथक् निर्देशात् ।

मनुः,—

अनुगम्येकया प्रेतं ज्ञातिमज्ञातिमेव वा ।

ज्ञात्वा सचेतं सृष्ट्वाग्निं घृतं प्राश्य विशुध्यति ॥

शुद्धात्यनुवृत्तौ, विष्णुः, ‘सर्वस्यैव हि प्रेतस्य वासवैः सहाशुपातं कृत्वा ज्ञाने, अकृतेऽस्थिसंचयने सचेतज्ञानेन ।

मार्कण्डेयपुराणे,—

अभोज्यसूतिकाषण्डमार्जारमुखकुटुटाः ।

पतिता विह्वलचण्डालसृतहारास्रधर्मवित् ॥

संसृज्य शुद्धाति ज्ञानादुदक्याग्रामशूकरौ ॥

अत्र मार्जारपदं स्थिरस्थित मार्जारपरम् । मार्जारचक्रमे शुचिरिति स्मृत्यन्तराचक्रमणे मार्जारस्पर्शे न ज्ञानम् ।

आखुपदं कुकुटपदसमभिव्याहाराद्वाग्याखुपरम् ।

एवं मार्जारमूषिकाशनशय'खुविप्रुषो नित्यं मेध्या इति ।

मार्जारमूषिकस्पर्शे कर्म कुञ्जैरुपः स्पृशेत् ।

विशुध्यत्युपवासेन पुनः कृच्छ्रेण चैव हि ॥

आरण्यकुकुटवराहस्पर्शे ज्ञानं, स्मृत्यन्तरात् खरोद्गस्पर्शे ज्ञानं ।

अत्र विशेषमाह ज्ञातातपः—

रजकसर्मकारश्च व्याधजालोपजीवकौ ।

चेलनिर्णोजकश्चैव नटः शैलूकस्तथा ॥

मुखे भगस्तथा वेष्टा वनिता सर्ववर्षगा ।

चक्री ध्वजो वदगात्री आस्यकुण्डशूकरौ ॥

शभिर्यदङ्गं संसृष्टं शिरोवर्जं द्विजातिषु ।

तोयेन क्षालनं कृत्वा आचान्तः शुचितामियात् ।

शिरोवर्जमिति शिरःपदं करव्यतिरिक्तमानाभ्यूर्ध्वभागपरमित्युक्त-
मेव, अत्र शङ्कुकुटवराहाणामत्यन्तामिधत्वादकामतोऽधमाङ्ग-
आचमनं, कामतस्तु क्षानमेव ।

विष्णुपुराणे, उदक्यासृतिकाशान्ध्यावसायिसृतहारस्पर्शे क्षात्वा
द्वादशवारमुद्वहणं मेथुने वमने चेत्युक्तं ।

व्यासः,—

भासवानरमार्जारखरोद्गाणां शृणां तथा ।

शूकराणाममेध्यं च स्पृष्ट्वा स्नायात् सखेलकं ॥

कण्डुहन्तीतः,—

श्वविठां काकविठां च कंकटघ्ननस्त्र च ।

अधोच्छिष्टसु संसृज्य सचेलो जलमाविशेत् ॥

गरविठा परकीयाः च, अधोच्छिष्टः, मूत्रपुरीषशुक्रोक्ष्णेषामुद्गः ।

शंखः,—

रथ्याकर्हमतोयेन पावनाद् येन वाप्यथ ।

नाभेरुर्ध्वं नरः सङ्घः सखः क्षानेन शुच्यति ॥

• ब्राह्मे,—

उच्छिष्टेनाथ विप्रेष विप्रः सृष्टसु तादृशः ।

उभौ ज्ञानं प्रकुर्वतः सत्य एव समाहितौ ॥

तथा,—

पलाण्डुलशुनस्पर्शं ज्ञात्वा नक्तं समाचरेत् ।

मनुः,—वाग्लो विरक्तः ज्ञात्वा तु दृढप्राशनमाचरेत्

आचामेदेव भुक्त्वा ज्ञानं मैद्युनिनं श्रुतम् ॥

भुक्त्वा ज्ञानं वाग्लु इत्यर्थः, तेन सख्यो वाग्लो आचमनमात्रं, मैद्युनं श्रुतौ ।

ब्राह्मे,—

मानुषास्थि तु संस्पृश्य दग्धं सस्नेहमेवं वा ।

आयात्रां संस्पृशेत् सूर्यं पश्येद्विष्णुमनुस्मरेत् ॥

मानुषास्थियहणमभक्ष्यपञ्चनखास्थिपरम् ।

शुक्लान्तरसम्वादात्, देवलः,—

मानुषास्थिवसां विष्टामात्सवं मूत्ररेतसौ ।

मज्जनं शोषितं वापि परस्य यदि संस्पृशेत् ॥

ज्ञात्वापसृज्य लेपादीनाचम्य स शुचिर्भवेत् ।

ताम्येव स्नानं संस्पृश्य पूतः स्यात्परिमार्जनात् ॥ ज्ञातनात् ।

विष्णुः,—

नाभेरधस्ताग्रवाङ्गु नयकैर्मलैः सुराभिर्मयै-

वीपहतो मृत्तोऽपि तदङ्गं प्रक्षाल्य तदेनसः^१ शुद्धिर्भवति ॥

अत्यन्तोपहतस्य तदङ्गं सृत्तोर्यैः प्रक्षाल्य स्नानेन ।

चक्षुष्युपहते उपोष्य स्नात्वा पञ्चगव्येन शुद्धो भवति ।

दशनीपहतस्य, प्रवाहुर्हस्तः, अत्यन्तोपहतः ।

नाभ्यूर्ध्वकायः स्पृष्टः,

अङ्गिराः,—

इन्द्रियेषु प्रविष्टं स्यादमेध्यं यदि कर्हिचित् ।

मुखेऽपि संस्पृश्य गतं तत्र स्नानं विशोधनम् ॥

विशोधनं इन्द्रियमुखप्रक्षालनं स्नानं च कार्यम् ।

हारीतः,—स्नातः शुद्धो भवति अजीर्णवान्तश्मश्रुकर्मायोनिपशु-
दिवामैथुनगमने च ।

सुमुन्तुः,—अनुदकमूत्रपुरीषकरणे, नखकेशरुधिरप्राशने सद्यः

स्नानं घृतकुशहरिण्योदकप्राशनम् ।

लघ्वापस्तम्बः,—

यद्विष्टितं काकवलाकिकाभ्याममेध्यलिप्तञ्च भवेच्छरीरम् ।

ओत्रे मुखेन प्रविशन्तु सम्यक् स्नानेन लेपोपहतस्य शुद्धिः ॥

काकवलाकिकाभ्यां यस्मिं परि विष्टा कृता तत् शरीरममेध्य-
लिप्तं स्नानेन शुद्ध्यति ।

ओत्रमुखप्रवेशे गुरुप्रायश्चित्तं, अत्र पादेतराङ्गेन श्मशानस्पर्श-
सम्बत्सरपर्यन्तं नित्यकर्मकारिस्पर्शे स्नानं स्मृत्यन्तरात्, कृष्णा-
जिनदानग्राहिस्पर्शे स्नानं,

अस्पृशोऽसौ द्विजो राजन् चितियूपसमी हि सः ।

इति यूपसाम्येन निन्दनात्, ग्रामयाजकस्य स्पर्शे स्नानं स्मृत्य-

स्तरात्, चिताधूमस्पर्शं च, पुत्रजन्मस्नाननिमित्तं वन्धुमरणञ्च,
ग्रहणमुक्तयोरपि ज्ञाननिमित्तत्वं,

यत्तु चण्डालादिस्पर्शं पुनर्मन्वं जपेत्, महाव्याहृतिभिः समा-
ज्याहुतीर्जुहुयादिति तत्कामतोऽभ्यासे,

ऋत्यन्तरेऽस्थिचयनात् पूर्वमावांश्वरोदने ज्ञात्वोपोथ्य शुद्धिः,
शूद्रे त्रिरात्रेण,

पराशरः—

अमृतङ्गते यदा सूर्ये चण्डालपतितं स्त्रियं ।

सूतिकां सृशतश्चैव कथं शुद्धिर्भविष्यति ॥

ज्ञानमाचमनं प्रोक्तं दिवोदृतजलेन च ।

दिवोदृताभावे तु,—

जातवेदाः सुवर्णञ्च सोममार्गस्तथैव च ।

ब्राह्मणानुमतेनैव सृष्ट्वा त्वाचम्य शुद्ध्यति ॥

अग्निस्वर्णकाशानां एकं सृष्ट्वा ब्राह्मणानुज्ञया जलमुदृत्य ज्ञाया-
दित्यर्थः ।

अत्र हेतुमाह, “आचान्तमनुगर्त्तञ्च निशि ज्ञानं न विद्यते” ।
अनुगर्त्तं भूमिष्ठजले ज्ञानं, आचान्तमाचमनञ्च निशि न विद्यत-
इत्यर्थः ।

अत्रापवादः,—

अधीवायुसमुत्सर्गे प्रहासेऽनृतभाषणे ।

मर्ज्जारमूषिकस्पर्शे आकृष्टे क्रोधसम्भवे ॥

निमित्तेष्वेषु सर्वेषु कर्म कुर्वन्मपः सृशेत् ।

मिष्टाः,—

विष्णुालयसमीपस्थान् विष्णुसेवार्थमगतान् ।

चण्डालपुत्रान् वापि स्पृष्ट्वा न ज्ञानमाचरेत् ॥

इदञ्चोक्तवादी बहुजनसङ्कुले,—

तीर्थे विवाहे यात्रायां संध्यामे देशविज्ञवे ।

नगरे ग्रामदाहे च स्पृष्टास्पृष्टं न दुष्यति ॥

स्पृष्टमस्पृष्टमिति स्पृष्टास्पृष्टं,

आचारपङ्क्तवे,—

कुण्डे मर्चे शिलापृष्ठे नौकायां गजवृक्षयोः ।

संध्यामे संक्रमे चैव स्पर्शदोषो न विद्यते ।

स्मृतिः,—

वाक्प्रशस्त्वं चिरातीतमनेकान्तरितं लघु ।

शुद्धमित्यर्थः, चिरातीतं उच्छिष्टभाण्डखर्परादिकं शुद्धं मार्गा-
दिस्त्वं न स्पर्शने ज्ञाननिमित्तम् ।

अनेकपरम्परया चण्डालादिस्पर्शनं न ज्ञाननिमित्तं, एकान्त-
रिते ज्ञानमित्युक्तमेव, लघु उच्छिष्टाश्च बाष्पतत्स्पृष्टमाहतासृग्मा-
न्निधूमादिकं नाशुद्धम् ।

तथा,—

मन्त्रिकासन्ततिधारा, सन्ततिः सन्तान्यमानं कृत्वादि धारा,
जलक्षीरघृतादेः पात्रादधः पतति तलेऽनेकसंस्पृष्टाऽपि पात्रं नरं
वा न दूषयति ।

तथा,—

पादुके वापि गृह्णीयादसृश्वस्पर्शवारणे ।

तथा,—

सप्तरात्रोषितां विष्टां वशिष्ठः प्राह श्रुतिकां ।

इदञ्चाप्रत्यभिज्ञायमाने गन्धायभावे च बोध्यम् ॥

तथा,—

रथ्याकर्मतोयानि नावः पन्यास्तृणानि च ।

मारुतेनैव शुद्धयन्ति पक्षेष्टकचितानि च ॥

तथा,—

पादौ शुची ब्राह्मणानां इति, पदा स्पृष्टश्च कामत इत्युक्त्वा
शुद्धेरपवादः, इत्यादि वाक्यानां आचारोपष्टम्भात्तद्विज्ञानपरि-
ग्रहाच्च प्रामाण्यं, इति नैमित्तिकज्ञानादि ।

अथ जलशुद्धिः,

विष्णुः,—

भूमिष्ठमुदकं शुद्धं विदूष्या यत्र गौर्भवेत् ।

अव्वाप्तं चेदनेष्ट्येन तद्वदाकाशसंस्मितम् ॥

यान्नवस्कारः,—

शुचि गौतमशिक्षतोयं प्रकृतित्थं महीगतं ।

प्रकृतित्थं रूपरसान्तरमनापन्नं, महीगतं शुद्धभूमिगतम् । आका-
शकमपि गौतमिच्छन्मच्छेत् शुद्धमाचमनार्हम् ।

दिवा सूर्याशुभिस्तातं रात्रौ नक्षत्रमाकृतैः ।

सन्ध्योरेष्यमाभ्यासं पवित्रं सर्व्वदा जलम् ॥

इति यमवचनमनुपहतविषयम् ।

देवलः,—

उद्धृता अपि शुध्यन्ति शुद्धैः पात्रैः समुद्धृताः ।

एकरात्रोषिता आपस्त्राज्याः शुद्धा अपि स्वयम् ॥

पर्युषिते हारीतः,—

सुराधाने तु यो भुङ्क्ते अपः पर्युषिताः पिबेत् ।

शङ्खपुष्पाविपक्षेन त्राहं क्षीरेण वर्त्तयेत् ॥

विष्णादिपादोदकं पर्युषितं अपि ग्राह्यं प्रसादत्वात् ।

पादोदकञ्च निर्माल्यं नैवेद्यञ्च विशेषतः ॥

प्रसाद इत्युक्तत्वात्,—

तस्य एकरात्रेत्यादि वाक्येन नाप्यशुद्धिः ।

किन्तु,—

अक्षीणाश्चैव गोपानादापः शुचिकराः स्मृताः ।

इति सामान्यतो यत्शुद्धिकरत्वं तत्रैव पर्युषितपर्युदासो न कार्या-

न्तरे, नापि यज्ञपात्रप्रोक्षणाद्यर्थजलवत् संस्कारविशेषाधानशुद्धि-

हेतुत्वेऽपि, एवं न नक्तोदकपुष्पाद्यैरर्चनस्नानमिष्यत इत्यनेनापि

देवार्चनस्नानयोरेव पर्युषितजलनिषेधो न स्नाने ।

एतेन पर्युषितजलपानेऽपि दोषाभासो दर्शित इति प्राचीनाः,

नव्यास्तु विष्णुपादोदकं मूर्ध्नि कल्पमुत्थाय धारयेदिति वचनात्

पादोदकस्य कल्पे ग्रहणविधानात् पर्युषितस्यैव कल्पे सम्भवादेक-

रात्रोषिता इति निषेधस्याप्रवृत्तिः, यस्तु नक्तेत्यादिना देवपूजा-

देवस्नानयोरेव पर्युषितजलनिषेधो न स्वस्य स्नानादाविति, तत्र,

देवस्यार्चनपदेनैव ज्ञाननिषेधस्य स्वज्ञानपरत्वौचित्यादिति,
तच्च सम्यगिति प्रतीमः, एतद्वाक्यस्य केवलदेवविषयत्वात्, यदि
ज्ञानस्य विवक्षा स्यात्तर्हि उदकज्ञानयोः पौर्वापर्यविपर्ययासौ न
संगच्छेत, आद्यपदोपादानमप्यसंगतं स्यात्, देवविषयत्वे तु
आद्यपदेन चन्दनादेः परिग्रहः । माघज्ञानेऽपि रात्रिजलस्य वाच-
निकत्वाच्च । अस्मद्देशे बृहद्भाण्डस्थितपर्युषितजलेन ज्ञानपान-
व्यवहारदर्शनाच्चेति ।

वर्ज्यं पर्युषितं पुष्पं वर्ज्यं पर्युषितं जलम् ।

न वर्ज्यं जाङ्गवीतोयं न वर्ज्यं तुलसीदलम् ॥

इति ब्रह्माण्डपुराणोक्तेः, गङ्गाजले न पर्युषितत्वस्य दोषः ।

विष्णुपादोदकेऽपि न, विष्णुपादोदकं मूर्द्ध्नीति वाक्यात् ।

माघज्ञाने तु,

नारदीयपुराणे,—

सरितामप्यभावे तु नवकुम्भस्थितं जलम् ।

वायुना ताडितं रात्रौ गङ्गाज्ञानसमं विदुः ॥

इति पर्युषितत्वाभावः ।

स्मृत्यन्तरे,—

काले मेघोदकं ग्राह्यं वर्ज्यं त्रिदिनमेव च ।

अकाले दशरात्रं स्यात्ततः शुद्धिर्विधीयते ॥

अजा गावो महिष्यश्च ब्राह्मणी च प्रसूतिका ।

दशरात्रेण शुद्ध्यन्ति भूमिष्ठं च नवोदकम् ॥

ब्राह्मन्,—

नवखातजलं दशरात्रेण शुद्ध्यति,

अङ्गिराः,—

चाण्डालपरिगृहीतं च योऽन्नानादुदकं पिबेत् ।

तस्य शुद्धिं विजानीयात् प्राजापत्येन नित्यशः ॥

एतदन्यजस्वामिकतदुपभोगसंस्पृष्टां विषयम् ।

आपस्तम्बः,—

अन्यजैः खानिताः कूपा स्तङ्गा वाप्य एव वा ।

एषु स्नात्वा च पीत्वा च प्राजापत्यं समाचरेत् ॥

क्लेच्छादीनां जलं पीत्वा पुष्करिण्यां ह्रदेऽपि वा ।

जानुदन्नं शुचि ज्ञेयमधस्तादशुचि स्मृतम् ।

जानुदन्नादधस्तात् क्लेच्छजलाशयोऽशुद्धः । एतदप्यापदि, अन्य-
जक्तोऽपि तङ्गागादौ संपर्काभावे तदुत्पृष्टे वा आपदि जला-
न्तरासम्भवे वचनादिदोषः ।

तथाच शातातपः,—

अन्यैरपि कृते कूपे सेतौ वाप्यादिके तथा ।

तत्र स्नात्वा च पीत्वा च प्रायश्चित्तं न विद्यते ॥

स्मृत्यन्तरे,—

वापीकूपतङ्गागेषु दूषितेषु सरस्सु च ।

उद्धृत्य वै कुम्भशतं पञ्चगव्येन शुद्ध्यति ॥

(१) चन्द्रे ।

(२) जलान्तरासम्भवे न वचनादि दोषः ।

आपस्तम्बः,—

उपानच्छेदविस्मृतेऽस्थिरक्ते मद्यमेव च ।

एभिश्च दूषिते चैव कुम्भानां शतमुद्धरेत् ॥

इदमन्योपहृतिविषयम् ।

पराशरः,—

कूपेषु^१ पतितं दृष्ट्वा श्वश्रुगालञ्च मर्कटम् ।

अस्थिचर्मादिपतनात् पीत्वामेध्या ह्यपो द्विजः ॥

भारं तु कुण्ठं काकं विड्वराहं खरोद्भयोः ।

गावयं सौप्रतीकञ्च वाग्गुदं त्वामुखं^२ तथा ॥

वैयाघ्रमार्क्षं सैहं वा कूपेषु यदि मज्जते ।

तडागस्यैव दुष्टस्य पीतं स्यादुदकं यदि ॥

विप्रः शुधेन्द्रिरात्रेण क्षत्रियस्तु दिनहयात् ।

एकाहिनापि वैश्यस्तु शूद्रो नत्तेन शुध्यति ॥

अन्यन्तोपघातविषये तु विष्णुः,—

मृतपञ्चनखालूपदत्यन्तोपहतोदकम् ।

पीत्वा त्रिरात्रमुपवसेत् ।

पुनर्विष्णुः,—

मृतपञ्चनखालूपदत्यन्तोपहृतात्तथा ।

अग्नः समुद्धरेत्सर्वाः शेषं वस्त्रेण शोषयेत् ॥

वज्रिप्रज्वालनं कृत्वा कूपे पक्वोष्ठकाचिरे ।

पञ्चगव्यं न्यसेत्पञ्चान्नवतीयं समुद्धरेत् ॥

जलाशयेषु सर्वेषु स्थावरेषु सरस्सु'च ।

कूपवत्कथिता शुद्धिर्महत्सु च न दूषणम् ॥

अतएव न दुष्यतीत्यनुवृत्तौ नापो मूत्रपुरीषाभ्यामिति याज्ञवल्क्यीयं
महाजलाशयपरम् ।

पराशरः,—

नदो वेगेन शुध्येत यत्र लेपो न विद्यते ।

देवलः,—

कश्मलाशुचियुक्तानि तीर्थतः परिवर्ज्येत् ॥

कश्मलं शवादि, तथाच जलावतरणं शवाद्यशुचियोगादशुद्धं
चेत्तर्हि जलावतरणान्तराज्जलं ग्राह्यमित्यर्थः ।

कश्मलानि देवलेन परिभाषितानि ।

मानुषास्थिशिराविष्ठारेतीमूत्रार्त्तवानि च ।

कुणपः पूयमित्येतत्कश्मलं समुदाहृतम् ॥

यमः,—

प्रपामरस्थे घटकं च कूपे द्रोण्यां जलं कोषगतास्तथापः ।

ऋतेऽपि शूद्रात्तदपेयमाहुरापन्नतो भूमिगताः पिबेत्सु ॥

प्रपां पानीयशालास्थजलम् ।

घटकोऽत्र कूपादौ सर्वसाधारणजलोद्धरणपात्रं कलशादि तज्जलं,
द्रोणी काष्ठास्त्रुवाहिनी निपानमित्यर्थः तज्जलं, कोषस्यैवपुटः ।

शूद्रादृतेऽपि द्विजस्त्रामिकमपि प्रपादिजलमित्यर्थः । आपन्नत-
इति मरुदेश्यानां शिष्टानामपि विपत्तौ तत्पानसमाचारः ।

शांतातपः,—

मद्यभाण्डोदकपानि हृदिनं घृतप्राशन—

महोरात्रं च ।

शुनोच्छिष्टस्थिता आपो यदि कश्चित्पिवेद्द्विजः ।

शंखपुष्पादिपक्वेन त्रग्रहं क्षीरेण वर्त्तयेत् ॥

स्त्रुच्छिष्टजलपानेऽप्येवं हारीतः, पराशरेण 'भाण्डस्थिताभोज्या-

न्नाम्बुपाने ब्रह्मकूर्चोपवास उक्तः, तद्वचनं वक्ष्यते,

तथाचास्मदीयशुद्धिसंसारसंग्रहकारिकाः ।

निजेन रूपेण रसेन युक्तं गोहृत्तियोग्यं शुचि शुद्धभूयम् ।

व्योमस्थितं शुद्धमथैव दैवं गीतर्पकं चाचमनीयमम्बु ।

अप्युद्धृतं वारि विशुद्धमुक्तं शुद्धेन पात्रेण समुद्धृते चेत् ॥

विशुद्धमप्यम्बु यदेकरात्रोषितं भवेच्चैत्र हि तद्विशुद्धम् ।

गोपानिसंक्षोणसमान्भसोऽन्यदप्येकरात्रोषितमम्बु पेयम् ॥

स्नानाय योग्यं तु परं तु देवाभिषेकपूजादिषु नेति वृद्धाः ।

गंगाजले पर्युषितेऽपि शुद्धिं विष्ण्वादिपादोदक एवमाहुः ॥

असम्भवे पर्युषितञ्च माघे स्नानेऽम्बु वाताहतमाददीत ।

त्रग्रहोत्तरं प्रावृषि मेघतोयं शुद्धं दशाहोत्तरतोऽन्यकालम् ॥

दशस्वहःस्त्रेव गतेषु नौरं शुद्धं भवेन्नूतनखातजातम् ।

जान्वादिदत्ताभसि पुष्करिण्यादौ सेतुकूपङ्गदवापिकादौ ॥

अग्न्यैः कृतेऽप्यापदि वान्यनीराभावेन दोषस्तदसङ्ग एव ।

सर्वेषु कूपादिजलाशयेषु दोषेऽल्पविष्ठादिकयोगरूपे ॥

शताम्बुकुम्भोद्धृतिपूर्वकञ्च गव्यप्रणिक्षेपणतो विशुद्धिः ।
 कूपे यदा पञ्चनखस्य सृत्युः प्रभूतमद्यास्तविड्वादियोगः ॥
 उद्धृत्य सर्व्वं जलमंशुकेन प्रोक्ष्य क्षिपेत्तत्र च पञ्चगव्यम् ।
 पक्षेष्टकासंघठिते विशेषः कूपेऽनलज्वालनमेव भूयः ॥
 चराचरेष्वम्बुषु शुद्धिरेवं महत्सु दोषो न जलाशयेषु ।
 शुध्यन्ति नद्यः खलु वेगवत्यो वेगेऽपि दुष्यन्ति मलोपलिप्ताः ॥
 जलावतारे यदि विट्शवादेः पातोऽन्यतीर्थाज्जलमाददीत ।
 जलाशयाभ्यासगसत्रपाताक्षिपानतश्चर्मपुंटात्प्रपायाः ॥
 दत्तं द्विजनापि जलं न पेयं मरौ विपत्तौ क्षितिगन्तु पेयम् ।

इति जलशुद्धिः ।

प्रातर्लिखितविधिना माध्याह्निकस्नानं कुर्यात्, अथवा
 अघमर्षणेन कुर्यात्, तद्यथा, अघमर्षणसूक्तस्य, अघमर्षण ऋषिः,
 अनुष्टुप्छन्दः, भाववृत्तं दैवतं, स्नाने विनियोगः, ऋतं चेत्यादि
 स्वरित्यन्तं वारत्रयमुक्त्वा तीर्थावाहनम् । कृत्रिमे जले गंगादि-
 शब्देनावाहनम्, पुनरघमर्षणं त्रिवारमुच्चार्य जलावर्त्तनरूपं
 जलाभिमन्त्रणम्, पुनस्त्रिवारमुच्चार्य जलचलुकपानं हिराचमनं,
 पुनस्त्रिवारपाठेन मार्जनम्, जले मज्जनं त्रिवारमघमर्षणजपः,
 उद्धृतस्नानं अन्तर्जपकाले जलकुम्भेनाभिषेचनं यावत्पाठः, ततोऽ-
 घमर्षणं त्रिः पठित्वा मज्जनम् ।
 विशुद्धस्नानं, उद्धृतस्नानमन्त्रः,—

शक्ती सत्यां कात्यायनीयविध्यादिना स्नायात् ।

मध्याह्ने तत्सुविस्तरमित्युक्त्वात्, कात्यायनीय-याज्ञवल्कीय-

शाङ्खीय-वैधायनीय-वाशिष्ठानां पञ्चानां विधयोऽस्मत्कृते स्नान-
सारे द्रष्टव्यः, प्रातःस्नानोक्तानि स्नानाङ्गानि तद्द्विगुण्ये विष्णुस्मरणं
प्रायश्चित्तं, पूर्वोक्तरीत्याचमनवस्त्रपरिधानतिलकमालाकुशादि-
ग्रहणं,

‘स्नातश्चवर्णद्वयं नित्यं कुर्याद्द्विगुण्यते ।

प्रियङ्गुचन्दनाभ्याञ्च बिल्वेन तगरेण च ॥

इति भविष्यपुराणवचनात् नात्रमूर्त्तिकाग्रहणमिति केचित् ।

कर्काचार्यास्तु समाचाराङ्गानामूर्त्तिकाग्रहणम्

इत्याहुः, ततः सन्ध्या प्रातःसन्ध्यावत्, तदनन्तरोपस्थाने
विशेषः, उच्चयं उदुत्यं चित्रं तच्चक्षुः हंसः ‘शुचिषदित्येतैरुपस्थानं
कृत्वा गायत्र्या ऋष्यादिस्मरणं, मन्त्रं प्रदक्षिणीकृत्य अङ्गन्यासः,
गायत्र्युपासनपूर्वमुपस्थानं, ध्येयः सदेति ध्यानम् । यथोक्तार्थज्ञाने
नियमे तिर्यक्पाणिना गायत्रीजपः शतमष्टोत्तरं अष्टादश वा
कार्यः । ततो गायत्र्युपस्थानपूर्वकं पूर्ववत् गायत्रीविसर्जनं ।

ततः पुनस्त्यानं वा, योगी याज्ञवल्करः,—

विभ्राडित्यनुवाक्येन सूक्तेन पुरुषस्य च ।

शिवसङ्कल्पेन तथा मण्डलब्राह्मणेन च ॥

दिवाकीर्त्तेश्च स्त्रीरैश्च मन्त्रैरन्यैश्च शक्तितः ।

जपयज्ञो हि कर्त्तव्यः सर्ववेदप्रणीतकैः ॥

पवित्रैर्बिम्बैश्चान्यैर्गृह्योपनिषदा तदा ।

अध्यात्मविद्या विविधा जप्तव्या जपसिद्धये ॥

अथ ब्रह्मयज्ञं स एवाह,—

प्रदक्षिणं समावृज्य नमस्कृत्योपविश्य च ।

दर्भेषु दर्भपाणिः स्यात् प्राङ्मुखस्तु कृताञ्जलिः ॥

स्वाध्यायन्तु यथाशक्ति ब्रह्मयज्ञार्थमाचरेत् ।

आकेशादानखाद्याञ्च परमं तप्यते तपः ॥

यः स्रग्वरपि द्विजोऽधीते स्वाध्यायं शक्तितोऽन्वहं ।

आदावारभ्य वेदन्तु स्नात्वापर्युपरि क्रमात् ॥

यदधीतेऽन्वहं शक्त्या स स्वाध्याय इति स्मृतः ।

दर्भपाणिः पवित्रोपग्रहव्यतिरिक्तदर्भत्रयहस्तः ।

आपस्तम्बः,—

तस्य विधिरक्तप्रातराश उदकान्तं गत्वा प्रातः शुची देशे
अधीयीत ॥

तैत्तिरीयश्रुतौ ब्रह्मयज्ञेन यज्यमाणः प्राच्यां दिशि ग्रामादु-
गच्छति दर्शना उदीच्यां प्रागुदीच्यां' बोधित आदित्ये दक्षिणत-
उपवीत्युपविश्य हस्ताववनेनिज्य त्रिराचामेहिः परिसृज्य सकृदुप-
सृश्य शिरश्चक्षुषो नासिके ओत्रे हृदयमालभ्य त्रिराचामते न
ऋक्प्राणोति यहिः परिसृजति ते यजूंषि स यत् सकृदुप-
सृशति तेन सामानि यत् सव्यं पाणिं पादौ प्रोक्षति यच्छिरश्चक्षुषी-
नासिके ओत्रे हृदयमालभ्यते तेनाथर्वाङ्गिरसौ ब्राह्मणानितिहास-
पुराणानि कल्पान् गाथानारायणंसीः' प्रीणाति,

(१) उदीच्यां बोधित- ।

(२) नारायणीः प्रीणाति ।

इभाषां महदुपस्तीर्थीपस्थं कृत्वा प्राडासीनः स्वाध्यायमधीयीत,
तथा तत्रैव, दक्षिणोत्तरी पाणिपादौ कृत्वा सपवित्रावाचा'मति-
प्रतिपाद्यते तद्वै यजुर्वेदीं विद्यां प्रत्येषी वाचो तत्परमश्वरं, यथा-
भू भुवःस्वरित्याह तद्वै वाचः सत्यं यदे वाचः' सत्यं तस्यायुङ्क्ताऽथ
सावित्रीं तिरण्याह पश्योर्द्धं चिशो नवानं सवित्रा श्रियः ।

प्रसविता स्त्रियमेवाप्रोत्यथो प्रज्ञातदेवप्रतिपदा छन्दांसि
प्रतिपद्यते, प्रीये मनसी स्वाध्यायमधीयीत दिवानक्तं वेत ह स्नाह
श्रीगङ्गेय तच्चारण्येवल उत वाचोत्तिष्ठन्मृतं विष्मूत्रासीनः उत-
शयानोऽधीयीतैव स्वाध्यायं तपस्वी पूण्योभवति स्र एवं विद्वान्
स्वाध्यायमधीते, नमोब्रह्मणे नमोऽन्नये नमः, पृथिव्यै नमः,
ओषधीभ्यो नमोवाचे नमो वनस्पतये नमोविष्णवे बृहते करोमि
मध्यंदिने प्रवलमधीयीत, तथा नमोब्रह्मण इति परिधानीयां
तिरन्वाह, उपसृश्य गृह्णानेति ततो यत्किञ्चिद्दासीति सा
दक्षिणा, अत्र ग्रामे मनसाध्यायीतत्यत्रेति विशेषः, अरण्ये उच्चै-
रित्यनुवादः रात्रौ मनसा वाचा वेति विकल्पः, रात्रिरपि ब्रह्म-
यज्ञस्य एकः कालः, शेषं प्रयोगकाले व्याख्यास्यामः ।

आध्यायनः,

स चार्वाङ्गर्पणात्कार्यः पश्चाद्वा प्रातराहुतेः ।

वैश्वदेवावनान्यतोक्त'निमित्तकादिति ॥

कालत्रयं,

रात्रावेकः कालः स्मृत्युक्तः ।

याज्ञवल्करः,—

वेदार्थवत्पुराणानि सेतिहासानि शक्तितः ।

जपयन्नार्थसिद्धयर्थं विद्यां चाध्यात्मिकां जपेत् ॥

एवं वेदाध्ययनाशक्तौ ब्रह्मयज्ञे जपन् सूक्तं पौरुषं चिन्तयन्
हरिमिति तावन्मात्रस्य जपः ।

अन्यच्च,

अनुष्टुप्त्रिष्टुप्गायत्री विज्ञेया स्याच्छताक्षरा ।

शताक्षरान् समाहृत्य चतुर्वेदफलं लभेत् ॥

याज्ञवल्करः,—

सौकरा चतुरावृत्ता विज्ञेया सा शताक्षरा ।

शत-क्षरान् समाहृत्य चतुर्वेदफलं लभेत् ॥

वीधायनः,—

प्रणवो व्याहृतयः, सावित्रीत्येते ब्रह्मयज्ञा अहरहर्नाम्नः
क्लिष्टिषात्पावयन्ति ।

आपस्तम्बः,

भूर्भुवः स्वः सत्यं तपः अद्यया जुहोमि इत्येतेनैवास्य तदहः

स्वाध्यायः समाप्तो भवति, आथर्वणीयतापनीयश्रुतौ, यः

प्रणवमधीते स सर्वमधीते ।

—

अथ तर्पणविचारः ।

आतातपः,—

तर्पणं तु शुचिः कुर्यात्प्रत्यहं स्नातको द्विजः ।

‘देवेभ्यश्च ऋषिभ्यश्च पितृभ्यश्च यथाक्रमं ॥

शुचिर्मन्त्रज्ञानादिनापीति लक्ष्मोधरः, एवं प्रधानतया तर्पणमुक्तम्
प्रत्यहमिति वचनान्नित्यं ।

कात्यायनः,—

ह्यायां यथेच्छेच्छरदा उपात्तः पयः पिपासुः क्षुधितो यथान्नम् ।

बालो जनित्रीं जननीं च बालं योषित्युमासं पुरुषश्च योषितम् ॥

तथा सर्वाणि भूतानि स्वावराणि चराणि च ।

विप्रादुदकमिच्छन्ति सर्वे ह्युदककाङ्क्षिणः ॥

तस्मात् सदैव कर्त्तव्यं कुर्वन् महतैः नसा ।

युज्यते ब्राह्मणः कुर्वन् सर्वमेतद्विभर्त्ति हि ॥

स्नातशार्द्रवासा देवर्षिपितृतर्पणमश्वस्य एव कुर्यात् । परिवर्त्ति-
तवासाश्चेत्तीर्थतीरमुत्तीर्य,—

पाप्मे,—

देवान् ब्रह्मऋषीन् सर्वान् तर्पयेदक्षतोदकैः । यद्वा यवो-
दकैः, यवाङ्गिस्तर्पयेद्देवानिति कात्यायनोक्तेः ।

उशना,—

न वेष्टितशिराः कृष्णकाषायवासा वा देवर्षिपितृतर्पणं
कुर्यात् ।

शङ्कः,—

ज्ञातः क्षतजपोऽन्तर्जातुरुदङ्मुखश्च ।

दिव्येन तीर्थेन देवानुदकेन तर्पयेत् ।

तथा,—

विना रूप्यसुवर्णेन विना ताम्रतिलेन वा ।

विना दर्भैश्च मन्त्रैश्च पितॄणां नोपतिष्ठते ॥

सुवर्णरजताभ्यां तु खड्गेनोदुम्बरेण वा ।

दत्तमक्षयतां याति पितॄणां तु तिलोदकम् ॥

शङ्कलिखितौ,—

शङ्केनेष्टकाचिते पितृंस्तर्पयेत् ।

शङ्कः,—

सौवर्णपात्रेण राजतौदुम्बरेण वा शङ्कुनाऽप्युदकं, पिष्टतीर्थं
सृष्ट्वान् दद्यादिति सौवर्णपात्रादीनां तदभावे तत्कौलकानां च
संयोगपृथक्त्वन्यायेन नित्यत्वं काम्यत्वं च, तत्पात्रेणापि दाने
यथा पिष्टतीर्थे जलसंयोगो भवेत्तथा देयमित्यर्थः ।

हैमेन सह यद्दत्तं क्षीरेण मधुना तथा ।

तदप्यक्षयतां याति पितॄणां तु तिलोदकमिति ॥

मधुक्षीरयोर्गुणफलार्थत्वं न नित्यत्वम् ।

याज्ञवल्करः,—

ज्ञातसु तर्पणं कुर्यात् पितॄणां तु तिलाभसा ।

अरीचिः,—

मुक्तहस्तं न दातव्यं न मुद्रां तत्र दर्शयेत् ।

अन्यत्र,

वामहस्ते तिलान् दत्त्वा जलमध्ये तु तर्पयेत् ।

मुद्रा तर्जन्यङ्गुष्ठसंयोग इति लक्ष्मीधरः ।

योगी याज्ञवल्करः,—

यदुद्धृतं प्रसिञ्चेद्दे तिलान् संमिश्रयेज्जलम् ।

अतोऽन्यथा तु सव्येन तिला ग्राह्या विचक्षणैः ॥

वामहस्ते तण्डुलाद्या अपि ग्राह्याः ।

कूपादुद्धृतजलपत्रे पात्रान्तरे जलं पूरयित्वा तत्र तिलान् प्रक्षिप्य तत्र एव तर्पणं पात्रेण कुर्यात् । पात्राभावे प्रथमं वामकरमध्ये तिलान् दत्त्वा पश्चाज्जलं गृहीत्वा तर्पयेदित्यर्थः ।

अङ्गुष्ठैः न तिलैः कुर्याद्देवतापिहृतर्पणं, इति स्मृतेरुर्वादौ न स्थापयेत् ।

रोमकूपेष्ववस्थाप्य तिलान् यस्तर्पयेत् पितॄन् ॥

तर्पितास्तेन सर्वे न रुधिरं मलेन चेति पराशरवचनात् स्वरोमाङ्गेष्वपि न स्थापयेत् ।

तिलसंस्थानियमे मानाभावः, तथाचासम्भवे कपिञ्जलाधि-
करणन्यायेन त्रिष्वेव चरितार्थत्वम् ।

तिलैः समाष्टभिर्वापि इति विष्णुपुराणीयस्य आद्यप्रत्याख्यात-
तर्पणपरत्वान्न तस्यैव प्रसङ्गः ।

मरौचिः,—

तिलानामप्यभावे तु सुवर्णरजतान्वितम् ।

'तदभावे निषिञ्चेत्' दर्भैर्मन्त्रेण वाप्यथ ॥

पितृश्राद्धे रवौ शुक्रो मसम्यां निशि सन्ध्ययोः ।

संक्रान्त्यां जम्बदिवसे न कुर्यात्तिलतर्पणम् ॥

तत्रापवादः,—

अयने विषुवे चैव ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः !

उपाकर्माणि चोक्तर्गे युगादौ पितृवासरे ॥

रविशुक्रदिने वापि न दुष्येत्तिलतर्पणम् ।

तीर्थे तिथिविशेषे च गङ्गायां प्रेतपञ्चके ॥

निषिद्धेऽपि दिने कुर्यात्तर्पणं तिलमिश्रितं ।

तथाच पितृश्राद्धे निषेधो युगाद्ययनविषुवस्यताहप्रेतपञ्चव्यति-
रिक्तविषयः ।

रविशुक्रदिने निषेधः, सर्व्वापवादव्यतिरिक्तविषयः, सप्तमी-
निषेधस्तीर्थव्यतिरिक्तः ।

तीर्थे तिथिविशेषे चेत्युक्तेः ।

सन्ध्यारात्रिनिषेधेऽपवादाभावः ।

संक्रान्तिनिषेधोऽयनविषुवगङ्गाप्रेतपञ्चव्यतिरिक्तविषयः । जम्ब-
दिवसनिषेधो गङ्गाप्रेतपञ्चव्यतिरिक्तविषय इति विवेकः ।

तथाचाष्टकान्वष्टकामावास्याकाम्यश्राद्धेषु तिलतर्पणं न कार्य-

मिति फलितं केवलं निषिद्धदिनेष्वपि आद्यप्रतिनिधितिलतर्पणं
कार्यम् ।

तथा,—

दर्शं ज्ञात्वा पितृभ्यश्च दद्यात् कृष्णतिलोदकम् ।

अन्नं च विधिवद्दद्यात् सन्ततिस्तेन वर्द्धते ॥

इति वचनात् सन्ततिवृद्धिकामोऽमावास्यायामपि समुदितानि
ज्ञानतिलतर्पणं आह्वानि कुर्यात् ।

वीधायनः,—

पूतः पञ्चभिर्ब्रह्मयज्ञैरेभिरेवास्य देवतास्तर्पयति, प्रणवव्याह्वतित्रय-
गायत्रयः पञ्च ब्रह्मयज्ञा तदुत्तरम् ।

पुनर्वीधायनः,—

नार्द्रवासा नैकवासो दैवानि कर्माण्युपसञ्चरेत् पितृकर्माणि-
चेत्प्रेकिषाम् ।

शङ्कः,—

नोदकेषु न पात्रेषु न क्रुद्धो नैकपाणिना ।

नोपतिष्ठति तत्तोयं यत्र भूमौ प्रदीयते ॥

शङ्कः,—

उदकेनोदकं कुर्यात् पितृभ्यश्च कदाचन, एवञ्च वाक्यविरोधे
बाधविकल्पव्यवस्थानां परे बलीयांस इति न्यायेन व्यवस्था
एवोचिता ।

तथाच,—

नद्यादितीरस्थेन स्थले स्थित्वा नद्यादौ तर्पणे

क्रियमाणे जले जलप्रक्षेपः कर्त्तव्यः, गृहादावुद्धृतोदकेन तर्पणे
स्थल एव, जलमध्ये तर्पणे जल एव ।

अतएव वृद्धस्यतिः,—

भूमौ यदापो दीयन्ते दाता चैव जले स्थितः ।

वृथा तद्दीयते तोयं नोपतिष्ठति कस्यचित् ॥

तथा,—

असंस्कृतप्रमीतानां स्थले दद्याज्जलाञ्जलिमिति अविशेषादस्त्र-
निष्पीडनादितोयं जलस्थेन स्थलस्थेन वा स्थल एव देयम् ।

तथा,—

प्रादेशमात्रमुद्धृत्य सलिलं सलिले क्षिपेत् ।

ब्रह्मयज्ञानन्तरं योगी याज्ञवल्क्यः,—

ततः सन्तर्पयेद्देवान् ऋषीन् पितृगणांस्तथा ।

ब्रह्माणं तर्पयेत् पूर्वं विष्णुं रुद्रं प्रजापतिम् ॥

देवांश्छन्दासि वेदांश्च ऋषींचैव सनातनान् ।

'आचार्यांश्च पुराणांश्च गन्धर्वानितरांस्तथा ॥

सम्बत्सरं सावयवं देवीरप्सरसस्तथा ।

तथा देवानुगान्नागान् सागरान् पर्वतानपि ॥

सरितोऽथ मनुष्यांश्च यक्षान् रक्षांसि चैव हि ।

पिशाचांश्च सुपर्णांश्च भूतान्यथ पशूंस्तथा ॥

वनस्पतींश्चौषधीश्च भूतग्रामं चतुर्विधम् ।

अन्वारब्धेन सव्येन पाणिना दक्षिणेन तु ॥

(१) पाठान्तरम् आचार्यांचैव गन्धर्वाणाचार्यानितरांस्तथा ।

दृष्यतामिति सेतव्यं नान्तां तु प्रणवादिना ।
 आवाह्य पूर्ववन्मन्त्रैरास्तीर्य च शुभान् कुशान् ॥
 प्रागग्रेषु सुरान् सम्यक् दक्षिणाग्रेषु वै पितॄन् ।
 सव्यं जानु तदाङ्गुल्य पाणिभ्यां दक्षिणामुखः ॥
 तक्षिणैस्तरपयेन्नैः सर्वान् पितृगणांस्तथा ।
 स्नातामृहांश्च सततं अश्रया तर्पयेद्बुधः ॥
 प्राचीनावीत्युदकं प्रसिञ्चेद्दे तिलान्वितम् ।
 यदुपृतं प्रसिञ्चेद्दे तिलान् सन्मिश्रयेज्जले ।
 ततोऽन्यथा तु सव्येन तिला ग्राह्या विपश्चितैः ॥
 दक्षिणे पितृतीर्थेन जलं सिञ्चेद्यथाविधि ।
 दक्षिणेनैव गृह्णीयात् पितृतीर्थसमीपतः ॥
 तिलानामप्यभावे तु सुवर्णरजतान्वितम् ।
 तदभावे निषिञ्चेत्तु दर्भैर्मन्त्रेण वाप्यथ ॥
 कव्यबालं नलं सोमं यममर्यमणं तथा ।
 अग्निष्वात्तान् सोमपांश्च तथा वर्हिषदः पितॄन् ॥
 यदि स्याज्जीवत्पितृकः एतान् दिव्यपितॄंस्तथा ।
 येभ्यो वापि पिता दद्यात्तेभ्यो वापि प्रदापयेत् ॥
 एतांश्च वस्त्रमाणांश्च प्रसीतपितृको द्विजः ।
 वस्त्रं शृङ्गांस्तथादित्याकमस्कारस्त्रधान्वितान् ॥
 एते सर्वस्य पितर एवायस्ताश्च मानुषाः ।
 आचार्यांश्च पितॄन् स्नांश्च पितृप्रभृति नामतः ॥

मन्त्रैश्च देयसुदृढं पितृणां प्रीतिवर्धनम् ।
 उदीरतामङ्गीरस आयन्तुनोजि'मित्यपि ॥
 पितृभ्य इति ये चेह मधुवाता इति 'ल्युचम् ।
 पितृन् ध्यायन् प्रसिद्धेहै जपन्मन्त्रान् यथाविधि ॥
 ऋष्यध्वमिति च त्रिवै ततः प्राञ्जलिरानतः ।
 नमो व इति जप्त्वा च ततो मातामहान् सखीन् ॥
 तर्पयेदानृशंस्वार्थं धर्मं परममास्थितः ।
 माता मातृष्वमा चैव मातुलानी पितृष्वसा ॥
 दुहिता च स्वसा चैव शिष्यत्विक्ज्ञातिवान्धवाः ।
 नामगोत्रस्वधाकारैस्तृप्याः^१ स्युरनुपूर्वशः ॥
 सवर्णभ्यो जलं दद्यान्नासवर्णं कथञ्चन ।
 पूर्वं स्वपितरस्तृप्याः पश्चादन्यांश्च तर्पयेत् ॥
 नास्तिक्यभावाद्यश्चैतान् न तर्पयति वै सुतः ।
 पिवन्ति देहनिस्त्रावं पितरोऽस्य जलार्थिनः ॥
 अत्र पितृभ्य इत्यत्र यजुस्त्रयमेको मन्त्रः ।

पितृभ्यः स्वधायिभ्य इत्यादि पितरः शुन्दध्वमित्यन्तमिति
 बोध्यम् । आर्त्तकर्मणि परादिना पूर्वात् इतियोत्रवन्मन्त्र-
 परिच्छेदहेत्वदर्शनात् कर्णिकापरिच्छेदस्य आर्त्तविनियोगार्थ-
 त्वात् ।

ततः सप्तर्पयेद्दोषानृषीन् पितृगणांस्तथेत्यत्र ऋषितर्पणं
 मनुष्यतर्पणं पद्मपुराणीयं सूचितं, तेन सनकादितर्पणवत्,

मरीचिमन्त्राङ्गिरसौ पुलस्त्यं पुलहं क्रतुम् ।

प्रचेतसं वशिष्ठश्च भृगुं नारदमेव च ।

एतेन सनकादि मरीच्यादि तर्पणं याज्ञवल्क्यानुक्तत्वाद्द्वैकल्पिक-
मिति निरस्तं इति केचित् ।

तन्मते सनकादितर्पणं मरीच्यादितर्पणञ्च नित्यं कार्यमिति ।

वसुतः कात्यायनेन ततो निवीति मनुष्यान् ।

सनकश्च सनदश्च तृतीयश्च सनातनम् ।

कपिलश्चासुरश्चैव वोढुं पञ्चशिखस्तथा ॥

इति सनकादय एवोक्ताः,—

ततः सनकादीनामेव तर्पणं नित्यं, यदुक्तं सनकादीनां याज्ञ-
वल्क्यानुक्तमिति तत्र ।

ततः सन्तर्पयेद्देवानृषीन् पितृगणांस्तथेति सन्तर्पणेोक्ता
ब्रह्मादीनां तर्पणं वदता याज्ञवल्क्येन पश्चात् ब्रह्मादीनुपवीती तु
देवतीर्थेन तर्पयेत् ।

निवीती कायतीर्थेन मनुष्यान् सनकादिकान्, इति सनका-
दय एव गृहीताः, तथाचारोऽप्यव्याहतप्रसर एव, किञ्च पद्म-
पुराणविधिः शूद्रविषय इति कैश्चिदप्युक्तं, पुराणानि इत्याचार्य्य-
विशेषणं, पुराणाचार्य्यानि काल्यायनीयसम्वादात्, तथा गन्ध-
र्व्याचार्य्यानि, एवमितराचार्य्यानि, सावयवमिति सम्बन्ध-
विशेषणम् ।

दिश्यान् मनुष्यानि काल्यायनीयसम्वादात् मनुष्ये दिव्य-
विशेषणं देयं, चतुर्विध इति भूतग्रामविशेषणं गृह्यसूत्रे उत्सर्ग-

कर्म्मणि पुराणाचार्यान् गन्धर्वाचार्यान् इतराचार्यानि
तर्पणदेवतानिर्द्देशादेकत्र निर्णीतः ।

शास्त्रार्थोऽन्यत्र तथेति न्यायाच्च तथैव निर्णयः ।

अन्वारब्धेनेति वामहस्तेन बाहुस्पर्शसमाचारः ॥

प्रलाशशाखया पशुमन्वारभते हुत्वा वा समन्वारभेरन्नित्यादौ
परम्परास्पर्शेऽन्वारम्भशब्ददर्शनात् ।

दृष्यतामिति दृषिधातोः परस्मैपदित्वेऽपि कर्त्तरि छान्द-
समात्मनेपदम्, अतएवाग्रे दृष्यध्वमिति च त्रिवै-इति बहुत्वापेक्षया
बहुवचनस्योक्तिः ।

तथा च सर्वथा भावेन प्रयोगः, ब्रह्मा दृष्यतामिति कल्प-
तत्कारोऽपि, तथा कर्काचार्योऽपि, एवं देवास्तृप्यन्तामित्यादिषु
बहुषु बहुवचनान्तप्रयोगः कर्त्तव्यः ।

अत्र सनकादितर्पणे पितृतर्पणे च मन्त्रः, तत्पञ्चलि
अभ्यसनीयः, एकस्मैव सोमयागस्य ऐन्द्रवायवादित्यादिप्रजाधीना-
भ्यासवत्, अत्र त्यागो मनोमात्रव्यापारो न शब्दरूप इति बहवः,
शब्दरूप इति नव्याः ।

त्रिरपः प्रीणनार्थाय देवानामपवर्ज्जनात् ।

पितृणाञ्च यथान्यायं सक्तञ्चापि प्रजापतेः ॥ इति

विष्णुपुराणे त्रित्वोक्तावपि,—

एकैकमञ्जलिं देवा ह्यौ ह्यौ च सनकादयः ।

अर्हन्ति पितरस्त्रींस्त्रीन् स्त्रियस्यैकैकमञ्जलिम् ॥ इति

वचनात् देवतर्पणे सकलसमाचारः ।

तथा,—

न सकलप्रतिपद्येत मातृणां पितृवत्तथा ।

तथा मातामहानां च तत्पत्नीनां सकलकृत् ॥

आवाह्यं पूर्ववन्मन्त्रैरिति याज्ञवल्क्यसंहितायामुक्तत्वात् आह-
मन्त्रोक्ता मन्त्राः ।

ततो^१ विशेषः । आह्वे ब्राह्मणदेवपित्रावाहनम् ।

इह देवे प्राग्ग्रास्तृप्तकुशत्रये देवावाहनम् ।

देवतर्पणानन्तरं तत् कुशत्रयमुत्तरायं कृत्वा सनकाद्या-
वाहनम् । पित्रे तु सनकादितर्पणानन्तरं तत् कुशत्रयं दक्षिणायं
कृत्वावाहनम् । नवन्यत्कुशत्रयम् । जले तर्पणे तु यदि प्रवाहा-
दिनास्तरणासम्भवस्तदा गुणलोपे तु मुख्यं स्यादिति नीत्या
यथाकथञ्चित् कुशान् यत्र कापि कृत्वा तत्रावाह्यं जले जलप्रक्षेपः ।

आहवदत्र अनुज्ञातभावान्न सर्वथावाहनप्रश्नः ।

निवीती च भवेत्तत्र इति देवोत्तरं मनुष्यतर्पणार्थम् ।

न^२ नीवीतित्वम्,—

मरीच्यादि तर्पणेऽपि नीवीतित्वम्^३ ।

प्राग्,—

नीवीती तु भवेत्तत्र इत्युपक्रम्य सनकादीनां मरीच्यादीनां च
तर्पणमुक्त्वा अपसंख्यं ततः कृत्वेति पितृतर्पणेऽपसंख्यतोक्तेः ।

तैत्तिरीयश्रुतियज्ञोपवीतप्रकरणे,—

अजिनं वासो वा दक्षिणत उपवीत्यदक्षिणं बाहुमुद्धरतेऽवधत्ते
सव्यमिति यज्ञोपवीतं विपरीतं प्राचीनावीतं मानुषमिति ।

अत्र विपरीतमिति दक्षिणतोऽंशेऽवधत्ते सव्यमुद्धरते एवमप-
सव्यं भवतीत्युक्तं, संवीतं कण्ठपार्श्वद्वयलग्नं तच्च मानुषमित्यर्थः ।

यथा यज्ञोपवीतं तु धार्यते च द्विजोत्तमैः ।

तत्र संधार्यते यस्मादुत्तराच्छादनं शुभम् ॥

इति वचनात् उत्तरीयवस्त्रस्यापि निवीतत्वमपि कार्यम् ।

अतएव आहप्रकरणे अपसव्यं वासो यज्ञोपवीते कृत्वित्युक्तम् ।

दक्षिणेनैव गृह्णीयादिति वचनाज्जलाञ्जलिपूरणं दक्षिण-
हस्तपितृतीर्थद्वारा पात्रे पाणावपि ग्रहणे तेनैव, मन्त्रैर्दभेणेति ।

ऋतुदभेऽस्य देवं स्यात् कार्यं मानुष्यकं तथा ।

मूलाग्रस्निष्टदभेऽसु पितॄणां तर्पणं स्मृतमित्युक्ते देवमानुषयोः
ऋजवः कुशाः पित्रे द्विगुणीकृता मोटक रूपाः ।

अग्रेऽसु तर्पयेद्देवान् मनुष्यान् कुशमध्यतः ।

पितॄंश्च कुशमूलाग्रेरिति व्यवस्था मन्तव्या ॥

अग्निष्वान्नानित्यादिषु त्रिषु पितृनिति सम्बध्यते ।

कात्यायनोक्तं यमतर्पणं सामवेदिनां तच्च जीवत्पितृकस्यापि ।

यदि स्वाज्जीवत्पितृक इति यमतर्पणानन्तरं कात्यायनोक्तेः ।

यत्तु जीवत्पितृकस्य मातृभरणे मातृतर्पणसमाचारः ।

येभ्यो वापि पिता दद्यात्तेभ्यो वापि प्रदापयेत् ।

इत्युक्तपितामहादितर्पणपञ्चास्यणेनेति केचित् ।

• वसुतसु पिष्टसंस्कारकत्वात् * पितामहादितर्पणमकृत्वाऽपि
पुञ्जेन मातुः तर्पणं क्रियते । पितामहादीनां पित्रा कृतेन तर्पणेन
तत्सिद्धेः ।

अत्र, न जीवत्पिष्टकः कृष्यैस्तिलैस्तर्पणमाचरेदिति नात्र
तिलतर्पणम् ।

तथा —

जीवत्पिष्टकस्य ताम्रपात्रमपि निषिद्धम् ।

तथा च स्मृत्यन्तरे,—

गयायाम्' कुङ्कुमाङ्गं तिलैस्ताम्रैश्च तर्पणम् ।

न जीवत्पिष्टकः कुर्यात् कुर्वंश्च पिष्टं वा भवेत् ॥ इति
नमस्कारस्नान्वितानिति वस्त्रादितर्पणमात्रविषयम् । न कस्य-
वालनलादिविषयम् । व्यवयैर्न भिन्नवाक्यत्वात् । दृष्यतामिति
चेत्तद्व्यमिति विशेषोपादानात् ।

आचार्यांश्चेति चकारेण वस्त्रादिवन्नमस्कारस्नान्वितत्वमिति
दिश्यते । तद्वत् पितृनित्यत्रापि स्नानिति पिष्टविशेषणम् । पिष्ट-
प्रभृतिनामत इति पिष्टप्रभृतीनि पदानि नाम चेत्येति द्वन्द्वः ।

ततस्तृतीयार्थे तसिद्धप्रत्ययः । तथाचास्मत्पिताऽसुकशर्मेति-
प्रयोगः । नामगोत्रस्नान्धाकारैरिति योगियाज्ञवल्क्यवचनाद् गोत्र-
वाचकपदोच्चारणम् ।

नामगोत्रस्नान्धाकारैरिति पञ्चाद्युक्तमपि गोत्रपदं विशेषणत्वा-

(१) आङ्गं ।

(२) पञ्चादुक्तमपि ।

दादौ प्रयुज्यते, 'नामगृहीतविशेषणात् विशेष्ये 'बुद्धिरिति
न्यायात् विशेषणस्य पूर्वपाठसिद्धेः । पितृप्रभृतिपदस्य नामा-
समासात् पूर्वं निर्देशः, अत्र सन्ततिर्गोत्रजननकुलानीति
पर्यायपाठात् पुत्रपौत्रपरम्परा गोत्रशब्दार्थः ।

पुत्रपौत्रपरम्परामात्रं चाविशिष्टमिति विशेषलाभाय तदादि-
भूतेन कुशिकादिना ऋषिणावच्छिन्नं गोत्रशब्दार्थः । यद्यप्यनादि-
संस्कारे सृष्ट्याद्यभावपक्षेऽनादिपुरुषसम्भवस्तथापि कौशिकस्य ये
पितृादयः पूर्वं ये च तत्पुत्रादयोऽर्वाक्षः सर्वे कौशिकेन गोत्रा-
न्तरभ्यो व्याहृताः कौशिकोपलक्षितपुत्रगोत्रपरम्परामात्रत्वेन
गोत्रशब्दाभिधेयाः ।

एवं च गोत्रशब्दस्य परम्परारूपधर्मवाचित्वात्तद्वर्णविशिष्ट-
व्यक्तिलाभाय सगोत्र इति तेनावच्छेदकपुरुषसमानपुत्रपौत्रपरम्प-
राक इति विशेषणविशेष्यभावात् कौशिकसगोत्र इति निर्देशः ।
अतएव, सगोत्रां मातुरप्येके नेष्टुह्युहाहकर्म्मणि, असगोत्रा च
या पितुरिति स्मृतिषु निर्देशः ।

यत्तु,—

अमुकामुकगोत्रैतत्तुभ्यमसु स्वधा नम इति ब्राह्मणवचनं
तद्वर्णवाचिगोत्रपदस्य व्यक्ती लक्षणाया सिध्यति, स्वायत्ते प्रयोगे
तु लक्षणाया अयुक्तत्वाच्च सकारं विहाय प्रयोग इत्यस्मद्देशीयाः ।

देशान्तरीयास्तु, मध्यपदस्योपिसमासं कृत्वा सकारादिना
प्रयोगमपि समादधते ।

यमः,—

शर्मा देवस्य, विप्रस्य वर्मा राजा च भूभृतः ।

गुप्तो दत्तस्य वैश्यस्य दासः शूद्रस्य कारयेत् ॥

तथाच,—

ब्राह्मणस्य नामान्ते शर्मपदप्रयोगो देवपदप्रयोगो वेति-
विकल्पः, एवं क्षत्रिये राजा वर्मा वैश्ये गुप्तो दत्त इति ।

शर्मान्तं ब्राह्मणस्योक्तं वर्मान्तं क्षत्रियस्य वै ।

वैश्यस्य गुप्तसंयुक्तं दासान्तं शूद्रजन्मनः ॥

इति वाक्यान्तरात्, इति केचित्,

वसुतसु ब्राह्मणानां पुरुषनाम्नः शर्मान्तत्वं स्त्रीनाम्नो-
देवाता'न्तत्वम् ।

तथाच,—

अमुकशर्मा अमुकदेवीतिप्रयोगः, एवं अमुकवर्मा अमुका
राज्ञी इति क्षत्रियस्य, अमुकगुप्त अमुका दत्तीति वैश्यस्य, अमुक
दासो अमुका दासीत्येव शूद्रस्य इति व्यवस्थेति वदामः ।

यत्तु अमुकदासशर्मा इति प्रयुज्यते तत्र दास इति दान-
पात्रत्वसूचिका लौकिकी संज्ञा न शास्त्रीया ।

दासो भृत्ये दानपात्रे इति विश्वप्रकाशादिकोषात्, एवं कर-
णादिसंज्ञाः कुलविशेषेषु ज्ञेयाः, एवञ्च सति ये देवशर्मेति

प्रमुच्यते तेषां देवशब्दस्य लौकिकसंज्ञात्वमिति न कश्चिद्विरोधः,
पितृन् ध्यायन्निति, पूर्वदृष्टरूपेण । .

अदृष्टेष्वपि पुत्रादिसारूप्येण ।

दृष्यध्वमिति, च त्रिवै इति बहुवचनप्रयोगात् पितृपितामह-
प्रपितामहास्तृष्यध्वमिदं जलं तेभ्यः स्वधा नम इति अञ्जलि-
चयं दातव्यमिति च शब्दाच्च पूर्व्वनवाञ्जलिभिः समुच्चयः ।

नमो व इति जप्त्वा च ततो मातामहान् सखीनिति नमो व-
इत्यादि स्वधायै वः पितरो नम इत्यन्तस्य जप एव ।

न षडञ्जलिकारणं,—

तथाच,—

नमो व इत्यञ्जलिं करोतीति आहसूत्रे कर्काचार्यैरुक्तं
नमस्काररूपत्वात् पुटाञ्जलिमिति ।

आहप्रकरणे,—

षट्कृत्वो नमस्कारोतीति श्रुतिरपि, तत्र उपानन्तरं माता-
महादितर्पणं ततो मातामहानिति वचनात् ।

विष्णुपुराणे,—

मातामहाय तत्पित्रे तत्पित्रे च समाहितः ।

दद्यात्पित्रेण तीर्थेन काम्यं चान्यच्छृणुस्व मे ॥

मात्रे ब्रभात्रे तन्मात्रे गुरुपत्न्यै तथा नृप ।

गुरवे मातुलादीनां स्निग्धमित्राय भूभुजे ॥

इति मातामहानन्तरत्वोक्तेरिति मातामहतर्पणानन्तरं काम्यं
मातामहादितर्पणं कार्यमिति केचित्, न किञ्चिदेतत् ।

अहः,

पित्रे पितामहाभ्याश्च मात्रे दद्यात्ततो जलम् ।

पितामहोस्ततो दद्यात्-मातामहकुले ततः ॥

मरीचिः,—

पितृणां तर्पणं पूर्वं मातृणां तदनन्तरम् ।

जिह्वादित्रयपद्मीनां मुख्यं देयं ततो जलम् ॥

ततो मातामहानाञ्च क्रम एव तु तर्पणे ।

गोभिलः,—

त्रीन् पितृस्त्रीन् मातृतः, एवं याज्ञवल्क्योयकात्यायनीययो-
रनुक्तावपि अविरोधान्मातृतर्पणम् ॥

पितृतर्पणानन्तरं नित्यमेव कार्यं, अतएव मातृवर्गतर्पणं
नित्यं स्मृत्यन्तरादिति कल्पतरुकारेणाप्युक्तम् ।

मातामहानुन्तरं मात्रादितर्पणं कल्पतरुकारेण लिखितमिति
यत् कैश्चिदुक्तं तदपि न किञ्चित् ।

तेन याज्ञवल्क्योयानुक्तत्वेऽपि नित्यं मातृतर्पणं कर्त्तव्यमिति
पञ्चाङ्गिचारितं न तु मातामहाद्यनन्तरं कार्यमिति लिखितम् ।

विष्णुपुराणवचने मात्रे इति यदुक्तं तद्विमातृपरं प्रमात्र इति
मातामहौ मातामहाय तत्पित्रे च समाहित इति प्रमातामह-
वृद्धप्रमातामहयोः सन्निहितत्वेन बुद्धिस्थत्वात्तन्मात्रे इत्यत्र
प्रमातामहोवृद्धप्रमातामहोः परामर्शः ।

एकवचनं छान्दसं जाद्याभिप्रायेण वा, तैर्यथा व्याख्यातं

प्रमातामहभार्या । तन्मातापितामहस्य बुद्धिस्थत्वात्पितामह-
माता इति^१ तत्सर्व्वप्रमादपदेन पितामह्याः परामर्शे विहस्य
व्यक्तनिगमनाविरहात् तन्मात्रे इत्यत्र मातामहादिना व्यवहित-
त्वात्पितामहस्य परामर्शाभावात् सर्व्वथाप्यसङ्गतमिति सारविद्भि-
र्विभाव्यम्, एतेन तैरन्यद्युक्तजालं कृतं तत् प्रतिकुष्माण्डायित-
मिति मन्तव्यम् ।

येनास्य पितरो याता येन याताः पितामहाः ।

तेन गच्छेत् सतां मार्गं तेन गच्छंस्तरिष्यति ॥

इति मनुवचनाच्च परम्पराप्राप्तो मातृतर्पणानन्तरं मातामह-
तर्पणसमाचारः सर्व्वथा न त्याज्यः, विष्णुपुराणवचनस्य स्मृत्य-
पेक्षया दुर्बलत्वमित्यपि केचित्, अत्र पितामहादिजीवने स्नानं
पितृनिधिं देवतात्वेनाभिधानात्

पिता यस्य तु वृत्तः स्याज्जीवेद्वाऽपि पितामहः ।

पितुः स्वनाम संकीर्त्यं कीर्त्तयेत् प्रपितामहमिति वचना-
दृष्टप्रपितामहादियोगेन चीनवतर्पयेत् । मातृजीवनेन पिता-
मह्यादितर्पणम् ।

न जीवन्तमतिदद्यादिति निषेधे जीवन्तमिति पुंस्त्वस्थीदृश्य-
विशेषणत्वेनाविवक्षितत्वात्, पितामहीजीवने मातृमातृतर्पणं,
पिता यस्य तु वृत्तः स्यादिति प्रतिप्रसवाभावेन न जीवन्तमति
दद्यादिति निषेधप्रवृत्तेः । मातामहे जीवति प्रमातामहादिपुत्र-
व-

(१) -पितामहमाता इति तन्मादपदेन पितामह्याः परामर्शे निगमना-
विरहात् ।

तत्रतर्पणं, यदि स्वाज्जीवत्पिढक एतानेवेतिवत् तर्पणनिषेधा-
भावात् ।

पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा अपीति नियमवचनात्,
बहूनां प्राप्ते तर्पणोत्पत्तिवाक्ये मातामहाश्च सततमिति माता-
महपदोपस्थापितमाहपितादिवर्गस्य बहुत्वप्राप्तेः ॥

सर्वत्र नमशब्दादियोगः, नमस्कारस्वधाश्वितानिति वचनात् ।
तत्र क्रमः,—

पितृमातृमातामहवर्गतर्पणानन्तरं विमातृपितृव्यज्येष्ठ-
भ्रात्रादिस्ववंशानां पत्नीनां पुत्राणां च एकैकाञ्जलितर्पणं तत्-
पुत्राभावेन कार्यम् ।

विष्णुस्मृतौ षादौ स्ववंशानां इति सामान्याकारेणोक्ते,
ज्येष्ठादिक्रमेण कार्यं, मातामहादीनां सख्यादीनां च तर्पणं
वैकल्पिकत्वात् क्रियेत चेत् ।

यथाश्वत्थं यथाप्रकाशमिति शङ्खोक्तेः ।

अद्यायां सखां नामस्मरणमनतिक्रम्य कार्यम् ।

तत्र यत् क्रमवाक्यानि पठन्ति तानि परस्परविरोधान्नादर-
णीयानि । सर्वतर्पणानन्तरं विष्णुपुराणे, इदं चापि अपेदम्बु
दद्याद्वा स्नेच्छया नृप, देवाः सुरास्तथा यज्ञा इत्यादि कथनात् ।
अन्ते तत्तर्पणं पिढधर्मेण, तद्वाक्यानि पठतौ लेख्यानि । अपे-
दम्बु दद्यादिति मन्त्रेण जलं दद्यादित्यर्थः । इदं सर्वं ज्ञानाङ्ग-
तर्पणेऽपि ।

तथाच विष्णुः,—

ततः सम्बन्धिवान्धवाः ततः सुहृदाः, एवं नित्यज्ञायी
भवतीति अत्यन्तरोक्तानां सर्वेषां तर्पणं ज्ञानाङ्गमित्युक्तं भवति ।

याज्ञवल्क्यः,—

वस्त्रनिष्पीडितं तोयं ज्ञातस्योच्छिष्टभागिनां ।

भागधेयं श्रुतिः प्राह तस्मान्निष्पीडयेत् स्थले ॥

अन्नप्रकरणात्तस्य अपसव्येन पीडनम् ।

तथा,—असंस्कृतप्रसीतानां इत्यादि ।

ज्ञानशास्त्राणां प्रदातव्या मृदस्तिस्त्रो विश्वये ॥

इति वचनाच्चय'शोधनपूर्वकं निष्पीडनम् ।

अत्र मन्त्रपद्धतौ लेख्यः । एतच्च प्रतिपत्तिकर्मापि स्विष्टकृदु-
यागवत् त्यागांशेनादृष्टार्थश्च ।

तेन आत्म्या ज्ञानवस्त्रस्य पूर्वं निष्पीडने नाशे वाऽकृत-
ज्ञानस्य वा तर्पणे जलान्तरेणासंस्कृतानुद्दिश्य जलं देयम् ।
ज्ञातस्येति वाक्येन प्रकरणं बाधित्वाऽस्य ज्ञानाङ्गत्वम् । तेन
तर्पणरहिते क्रियाङ्गज्ञानेऽपीदं प्रवर्तत इति केचित्तत्र, ज्ञान-
पदस्य प्रकृतमाध्याङ्गिकज्ञानपरत्वात् ।

अथ अपयज्ञविचारः, सावित्रीं प्रकृत्य ब्रह्माण्डे,—

अङ्गचतुर्थभागे तु मुख्या भवति मध्यमा ।

नित्यत्वादप्यकालेऽपि सानुष्ठेया स्वयत्नितः ॥

सा सावित्री, अतएवास्त्र नित्यत्वम् ।

यान्नवस्काः,—

पीडयित्वा ततः पञ्चाञ्जपं कुर्यात् सुविस्तरम् ।

विष्णुपुराणे,—

अजपौ पूयशोणितमिति यो नित्यजप उक्तस्तस्यायं काल-
विधिः ।

यान्नवस्काग्रीये तर्पणात् पूर्वमादावारभ्येत्यादिना ब्रह्मयज्ञ-
मुक्त्वा तर्पणान्ते पुनर्जपं कुर्यादिति विधानान्नास्य जपयज्ञस्य
ब्रह्मयज्ञत्वं, किं च मनुना स्नातकप्रकरणे ऋषियज्ञपदेन ब्रह्म-
यज्ञमुक्त्वा सन्ध्याजपादिकं च पृथक् तत्रैव कथितम् ।

शङ्कः,—

आद्यमर्धणात्परमन्तर्जलजपो न व्याहृतिभ्यः परं होमो न
सावित्र्याः परं जाप्ये इति जपसामान्यमुद्दिश्य गायत्रीजपं
विहितवान् ।

तस्मात् पुरुषार्थस्य जपस्यायं कालः

न चास्य जपयज्ञस्य ज्ञानाङ्गत्वं शङ्कनीयम् ।

तर्पणस्य ज्ञानवस्त्रजलप्रतिपत्त्यन्तत्वात्, अतएव ब्रह्मा-
विष्णादिपूजनं न ज्ञानाङ्गं न वा तर्पणाङ्गं, तीर्थविस्मर्जनं तु
ज्ञानाङ्गं, तदादायैव ज्ञानविधिरेव इति कात्यायनस्यापि
उपसंहारात् ।

नरसिंहपुराणे,—

ततोऽर्घं भानवे दद्यात्तिलपुष्पजलान्वितम् ।

उत्थाप्य मूर्ध्नि पर्यन्तं हंसः शुचिषदित्यपि ॥

हंसः शुचिषदिति भानवेऽर्घं दद्यादिति सम्बन्धः ।

प्रधानक्रियान्वयस्याभ्यन्तर्हितत्वात् ।

पान्ने,—

आचम्य विधिवत् मस्यगालिखेत्पद्मप्रतः ।

अक्षताभिः सुपुष्पाभिः सतिलारुणचन्दनैः ॥

अर्घ्यं दद्यात् प्रयत्नेन सूर्यनामानुकीर्त्तनैः ।

नमस्ते विष्णुरूपाय प्रभाकर नमोऽस्तुते । इत्यन्तो नम-
स्कारमन्त्रः पद्धतौ लेख्यः ।

एवं सूर्यं नमस्कृत्य त्रिः कृत्वा च प्रदक्षिणम् ।

द्विजं गां काञ्चनं सृष्ट्वा ततो विष्णुगृहं व्रजेत् ।

अक्षताभिरर्घ्यं दद्यादिति पूर्व्वेणान्वयः ।

सूर्यनामानुकीर्त्तनैः ।

एवं सूर्यं नमस्कृत्येति परेणान्वयः । तेनार्घ्यदानानन्तरं

नमस्ते विष्णुरूपायेत्यादिना सूर्यनमस्कारः ।

प्रदक्षिणत्रयं चार्घदानाङ्गम् ।

यान्नवस्कारः,—

निष्पीड्य ज्ञानवस्त्रं तु आचम्य प्रयतः शुचिः ।

देवानांमर्चनं कुर्याद्ब्रह्मादीनाममन्तरः ॥

ब्राह्मणैश्च वरौद्रेस्तु सावित्रेर्भैरववरुणैः ।
 तस्मिन्नेक्ष्यते स्तुतिर्देवान् समाहितः ॥
 ध्यात्वा प्रणवपूर्वं तु दैवतं तु समाहितः ।
 नमस्कारेण पुष्पाणि विन्यसेत्तु पृथक् पृथक् ॥
 आवाहनादिकं कर्म यत्तु नीत्तं मया त्विह ।
 तत्सर्वं प्रणवेनैव कर्त्तव्यं चक्रपाणिनः ।
 दद्यात् पुरुषसूक्तेन यः पुष्पाण्यप एव वा ॥
 अर्चितं स्याज्जगदिदं तेन सर्व्वचराचरम् ।
 विष्णुर्ब्रह्मा च रुद्रश्च विष्णुर्देवो दिवाकरः ॥
 तस्मात् पूज्यतमं नान्यमहं मन्ये जनार्दनात् ।
 सावित्र्या दद्याद्भूपादि यथाशक्ति समाहितः ॥
 एवं सम्यज्य देवेशं क्षणं ध्यात्वा निरञ्जनम् ।
 ततोऽवलोकयेदर्कं हंसः शुचिषदित्युच्यते ॥
 स याति ब्रह्मणः सद्म स्नात्वेतानया तु यः ।
 अदृश्यमस्येति मन्त्रैरुपस्थाय दिवाकरम् ॥
 सञ्चर्येति पाणिभ्यां तोयेन विमृजेन्मुखम् ।
 स्वयम्भुरित्युपस्थाय सूर्य्यस्येति प्रदक्षिणम् ॥
 आहृत्य तु नमस्कुर्याद्दिशो दिग्देवता अपि ।
 ब्रह्मणेऽग्नये पृथिव्यै 'ओषधीभ्यस्तथैव च ॥
 वाचे च' वाचस्तथेति विष्णवे महते तथा ।
 एतेभ्यो देवताभ्यश्च नमस्कारादि वै जलम् ॥

दत्त्वा नमस्तेत्कृमशस्वस्ते वै सर्वकर्मणाम् ।
 नमोऽङ्गोऽपां पतये वारुणाय नमो नमः ॥
 इत्युक्त्वा ऽपो नमस्कृत्यावनौ देवांश्च नामवत् ।
 इदमापः प्रवक्षत धाम्नो धाम्नस्तथैव च ॥
 विमोचनञ्च तीर्थस्य आप्यायस्तेति वै जपेत् ।
 देवगा तु विद इति कृत्वा जप्यनिवेदनम् ॥
 प्रक्षाल्य तीर्थदेशं तु गत्वा स्वं धर्ममाचरेत् ॥

ब्रह्मविष्णुमहेश्वरा एवैकेन तस्मिन्मन्त्रेण पूज्याः । सविता-
 मिन्द्रो वरुणश्चात्रिरेव च ।

उपादेयबहुत्वस्य निवक्षितत्वात् तस्मिन्नेब्रह्मादिदेवताप्रकाशन-
 सम्बन्धैः, ब्रह्मादीनां मूर्तिध्यानं कृत्वा तस्मिन्मन्त्रमुच्चार्य प्रणवेन
 नामान्युक्त्वा ॐ ब्रह्मणे नम इत्येवं पृथक् पृथक् पुष्पं विन्यसेत्,
 जले क्षिपेदिति पूजाप्रकारः पुष्पदानमात्रेणेत्यर्थः ।

विष्णुपूजायां विशेषः, प्रणवेनावहनादि पुरुषसूक्तेन समस्तेन
 पुष्पदानं, समस्तस्य करणत्वेन श्रुतेः, तेन तद्विरुद्धं विष्णुस्मृतिगतं
 प्रत्येकस्य पुष्पदानसाधनत्वमत्र न ग्राह्यं, उदकदानं पुष्पाभावे,
 गायत्र्या धूपायुद्वासनान्तं कर्म, निरञ्जनं निष्पञ्चब्रह्म,
 अत्र नियुक्तान् पुरुषान् ब्रह्मपुरुषे नारायणेनाभिष्टौ इति श्रुत्या
 मन्त्रगतपुरुषपदस्य नारायणपरत्वेन व्याख्यानात् मन्त्रलिङ्गस्यापि
 नारायणपरत्वात् विरुद्धस्मृतिगतपुरुषोत्तमनरसिंहविष्णुचक्रपाणि-
 पदानां पूजावाक्याश्रुतनामप्यनादरः ।

नरसिंहपुराणे,—

ध्येयः सदेति नारायणध्यानसुक्तं एवं नारायणाय पुष्पं ददा-
नीति प्रयोगः, अतएव प्राचीनपद्धतौ तथैव लिखनं, समाचारी-
ऽप्येवं, दिशः प्राच्यादिकाः, दिग्देवता इन्द्राद्याः, दिग्भ्यो नमः,
दिग्देवताभ्यो नम इति बहवः ।

अवनी भूमौ देवनमस्कारः, नामवत्, ऋग्वेदाय नम इत्येवं
क्रमेण, आप्यायस्व इति देवा गातुविद् इति निवेदनम् । अनेन
अपेन परमात्मा मे प्रीयतामित्येवं रूपेण ।

अथ मध्याह्नसन्ध्यापद्धतिः,—

तत्र प्रमाणं प्रातःसन्ध्यायां लिखितम् ।

तत्र विशेषः,—

गायत्र्या जलाञ्जलिप्रक्षेप एक एव ।

तत्र पुष्पमिश्रयणनियमः,—

जलाञ्जलिप्रक्षेपकाले सावित्रीध्यानम् ।

तदुपस्था,—

सावित्री वैष्णवी चतुर्भुजा शङ्खचक्रगदापद्मधारिणी युवतिः
शुक्लवर्णा शुक्लवस्त्रहयोपेता गरुडमारुह्य विष्णुलोकादागत्य सूर्य-
मण्डले प्रविष्टेति ध्यानं, तेजोऽसीत्यावाहनम् ।

अमन्त्रं प्रदक्षिणं कृत्वा उदयं उदित्यं चित्रं तच्चक्षुः हंसः
शुचिषदित्येतैरूपस्थानं कृत्वा गायत्र्या ऋथादिस्मरणम् ।

कराङ्गन्यासौ,—

सावित्र्यादिपूर्ववद्भजनं ध्येयः सदेति वा ध्यानं यथोक्तार्थ-
ध्याननियमेन तिर्यक्पाणिना शतमष्टोत्तरं अष्टादश वा गायत्री-

जपः कार्यः, ततो गायत्र्युपस्थानपूर्वकं पूर्ववद्गायत्री-
विसर्जनम् ।

अथोपस्थानादितर्पणपद्धतिः, जङ्घबाहोः सूर्याभिमुखस्य
उपस्थानं, असंसक्तपाणिंरित्यादि प्रातर्वत्, विभ्राडित्यनुवाकस्य,
स्वयम्भु ऋषिः, विभ्राड्ब्रह्मती छन्दः, उदुल्यं पावक, दैव्या
अध्वर्यू, गायत्र्यास्तिस्त्रः, तं प्रनया । जगती छन्दः, अयं वेनश्चित्रं
देवानां, आन इलाभिस्तिस्त्रस्त्रिष्टुभः, तरणिर्विश्वः पदद्विकश्च
हे गायत्रै' तत् सूर्यस्य तस्मिन् तस्य हे त्रिष्टुभौ, वरुणहान्,
वर्यश्रवसा आयन्त इवेति वृहत्त्यः ।

अद्या देवा आलक्षणेति हे त्रिष्टुभौ, अत्र तं प्रनया ।

अयं वेनश्चित्रं देवानामिति ऋक्त्रयं, प्रतीकोक्तम् पूर्वोक्तात्
स्मारितम् ।

लोकं शृणुता अस्मेन्द्रं विश्वा इतिवत्, एवं सप्तदशर्षी भवति,
प्रथमं विभ्राडित्यनुवाकः, विभ्राड्ब्रह्मत्पिवत् सोमं मध्यायुर्दध-
द्यङ्गपत्रा अविहृतं, वातयुतो यो अभिरक्षन्तु जना प्रजाः गुपी-
अपुरुषा विराजति ।

उदुल्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः, दृशे विश्वाय सूर्यं,
येनापावकचक्षुषा भुरग्यन्तं जना अनु ।

त्वं वरुणं पश्यसि ।

दैव्या अध्वर्यू अगतर्पणेन सूर्यत्वचा, मध्यायकं समं जाये, तं
प्रनया पूर्वथा विश्वथेमथा ज्येष्ठतात्रिं वर्हिषदण् स्वरिदं, प्रती-

(१) यद्वहिकश्चदेगायत्र्यै ।

(२) तत्सूर्यस्य तस्मिन् तस्य हे त्रिष्टुभौ ।

'चीनं वृजिनं दोहसे धुनि माशु' जयन्त मनुया सुवर्हसे, अयं वेन-
ओदयत् पृष्णिगर्भाज्योतिर्जरायूरजसोविमाने, इममगात् सङ्गमे
सूर्यस्य णिशुं न विश्रामतिभीरियन्ति ।

चिच्चं देवानां मुदकादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः ।

आप्राद्यावा पृथोवी अन्तरोक्षं सूर्य आत्मा जगतस्तस्युषश्च ॥

आन इलाभिर्विदधे सुशस्तिविश्वानरः सविता देव एतु ।

अपियथा युवानो मत्सथानो विश्वं जगदभिपित्वे मनीषा ।

यदद्यकश्च वृत्रहं मुदगा अभिसूर्यः, स्रव्यं तदिन्द्र ते वशे,
तरणिर्विश्वं दर्शतोऽज्योतिष्कृदसि सूर्य, विश्व मा भ्रामि रोचनं,
तत्सूर्यस्य देवत्वं तन्महत्वं मध्वा कर्त्तोर्विततत् सङ्गभार,
यदेतयुक्तहरितत् सधस्थादादात्रीवासस्तनुतेऽसि मस्रै । तन्मित्रस्य
वरुणस्याभिचक्षे सूर्यीरूपं कृणुदतद्गोरुपस्ये ।

अनन्त मन्ददृषदस्यपाजः' कृष्णमन्दहरितः सश्वरन्ति ।
वष्महां असि सूर्यबलादित्य मर्हासि, महस्तेसतो महिमागनिस्व-
तेऽर्हा देवमर्हासि । वटुर्यसहसा महात् असि सत्ता देवमर्हात्
असि, महादेवानामसूर्यः पुरोहितोविभुर्ज्योतिरदाभः ।

आयन्त इव सूर्यं विश्वेदिन्द्रस्य भक्षतः, वसूनि जाते जन-
मान ओजसा प्रतिभागं न दीधिम । अद्या देवा उदिता सूर्यस्य
निराहसः पिष्टतानि रजद्यात्, तन्नोमित्रोवरुणोमामहन्ता

(१) पाणिः ।

(२) सङ्गानाम-

(३) ज्योपात् १

मदितिः सिन्धुः पृथिवी उत्तमौः । आकाशेन रजसा वर्त्तमानां
निवेशयन्नमृतं मर्त्यञ्च हिरण्ययेन सविता रथेना देवो याति
भुवनानि पश्यन् ।

ॐ पुरुष सूक्तमन्त्रस्य, नारायणऋषिः, पञ्चदशाक्षीऽनुष्टुप्-
छन्दः । षोडशर्चात्रिष्टुप्छन्दः । जगद्बीजं पुरुषो देवता, पुरुष-
मेधे विनियोगः, पुरुषोऽहं नारायणो कामयतेत्यादि ब्राह्मणं ।

ॐ सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात् ।

स भूमिं सर्व्वतः स्पृष्ट्वात्यतिष्ठद्यशाङ्गुलम् ॥

पुरुष एवेदं सर्व्वं यद्भूतं यच्च भाव्यं, उतामृतत्वस्येशानो यदन्ने-
नातिरोहति, एतावानस्य महिमातो जायाँश्च पूरुषः ।

पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि ।

त्रिपादूर्ध्वं उदैत्पुरुषः पादोऽस्येहाभवत्पुनः ॥

ततो विश्वङ्क्रथ्यक्तामत्माशनानशने अभि, ततो विराल जायत,
विराजोऽधिपूरुषः ।

स जातोऽत्यरिच्यत पश्चात् भूमिमथोपुनः ।

तस्माद् यज्ञात्सर्व्वहुतः सम्भृतं पृषदान्यं पुशूँस्ताँश्चक्रौ वायव्या
नारण्यायाम्याचये, तस्माद् यज्ञात्सर्व्वहुत रुचः सामानि जज्ञिरे,
छन्दाँसि जज्ञिरे तस्माद् यजुस्तस्मादजायत । तन्मे मनः शिव-
सङ्कल्पमसु, येनेदं भूतं भवनं भविष्यत् परिगृहीतममृतेन सर्व्वं,
येन यज्ञस्तायते सप्तहीता तन्मे मनः शिवसङ्कल्पमसु, यस्मिन्नृचः
सामयजुँषि यस्मिन् प्रतिष्ठिता रथनाभाविवाराः । यस्मिँश्चितं
सर्व्वमोतं प्रजानां तन्मे मनः शिवसङ्कल्पमसु । सुसारथिरस्वा

निवचन्नुच्चाद्रेनीयते भिषुभिर्वाजिन इव, हृत्प्रतिष्ठं यदजरं
जविष्ठं तस्मै मनः शिवसङ्कल्पमस्तु ।

मण्डलब्राह्मणं,—

विनियोज्यत्वेन मन्त्रकार्यं करणान्मन्त्रलाभेन ऋष्यादिस्मरणं,
प्रजापति ऋषिः, यजुः सूर्योदेवता सूर्यो पस्थाने विनियोगः, यदेत-
न्मण्डलं तपति तन्महदुक्तं अरुचः सरुचं लोकोथ यदेतदतिदीप्यते
तन्महाव्रतं तानि सामानि सप्तानां लोकोथ य एष एतदस्मिन्
मण्डले पुरुषः सोऽग्निस्तानि यजूंषि स यजुषां लोकः सैषा
त्रय्येव लोकविद्या तपतीति वाग्वै ते पश्यन्ती वदति । य एष-
एव मृत्युर्यः, एष तस्मिन् मण्डले पुरुषैषममृतं यददर्चिर्दीप्यते
तस्मान् मृत्युर्निम्नियते मृते ह्यस्तस्मादून दृश्यते विवस्ते सर्व्वतो-
द्देनेन परिहृत्तो मृत्यो पुसा विवस्वतीत्येतस्मिन्विमण्डल एतस्य
पुरुषात्मेति तदेष श्लोको भवति, तयोर्वा एतयोरुभयो रेतस्य
चाग्नि एतस्य च पुरुषस्यैतन्मण्डलं प्रतिष्ठा तस्मान्महदुक्तं
परस्मै न श् सन्नेदेतां प्रतिष्ठां चित्रदा इत्येतां हस प्रतिष्ठां
अप्तेयो मन्महदुक्तं परस्मै श् सति तस्मादुक्तं भूयिष्ठं परि-
चक्षते प्रतिष्ठा च्छिन्नो हि भवतीत्यधीदेवतम् ।

अथा यन्न यदेतन्मण्डलं यदेतन्मण्डलं यतस्मादश्वा अजायन्त
एके चीभयादतः ।

गावो ह जग्निरि तस्मात्तस्माज्जाता अजावयः ।

तं यन्नं वर्हिषि प्रोक्षन् पुरुषं जातमग्रतः ॥

तेन देवा अजायन्त साध्या ऋषयश्च ये ।

यत्पुरुषं व्यदधुः कतिधा व्यकल्पयन्, सुखं किमस्यासि किं वाङ्म
किमूरु पादा उच्येते । ब्राह्मणोऽस्य सुखमासीद्वाङ्म राजन्यः
कतः, उरू तदस्य यद्वैश्यः पद्भ्यां शूद्रो अजायत ।

चन्द्रमा मनसो जातश्चक्षुः सूर्यो अजायत ।

ओजाद्वायुश्च प्राणश्च सुखादग्निरजायत ॥

नाभ्या आसीदन्तरीक्षं शीर्ष्णो द्यौः समवर्त्तत ।

पद्भ्यां भूमिर्दिशः ओत्रात्तथालोकान् अकल्पयन्, यत्पुरुषेण
हविषा देवा यज्ञं मतन्वत ।

वसन्तोऽस्यासीदाज्यं ग्रीष्म इध्मः शरद्विः ।

सप्तास्यासन् परिधयस्त्रिः सप्त समिधकृता ॥

देवाय यज्ञं तन्वाना अवघ्नन् पुरुषं पशुम् ।

यज्ञेन यज्ञमजयन्त देवास्तानि धर्माणि प्रथमान्यासन् तेहनाकं
महिमानः सचन्त यत्र पूर्वं साध्याः सन्ति देवाः ।

यज्जाग्रत इत्यस्य षट्कस्य, प्रजापतिकृषिः, त्रिष्टुप्छन्दः,
मनोदेवता सूर्योपस्थाने विनियोगः, ॐ यज्जाग्रतो दूरमुदैति
दैवं तदुमुत्तस्य तथैवेति, दूरं गमं ज्योतिषां ज्योतिरेकं तन्मे मनः
शिवसंकल्पमसु ।

येन कर्माख्यपसो मनीषिणो यज्ञे कृण्वन्त वितथेषु धीराः ।

यत्पूर्वं यच्चमन्तः प्रजानां तन्मेमनः शिवसंकल्पमसु ।

यत्प्रज्ञानं मूढचेतो धृतिश्च ज्योतिरन्तरमृत्यु प्रजासु ।

यस्माकृते किञ्चन कर्म कुरुते तन्मे मनः शिवसंकल्पमसु ।

न पत्ययः सक्तोथ यदेत ईदं तत्पुष्करपर्णमापोह्येतामापः
पुष्करपर्णमथ 'स एष तस्मिन् मण्डले पुरुषोऽयमेव 'सत्योऽयः
हिरण्यः पुरुषः, तदेवैतन्नयः सः 'स्मृत्येहोपि भेतद् यज्ञ-
स्यैवानुसः स्थाभूँसुपक्रामति तदेतमथ्येति तस्मादग्निनाद्रियेत
परिहृतममृतक्षेत्रे 'तदा भवति त्वु एवाधि यज्ञं, अथाध्यात्मं
यदेतन्मण्डलं तपति यश्चैषरुक्म ईदं तत्शुक्लमं क्षन्त्रथ यदेत-
दक्षिर्दीप्यते यच्चैतत् पुष्करपर्णमिदं तत्क्षणमक्षन्त्रथ यएष
एतस्मिन्मण्डले पुरुषो यश्चैष हिरण्यः पुरुषोऽयमेव स योऽयं
दक्षिणे यत्पुरुषः । य एष एव लोकं 'प्रणितामेष, 'सर्वोऽग्निरभि-
संपद्यते, तस्यैतन्मिथुनं योऽयः सव्येयन्पुरुषोऽमूलत्वे तदात्मनो
यन्मिथुनं यदा वै सहमिथुने नाथसर्वोऽस्तत्सतायैतद्वत्ते द्वे भवतो-
हन्तः हि मिथुनं प्रजननं तस्माद्देवचर्योक्तं गृणे उपधीयते
तस्मादुद्गाभ्यां चितिं प्रणयन्ति, स एष एवेन्द्रो योऽयं दक्षिणेयन्
पुरुषोथोऽयमन्त्राणी ताभ्यां देवा एतां विधृतिमकविन्नासिकां
तस्माज्जायाया अन्तेनास्त्रियाद्वीर्यवान् वास्माज्जायते वीर्यवन्त-
सुहसा जनयन्ति यस्या अन्तेनाश्नाति ।

तदेत देवव्रतः राजन्य ववी मनुष्याणा मनुत्तमां गोपयन्ति
तस्मादुतेषु वीर्यवान् जायते मृतवाकावयसाः साक्षिप्रस्थेनं न

(१) यएष एतस्मिन् ।

(२) सयोऽयः-

(३) स्मृत्येहोपधत्ते तदात्मनो-

(४) ह्येहो भवति-

(५) गृ-

(६) सुव्योऽ-

(७) द्वे द्वे लोकं-

(८) वन्त वो-

जनयति तौ हृदयस्याकाशं 'प्रत्यवेत्य मिथुनीभवतस्त्री यदा' मिथुनस्यान्तं गच्छतोऽथ हैतत् पुरुषः स्वपिति तदर्था है वेद्यं मानुषस्य मिथुनस्यान्तं गत्वा समिति भव इति देवः स्नेतस्मिथुनं परमोक्षेष आनन्द तस्मादेवं वित्स्वपां लोकाः है ते एव तदेव ते मिथुने प्रियेण धाम्ना सम्बर्द्धयति तस्मादुह स्वपन्तं धूरेण वन-वोधयेन्नेतदेते देवते मिथुनीभवन्त्यो द्दिनसानोति तस्मादुहैतत् सुष्टगुणस्नेषाणमिव सुखं भवत्येते एव तदेव ते रेतः सिञ्चन्तः तस्माद्रेतः स इदं सर्व एव सम्भवति यदिदं किं च, स एष एव मृत्युर्य एष तस्मिन्मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिण्येनपुरुषः तस्य स्नेतस्य हृदये पादावतिष्ठतौ तौ हैतदाच्छिन्नो क्रामति यस्मिन् क्रामत्यथ हैतत् पुरुषो म्रियते तस्मादुहैतमेतमाहुराच्छेदितस्येते षड् एव प्राण एषहीमाः सर्वाः प्रजाः प्रणयति तस्यैते प्राणाः स्वासयदास्वपित्यथैनमेते प्राणाः स्वा अपि यन्ति तस्मात् स्वापीयस्वाप्ययोहः सर्वतः स्वप्ननुत्या चक्षते परोपरोक्षका माहिदेवाः ।

स एतैः सुप्तो न कस्यानवेदमनसा सङ्कल्पयति न वाचात्मस्य रसं विजानाति न घ्राणेन गन्धं विजानाति न चक्षुषा पश्यन्ति न श्रोत्रेण शृणोत्येवः स्नेते तदापिता भवन्ति स एष एकः सन्त्रजा-सु बहुधा व्याविष्टः तस्मादेकासति लोकं पृथ्वाति सर्वमग्निमनु-विभत्यथ यदेक एव तस्मादेका, तदाहुरेको मृत्युविभना इत्येकश्च वद्वसेति अत्रूयादयेहासावमूत्र तेनैकोथ यदिह प्रजासु बहुधा व्यादिष्टस्तेनो रहवः, तदा दुरन्तिके मृत्युदुरात्यन्तिकः दूर चेति

'ह्यब्रूयाद्यदहाय मिहाध्वासं तेनान्तिकेय यदस्य 'वमुत्त तेनोदूरे,
तदेष श्लोको भवति अन्ये भात्ययश्चितो रसानां साक्षरेभ्य इति
यदेतन्मण्डलं तपति तदन्नमथना एष एतन्मण्डले गुरु असोभासं
एतस्मिन्ननेपश्चितो भातीत्यधिदेवत, अथाध्यात्ममिदमेव शरीरमन्न-
मथयो यां दक्षिणे, यन्पुरुषस्येता स एतस्मिन्ननेपश्चितो भाति,
तमेतमग्निरित्यध्वर्यव उपासते यजुरित्येषहीह्यं सर्वं युनक्ति
सामेति छन्दोगा एतस्मिन्वीदं सर्वं समानमुकथमिति वक्ष्य-
एषहीदं सर्वमुत्पापयति यान्तरिति यन्तविद एतेन हीदं, सर्वं
क्षतं विषमिति सर्पा सर्पा इति सर्पविद उर्जति 'देवायिरिति
'मनुष्यमायेत्यसुराः स्वधेति पितरो देवजंन इति देवजनपदीरूप-
मिति गन्धर्वागन्ध इत्यप्सरसस्तं यथायथोपासते तद्देवो 'भवति
'तद्देवत्वावतितस्मादेनमेन' एवंविक्त्ववेरेवैतेरुपासीत सर्वं ह्येत-
न्नवति सर्वं ह्येनमेतद्देवत्वावति ।

स एष तैष्टिकोऽग्निरुचो वाययुरेकास्यस्यैकातव्यं कांशगर्गेपद-
धातिरुक्ता एव तस्या आयतनमथ यां यजुषा पुरुष एव तस्या
आयतनमथयां साम्ना पुष्करपर्णमेव तस्या आयतनमेवं तैष्टिकः
ते एवैते उभे एष च रुक्ता एतच्च पुष्करपर्णमेतं पुरुषमपीत उभे
ह्यन्ना 'सेनावरपीत एवत स्मृकेष्टकं स एष एव सत्युर्य एष

(१) वसुत ।

(२) देवारयिति ।

(३) मनुष्याः ।

(४) तत्तद्देवभवति ।

(५) तद्देवत्वावति ।

(६) तस्मादेनमेवं वित् ।

(७) ह्यन्नासेनावरपीत ।

तस्मिन्मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणे यन्पुरुषः स एष एवं विदि
 आत्मा भवति स यदैवं विदस्मात्लोका रौत्वथैतमे अत्मानमभि-
 संसवन्ति सोऽमृतो भवति मृत्युर्हिस्थात्मा भवति इतिमण्डल-
 ब्राह्मणं, दिवाकीर्णैः, शतरुद्रीयः शतैरिति लक्ष्मीधरः, नमस्त-
 इति तिसृणां प्रजापति ऋषिः, गायत्रीछन्दः, द्वयोरनुष्टुप्छन्दः,
 रुद्रो देवता, सूर्योपस्थाने विनियोगः ।

नमस्ते रुद्रमन्त्रव उतोत इषवे नमः, बाहुभ्यामुतते नमः,
 या ते रुद्र शिवातनूरघोरा पापकाशिनौ, तथा नस्तन्वशन्त मया
 गिरिशन्ताभिचाकसिह्री, यामिषुं गिरिशन्तहस्ते विभर्थ्यऽस्तवे,
 शिवां गिरित्वातं कुरु मां हिंसोः पुरुषं जगत् ।

सौराः,—

परमेश्विप्रजापति ऋषिः, द्वयोरनुष्टुप्छन्दोऽथ विराट्
 आदित्यो देवता, सूर्योपस्थाने विनियोगः, कदाचनस्तरोरसि-
 नेन्द्रसश्च सिदाशुषे, उपौपेनु मघवन् भूयइन्नुतेदानं देवस्य पृच्छते
 आदित्येभ्यस्त्वा ।

कदाचन प्रयच्छस्युमे निभासि जन्मनी, हरीयादित्यसवनन्त्र-
 'इन्द्रियमात्रस्थाममृतं दिव्या आदित्येभ्यस्त्वा ।

यज्ञोदेवानां प्रत्येति सुम्नामादित्यभवता सृगयन्तः, आवो-
 र्वाचि सुमतीववृत्त्या दꣳ होशिद्रावरिवोविभरासदादित्येभ्यस्त्वा,
 अघमर्षणसूक्तेनोपस्थानम् ।

* गृह्योपनिषत्,—

पूर्णमिदं पूर्णापूर्णमुच्यते ।

पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ।

ॐ खं ब्रह्मखं पुराणं वायुरमितिहस्मांहः कौरव्यायणीपुत्री
वेदोऽयं ब्राह्मणा विदुर्वेदैनेन यद्वेदितव्यम् ।

असम्भवे मण्डलब्राह्मणान्तं, असक्तो विभ्राडित्यनुवाक-
मात्रेण वोपस्थानं, 'तत्र प्रदक्षिणमावृत्य नमस्कृत्योपवेशनं आसन-
स्थेषु प्रागग्रेषु, दर्भेषु; प्राङ्मुखत्वेन सव्यतयोपवीत परामर्शः, हस्त-
योस्तोयेन वर्षणं, त्रिराचमनं अङ्गुष्ठमूलेन ओष्ठयोर्मार्जनं, ओष्ठ-
योरेवाङ्गुल्यग्रेः सक्तदुपस्पर्शनं, उदकेन वामपाणिना प्रोक्षणं, पाद-
योश्च प्रोक्षणं, शिरश्चक्षुर्द्वयनासिकाद्वयश्चोत्रद्वयानां हस्तेन स्पर्शनं,
पवित्रलक्षणोपेतकुशत्रयेण इन्द्रियस्पर्शनं, तदेव पावनं, पञ्चदश-
मात्राभिः प्रणवेन प्राणायामत्रयं, दक्षिणजानूपरि पवित्रोपग्रह-
व्यतिरिक्तपटित्वलक्षणोपेतकुशत्रययुक्ताञ्जलिधारणं, प्रणवमुच्चार्य-
व्याहृतित्रयोच्चारणम् ।

गायत्र्याः पादानां व्यस्तानां उच्चारणं, पुनः गायत्र्याः पाद-
द्वयरूपमर्द्धर्चमुच्चार्य तृतीयपादोच्चारणम् ।

ततः आद्यावारभ्य मन्त्रसंहितायाः प्रथमम् ।

अध्यायाध्यायक्रमेण । अनुवाकानुवाकक्रमेण वा । प्रति-

दिनं यावत्समाप्ति पाठः । मन्त्रसमाप्तौ ब्राह्मणसंहितायां
अध्यायाध्यायक्रमेण ब्राह्मणक्रमौ यावत्समाप्ति पाठः ।

अशक्तौ कर्णिकाक्रमेण वा, एवमेकां शाखां समाप्य यस्या-
नेकवेदाध्ययनं तस्यां परस्व वेदस्यैवमेव क्रमेण समापनम् ।
पश्चादाथर्वपुराणेतिहासाङ्गानां यथाक्रमेण समापनम् । एवं
यावद्भिर्दिनैरेतेषां समाप्तिः पुनरादावारभ्य वेदमित्येवं क्रमेण
यावज्जीवमभ्यासः । अशक्तौ गायत्रीमात्रं, प्रणवमात्रं वा, फल-
विशेषार्थिनः पुरुषसूक्तस्य जपनियमः । भूः, भुवः, स्वः, सत्यं,
तपः, श्रद्धायां, शुद्धीमीत्येतावन्मात्रं वा, अशक्तौ सर्ववेदफलार्थिनः,
सींकारचतुरावृत्तिगायत्रीजपः, त्र्यम्बकजातवेदा गायत्रीरूपशता-
क्षरा जपो वा काम्यः, एवं ब्रह्मयज्ञं कृत्वा अन्ते भुतप्रणवोच्चारणं,
ॐ नमो ब्रह्मणे, नमस्वर्गनये, नमः पृथिव्यै, नमो ओषधीभ्यो,
नमो वाचे, नमो वाचस्पतये, नमो विष्णवे वृद्धते कर्मोमौति
त्रिजपः, इति तैत्तिरीयश्रुत्यनुसारेण ब्रह्मयज्ञविधिः । अस्य
प्रत्यक्षश्रुतिगतप्रकारान्तरं न गृह्यते स्मृत्युक्तत्वात् ।

अथ तर्पणविधिः ।

प्रागग्रकुशत्रयास्तरणं, विश्वेदेवा स इत्यस्य मन्त्रस्य, 'वृच्छ-
मह ऋषिः, गायत्रीछन्दः, विश्वेदेवा देवताः, ब्रह्मादीनामावाहने
विनियोगः। विश्वेदेवा स आगतं शृणुतांम इमं हवं, एवं
वर्हिर्निषीदत, इत्यक्षतपुष्पाभ्यां ब्रह्मादयो विश्वेदेवा अत्रागच्छते—
त्यावाहनं, अक्षतानि वीकीर्यं, विश्वेदेवाः शृणुतेमं इत्यस्य मन्त्रस्य
सुहोत्र ऋषिः, त्रिष्टुप्छन्दः, विश्वेदेवा देवताः, जपे विनियोगः,
विश्वेदेवाः शृणुतेमं हवं मे ये अन्तरीक्षे च उपव्यविष्ट, येऽग्नि-
जिह्वा उतवायजत्रा आसव्यास्मिन् वर्हिषिमादयध्वं इति जपः ।

दक्षिणजानुपातनं, उदङ्मुखत्वं, ऋजुकुशत्रयस्य दक्षिणहस्तेन
तर्पणार्थं ग्रहणं, वामहस्तेन दक्षिणहस्तस्पर्शनं, ॐ ब्रह्मा हृष्यतां,
इति अङ्गुष्ठमूलरूपब्रह्मतीर्थेन अक्षतयुक्तजलेर्यवाभिर्वा प्रादेश-
मात्रमुद्धृत्य जले जलप्रक्षेपेण सकृद्ब्रह्मतर्पणं, इदं ब्रह्मणे मनसा
त्यागं कुर्यात्, एवं सर्वत्र, एवं ॐ विष्णुस्तृप्यतां, इत्यङ्गुल्यग्र-
रूपेण देवतीर्थेन सकृत्सर्पयेत् ।

रुद्रस्तृप्यतां इति पूर्ववत्, ॐ प्रजापतिस्तृप्यतां इति
कनिष्ठामूलरूपेण प्रजापतितीर्थेन सकृत् ।

इतः प्रभृति देवतर्पणं देवतीर्थेन सकृत् कार्यं, देवास्तृप्यन्तां
छन्दांसि हृष्यन्तां, वेदास्तृप्यन्तां, ऋषयस्तृप्यन्तां, सनातनास्तृप्यन्तां,
पुराणाचार्यास्तृप्यन्तां, गन्धर्वाचार्यास्तृप्यन्तां, इतराचार्या-

स्तृप्यन्तां, सम्बत्सरः सावयवस्तृप्यतां, देव्य स्तृप्यन्तां, अप्सरस-
स्तृप्यन्तां, देवानुगास्तृप्यन्तां, नागास्तृप्यन्तां, ॐ सागरास्तृप्यन्तां,
ॐ पर्वतास्तृप्यन्तां, ॐ मनुष्यास्तृप्यन्तां, यक्षास्तृप्यन्तां, रक्षांसि-
हृप्यन्तां, ॐ सुपर्णास्तृप्यन्तां, भूतानि हृप्यन्तां, पशूवस्तृप्यन्तां,
वनस्पतयस्तृप्यन्तां, ॐ ओषधयस्तृप्यन्तां, ॐ भूतग्रामचतुर्विध-
स्तृप्यतां,

स्थलस्य समीपे चेज्जले जलप्रक्षेपः, स्थले चेदुद्धृतोदकेन
'चावाहनस्थानकुशेषु ताम्रादिपात्रादिस्थेषु जले स्थलेऽपि वा ।

ततो यज्ञसूत्रोत्तरीये कण्ठावसक्ते कृत्वा देवावाहनं कुशत्रय-
मुत्तरायं कृत्वा दक्षहस्तस्थितकुशत्रयमध्यस्य तोयाभिमुखं धृत्वा
उदङ्मुखः सनकाद्याः सप्त मनुष्या अत्रागच्छत इति आवाह्य
सव्यान्वारब्धे दक्षहस्तेन प्राजापत्यतीर्थेन सनकादीनां प्रत्येकं
वारह्वयं तर्पणं, ॐ सनकस्तृप्यतां, ॐ सनन्दस्तृप्यतां, ॐ
सनातनस्तृप्यतां, ॐ कपिलस्तृप्यतां, ॐ आसुरिस्तृप्यतां, ॐ
वोदुस्तृप्यतां, ॐ पञ्चशिखस्तृप्यताम् ।

अत्र सर्व्वत्रापि मानस स्थागः, ततो यज्ञोपवीतोत्तरीये
अपसव्ये कृत्वा दक्षिणाभिमुखः सव्यं जानु भूमौ निपात्य तत्र
देवावाहनं कुशत्रयं दक्षिणायं कृत्वा तिलपुष्पमादद्यात् ।

ॐ उग्रन्त इत्यस्य मन्त्रस्य, शङ्ख ऋषिः, त्रिष्टुप् छन्दः, पितरो
देवता, आवाहने विनियोगः । ॐ उग्रन्तस्त्वा निधीमह्युग्रन्तः-

(१) स्थलस्य स्थलसमीपे चेज्जले चेदुद्धृतोदकेन स्थले सम्भवे चावाहन-
स्थानकुशेषु ताम्रादिपात्रादिस्थेषु जले स्थलेऽपि वा ।

‘समिधीमहि । उशनुशत आवह पितृन् हविषेऽत्तवे इति पठित्वा कथ्यवालनलादयो दिव्यपितरोऽत्रागच्छत ।

वसवो रुद्रा आदित्या आचार्या अत्रागच्छत, अमुकसगोत्रा-
अस्मत्पितृपितामंहप्रपितामहा अमुकामुंकामुकशर्माण अत्रा-
गच्छत, अमुकसगोत्रा अस्मन्मातृपितामहीप्रपितामहः अमुका-
मुकामुका देव्यः अत्रागच्छत, अमुकसगोत्रा अस्मन्मातामह-
प्रमातामह-वृहप्रमातामहा अमुकामुकामुकशर्माणः अत्रागच्छत
इति आवाहयेत्, असामर्थ्यं सामान्यतः पितरो अत्रागच्छत-
इति आवाहयेत्, जीवत्पितृको वस्त्रादिवृहप्रमातामहान्तानामा-
वाहनं न कुर्यात्, केवलं मातरि सृतायां मातृपितामहीप्रपिता-
मह्य अत्रागच्छत इति वर्हिषदः पितर इत्यनन्तरं आवाहयेत्
तिलविकिरणं, आयातुन इत्यस्य मन्त्रस्य, शङ्ख ऋषिः, त्रिष्टुप्-
छन्दः, पितरो देवता जपे विनियोगः ।

आयन्तनः पितरः सोम्यासोऽग्निश्चान्तापथिभिर्देवयानैः
अस्मिन् यज्ञे स्वधयामदन्तोऽधिह्रवन्तु तेवन्वस्मान् ।

इति जपः, रजतादिताम्रादिपात्राभावे रजतादिकीलकयुते-
नाञ्जलिना वा, केवलाञ्जलिना वा तर्पणं, तर्पणसाधनदत्तहस्त-
स्थितकुशत्रयस्य द्विगुणीकृत्य कुशद्विदलेन मोटककरणम् ।

कुशमूलाग्रयोर्जले प्रवेशाय सव्यहस्ते कुशमध्यधारणम् ।

पितृतीर्थेन पात्रे जलपूरणं, दक्षिणहस्तेन अङ्गुष्ठतर्जनीरूप-
मुद्रां परिहृत्य पात्रस्थलेषु तिलप्रक्षेपः ।

शुद्धाञ्जलिना ग्रहणे पूर्वमेव दक्षिणहस्तेन तिलानादाय वामहस्ते कृत्वा जलपूरणं, उद्धृतोदकेन पक्षे भूमिजलपूर्ण-पात्रे तिलान् प्रक्षिप्य तत्पात्रात्पात्रेण सतिलजलग्रहणं जीवत्पितृ-कस्य तिलतर्पणाभावः, कथ्यबालनलादीनां प्रत्येकं, वारत्रयं तर्पणं, ॐ कथ्यबालनलस्तृप्यतां, इति गोशृङ्गमात्रमुद्धृत्य पितृ-तीर्थेन जलं क्षिपेत् । त्वागो मानसः ।

ॐ सोमस्तृप्यतां, ॐ यमस्तृप्यतां, ॐ अर्यमा तृप्यतां, ॐ अग्निश्वात्ताः पितरस्तृप्यन्तां, ॐ सोमपाः पितरस्तृप्यन्तां, ॐ बर्हिषदः पितरस्तृप्यन्तां, एतावज्जीवत्पितृकः कुर्यात् ।

पितरि जीवति मातरि मृतायां मातृपितामहीनां तर्पणमत्रैव, प्रपितामही ततः प्रमीतपितृकस्याधिकं, ॐ वसव-स्तृप्यन्तामिदं जलं तेभ्यः स्वधानमः, इति पितृतीर्थेन गोशृङ्ग-मात्रमुद्धृत्य वारत्रयम् ।

इतःप्रभृति सर्वेषां प्रत्येकं वारत्रयं तर्पणं, ॐ बुद्धास्तृप्यन्ता-मिदं जलं तेभ्यः स्वधा नमः, ॐ आदित्यास्तृप्यन्तां इदं जलं तेभ्यः स्वधा नमः, ॐ आचार्यास्तृप्यन्तां इदं जलं तेभ्यः स्वधा नमः ।

अत्र मन्त्रादौ प्रणवोच्चारणं, नामविशेषणगोत्रादौ च ।

अथ पित्रादितर्पणं, उदीरतामित्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति-ऋषिः त्रिष्टुप्छन्दः, पितरो देवताः, पितृतर्पणे विनियोगः, ॐ उदीरतामवर उत्परा स उन्नध्यमाः पितरः सोम्यासः ।

असुं य ईयुरवकारतन्नास्तेनोऽवन्तु पितरो हवेषु इति पठित्वा

अमुकसगोत्रोऽस्मत्पिता अमुकदेवशर्मा दृष्यतामिदं जलं तस्मै
स्वधा नमः, इति प्रथमाञ्जलिं दद्यात् ।

अङ्गिरस इत्यस्य मन्त्रस्य, अङ्गिरा ऋषिः, त्रिष्टुप्छन्दः,
पितरो देवताः, पित्रृतर्पणे विनियोगः, अङ्गिरसोनः पितरो-
ऽनवग्वा अथर्वाणो भृगवः सोम्यासः, तेषां वयं सुमतीयज्ञियाना-
मपि भद्रे सौमनसे स्थायः, अमुकसगोत्रोऽस्मत्पिता अमुकदेवशर्मा
दृष्यतामिदं जलं तस्मै स्वधा नमः, इति द्वितीयाञ्जलिं दद्यात् ।
आयान्तुन इत्यस्य मन्त्रस्य, शङ्ख ऋषिः, त्रिष्टुप्छन्दः पितरो
देवताः पित्रृतर्पणे विनियोगः, ॐ मधुवाता ऋतायते मधुचरन्तु
साधवः, मग्ध्वीर्नः सन्तोषधीः ।

आयान्तुन इति अस्मानित्यन्तं पठित्वा अमुकसगोत्रोऽस्मत्
पिता अमुकदेवशर्मा दृष्यतामिदं जलं तस्मै स्वधानमः, इति
तृतीयाञ्जलिं दद्यात्, प्रत्यञ्जलि मानसस्व्यागः ।

जर्जमित्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, यजुःपितरोदेवताः,
पितामहृतर्पणे विनियोगः, ॐ जर्जबहन्तीरमृतं घृतं पयःकीलालं
परिस्तुतं, स्वधास्यतर्पयतमे पितृन्, ॐ अमुकसगोत्रोऽस्मत्पिता-
महोऽमुकदेवशर्मा दृष्यतामिदं जलं तस्मै स्वधानमः, इतिप्रथमा-
ञ्जलिदानं, त्यागः सर्वत्र मानसः ।

ॐ पित्रभ्य इत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, यजुः पितरो-
देवताः पितामहृतर्पणे विनियोगः, ॐ पित्रभ्यः स्वधायिभ्यः स्वधा-
नेमः, पितामहेभ्यः स्वधायिभ्यः स्वधानमः, प्रपितामहेभ्यः
स्वाधायिभ्यः स्वधानमः, अक्षन् पितरोऽमीमदन्त पितरोऽति-

दृश्यन्तु पितरोपितरः शुक्लध्वं, अमुकसगोत्रोऽस्मत्पितामहो-
ऽमुकदेवशर्मा दृष्यतामिदं जलं तस्मै स्वधानमः, इति द्वितीया-
ञ्जलिदानम् ।

येचेह इत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, त्रिष्टुप् छन्दः, पितरो
देवताः पितामहतर्पणे विनियोगः, ॐ येचेह पितरो येचनेह
यांश्च विद्मया॑ । उच न प्रविद्म, त्वं वेत्य यति ते जातवेदः
स्वधाभिः यज्ञं सुकृतं जुषस्व, ॐ अमुकसगोत्रोऽस्मत्पितामहो
ऽमुकदेवशर्मा दृष्यतामिदं जलं तस्मै स्वधानमः, इति तृतीया-
ञ्जलिदानम् ।

ॐ मधुवाता इत्यस्य मन्त्रस्य, गौतम ऋषिः, मायत्री छन्दः
विश्वेदेवा देवताः, प्रपितामहतर्पणे विनियोगः ।

ॐ मधुवाता ऋताय ते मधु चरन्ति साधवः, माध्वीर्नः
सन्तोषधीः, अमुकसगोत्रोऽस्मत्पितामहोऽमुकदेवशर्मा दृष्यता-
मिदं जलं तस्मै स्वधानमः, इति प्रथमाञ्जलिदानम् ।

मधुनक्तमित्यस्य मन्त्रस्य, गौतम ऋषिः, गायत्री छन्दः, विश्वे-
देवा देवताः प्रपितामहतर्पणे विनियोगः, ॐ मधुनक्तमुतोषसो-
मधुमत्पार्थिवं रजः, मधुयौरसुनः पिता, अमुकसगोत्रोऽस्मत्-
प्रपितामहोऽमुकदेवशर्मा दृष्यतामिदं जलं तस्मै स्वधानमः, इति
द्वितीयाञ्जलिदानम् ।

ॐ मधुमां न इत्यस्य मन्त्रस्य, गौतम ऋषिः, गायत्री छन्दः,
विश्वेदेवा देवताः, प्रपितामहतर्पणे विनियोगः ।

ॐ मधुमाक्षो वनस्पतिर्मधुमां असु सूर्यः, माध्वीर्गवो
भवन्तु नः, असुकसगोत्राऽस्मत्पितामहो असुकदेवशर्मा तृप्यता-
मिदं जलं तस्मै स्वधानमः, इति तृतीयाञ्जलिदानम् ।

असुकसगोत्राऽस्मत्पितामहप्रपितामहा असुकासुकासुक-
देवशर्माणस्तृप्यध्वमिदं जलं युष्मभ्यं स्वधानमः, इति मन्त्रं
प्रत्यञ्जलि पठित्वा अञ्जलित्रयदानं, पितामहे जीवति प्रपिता-
महे पितामहसम्बन्धिमन्त्राः ।

एवमन्यदूहं,—

ॐ नमोव इत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, यजुः, पितरो-
देवताः जपे. विनियोगः, ॐ नमोवः पितरो 'शुष्मायनमो वः
पितरस्तपसे नमोवः पितरो यज्जीवं तस्मै नमोवः पितरो रसाय,
नमो वः पितरो घोराय मन्यवे स्वधायै वः पितरो नमः, इति
कृताञ्जलिर्जपेत्, पुनः षट्कृत्वो नमस्कुर्यात् ।

अथ मातृतर्पणं,—

असुकसगोत्राऽस्मत्पितामहाऽसुकादेवी तृप्यतामिदं जलं तस्यै
स्वधानमः, इति प्रत्यञ्जलि पठित्वा अञ्जलित्रयं दद्यात्, एवं
असुकसगोत्राऽस्मत्पितामही तृप्यतामिदं जलं तस्यै स्वधानमः
इति प्रत्यञ्जलि पठित्वा अञ्जलित्रयं दद्यात्, असुकसगोत्राऽस्म-
त्पितामही तृप्यतामिदं जलं तस्यै स्वधानमः इति प्रत्यञ्जलि
पठित्वा अञ्जलित्रयं दद्यात् ।

(१) घोषाव ।

(२) न षट् कृत्वो नमः कुर्यात् ।

अथ मातामहादितर्पणम् ।

अमुकसगोत्रोऽस्मन्मातामहोऽमुकदेवशर्मा तृप्यतामिदं जलं
तस्मै स्वधानम्, इति प्रत्यञ्जलि पठित्वा अञ्जलित्रयं दद्यात् ।

अमुकसगोत्रोऽस्मन्मातामहोऽमुकदेवशर्मा तृप्यतामिदं जलं
तस्मै स्वधानम्, इति प्रत्यञ्जलि पठित्वा अञ्जलित्रयं दद्यात्,
अमुकसगोत्रोऽस्मद्दृष्टप्रमातामहोऽमुकदेवशर्मा तृप्यतामिदं जलं
तस्मै स्वधानम्, इति प्रत्यञ्जलि पठित्वा अञ्जलित्रयं दद्यात् ।

ततो ज्येष्ठमातादीनां तत्पुत्राभावे तर्पणम् ।

यथा,—

अमुकसगोत्रोऽस्मद्ज्येष्ठमाताऽमुकादेवी तृप्यतामिदं जलं तस्मै
-- स्वधानम्, इत्येकवारं तर्पणं, एवं कनिष्ठमातादीनामूह्यम् ।

देवा सुरास्तथायक्षा नागागन्धर्वराक्षसाः ।

पिशाचा गुह्यकाः सिद्धाः कुष्माण्डास्तरवः खगाः ॥

जलेचरा भूनिलया वाय्वाहाराश्च जम्बवः ।

तृप्तिमेते प्रयान्थाश्च महत्तेनाम्बुनाऽखिलाः ॥

इति पितृतीर्थेन जलाञ्जलिदानम् ।

एते च प्रेतभावं गता इति बुद्ध्वा तर्पणम् ।

तथा,—

नरकेषु समस्तेषु यातनासु च ये स्थिताः ।

तेषामाप्याययायैतद्दीयते सलिलं मया ॥

इत्येकाञ्जलिः,—

तथा,—

ये बान्धवा अबान्धवा अन्यजन्मनि बान्धवाः ।

ते हस्तिमखिला यान्तु ये चास्मत्तोयकाक्षिणः ॥

इत्येकाञ्जलिदानं—

ततः स्नानवस्त्रे मूर्त्तिकां त्रिवारं दत्त्वा वस्त्रञ्चालनं समा-
चारादास्तरणकुशत्रयं तर्पणकुशत्रयं च एकीकृत्य भूमौ संस्थाप्य
तत्र स्नानवस्त्रनिष्पीडनम् ।

ये चास्माकं कुले जाता अपुत्रा गोत्रिणो मृताः ।

ते गृह्णन्तु मया दत्तं वस्त्रनिष्पीडितोदकम् ॥

इति मन्त्रेण,—

स्नानाभावेऽपि एतज्जलाञ्जलिदानमत्रैव ॥

निष्पीडनकाले चासंस्कृतप्रमीतानां बुद्धौ करणं ततो यज्ञो-
पवीती भूत्वा पूर्व्वमुखः सकृदाचमेत् ।

अथ अपयज्ञः—

गायत्र्या ऋथादिकं स्मृत्वा यथा शक्तिगायत्रीजपः, अस्य शक्तौ
सत्यामन्नमर्षणादीनां जपः ।

जपविधिस्तद्वर्माद्योक्ताः ।

अथ सूर्यार्घ्यः—

अघ्नतस्तान्त्रादिपात्रेऽष्टदलपद्मं लिखित्वा तिलतण्डुलरक्त-
चन्दनयुक्तजलपात्रं असम्भवे केवलजलपूरितपात्रं गृहीत्वा
ऋथादिस्मरणपूर्व्वकं हंसः शुचिषदित्युवा मूर्ध्नि पर्यन्तं पात्रमुत्थाप्य
—सूर्याय अर्घ्यो नमः, इति लिखितपद्मेऽर्घ्याम्बुप्रक्षेपः, शिरस्यञ्जलिं

निधाय, नमः सवित्रे जगदेकचक्षुषे जगत्प्रसूतिस्थितिनाशहेतवे,
त्रयोमयाय त्रिगुणामधारिणे विरञ्चिनारायणशङ्करात्मने नमः,
इति नमस्कुर्यात्, त्रिः प्रदक्षिणं कुर्यात् ।

अथ तर्पणोत्तरकर्म्म,—

तत्र ब्रह्मपूजा,—

ब्रह्माणं चतुर्वक्त्रं रक्तवर्णकमण्डलुस्तक्'सूत्रहस्तं ध्यात्वा
हिरण्यगर्भं इत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, त्रिष्टुप्छन्दः,
हिरण्यगर्भो देवता, ब्रह्मपूजायां विनियोगः ।

हिरण्यगर्भः समवर्त्तताग्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् ।

सदाधार पृथिवीं 'आमुतेमां तस्मै देवाय हविषा विधेम ॥

इतिजले पुष्पप्रक्षेपः, नात्रावाहनादि, पुष्पदानरूपैव पूजा ।

विष्णुपूजायां विशेषः—

यथा,—

प्रणवमन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, देवो गायत्रीछन्दः परमात्मा
देवता, विष्णुपूजाकर्म्मणि विनियोगः, प्रणवेनार्धसंस्कारः, जले
नारायणमावाहयामि नारायण अत्रागच्छेति जलेन ध्येयः सदेति
ध्यात्वा आवाहनं, नारायणाय नमः, नारायणाय गन्धो नमः,
इति जलेन गन्धदानं, पुरुषसूक्तस्य ऋष्यादिकारणम् ।

पूजाया विनियोग इति विशेषः ।

ॐ सहस्र शीर्षेत्वादि साध्याः सन्तु देवा इत्यन्तं सूक्तमुच्चार्य

नारायणाय पुष्पं ददामीति पुष्पदानं, असम्भवे तदर्थमपि जल-
दानं, गायत्र्या ऋष्यादि स्मृत्वा गायत्रीमुच्चार्य नारायणाय धूपः
स्वाहेति धूपदानं, गायत्रीमुच्चार्य नारायणायेति दीपः स्वाहेति
दीपदानम् ।

गायत्रीमुच्चार्य नारायणाय नैवेद्यं स्वाहेति नैवेद्यदानं, आच-
मनं, गायत्रीमुच्चार्य नारायणाय नमः इति पुष्पाञ्जलित्रयदानं,
गायत्रीमुच्चार्य नारायणाय नमः स्वस्थानं गच्छेति हृदयकमले
गत इति चिन्तनं, इदं सर्वं जलेनैव निर्वाहयेत्, सम्भवे पुष्पेण,
शक्नो सत्यां सर्वोपचारान् साक्षाद्दद्यात्, तद्वक्तो निरञ्जनब्रह्मत्वेन
ध्यानं इति विष्णुपूजा ।

अथ रुद्रपूजा ।

नमस्त इत्यस्य मन्त्रस्य, अघोर ऋषिः, गायत्रीछन्दः रुद्रो-
देवता, रुद्रपूजायां विनियोगः ।

रुद्रं वृषं रुद्रं शूलहस्तं शूलं शूलवाससं ध्यात्वा नमस्ते रुद्र
मन्थव उत्तोत इषवे नमः, वाहुभ्यामुतते नमः इत्युच्चार्य रुद्राय
नम इति जले पुष्पं दद्यात्, अभावे जलदानं, इयमेव रुद्रपूजा ।

अथ सूर्यपूजा ।

देव सवितरित्यस्य मन्त्रस्य, नारायण ऋषिः, यजुः सविता
देवता, सूर्यपूजायां विनियोगः ।

देव सवितः प्रसुवयज्ञं प्रसुवयज्ञपतिं भगाय दिव्यो गन्धर्वः
केतपः^१ केतन्नः पुनातु वाचस्यतिर्वाचं नः स्वदतु ।

गायत्र्याः विश्वामित्र ऋषिः, गायत्रीछन्दः, सविता देवता,
पूजायां विनियोगः ।

ततो गायत्रीं पठेत्, विश्वानित्यस्य मन्त्रस्य, नारायण-
ऋषिः, गायत्रीछन्दः, उविता देवता, पूजायां विनियोगः,
विश्वानि देव सवित दुरितानि परासुव, नाभिद्रं तन्न आसुव, इति
मन्त्रत्रयं पठित्वा सूर्यं रक्तं द्विभुजं पद्महस्तं ध्यात्वा सवित्रे नमः,
इति जले पुष्पं जलं वा दद्यात्, इति सूर्यपूजा ।

अथ मित्रपूजा ।

दण्डहस्तं महिषवाहनं कृष्णवर्णं मित्रं ध्यात्वा, मित्रस्येत्यस्य
मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, गायत्रीछन्दः, मित्रो देवता, मित्र-
पूजायां विनियोगः ।

मित्रस्य 'वृषणीधृतो गोदेवस्य मानसे, युजं वितं स्तवस्तमं,
मित्र इत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, यजुः, मित्रो देवता,
मित्रपूजायां विनियोगः ।

मित्रो 'न एहि सुमित्रधा इन्द्रस्य रुमाविशदक्षिणं
उग्रशतं स्यो नः स्योनम् ।

धृत इत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, यजुः, मिथी देवता
मित्रपूजायां विनियोगः ।

धृते द्रुहमामित्यस्य मा चक्षुषा सर्वाणि भूतानि समीक्षणं,
मित्रस्याहं न चक्षुषा सर्वाणि भूतानि समीक्षे, इति मन्त्रत्रय-
मुच्चार्य मित्राय नमः, इति जले पुष्पं जलं क्षिपेत् । इति
मित्रपूजा ।

अथ वरुणपूजा ।

शुक्लवर्णं पाशहस्तं मकरवाहनं वरुणं ध्यात्वा इमं मे वरुण तत्त्वा-
यामि उरुं इति मन्त्रः तस्य यस्य ऋष्यादिस्मरणं कृत्वा मन्त्रत्रय-
मुच्चार्य वरुणाय नम इति जले पुष्पं जलं वा क्षिपेत् । इति
वरुणपूजा ।

हंसः, शुचिषदिति सूर्यावलोकनम् ।

अदृशमस्येति मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, गायत्रीछन्दः,
सूर्यो देवता, सूर्योपस्थाने विनियोगः ।

अदृशमस्य केतवो विरस्मयो जनां अनु ।

भ्राजन्तो अग्नयो यथा ।

इति सूर्याभिमुखस्य ऊर्ध्ववाहोरवस्थानं, संवर्चसेत्यस्य मन्त्रस्य,
प्रजापति ऋषिः, त्रिष्टुप्छन्दः, त्वष्टा देवता, मुखविमार्जने
विनियोगः, संवर्चसा पयसी संतनूभिरगन्महिमनसासंशिवेन,
त्वष्टसुदन्तो विदधातु रायोनुमार्ष्टितन्वोयद्विष्टम् । अनेन तोयेन

पाणिभ्यां सुखविमार्जनम् । स्वयम्भूरित्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, यजुः, सूर्यो देवता, उपस्थाने विनियोगः ।

स्वयम्भूरसि श्रेष्ठोरश्मिर्वर्चोदा असिवर्चो मे देहि ।

सूर्यस्याहृतमन्वावर्त्ते, अनेन सूर्योपस्थानम् ।

सूर्यस्येत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, यजुः, सूर्यो देवता, प्रदक्षिणे विनियोगः । सूर्यस्याहृतमन्वावर्त्ते, अनेन प्रदक्षिणम् । उपविश्य दिग्भ्यो नम इति दिङ्मन्स्कारः । दिग्देवताभ्यो नम इति दिग्देवतानमस्कारः, नमो ब्रह्मणे इति नमस्कृत्य जला-
ञ्जलिदानम् ।

एवमग्नये नमः, पृथिव्यै नमः, ओषधीभ्यो नमः, वाचे नमः, वाचस्पतये नमः, विष्णवे नमः, महते नमः, एतेभ्यो नमस्कृत्य प्रत्येकं जलाञ्जलिदानं, तीर्थे च तीर्थदेशञ्चालनं, नमो ऽद्विभ्यो अपाम्भतये वरुणाय नमो नमः, इति जलनमस्कारः ।

अत्र भूमौ शिरः कृत्वा वेदनमस्कारः, ऋग्वेदाय नमः, यजुर्वेदाय नमः सामवेदाय नमः, अथर्ववेदाय नमः ।

इदमाप इत्यस्य मन्त्रस्य, 'परमेष्ठो ऋषिः, अतुष्टुपञ्चन्दः, वरुणो देवता, तीर्थविसर्जने विनियोगः ।

इदमापः प्रवहत यत्किञ्चिद्गुरितं मयि, यद्वाहमभिदुष्टोह यद्वाशेप्र उतानृतम् ।

धान्न इत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, धान्नो धान्न इति

यजुः यदाहुरन्न इति गायत्रीछन्दः, वरुणो देवता, तीर्थविसर्जने विनियोगः ।

धान्नो धान्नोराजःस्ततो वरुण नो मुञ्च । यदाहुरन्नो वरुणेति श्रुतामहे ततो वरुण नो मुञ्च ।

गङ्गे स्वस्थानं गच्छेति तीर्थविसर्जनं, एवमावाहितस्य तीर्थान्तरस्यापि विसर्जनं, आप्यायस्वेत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः गायत्रीछन्दः, सोमो देवता, जपे विनियोगः, आप्यायस्व समे तु ते विश्वतः सोमहृश्या, भवावाजस्य सङ्गत्वे, इति दश जपेत्, देवागातुर्विद इत्यस्य मन्त्रस्य, प्रजापति ऋषिः, यजुः, गातुविदो देवता, जपसमर्पणे विनियोगः ।

देवागातु मिदो गातु मित्वा गातु मित, मनसम्पतइमं देवयज्ञं खाद्या वातेधाः, अनेन जपेन परमात्मा विष्णुः प्रीयतामिति जपनिवेदनं, एवं स्नात्वा गृहागमनं, माध्याह्निककर्मानन्तरम् ।

यान्नवत्कारः,—

प्रक्षाल्य तीर्थदेवीं तु गत्वा स्वं धर्ममाचरेत् ।

तथा,—

श्रवन्त्यादिष्वथाचम्य सोपानत्को ह्यसंस्पृशन् ।

आचान्तः सोदकुम्भस्तु यद्वेन शुचिरेव सः ॥

तेनोदकेन द्रव्याणि प्रोक्ष्याचम्य पुनर्गृहे ।

ततः कर्माणि कुर्वीत नित्यं वै यानि कानि च ॥

द्रव्याणि पूजापञ्चयज्ञोपयुक्तानि,—

पात्रादिरहितं तोयमुद्धृतं सव्यपाणिना ।

न तेन प्रोक्षणं कुर्याद्दस्त्रनिष्पीडनेन च ॥

शातातपः,—

नाधोवस्त्रैकदेशेन शुद्धार्थमप आहरेत् ।

यदर्नौतं तु सव्येन प्रोक्षयेद्दक्षिणेन तु ॥

अत्र प्रोक्षणलक्षणं, पूजापञ्चयज्ञभोजनार्थमीदृशमेव जलमित्यव-
गन्तव्यं,

विष्णुपुराणे, तर्पणानन्तरं ततो गृहार्चनं कुर्यादभीष्ट-
सुपूजनम् ।

जलाभिषेकपुष्पाणां धूपादीनां निवेदनैः ।

पद्मपुराणे,—

द्विजङ्गां काञ्चनं स्पृष्ट्वा ततो विष्णुगृहं व्रजेत् ॥

आश्रयेषु ततः पूज्यः प्रतिमां वापि पूजयेत् ।

नरसिंहपुराणे,—

जले देवं नमस्कृत्य ततो गृहगतः पुनः ।

विधिना पुरुषसूक्तस्य ततो विष्णुं समर्चयेत् ॥

एवमाचान्तपूर्व्यं विष्णुपूजायां कृतायामपि पुरुषसूक्तेन मध्याह्ने
पूजा आवश्यकी नित्यवद्विधानात् ।

तथाच शिष्टाः,—

प्रातस्तु पूजयेद्दिष्णुं पञ्चरात्रविधानतः ।

मध्याह्ने पूजयेद्दिद्वान् विष्णुपुरुषसूक्तकैः ॥

पुरुषसूक्तयाग्नवल्कीयकल्पे ।

चतुरस्रपुरं कृत्वा चतुर्द्वारि विभूषितम् ।

तन्मध्ये विलिखेत् पद्मं कर्णिकाकेशरान्वितम् ॥

प्रणवेन फटन्तेन करौ संशोधयेत्ततः ।

दिग्बन्धनं ततः कुर्याद्दिधिवद्भूतशोधनम् ॥

प्रणवं धृतमुच्चार्य बीजं सच्चिन्म निर्देहेत् ।

तन्मध्ये तूर्द्ध्वरेण मरुता शोषयेत्ततः ॥

निर्देहेदग्निबीजेन ध्रावयेद्धारुणेन च ।

एकार्णवमपर्यन्तं भावयेत्सचराचरम् ।

ततोऽण्डं जलमध्यस्थं शुद्धकाञ्चनसप्रभम् ॥

वारुणेन तु सच्चिन्म तन्मध्ये पूजयेद्द्वरिम् ॥

फुल्लारविन्दवदनं पीतनिर्मलवाससम् ।

पङ्कजासनमध्यस्थं शुद्धजाम्बूनदप्रभम् ॥

केयूरकटकोपेतं हारकुण्डलमण्डितम् ।

सशङ्खचक्रं मुक्तेरं मुकुटाद्युपशोभितम् ।

सच्चिन्म जीवमात्मानं तं हृदियं विचिन्तयेत् ॥

सोऽहमस्मीत्यभिदेन चिन्तयित्वा क'पूजनम् ।
 कृत्वा मुद्रात्रयं धृत्वा कुर्याद्वासविधानतः ॥
 आद्यामृतं न्यसेहामि द्वितीयां दक्षिणे करे ।
 तृतीयां वामपादे तु चतुर्थीं दक्षिणे तथा ॥
 पञ्चमीं वामजानौ तु षष्ठीं वै दक्षिणे न्यसेत् ।
 सप्तमीं वामकट्यां तु दक्षिणस्यां तथाष्टमीम् ॥
 नवमीं नाभिदेशे तु दशमीं हृदये न्यसेत् ।
 एकादशीं कण्ठदेशे द्वादशीं वामबाहुके ॥
 त्रयोदशीं दक्षिणे च मुखे चैव चतुर्दशीम् ।
 अष्टमोः पञ्चदशीं चैव षोडशीं मूर्द्ध्नि विन्यसेत् ॥
 एवं न्यासविधिं कृत्वा पश्चात्पात्रस्य शोधनम् ।
 अस्त्रेण क्षालयेद्दिष्णोर्गायत्रा जलपूरणम् ॥
 गन्धादि दत्त्वा दशधा बीजं तु प्रणवं न्यसेत् ।
 मन्त्रन्यासं ततः कृत्वा प्रोक्षयेत् मण्डलान्तिकम् ॥
 अवगुण्ठय ततोऽस्त्रेण शङ्खमुद्रां प्रदर्शयेत् ।
 हृदये श्रीधरं देवं गन्धाद्यैर्मानसैर्यजेत् ॥
 पूजयेदासनं तत्र क्रमादाधारशक्तितः ।
 आधारशक्तिं कूर्मं च अनन्तं क्षितिमण्डलम् ॥
 धर्मं ज्ञानञ्च वैराग्यमैश्वर्यमपि कोणतः ।
 पूर्वतोऽधर्ममज्ञानमवैराग्यमनैश्वरम् ॥

संपूज्याऽष्टदलं पद्ममर्कसोमंनिमण्डलम् ।

उपर्युपरि संपूज्य मध्ये तु पुरुषं यजेत् ॥

ध्येयः सदा सवितुर्ऋण्डलमध्यवर्त्ती, नारायणः सरसिजासन-
सन्निविष्टः* केयूरवान् मकरकुण्डलवान् किरीटी हारी हिरण्य-
वपुर्भूतशङ्खचक्रः ।

आद्ययावाहयेद्देवं पूर्वमुद्राः प्रदर्शयेत् ।

एतावन्तो प्रिया विष्णोर्वन्दनीयास्तु भो द्विजाः ॥

एतावद्दर्शयेत्तिस्रः कृतकृत्यस्ततो भवेत् । .

द्वितीययासनं दद्यात्पाद्यं दद्यात्तृतीयया ॥

स्वदेहे विन्यसेद्देवं सूक्तेन पुरुषस्य तु ।

चतुर्थार्घं ततो दद्यात्पञ्चम्याचमनीयकम् ॥

षष्ठ्या स्नानं प्रकुर्वीत सप्तम्यां पीतवाससी ।

यज्ञोपवीतमष्टम्यां नवम्यां गन्धमेव च ॥

पुष्पं दद्याद्दशम्यां तु एकादश्यां तु धूपकम् ।

द्वादश्यां दीपदानं स्यात्तयोदश्यां निवेदनम् ॥

पूर्ववत् स्नाननैवेद्यवस्त्रेणाचमनं भवेत् ।

गणेशं क्षेत्रपालं च नारदं गुरुमेव च ॥

सर्व्वतः पूजयेद्द्विद्वान् मध्ये लोकेशपद्मयोः ।

ब्रह्ममग्निं यमं चैव नैर्ऋतं वरुणं तथा ॥

वायुं कुबेरमीशानमनन्तं परमेष्ठिनम् ।

स्वास्तु दिक्षु ततोऽस्त्राणि नामभिः प्रणवादिभिः ॥

सर्वतः पूजयेद्दिहान् तत्सर्वं प्रणवे स्थितम् ।
 देवं प्रणवबीजेन संपूज्याञ्जलिभिस्त्रिभिः ॥
 जपेदष्टोत्तरशतं तन्ममोऽन्तं ततो हिजाः ।
 गुह्यातिगुह्यगोप्ता त्वं गृहाणास्मत्कृतं जपम् ॥
 सिद्धिर्भवतु मे देव त्वयासादादघोषज ।
 एवं निवेद्य विधिवत्कपं श्रीपुरुषोत्तमे ॥
 षड्भुजं पुरतो जप्त्वा जह्वमन्यत्ततो जपेत् ।
 विश्वंक्षेत्रं तत्रैशान्यां प्रणवेनैव पूजयेत् ॥
 गन्धपुष्पादिभिः कृष्णं दंष्ट्रिणं घोरदर्शिनम् ।
 चतुर्दश्याञ्जलिं कुर्यात् पञ्चदश्या प्रदक्षिणम् ॥
 कृत्वा देवस्य पुरतः प्रणमेद्दण्डवत् क्षितौ ।
 ध्यायेन्मण्डलमध्यस्थं सकलं निष्कलं हृदि ॥
 अष्टिद्रुमवधार्यान्ते क्षमस्वेति ततो वदेत् ।
 संहृत्य मण्डलाद्देवं षोडश्या प्रणवं पठेत् ॥
 नासाकर्षणयोगेन हृदि संस्थापयेत् प्रभुम् ।
 आदित्यवर्यं पुरुषं पुण्डरीकनिभेषणम् ॥
 भक्तिस्त्रिगुणेन मनसा ध्यायेत् पापहरं हरिम् ।
 योगमूर्त्तिं चतुर्बाहुं शङ्खचक्रगदाधरम् ॥
 यो वा ध्यायेद्दिभूत्यर्थमाप्नोति वसुमिष्टितम् ।

अथ बीजं सच्चिन्म निर्दहेदिति बीजं वायुबीजं यं सच्चिन्म
 मरुता शोषयेत् इति सम्बन्धः, निर्दहेदिति वक्ष्यमाणवह्निदाहस्य
 शोषशसाध्यत्वदर्शनाय प्रथममुपासं निर्दग्धं शोषयेदित्यर्थः ।

मध्यादूर्ध्वरन्ध्रेणेति जीवमात्मानं हृदिस्थं विचिन्तयेदिति वक्ष्य-
माणत्वान्मध्यात् ह्रन्मध्यात् सुषुम्णामार्गेण ऊर्ध्वरन्ध्ररन्ध्रेण जीवं
द्वादशान्तं नयेदिति सम्बन्धः ।

निर्द्वेदित्यत्र निर्णयेदिति पाठे स्पृष्टमेव जीवनयनचिन्तनम् ।
रमिति अग्निबीजं, वं वारुणबीजं सोऽहमस्मीति विष्णुरहमस्मी-
त्यर्थः, आत्मपूजनं मन्त्राभावे भेदचिन्तनमेव मानसपूजाया-
वक्ष्यमाणत्वात्, मुद्रानयनमत्र विष्णोरसाधारणं श्रीवत्सकौस्तुभवैन-
तेयमुद्रारूपम् ।

एतावन्तः प्रियाविष्णोरिति वक्ष्यमाणत्वात् ।

एवं तत्त्वसागरसंहितोक्तं सर्वदेवसाधारणं अञ्जलिवन्दिनी
नामकमुद्रात्रयं नात्रोपादेयम् ।

कुर्याश्चासं विधानं तु इति मातृकान्यासकेशवादिन्यास-
भावनाचतुष्टयरूपन्यासः तन्वान्तरोक्ताः सूचिताः, पूजाङ्गमन्त्र-
न्यासमाह ।

आद्यामृतं न्यसेदाम इत्यादिना विष्णोर्गायत्रेति गायत्री-
छन्दस्यो वैष्णवो मन्त्रस्तद्विष्णोरिति प्राङ्मग्न्यादित्यादिशब्देन
गन्धपुष्पाक्षतयवकुशाग्रतिलखेतसर्षपदूर्वाः, मन्त्रन्यासं ततो
कृत्वेति सक्तस्य दशधा प्रणवजपस्यानुवादः, पूर्वोक्तविष्णुगायत्री
वा मन्त्रः ।

पूजाङ्गपुरुषसूक्तमन्त्रो वा, प्रोक्षयेन्मण्डलान्तिकमिति, अर्घ-
संस्कारस्यात्र कृतस्य दृष्टार्थत्वादर्थक्रमेण पाठक्रमवाधाप्रोक्षये-
न्मण्डलान्तिकमिति शङ्खमुद्रादर्शनानन्तरं सम्बध्यते, तच्च मण्डलं

लिखितपत्रं तत्पर्यन्तं द्रव्यजातं सर्वमर्घं संस्कार्य प्रोक्षयेदिति सम्बन्धः, पूजयेदासनं तत्रेति तच्च मानसपूजायां, आधारादिक्रमेणासनपूजा कार्या ।

अर्थाद्वाङ्मपूजायामप्यनेनैव विधिना आसनपूजेति गम्यते ।
आसनं पूजयेदिति तत्रापि सम्बन्धात् ।

आवाहयेदिति हृदये विष्णुं ध्यात्वा नासादारेणावाहनम् ।

नासाप्रदेशेनोदासनस्य वक्ष्यमाणत्वात्, आसनपाददानानन्तरं स्वदेहवदाद्यासृतं न्यसेदाम इत्यादिक्रमेण न्यासः ।

लोकेशपद्मयोरिति कर्णिकायां लोकेशो विष्णुः तद्वाङ्मेदलानि, तयोर्मध्य इत्यर्थः, तेन दलमूले शक्रादयः, ततोऽस्त्राणि तदनन्तरं दलमध्येऽस्त्राणि वज्रादीनि स्वासु दिक्षु पूजयेदिति सम्बन्धः ।

सङ्घर्षं जघ्ना ऊर्ध्वमन्त्रजपेदिति स्तोत्रानन्तरं सहस्रनामादिजपेदित्यर्थः, मध्याह्ने गोपालपूजायां ध्याने विशेषः ।

वन्द्यं देवैर्मुकुन्दं विकसितकरविन्दाभमिन्दीवराक्षम् ।

गोगोपीवृन्दबीजं जितरिपुनिवहं कुन्दमन्दारभासम् ॥

नीलग्रीवाग्रपिच्छाकलनसुविलसत्कुन्तलं भानुमन्तम् ।

देवं पीताम्बरं तं यजतु च दिनशो मध्यमेऽङ्को रमायै ॥

ततो गृहपतिः कुर्यादभीष्टसुरपूजनं, इत्युक्तत्वादस्मिन् कालेऽभीष्टगृहदेवतानां पञ्चाङ्गेन पूजा विशेषविधिना कार्या असम्भवे पञ्चोपचारपूजादिनाऽपि पाकस्य सर्वार्थत्वाद्देवदेवापूर्वमपि-

नैवेद्यविनियोगे दोषाभावात्, वैश्वदेवात्पूर्वमपि 'यदि भोजने
दोषाभावात्, यत्तु पञ्चमभागे वैश्वदेवार्थं भूतवाचनमुक्तं तद्वैश्व-
देवाङ्गमिति न कश्चिद्विरोधः, पूजानन्तरं वैश्वदेवसमाचारश्च
सिद्ध एव.इति चतुर्थभागकृत्यम् ।

अथ पञ्चमभागकृत्यम् ।

दत्तः,—

पञ्चमे च तथा भागे संविभागो यथार्हतः ।

देवपितृमनुष्याणां कौटानां चोपद्रिश्यते ॥

यथार्हतो यथायोग्यं, मनुः,—

पञ्चसूना गृहस्थस्य चुक्षी पेयिष्युपस्करः ।

कण्वनी चोदकुम्भश्च वध्यन्ते यासु वाहयन् ॥

आसां क्रमेण सर्वासां निष्कृत्यर्थं महर्षिभिः ।

पञ्चकृत्वा महायज्ञाः प्रत्यहं गृहमेधिनः ॥

अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञश्च तर्पणम् ।

होमो देवो वलिर्भौतो नृयज्ञोऽतिथिपूजनम् ॥

पञ्चैतान् यो महायज्ञान् ह्यापयति शक्तितः ।

स गृहेऽपि वसन्नित्यं सूनादोषैर्न लिप्यते ॥

याः सूना वाहयन् अतिक्रामन् विप्र इति शेषः ॥

वध्यते युज्यते पापेनेति शेषः ।

छन्दोगपरिशिष्टे,—

आहं वा पिठयज्ञः स्यात्पित्रो वलिरथापि वा ।

यस्य श्रुतिजपः प्रोक्तो ब्रह्मयज्ञः स उच्यते ॥

अध्यापनस्य ब्रह्मयज्ञत्वं,—

वैकल्पिकं, अत्र सम्भवे समुच्चयः, असम्भवे विकल्पः ।

तर्पणश्राद्धवलीनां दयाणां सति सम्भवे पिठयज्ञत्वम् ॥

बलिदाननित्यश्राद्धाशक्तस्य तर्पणमात्रेण पिठयज्ञसिद्धिः ।

यदेव तर्पयेत्त्वङ्निः पितृन् स्नात्वा द्विजोत्तमः ।

तेनैव सर्व्वमाप्नोति पिठयज्ञक्रियाफलम् ॥

इति मनुवचनात्,—

नित्यश्राद्धाशक्तस्य बलिदानमात्रे पिठयज्ञसिद्धिः ॥

पित्रोवलिरथापि वेत्युक्तेः, अत्यन्ताशक्तस्य तु गोतमः, देवपिठ-

मनुष्यभूतर्षिपूजकः, नित्यः स्वाध्यायः पिठभ्यस्योदकदानं

यथोक्ताहमन्यत् इति, ब्रह्मयज्ञतर्पणाभ्याञ्च यज्ञसिद्धिमाह, अत्र

ऋषिपूजेति ब्रह्मयज्ञः,—

भूतपूजा बलिपूजा मनुष्यपूजा अतिथिपूजा एतेषां नित्यत्वा-

दुपाप्तदुरितक्षयफलं, तद्युरितं चात्र सूनाजन्यं, तदभावे दुरिता-

न्तरक्षय इत्येव ।

वैश्वदेवविचारः, शांतातपः,—

लौकिके वैदिके वापि हुतोऽपि जले क्षितौ ।

वैश्वदेवसु कर्त्तव्यः पञ्चसूनापनुत्तमे ॥

भुतोच्छिष्ट इति अग्निहोत्रार्थनन्तरं अपवृत्तकर्मां लौकिक-
इत्युक्तरूपाहवनीयादौ, जले क्षितौ चाग्निस्थापनाङ्गपरिसमूहना-
द्यभावः ।

अत्र शिष्टाः,—

पचनाग्निं न गृह्णीयात्परवेश्मनि जातुचित् ।

तत्पक्वेन तु यः कुर्यादग्निदस्य तु तत्फलम् ॥

तस्माच्चक्षुर्गोतं वज्रं न कुर्यात्तु विनाशिनम् ।

तद्विनाशे मथित्वा तु श्रोत्रियागारतोऽपि वा ॥

श्रीतस्मार्त्ताग्निरहितस्य तु मनुः,—

वैवाहिकेऽग्नौ कुर्वीत गृहकर्म यथाविधि ।

पञ्चयज्ञविधानञ्च^१ पंक्तिगाम्वाहिकीं गृही ॥

अत्र अग्निहोत्रं जुहोति यवागुं पचतीत्यत्र यवागुपाकस्था-
दृष्टकल्पनाभयेनाग्निहोत्रार्थत्ववत् गृह्याग्न्याधारात्वाहिकपावक-
स्थापि पञ्चयज्ञार्थत्वं, साम्नेः प्रवासे पाकेऽपि न दोषः ।

तथाङ्गिराः,—

शालाग्नौ निर्वपेदन्नं लौकिके वाऽपि नित्यशः ।

यस्मिन्नेव पचेदन्नं तस्मिन् होमो विधीयते ॥

शालाग्निरावसथ्यः, समारोपेऽपि न दोषः ।

पचनं यदि कुर्वीत प्रवसन्नग्निमान् द्विजः ।

समारोपे कृते चाग्नौ वैश्वदेवं तु लौकिके ॥

(१) पञ्चयज्ञविधानं गाम्वाहिकीं गृहीपंक्तिपाकम् ।

कात्यायनः—

सायं प्रातर्वैश्वदेवः कर्त्तव्यो बृलिकर्म्म च ।
अनश्रुतापि सततमन्यथा किल्बिषी भवेत् ॥

एवं—

प्रातर्होमं ततः कृत्वा समुद्धृत्य हुताशनात् ।
शेषं महानसे कृत्वा तत्र पाकं समाचरेत् ॥

तत्र विशेषः,—

आहुतां यदि संसृज्येत् संसृष्टमुपशामयेत् ।
असंसृष्टं जागरयेदेव धर्मः सनातनः ॥

चुल्लीतः स्मार्त्ताग्नी अग्न्यन्तरं संसर्गे तत्त्यागः कार्य इत्यर्थः ।

कात्यायनः,—

भूतं प्रवाचयेत्पत्नीं यद्यसन्निहिता भवेत् ।
महानसेऽन्नं च यावत्सवर्णान्तां प्रवाचयेत् ॥
प्रणवाद्यपि वा कुर्यात् कात्यायनवचो यथा ।
स्वामी सिद्धमन्नं भो इत्यादिरूपेण पत्नीं वाचयेत् ॥

पत्न्यभावेऽन्यां पाककर्त्री, पत्नी अन्या वा यदि भूतमिति वक्तुं न
शक्नोति तदा ॐमिति सन्मतिं सूचयेदित्यर्थः ।

शिष्टाः—

आर्द्रामलकमानेन कुर्याद्भोमवलं तथा ।

वैश्वदेवाधिकारे विष्णुः, सर्वतः पाकात् समुद्धृत्य 'शुड्यात्,
तत्र देवयज्ञः ।

• विष्णुपुराणे,—

अपूर्वमग्निहोत्रञ्च कुर्यात्पाक्ब्रह्मणे ततः ।

प्रजापतिं समुद्दिश्य दद्यादाहुतिमादरात् ॥

गुह्याभ्यः कश्यपायाथ ततोऽनुमतये क्रमात् ।

अपूर्वं जलेन आदौ पर्युक्षणं कृत्वेत्यर्थः, अग्निहोत्रपदेनात्र ब्रह्मादिहोमो गृह्यते अग्नौ ह्ययमानत्वात्, अनेन पर्युक्षणमात्र-विधानेन होमसामान्येति कर्त्तव्यता निर्वर्त्यते ।

पारस्करः,—

अथातः पञ्चमहायज्ञा वैश्वदेवादन्नात् पर्युक्ष्व स्वाहाकारैर्जुहुयात्, ब्रह्मणे प्रजापतये गुह्याभ्यः कश्यपायानुमतये, वैश्वदेवादन्नादिति, वैश्वदेवसम्बन्धित्वेन क्षुमादन्नादित्यर्थः, तेन वैश्वदेवार्थः पाकः, अतएव बलिहरणादिकमपि, वैश्वदेवपदञ्च होमकर्म्मणो नाम-धेयम् ।

अथ भूतयज्ञः ।

वैश्वदेवहोमानन्तरं विष्णुः । ततोऽन्नशेषेण वलिमुपाहरेत् । तेन होमशेषद्रव्येणैव वलिं पृथग्द्रव्येण, स्निष्टकृत्परप्रयुक्तद्रव्यो-पजीवित्वात्, नचैवं तन्नाशे वा जिनयागवक्षोपप्रसङ्गः, नित्येनादृष्ट-सिद्धार्थं द्रव्यान्तश्चास्तेपात् । पदपांशुनाशे पांश्वन्तरेण यूपान्ननवत् । कात्यायनः,—पिण्डवत्पश्चिमा प्रतिपत्तिः ।

तथा,—

अमुष्मै नम इत्येवं वलिदानं विधीयते ।
 वलिदानप्रदानार्थं नमस्कारः कृतो यतः ॥
 स्वाहाकारनमस्कारवषट्कारा दिवौकसाम् ।
 स्वाहाकारः पितृणां तु हन्तकारो नृणां ततः ॥
 स्वधाकारेण निर्वपेत्पित्र्यं वलिमतः सदा ।
 तदप्येके नमस्कारैः कुर्वन्ते नेति गोतमः ॥

नचापराज्जां वलयो भवन्ति महामार्जारश्ववणप्रमाणात् ।
 एकत्र चेत् कृत्स्ना भवन्ति इतरेतरसंसक्ताश्च, पिण्डवदिति पिण्डानां
 यथा पश्चिमा प्रतिपत्तिरग्निक्षेपादिका एवं वलीनामपि ।

विडालकर्णप्रमाणान्यूना वलयो न भवन्ति इति केचित् ।

आचारसु आर्द्रामलकमानेनेति वचनादार्द्रामलकप्रमाणा
 एव वलय इति ।

आपस्तम्भः,—

वलीनां तस्य तस्य देशस्य संस्कारः ।
 'हस्तेन परिमृज्यावोध्य न्युष्य परिषेचनम् ॥
 तस्य तस्येति वीष्णावलात्तन्त्रेण न स्थानसंस्कारः ।
 न्युष्य निवापं कृत्वा परिषेचनम् ॥

गोभिलः,—

सकृदपो निनीय वलिं निदध्यात्सकृदन्ततः ।

परिषेदेकैकस्वा, एवं च सर्व्वबलीनां आदावन्ते च सकृदेव
परिषेचनं, प्रत्येकं वादावन्ते च इति विकल्पः ।

परिमार्जनादि तु प्रत्येकमेव न तन्त्रेण ।

तथावापस्तम्बः, सकृदन्ते परिषेचनम् ॥

ततस्तोयमुपादाय तेषामाचमनाय वै ।

स्थानेषु निक्षिप्रेत्प्राज्ञो नाम्ना तूद्दिश्य देवताम् ॥

एतच्च नामकोर्त्तनं परिषेचनाङ्गम् ॥

पारस्करः,—

परिहरणं भूतगुह्येभ्यो मणिके त्रीन् ।

पर्जन्यायाभ्यः पृथिव्यै, धात्रे विधात्रे च द्वार्य्ययोः ॥

प्रतिदिशं वायवे, दिशां च मध्ये त्रीन् ब्रह्मणे अन्तरीक्षाय
सूर्याय, विश्वेभ्यो देवेभ्यो विश्वेभ्यश्च भूतेभ्यो उत्तरतः ।

उषसे भूतानाञ्चपतये परं उत्तरतः, पितृभ्यः स्वधानम इति
दक्षिणतः पात्रं निर्णेज्योत्तरापरस्त्रां दिशि निनयेत् । यस्मै तत्त
इति गृहान्तरेऽपि, दक्षिणे चोदकं दद्यात् यस्मै तत्त इति वदन्
उद्धृत्याय ब्राह्मणाय प्रयच्छेदन्त इति ।

यथाहं भिक्षुकानतिथींश्चैव संविभजेरन् ॥

वालज्येष्ठा गृह्णा यथार्हमग्नीयुः, पञ्चाङ्गहपतिः पत्नी च
पूर्वी वा गृहपतिः, पूर्व्वमतिथिभ्योऽग्नीयादिति श्रुतेरिति ।

आसप्रमाणा भिक्षा स्यादयं आसचतुष्टयम् ॥

अथ चतुर्गुणं प्राहुर्हस्तकारं द्विजोत्तमा इति विष्णुपुराणीयं
अथहस्तकारयोर्लक्षणम् ।

बालज्येष्ठा इत्यादि सूत्रार्थः क्रियते, गृह्णा गृहभवाः पुत्रादयः
बालज्येष्ठो येषां ते तथा, बालानन्तरमश्रीयुरित्यर्थः, अतिथि-
भोजनानन्तरं गृहस्थः पत्नी च यहुष्णीयातामिति एकः पक्षः,
पत्न्याः पूर्वं वा गृहपतिरित्यपरः, सूत्रोक्तश्रुतौ अतिथिभ्य इत्य-
त्रानन्तरमपि शेषः, स्वादु इष्टमन्नमश्रीयादिति कर्काचार्याः,
स्वाहन्नादिष्टमिति हरिहरभाष्यम् ।

तथाच पाठद्वयं,

विष्णुपुराणे,—

ततोऽन्यदन्नमादाय भूमिभागे शुचौ पुनः ।

दद्यादशेषभूतेभ्यः स्वेच्छया तु समाहितः ॥

देवा मनुष्याः पशव इत्यादि मन्त्रा लिखिताः ।

तत्र स्वेच्छयेति काम्यत्वोक्तेर्न नित्यकरणसमाचारः ॥

तत्र,—

श्वचाण्डालविहङ्गानां भुवि दद्यात्ततो नरः ।

अन्यदन्नमिति वलिहरणोपयुक्तव्यतिरिक्तम् ॥

श्रुत्यन्तरे च,—

अन्नं भूमौ श्वचाण्डालवायवेभ्यश्च निक्षिपेत् ।

तथाच एतानुद्दिश्यान्नत्यागमात्रं न चाण्डालादिसीकरण-
पर्यन्तं तेन तदुद्योग्यस्थाने प्रक्षेपमात्रम् ।

• वशिष्ठः,—

श्रोत्रियायाय दत्त्वा ब्रह्मचारितत्त्वानन्तरं पितृभ्यो दद्यात् इदं
च बलिकर्मान्तर्गतम् । एतदनन्तरमेव अतिथींश्च सम्भावयेदिति
पारस्कारवचनात् ।

मनुः,—

भिक्षामप्युदपात्रं वा सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ।
वेदतत्त्वार्थविदुषे ब्राह्मणायोपपादयेत् ॥

तथा,—

नश्यन्ति हव्यकव्यानि नराणां अविज्ञानताम् ।
भक्ष्यभूतेषु विप्रेषु मोहाद्वृत्तानि दातृभिः ॥
विद्यातपःसमुद्गेषु द्रुतं विप्रसुखादिषु ।
निस्तारयति दुर्गा तं महतश्चैव किंलिषात् ।

यमः,—

सत्कृत्य भिक्षवे भिक्षां यः प्रयच्छति मानवः ।
गोप्रादनसमं पुण्यं तस्याह भगवान् यमः ॥

इति भूतयज्ञः, शंखलिखितौ, गोदोहमात्रं कालमन्वाकावेद-
तिथिः, श्रोत्रियो वेदव्रतौ यतिधर्मा नैष्ठिकः समानवृत्तिर्योऽभ्या-
गच्छेत्तस्मिन् काले इति ।

तस्मिन्काले^१ बलिदानकाले श्रोत्रियः, एकशाखाध्यायी,
यतिधर्मा यतिः, नैष्ठिको नैष्ठिकब्रह्मचारी, समानवृत्तिस्तुल्य-
जीवनोपायः ।

(१) तस्मिन्काले बलिदानानन्तरकाले ।

अथ पितृयज्ञनित्यश्राद्धम् ।

मनुशातातृपी,—

शङ्खश्च प्रथमे,—

दद्यादहरहः श्राद्धमन्नाद्येनोदकेन वा ।

पयोमूलफलैर्वापि पितृभ्यः प्रीतिमाहरन् ॥

अप्येकमाशयेद्विप्रं पितृार्थं पाकयज्ञियम् ।

न चेवात्राशयेत्कश्चिद्वैश्वदेवं प्रति द्विजम् ॥

मात्स्ये,—

नित्यं तावत् प्रवक्ष्यामि अर्घावाहनवर्जितम् ।

अदैवं तद्विजानीयात् पार्वणं पर्वसु स्मृतम् ॥

कात्यायनः,—

अप्येकमाशयेद्विप्रं पितृयज्ञार्थसिद्धये ।

अदैवं नास्ति चेदन्यो भोक्ता भोष्यमथापि वा ॥

अप्युद्धृत्य यथाशक्ति किञ्चिदन्नं यथाविधि ।

पितृभ्यश्च मनुष्येभ्यो दद्यादहरहो द्विजः ॥

पितृभ्य इदमित्युक्त्वा स्वधाकारेण कारयेत् ।

हन्तकारं मनुष्येभ्यस्तदन्ते निनयेदपः ।

बहुषु काव्येषु^१ एकेनैव सिद्धेन वर्गद्वयार्थं ब्राह्मणद्वयापेक्षा,
मनुष्येभ्य इति सनकादिभ्यः, मनुष्येभ्योनिर्वत्या^२न्नं हन्तेत्युत्सृजे-
दिति स्मृत्यन्तरात्, इदञ्च नित्यश्राद्धाङ्गं तत्प्रकरणात्, नित्य-

आहमदेवं स्यान्ननुष्यैः सह गीयत इति स्मृत्यन्तराच्च, अप्युद्धृत्ते-
त्युक्तेर्नात्र ब्राह्मणापेक्षा, सप्ताचारश्चैवमेव, हन्तकारं षोडशग्रास-
परिमितमन्नम् ।

शिष्टाः,—

आमिलैः पाणिनैवाघोर् देयोत्सर्गोऽक्षयस्तथा ।

स्वधावाचनमित्येतन्नित्यश्नाद्धे चतुष्टयम् ॥

अतो नात्र श्राद्धेतिकर्त्तव्यतान्तरातिदेशः, तेन निमन्त्रणाद्यभावः ।

आह्नयद्रक्ष्यनियमस्याप्यभावः, प्रमाणाभावात् ।

आपस्तम्बः,—

यस्य चाग्नौ न क्रियते यस्य चाग्रं न दीयते, न तदुभोक्तव्यं
यस्येतिभोज्यस्य ।

विष्णुः,—

यत्र दद्यात्तन्नाग्रीयात्, भोज्यमात्रस्य नित्यश्नाद्धदेयत्वेनोक्ते-
र्महिषीक्षीरादेरप्यत्र परिग्रहः, उपदेशातिदेशाभावेन अत्र तद्वर्ज-
नाप्रसक्तेश्च, अतएव मांसभोज्यमपि देयं,

देवान्पितॄन् समभ्यर्थ्य खादन्मांसं न दोषभाक् इति मनुना
नित्यश्नाद्धाभिप्रायेण भोज्यताभ्यनुज्ञानात् ।

विशेषतः स्मृतिश्च,—

मांसमन्नं तथा ग्राह्यं गृहे यश्चोपसाधितमिति ।

यत्तु,—

दद्यादहरहः आहमन्नाद्येनोदकेन वा ।

पयोमूलं फलैर्वापि मांसवर्जमदैवतमिति, तदुदाहृतमांस-
दानपरवचनविरोधादानप्रस्थविषयम् ।

कास्यमांसवर्जनं सङ्कल्पकर्तृविषयं वा, न तु सर्वविषयम् ।
तथाच पार्व्वणधर्मानतिदेशेऽपि ।

तच्च षट्पुरुषं ज्ञेयं पिण्डपात्रविवर्जितम् ।

यत्र पूज्यास्तु पितरस्तत्र मातामहा अपि इति वचनान्तरात्,
पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा अपि ।

अविशेषेण कर्त्तव्यं विशेषाक्षरकं ब्रजेदिति ऋथ्यश्रुतीक्ताना-
रभ्यवादाच्च ।

तथा,—

पिता भुङ्क्ते द्विजकरे सुखे भुङ्क्ते पितामहः ।

प्रपितामहस्तु तालुस्थं कण्ठे मातामहः स्मृतः ।

प्रमातामहस्तु हृदये वृद्धो नाभौ प्रतिष्ठितः ॥

तस्मादुत्सर्गे षष्ठां प्रत्येकं देवतात्वम् ।

तेन त्यागकाले इदं पित्रे इत्यादि प्रयोक्तव्यं,

पितृभ्य इदमित्युक्त्वा स्वधाकारेण चार्चयेत् इति कात्यायन-
वचनं, अर्घ्यस्वधावाचनविषयं, एवं च षट्पुरुषात्मकं मांसादिसंहितं
एकमेव पत्रं केचित् कुर्वन्ति, केचित् पितृादित्रिपुरुषात्मक-
मेकं मातामहादित्रिपुरुषात्मकं चान्यत्पत्रमितिपत्रद्वयं कुर्वन्ति,
भिन्नयोः पत्रद्वयकरणेऽपि,

पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा अपि इति वचनस्य न विरोध इति समादधते च, वहवसु मांसरहितं पृथक् पृथक् पत्रद्वयं कृत्वा मांसयुक्तं षट्पुरुषात्मकं च पत्रमेकं कुर्वन्ति ।

मांसवर्जमर्देवतमिति वचनानुरोधेन 'पृथक् पृथक् पत्रद्वयं, मांसमन्नं तथा ग्राह्यमित्यादिवचनानुरोधेन षट्पुरुषात्मकमेकं पत्रमिति व्यवस्थायां युक्तत्वात्, इति तत्र कुलाचारव्यवस्थैव ग्राह्या वलिदानेऽपि न हविष्यान्ननियमः ।

श्रुतिस्मृतिसमापन्नं देवद्रव्यगुणान्वितम् ।

देवतायै यथाकृतं प्रोक्षितं शिष्टभोजनम् ॥

'इति' शङ्खलिखिताभ्यां हविष्यमांसादेरपि देवद्रव्यत्वेन अभ्यनुज्ञातत्वात् ।

यदन्नाः पुरुषा राजन् तदन्नाः पितृदेवताः ।

इति वचनाच्च प्रोक्षितमिति यथाविहितभोजनानुवादेन अधिक-
प्रोक्षणविधिपरः, तस्मात् शुचिः परिमिताहारः स्यादाहारशुद्धी
'सत्वशुद्धिरिति आपस्तम्बवचनात् हविष्यभोजनं सत्वशुद्धयर्थं काम्यं,
एवमन्यदपि ज्ञेयम् ।

तत्र कर्त्तृविचारः । विष्णुपुराणे—

प्रेते पितृत्वमापन्ने सपिण्डीकरणादनु ।

क्रियन्ते ग्नाः क्रियाः सर्वाः प्रोच्यन्ते तानृपोत्तराः ॥

(१) इति शङ्खलिखिताभ्यां हविष्यमाषमांसादेरपि देवद्रव्यत्वेन अभ्यनुज्ञा-
तत्वात् ।

तथा पुत्राद्यैरेव चोत्तरा इति तत्रैवागुक्रान्तानां पुत्रपौत्रभ्रातृ-
सन्ततिदौहित्रतदन्वयानां कर्तृत्वस्योक्तत्वात् प्रेतसंस्कारप्रायपाठात्
प्रेतसंस्कारत्वेऽपि पित्र्यादीनामपुत्राणां भ्रातृसन्तत्यादयः सर्व-
एव नित्यश्राद्धं कुर्वीरन् ।

एवं पितरि मृते पितामहे च जीवति, पितामहस्य तु,
वृत्तः स्याज्जिवेहापि पितामहः ।

पितुः स्वनाम संकीर्त्यं कीर्त्तयेत् प्रपितामहमिति
विष्णुपुराणवचनाद्वृद्धप्रपितामहप्रवेशेन श्राद्धं त्रिपुरुषनियमस्य
प्रमाणत्वात् ।

तथाच कात्यायनः,—

द्वीन् द्वीन् पिण्डान् विभज्य दद्यात् इति । एवं पितरि
पितामहे च मृते प्रपितामहे जीवति वृद्धप्रपितामहप्रवेशेन
श्राद्धम् ।

एतद्वचनस्यैव मानत्वात्, एवं मातामहे जीवति प्रमाता-
महादिचयमुद्दिश्य श्राद्धम् ।

पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा अपीति त्रिपुरुषनियम-
स्यैव मानत्वात्, एवं मातामहप्रमातामहयोर्मृतयोर्वृद्धप्रमातामहे
जीवति अतिवृद्धप्रमातामहप्रवेशेन श्राद्धम् । एवं मातामहे
मृते प्रमातामहे जीवति अतिवृद्धप्रमातामहप्रवेशपुरुषत्रय-
श्राद्धम् ।

मातामहानामप्येवं श्राद्धं कुर्याद्विचक्षण इति विष्णुस्मृति-
वचनात् पित्रादित्रयश्राद्धप्रकरणाधीतानारब्धविहितसर्वाङ्गानाम-

तिदेशसिद्धौ, त्रयाणामुदकं कार्यं त्रिषु पिण्डः प्रवर्त्तते इत्यस्यैव प्रमाणत्वात् । एतद्वैश्वदेवकर्म जीवत्पितृकेणापि नित्यश्राद्धवर्जं कार्यं, पित्रावल्लिख्यं कार्यः ।

श्राद्धस्यैव निषिद्धत्वात्, न जीवन्तमतिदद्यात् इति प्रत्यक्ष-
स्मृत्या निषेधात्, तत्र केचित् । यत्तु विष्णुवचनम् । जीवति
पितरि येभ्यः स दद्यात्तेभ्यः । पितरि, पितामहे च जीवति येभ्यः
पितामहो दद्यात् । पित्रादित्रये जीवति नैव कुर्यादिति ।

तथा—

येभ्यो वापि पिता दद्यात्तेभ्यो वापि प्रदापयेदिति तत्सर्वं
साम्निकविषयम् ।

न जीवत्पितृकः श्राद्धं कुर्यादग्निमृते द्विजः ।

येभ्यो वापि पिता दद्यात्तेभ्यो दद्यात्तु साम्निकः ॥ इति
सुमन्तुवचनात् ।

तस्यापि वैकल्पिकं इति तन्न ।

न जीवन्तमतिदद्यादिति प्रत्यक्षश्रुतिविरोधात् ।

तथा—

स पितुः पितृकाल्येषु अधिकारो न विद्यते ।

इति विष्णुस्मृतिविरोधाच्च । सपितृकस्य तु साम्नेरपि न सर्वथा
नित्यश्राद्धसमाचारः । प्रसीतपितृकस्यापि मातामहादित्रय-
जीवनेन नित्यश्राद्धकरणं, पित्रादित्रये जीवति नैव कुर्यादित्य-
स्यातिदेशात् । एतद्वैश्वदेवादिकं पितृपुत्रभ्रात्रादीनामभिज्ञाना-

मेकेन करणे सर्वेषां प्रत्यवायपरिहारात् सर्वैः पृथक् पृथक् न कार्यम् ।

एकपाके निवसतां पितृदेवद्विजाश्चनम् ।

एकं भवेद्विभक्तानां तदेव स्याद्गृहे गृहे ॥ इति वचनात् ॥

मानवे विभागप्रकरणे—

ज्येष्ठ एव तु गृह्णीयात् पित्रं धनमशेषतः ।

शेषार्स्तमुपजीवेरन् यथैव पितरं तथा ॥

एवं सद् वसेयुर्वा पृथग्वा धर्मकाङ्क्षया ।

पृथग् हि वर्धते धर्मस्तस्माद्वर्त्या पृथक् क्रियाः ॥

इति, तथाच विभागाभावे वैश्वदेवादीनां तत्र करणं सिद्धं, पितरो यत्र पूज्यन्ते तत्र मातामहा अपीति गौतमोक्तेर्मातामहादित्याद्वस्य पितृश्राद्धाधीनत्वात् अविभक्तसपत्नभ्रातृणांमेकेन षाट्पुरुषिके श्राद्धे कृते अपरेण स्वमातामहादर्थं पुनः पञ्चान्तरं कार्यम् । एवं दर्शादिष्वपि बोध्यम् ।

यत्कैश्चिदुक्तम्, वैश्वदेवस्यापि एकपाके निवसतामिति वचन-
बलाद्यदि एकत्वमङ्गीकर्तव्यं, तदा अविभक्तानां देवाश्चनादीनामपि
न कार्यत्वं स्यादविशेषादिति ।

न किञ्चिदेतत् । एकपाकस्थितानां पाके एकपूजाया एव
समाचारात् । प्रवासे गृहान्तरावस्थाने वाऽप्यविभक्ताः ।

पृथक् पाके सति पृथग्वैश्वदेवं कुर्वन्ति, तत्र न्याय्यम् । पाकस्य
वैश्वदेवे निमित्तत्वात्पादकवचनाभावात् ।

लौकिके वैदिके वापि हुतोच्छिष्टे जले क्षितौ ।

वैश्वदेवस्तु कर्त्तव्यः पञ्चसूनापनुत्तये ॥

इति श्रातातपाद्युक्तौ पञ्चसूनादोषस्यैव तन्निमित्तत्वमिति एक-
पाके इत्यादि वचनादेकपाकेन तत्करणे दोषनिवृत्तेर्न पृथकरणम् ।
गृहस्थधर्मात्तानां पूजादीनां पृथकरणं तु यथा कथञ्चिन्निर्वा-
हयति, न पक्वद्रव्येणैव कुर्वन्त्यविभक्ताः । अथ यदि गृहस्वामी
अनुपनीतः स्यात्तदा पञ्चयज्ञान्नं कुर्यात् ।

तथाच, षष्ठे जैमिनिः अपि वा वेदतुल्यत्वादुपायेन
प्रवर्त्तेरन्निति ।

स्मृतौनां वेदतुल्यत्वादुपायेन उपनयनादूर्ध्वं स्मार्त्तधर्माः प्रवर्त्ते-
रन्नित्यर्थः । तथाच जैमिनिना स्मार्त्तकर्ममात्रे उपनीताधिकार-
प्रतिपादनात् । अत्र केचित्, सम्बर्त्तेन तु ततः पञ्चमहायज्ञा-
निति उद्वाहानन्तरं पञ्चयज्ञा उक्ताः,

अनुपनीतोऽपि कुर्वीत मन्त्रवत् पैतृमेधिकम् ।

यदसौ कृतचूडः स्याद्यदि न स्यान्नवस्तरः ॥

इति सुमन्तुवचनम् । नाभिव्याहरयेद्ब्रह्म स्वधानिनयनादृते इति
मनुवचनाच्च सपिण्डीकरणान्तप्रेतसंस्कारपरम् ।

मनुना तु, एतश्चानुपनीतोऽपि कुर्यात् सर्वेषु पर्वस्विति यदुक्तं
तदपि दर्शादिश्राद्धानन्तरपरं, पार्वणश्राद्धानन्तरं तद्वचनस्योक्त-
त्वात् । इति,

वसुतस्तु पारस्करः । समावर्त्तनमुक्ता ।

अथातः पञ्चमहायज्ञाः ।

अथ समावर्त्तनानन्तरं पञ्चमहायज्ञेष्वधिकारः ततो हेतोः, पञ्चसंख्यका महायज्ञशब्दवाच्याः कर्मविशेषा इत्यादि, तथा च समावर्त्तनानन्तरं उद्वाहेऽनुद्वाहेऽपि पञ्चयज्ञकरणमुचितम् ।

गृह्यसूत्रात् स्मृतेर्दुर्बलत्वात् सम्बर्त्तवचनमनादेयम् ।

यद्वा, समावर्त्तनानन्तरितविवाहपञ्चश्रयणपरं वा तत् । अनुपनीतस्य तु सर्वथा न पञ्चयज्ञाधिकारः । नित्यश्राद्धे तु उपदेशातिदेशयोरभावादेकारणं, एतद्वैश्वदेवकर्म स्त्रिया क्लीवेन च कार्यम् । स्त्रिया क्लीवेन न ह्यते भुञ्जीत ब्राह्मणः कचिदिति मनूक्तेः । अत्र यद्यपि पारस्करसूत्रादिषु सनकाद्यनन्तरं अतिथि-भोजनदानमुक्तं हरिहरभाष्ये च यक्ष्मवल्ग्यनन्तरं श्वादिवलय उक्ताः, तथापि, नित्यश्राद्धानन्तरं, ततोऽतिथीन् भोजयेत् श्रेयांसं श्रेयांस-मानुपूर्वेणेति वशिष्ठोक्तेरेव नित्यश्राद्धानन्तरं अतिथिब्राह्मणेभ्यो-दानसमाचारः ।

तथा,—

ततोऽन्यदन्नमादायेति विष्णुपुराणवचनमन्यदन्नमिति बलि-हरणीपयुक्ताद्वादन्यान्नेन श्वस्वपचवायसवलीनां करणप्रसक्तौ तद्वलिपात्रादन्यपात्रे श्वादिबल्यर्थमन्नं स्थापयित्वाऽतिथिब्राह्मणा-नन्तरं श्वादिबलिदानसमाचारः ।

तत्र विष्णुपुराणे,—

श्वचाण्डालविहङ्गानां भुवि दद्यात्ततो नरः ।

इत्युक्त्वा एतेषां मन्त्रा नोक्ताः । तस्मात्, श्वभ्यो नमः, स्वपचेभ्यो नमः, वायसेभ्यो नमः, इति स्वनामचतुर्थ्यन्ता एव मन्त्राः आहृताः ।

यस्तु वायुपुराणे ऐन्द्रवारुणवायव्या इति मन्त्रः । यश्च श्वानी द्वौ श्यामश्वलादिमन्त्रश्च तयोर्गयाश्राद्ध उक्तत्वान्न ताभ्यां दान-समाचारः ।

युक्तं चैतत्, वायुपुराणीयमन्त्राणां गयाश्राद्ध एवोपयुक्तत्वात् । श्वभ्यो नमः इत्यादि बहुवचनप्रयोगस्तु विष्णुपुराणे बहुवचन-स्योक्तत्वात् ।

अन्नं भूमौ श्वचाण्डालवायसेभ्यश्च निक्षिपेत् इति स्मृतेश्च ।

शुनां च पतितानां च स्वपचां पापरोगिणाम् ।

वायसानां क्षमीणाञ्च शनकैर्निवपेद् भुवि ॥

इति बहुवचनस्य मनुनोक्तत्वाच्च । बहुस्मृतिषु स्वपचवायसानां उक्तत्वात् पतितादीनां न वल्यकरणसमाचारः ।

अथ गोघ्रासदानम् ।

तच्च काम्यं भविष्यपुराणे,—

दृणोदकादिसंयुक्तं यः प्रदद्याद्गवाङ्गिकम् ।

कपिलादानस्य फलं प्राप्नुयान्नात्र संशयः ॥

इदं च स्वगोपरगोसाधारणम् ।

महाभारते, 'परगोसंप्रदानकं पृथक् दानान्तरम् ।

यथा—

घासमुष्टिं परगवे सान्नं दद्यात्तु यः सदा ।

अकृत्वा स्वयमाहारं स्वर्गलोकं स गच्छति ॥

एवं गोघासदानस्य काम्यत्वान्न सर्वेषां तत्करणसमाचारः ।

अतिथिभ्यो दानविचारः ।

विष्णुपुराणे,—

ततो गोदोहमात्रं वै कालं प्राप्नुयान्नात्र संशयः ।

अतिथिग्रहणार्थाय तदूर्ध्वं वा यथेच्छया ।

अतिथिं तत्र संप्राप्तं पूजयेत् स्वागतादिना ॥

तथासनप्रदानेन प्रियप्रश्नोत्तरेण च ।

गच्छतश्चानुपातेन प्रीतिमुत्पादयेत् गृही ॥

अन्नातकुलनामानमन्यतः समुपागतम् ।

पूजयेदतिथिं सम्यक् एकग्रामनिवासिनम् ॥

अकिञ्चनमसम्बन्धिमन्यदेशादुपागतम् ।

असम्पूज्यातिथिं भुञ्जन् भोक्तुकामो ब्रजत्वधः ॥

स्वाध्यायगोत्रचरणमपृष्ट्वा च तथा कुलम् ।

हिरण्यगर्भवुद्ध्या तं मन्ये अभ्यागतं गृही ॥

(१) परगोघासदानकं पृथक् पृथक् दानान्तरम् ।

(२) तिष्ठेद्गृहाङ्गणे ।

तथा,—

अतिथिर्यस्य भग्नाग्नी गृहाद्यात्यन्ततो मुखः ।
 स तस्मै दुष्कृतं दत्त्वा पुण्यमादाय गच्छति ॥
 भ्राता प्रजापतिः शक्रो वह्निर्वसुगणोऽर्यमा ।
 प्रविश्यातिथिमेवैते भुञ्जते वै नराधिप ॥
 तस्मादतिथिपूजायां यतेत सततं नरः ।
 स केवलमघं भुङ्क्ते यो भुङ्क्ते त्वतिथिं विना ॥

मनुः,—

संप्राप्तायाप्यतिथये प्रदद्यादासनोदक्ते ।
 अन्नं चैव यथाशक्ति प्रदद्याद्-विधिपूर्वकम् ॥
 अग्निं हुत्वा विधानेन यत् पुण्यफलमश्नुते ।
 तेन तुल्यं विशिष्टं वा ब्राह्मणे तर्पिते फलम् ॥

तथा,—

दृणानि भूमिरुदकं वाक्चतुर्थी च सृजता ।
 एतान्यपि सतां गृहे नोच्छिद्यन्ते कदाचन ॥

तथा,—

विप्रपादोदकक्लिन्ना यावत्तिष्ठति मेदिनी ।
 तावत् पुष्करपात्रेण पिवन्ति पितरो जलम् ॥
 शङ्कलिखितौ । यथा प्रणीतश्चाप्रणीतश्चाग्निदैवतं, एवं विद्वांश्च
 विद्वांश्च ब्राह्मणः पूज्य एव सर्वेषां, यत्र हि ब्राह्मणो न भुङ्क्ते-
 तद्भुतमग्नावद्भुतमेवेत्यादि ।

तथा,—

वयोवित्तविद्यातपःसंपन्नाय पाद्यमर्घ्याचमनीयमन्नविशेषांश्च
तस्मै दद्यात्, सहासीत, प्रदोषेऽनुज्ञाप्य शयीत, पूर्णं प्रतिबुध्येत,
प्रस्थितमनुब्रजेत्, विद्योद्यानारामवापीतङ्गागदेवगृहमहाङ्गद-
स्नाननदीनामन्यतरस्मिन् प्रदक्षिणं कुर्यात्, वाचमुत्सृज्य पुन-
र्दर्शयेति, विद्यादीनामन्यतरस्मिन् स्थाने पुनर्दर्शयेति, वाचमुत्-
सृज्य प्रदक्षिणीकुर्यादित्यर्थः ।

हारीतः,—

अतिथिष्वेदागच्छेद्यतिर्वैस्नानसः समानवृत्तिः स्नातको वा
तस्य स्वागतमर्घ्यं पाद्यमाचमनीयं च प्रदाय याद्योषवयः सन्ति
ताद्योषहरेत्, त्वत्प्रयात्नमनु विष्णुक्रमान् क्रामति, मोदन्ते
पितरः प्रपितामहाः ।

तेनानुज्ञातो निवर्त्तेत, वसेच्चैद्भिधिवत्परिचरणं, अकृत-
विवाहोऽत्र स्नातकः, गृहस्थः समानवृत्तिः, विष्णुक्रमादि वि-
विष्णुर्व्यक्रस्त इत्यादि मन्त्रकरणकपादन्यासा यज्ञाङ्गरूपाः,
एते च काम्याः ।

आपस्तम्बः,—

यानवन्तमायानात्, यावन्नानुजानीयादितरं, अप्रतिभायां
सीञ्जी निवर्त्तेत, इतरं यानरहितमित्यर्थः ।

दक्षः,—

मनश्चक्षुर्मूर्खं वाचं सीर्णं दद्याच्चतुष्टयम् ।

अभ्युत्थानमिहागच्छ पूर्वाक्षापः प्रियाम्बितः ॥

उपासनमनुव्रज्या कार्यांश्चेतानि यत्नतः ।

तथा,—

पादशीचं तस्माद्भ्यङ्गमाश्रयः शयनं तथा ।

श्चञ्जलं चार्थिने देयं एतान्यपि सदा गृहे ॥

गुरौ विशेषमाहापस्तम्बः, वेदाचार्योऽभ्यागच्छेत्, तमभिसुखो-
ऽभ्यागम्य उपसंगृह्य न वीभत्समानमुदकमुपस्थयेत्, पुरस्कृत्यो-
पस्थाप्य यथोपदेशं पूजयेदासने शयने भस्त्राभोज्ये वाससि संनिहिते
हीनतरप्रद्वत्तिः, तिष्ठन् सव्येन पाणिनानुगृह्याचार्यमाचामयेदन्यम्
वासमुदेतं स्नानासनचक्रमणस्मितेष्वनुचिकीर्षेत्; संनिहिते मूत्र-
पुरीषे वा वान्तकर्मोच्चैर्भाषाहासनिष्ठौवनदन्तनिष्ठौवनसिंहन-
भूषेपणताडननिष्ठादीनि ।

दारे प्रजायां चोपस्यर्शनं भाषा विश्रम्भपूर्व्याः परिवर्जयेत्,
वाक्येन वाक्यप्रतिघातमाचार्यस्य वर्जयेत्, श्रेयसां च, उपसंगृह्य
पादावितिशेषः, न वीभत्समानमिति आचार्यं पादस्पर्शे घृणाम-
कुर्वन् पादौ प्रक्षालयेत्, पुरस्कृत्य सत्कृत्य मान्येनोपस्थाप्य मदीयम्
सर्व्वमिति निवेद्य यथोपदेशं यथाशास्त्रं, संनिहिते गुरौ तिष्ठन्ना-
चार्यमाचामयेन्नोपविष्टः सव्येन पाणिनानुगृह्य दक्षजलपात्रं
वामपाणौ कृत्वा आचामयेत्, अनुचिकीर्षेत्, 'आचार्यस्य स्नानादि
कुर्यात्, संनिहिते गुरौ मूत्रादि वर्जयेत्, दारे प्रजायां चोप-

स्पर्शनं, अङ्गपरिष्कृष्टः, श्रेयसां च विद्यातपःसमृद्धानां गुरुः०

वदातिथ्यमित्यर्थः ।

यतो विशेषः ।

दत्तः,—

जन्मप्रभृति यत्पापं गृहस्थेन तु संचितम् ।

निर्माजयति तत्सर्वमेकरात्रोषितो यातिः ॥

आश्रमे तु यतिर्यस्य विश्राम्यति मुहूर्त्तकम् ।

किं तस्यान्येन धर्मेण कृतकृत्यो हि स स्मृतः ॥

मनुः,—

यत् पुण्यफलमाप्नोति गां दत्त्वा विधिवद्गुरौ ।

तत् पुण्यफलमाप्नोति भिक्षां दत्त्वा च भिक्षवे ॥

पाप्मे,—

यः पात्रपूरणं भिक्षां यतिभ्यः सम्प्रयच्छति ।

विमुक्तः सर्वपापेभ्यो नासौ दुर्गतिमाप्नुयात् ॥

यतिहस्ते जलं दत्त्वा भैक्ष्यं दत्त्वा पुनर्जलम् ।

तद्भक्ष्यं मेरुणा तुल्यं तज्जलं सागरोपमम् ॥

यतिर्यस्य गृहे भुङ्क्ते तस्य भुङ्क्ते हरिः स्वयम् ।

नारसिंहे,—

अकृते वैश्वदेवे तु भिक्षार्थे गृहमागते ।

उद्धृत्य वैश्वदेवार्थं भिक्षां दत्त्वा विसर्जयेत् ॥

वैश्वदेवकृतं दोषं ग्रन्थो भिक्षुर्व्यपोहति ।

न तु भिक्षुकृतं दोषं वैश्वदेवो व्यपोहति ॥

मनुः,—

अप्रणोद्योऽतिथिः सायं सूर्योदो गृहमागते ।
काले प्राप्तस्त्वकाले वा नास्यानश्नन् गृहे वसेत् ॥
न वै स्वयं तदग्नीयान्नातिथिं यत्र भोजयेत् ।

तथा,—

आसनावसथौ शय्यामनुव्रज्यामुपासनम् ।
उत्तमेषूत्तमान् कुर्याद्हीने हीनं समे समम् ॥

तथा,—

न ब्राह्मणस्य त्वतिथिर्गृहे राजन्य उच्यते ।
वैश्वशूद्रौ सखा चैव ज्ञातयो गुरुरेव च ॥
यदि त्वतिथिधर्मेण क्षत्रियो गृहमाव्रजेत् ।
भुक्तवत्सु तु विप्रेषु कामं तमपि भोजयेत् ॥
वैश्वशूद्रावपि प्राप्तौ कुटुम्बेऽतिथिधर्मिणी ।
भोजयेत् सह भृत्यैस्तान् नृशंसं संप्रयोजयन् ॥

आपस्तम्बः,—

शूद्रमभ्यागतं कर्मणि नियुञ्ज्यात् ।

अथास्मै दद्यात्, दासा वा राजकुलादाहृत्यातिथिवत् शूद्रं
पूजयेयुः । इति, एतेन कर्मकरणं विना शूद्राय स्वयं न
दद्यादित्यर्थः ।

ज्ञातातपः—

अन्योन्यं गुरवो विप्रा अन्येऽन्यातिथयः स्मृताः ।

तथा,—

भिक्षां वा पुष्कलं वापि हस्तकारमथापि वा ।

असम्भवे सदा दद्यादुदपात्रमथापि वा ॥

ग्रासमात्रा भवेन्निष्ठा पुष्कलं च चतुर्गुणम् ।

पुष्कलानि च चत्वारि हस्तकारं विदुर्वुधाः ॥

मनुः—

पाषण्डिनो विकर्मस्थान् वैङ्गालव्रतिकाञ्च शठान् ।

हैतुकान् वकवृत्तींश्च वाष्पाशेषाणि नार्चयेत् ॥

पाषण्डिनो वेदवाङ्मयास्त्ररताः, विकर्मस्थाः स्वाश्रमधर्महीनाः,
वैङ्गालव्रतिकाः, धर्मध्वजी सदा लुब्ध इत्यादिरूपेण तदुक्ताः, शठाः
व्याजेन धर्मकारिणः, हैतुका वेदविरुद्धतर्कनिष्ठाः, वकवृत्तयः,
अधोदृष्टिर्नैकतिकः स्वार्थसाधनतत्पर इत्येवं मनूक्ताः ।

ब्राह्मे—

देवैर्जिता देत्या एव पाषण्डिन इत्युपक्रम्य ।

नित्यं सत्पुरुषं कुर्यादेतेष्वभ्यधिकां दयाम् ॥

दुःखाकुलं जगदेतद्विचार्य नमोऽस्तु धर्मायेति ब्रुवंश्च ।

दद्याच्चार्द्रं सर्वगतं च विष्णुं प्रणम्य वै द्वादशवर्णमात्रम् ।

ॐ नमो भगवते वासुदेवायेति द्वादशाक्षरमन्त्रमुच्चार्य सर्वगतं
विष्णुम् प्रणम्य नमोऽस्तु धर्मायेति वदन् पाषण्डिभ्योऽप्यनं
दद्यादित्यर्थः ।

• यमः—

तिथिपूर्वोक्तवाः सर्वे त्यक्ता येन महात्मना ।

सोऽतिथिः सर्वभूतानां शेषानभ्यागतान् विदुः ॥

ऋतौ यतिर्नैकरात्रं निवसन्नृच्यतेऽतिथिः ।

पर्वाश्रमावास्यादीनि, उक्तवा विवाहाद्याः, एतेन सृष्टान्ना-
लोलुपा इत्यर्थः ।

मनुर्विष्णुः शातातपस्र—

एकरात्रन्तु निवसन्नतिथिर्ब्राह्मणः स्मृतः ।

अनित्यं हि स्थितिर्यस्मात्तस्मादतिथिरुच्यते ॥

नैकाग्रमिष्टमतिथिं विप्रं साङ्गतिकं तथा ।

उपस्थितं गृहे विद्यात् भार्या यन्नाग्नयोऽपि वा ॥

परिहासादिभिः सर्वैः सङ्गतः साङ्गतिकः, एतौ काले प्राप्तावपि
नातिथी, द्वितीयदिनाद्यवस्थितातिथीनां सत्कारः

काम्यः

आपस्तम्बीयादौ द्रष्टव्यः ।

आपस्तम्बः,—

न गृहे भुञ्जीतानवशिष्टातिथिभ्यः ।

पराशरः,—

अचिन्तितमनाङ्गतं देशकाल उपस्थितम् ।

अतिथिं तं विजानीयात्तातिथिः पूर्वमागतः ॥

सुधार्त्तस्तृषितः श्रान्तो दूराध्वानमुपागतम् ।
 तं पूजयेन्नयनेन सोऽतिथिः स्वर्गसंक्रमः ॥
 देशो भार्यादिभिः सहितः, कालो वैश्वदेवान्नः ।

शातातपः,—

प्रियो वा यदि वा द्वेष्टो मूर्खः पण्डित एव वा ।
 वैश्वदेवे तु संप्राप्ते सोऽतिथिः स्वर्गसंक्रमः ॥
 इदञ्च यथोक्तातिथ्यलामेऽनुकल्परूपेण ।

वशिष्टः,—

चण्डालपतितवायसेभ्यो भूमौ निक्षिपेत् ॥

यमः,—

येषामनश्नन्नतिथिर्विप्राणां व्रजते गृहात् ।
 ते वै खरत्वमुष्ट्रत्वमश्वत्वमुपपेदिरे ॥

तथा,—

अतिथिं यत्र वै ग्रामे भिक्षमाणा यतस्ततः ।
 श्रेते निरशनस्तत्र ब्रह्महत्या विधीयते ॥

इत्यादयो वज्रवो गुणा दीपाद्यैतेषु तेषु प्रोक्ता द्रष्टव्याः, विस्तर-
 भयाद्विरम्यते ।

स्वभोजनानन्तरमतिथ्यागमने विशेषमाह—

मनुः,—

वैश्वदेवे तु निर्वृत्ते यद्यन्योऽतिथिराव्रजेत् ।
 तस्याप्यन्नं यथाशक्ति प्रदद्यान्न बलिं हरेत् ॥

वैश्वदेवे सर्वार्थान्नपाके निर्मुक्ते कृतप्रयोजने ।

यथाशक्नोति पक्ता शक्त्यनुरूपेणेत्यर्थः ॥

बलिहरणं देवयज्ञपितृयज्ञयोरप्युपलक्षणम् ।

पुरुषार्थस्य बलिहरणस्य कृतत्वात्पाकनिमित्तकत्वाभावाच्च ।

अनेनैव लिङ्गेन अहरहः क्रियमाणस्यापि वैश्वदेवस्य संयोग-
पृथक्त्वेन पाकनिमित्तकत्वमप्यस्तु, तथाच बहुषूदाहृतवाक्येषु वैश्व-
देवसम्बन्धव्यवणमिति प्रतिभाति ।

तत्र,—

पाकस्याङ्गत्वेन तत्सम्बन्धोक्तेर्लिङ्गमात्रस्यासाधकत्वात् ।

अथ देवयज्ञादिपद्धतिः ।

तत्र प्रथमप्रयोगे यज्ञं चतुष्टयार्थकं मातृपूजापूर्वकमेकमेव
आभ्युदयिकयाचं कार्यम् ।

गणेशे क्रियमाणे तु मातृणां पूजनं सकृत् ॥

इति कात्यायनोक्तेः, सिद्धेऽन्ने पक्नी भूतमिति स्वामिने ब्रूयात् ।
तदभावेऽन्याऽपि पाककर्त्री तत्सुभूतमन्नं विराट् तस्माख्याहोति
प्रतिवदेत्स्वामी ।

साम्निः स्वामी आवसथ्यसमीपे प्राङ्मुख उपविशेत् ।

मणिकस्थोत्तरत आवसथ्याग्नेः पश्चिमप्रदेशे एकं मण्डलं
— पूर्वेण कृत्वा ब्रह्मादियज्ञान्तानां वक्ष्यर्थमेकपात्रे अन्नं स्थाप-

येत् । तदुत्तरतः सनकाद्यर्थमेकपात्रेऽन्नादिकं ब्रह्मादिवलिपात्रा-
 इच्छिततः पित्रादित्रयार्थमेकपात्रेऽन्नादिकम् । तत्पूर्वस्मिन्
 मातामहादित्रयार्थमेकपात्रेऽन्नादिकं, एतयोर्मध्येदेशे षट्पुरुषार्थ-
 मेकपात्रेऽन्नादिकं, सनकादिपात्रात्पूर्वस्मिन् अतिथिब्राह्मणार्थ-
 मेकपात्रेऽन्नादिकम् ।

एतयोर्मध्ये आदिवस्वार्थमेकपात्रेऽन्नं स्थापयेत् । अनन्विकसु
 यत्र कुत्राप्येकमेव पात्रं स्थापयेत् । अनन्विकसु तत्रोपविष्टः,
 कुशत्रयं, गोमयं, उदकपात्रं, पुनः कुशत्रयं, इति पात्राख्यासाद्य
 प्रथमकुशत्रयेण भूमेः त्रिः परिसमूह्य गोमयोदकेन त्रिरूपलिप्य
 द्वितीयकुशत्रयेण त्रिरुक्लिष्य तां सृदं त्रिः प्राक्संस्थमुद्धृत्य
 तेनोदकेन त्रिरभ्युक्ष्य इति पञ्चभूसंस्कारान् कृत्वा । पाकसाधन-
 लौकिकान्निमानीय स्थापयेत् । दक्षिणजानुं भूमौ निपात्य-
 मणिकोदकेन लौकिकोदकेन वाऽग्नेः पर्युक्षणम् । दक्षिणहस्तेन
 ब्रह्मादिपात्रादन्नमादाय, ॐ ब्रह्मणे स्वाहा इत्यग्नौ जुहुयात्,
 इदं ब्रह्मणे इति त्यागः । एवं ॐ प्रजापतये स्वाहा इदं प्रजा-
 पतये, ॐ शुक्राभ्यः स्वाहा इदं शुक्राभ्यः, ॐ कश्यपाय स्वाहा
 इदं कश्यपाय, ॐ अनुमतये स्वाहा इदमनुमतये अम्यसन्धवे
 तावपात्रे जलं स्थापयित्वा तत्र ब्रह्मादिपञ्चाहुतीर्जुहुयात् ।
 इति देवयज्ञः ।

अथ भूतयज्ञः ।

वक्ष्यमाणबलिदेशे सर्वत्र प्रत्येकं मार्जनमुपलीपनं च वैकल्पिकम् । बलिदानात् पूर्वं सर्वत्र बलिदेशे जलदानम् ।

सर्वत्र बलीनां समाप्तौ वा प्रतिबलि वा पूर्वापरजलदानम् ।

हुतशेषेणान्नं बलयः । मणिकस्य समीपे दक्षिणतः किञ्चिद्देशं त्यक्त्वा भूमौ प्राक्संस्थम् । 'ॐ' पर्जन्याय स्वाहा इदं पर्जन्याय ।

ॐ अन्नगो नमः इदमन्नः । ॐ पृथिव्यै नमः इदं पृथिव्यै । इति दक्षिणदिशि मध्ये स्थानं स्थापयित्वा दक्षिणदिग्द्वारग्राह्या-समीपयोः प्राक्संस्थम् ।

ॐ धात्रे नमः, इदं धात्रे, ॐ विधात्रे नमः, इदं विधात्रे । एवं बलिद्वयं ततः प्राच्यादिक्रमेण प्राग्दक्षिणेन चतुर्दिक्षु वायुबलिचतुष्टयम् ।

तद्यथा,—

ॐ वायवे नमः, इदं वायवे इति प्राच्यां दिशि, ततः ॐ वायवे नमः इति दक्षिणदिशि, एवं पश्चिमोत्तरयोः इदं वायवे इति सर्वत्र त्यागः । ततो वायुबलीनामुत्तरदेशेषु ॐ प्राच्ये दिशि नमः इदं प्राच्ये दिशि, ॐ दक्षिणायै दिशि नमः, इदं दक्षिणायै दिशि, ॐ प्रतीच्यै दिशि नमः, इदं प्रतीच्यै दिशि, ॐ ऋदीच्यै दिशि नमः इदमुदीच्यै दिशि, ततः पर्जन्यादिसमीपोत्तरतः प्राक्-संस्थं बलित्वं, ॐ ब्रह्मणे नमः, इदं ब्रह्मणे, ॐ अन्नरीक्षाय

नमः, इदमन्तरीक्षाय, ॐ सूर्याय नमः, इदं सूर्याय, तद्वलिः
त्रयस्योत्तरतः प्राक्-संख्यं बलिद्वयं, ॐ विश्वेभ्यो देवेभ्यो नमः,
इदं विश्वेभ्यो देवेभ्यः, इति त्यागं च कुर्यात् ।

पुनर्यज्ञोपवीती बलिपात्रप्रक्षालनजलं गृहीत्वा यक्ष्मै तस्ते
निर्णेजलं नमः । इति ब्रह्मबलिदानात्कोणे बलिं दद्यात् । इदं
यक्ष्मै इति त्यागं च कुर्यात् ।

अथ पितृयज्ञः ।

ततः कण्ठलग्नयज्ञोपवीत उदङ्मुखः कुशाक्षतजलान्यादाय
ॐ सनकाद्याः सप्त मनुष्या इदमन्नादिकं यथाविभागं युष्मभ्यं हन्त
इति सृजिन् ।

इदं सनकादिसप्तमनुष्येभ्य इति त्यागं कुर्यात् । ततो
दक्षिणामुखोऽपसव्यो भूत्वा वामजानुं भूमौ निपात्य द्विगुणी-
कृतकुशतिलजलान्यादाय अमुकसगोत्राः अस्मत्पितृपितामह-
प्रपितामहा अमुकामुकामुकशर्माणः इदमन्नादिकं यथाविभागं
युष्मभ्यं स्वधा नमः । इति सृजिन् ।

(१) ॐ विश्वेभ्यश्च भूतेभ्यो नमः इदं विश्वेभ्यश्च भूतेभ्यः, एतद्वोदोत्तरतः प्राक्-
संख्यं बलिद्वयम् । ॐ उषसे नमः इदं उषसे, ॐ भूतानां च पतये नमः इदं
भूतानाञ्च पतये, ततो ब्रह्मबलिदक्षिणतोऽपसव्यो भूत्वा दक्षिणमुखः सन्,
ॐ पितृभ्यः स्वधा नमः इति बलिं दद्यात्, इदं पितृभ्यः इति बलिहोमः ।

(२) वक्ष्यते-।

इदमस्मत्पित्रे असुकदेवशर्मणे, इदमस्मत्पितामहाय असुक-
देवशर्मणे इदमस्मत्पितामहाय असुकदेवशर्मणे इति त्यागं
कुर्यात् ।

‘इदमस्मातामहाय असुकशर्मणे, इदमस्मत्प्रमातामहाय
असुकशर्मणे, इदमस्मद्दृष्टप्रमातामहाय असुकशर्मणे, इति त्यागं
कुर्यात्, इदं षट्पुरुषात्मकमेकं पत्रम् ।

तद्यथा,—

असुकसगोत्रं, अस्मज्येष्ठपितृव्य असुकशर्मन् इदमन्नादिकं
तुभ्यं स्वधानम्, इति पितृधर्मेणोत्सृजेत्, त्यागं च कुर्यात् ।

अथ मनुष्ययज्ञः ।

ततो यज्ञोपवीती कुशाक्षतजलान्यादाय अतिथिब्राह्मणेभ्यो-
नमः, इत्युत्सृजेत्, इदमतिथिब्राह्मणेभ्य इति त्यागं कुर्यात्,
इति मनुष्ययज्ञः, ततः श्वादियोग्यस्थाने जलं पातयित्वा
श्वादिवलिपात्रादन्नमादाय इदं श्वभ्यो नम इति बलिं दद्यात्,

(१) तथैव असुकसगोत्राऽऽस्मातामहप्रमातामहदृष्टप्रमातामहाः असुकासुक-
शर्माः इदमन्नादिकं यथाविभागं बुद्धभ्यं स्वधनं नमः इत्युत्सृजेत्, इति पल्लवं,
अथ असुकसगोत्राऽऽस्मत्पितृव्यमहप्रमातामहा असुकासुकशर्माः असुकसगोत्रा-
ऽऽस्मातामहप्रमातामहदृष्टप्रमातामहाः असुकासुकशर्माः इदमन्नादिकं यथा-
विभागं बुद्धभ्यं स्वधानम् इति पूर्ववत् सृजेत्, इदमस्मत्पित्रे असुकशर्मणे
इदमस्मत्पितामहाय असुकशर्मणे इदमस्मत्प्रमातामहाय असुकशर्मणे ।

इदं श्राव्यः इति त्वागं कुर्यात्, एवं स्वपचेभ्यो नमः इदं स्वपचेभ्यः,
एवं वायवेभ्यो नमः इदं वायवेभ्यः इति यज्ञचतुष्टयम् ।

ततः काम्यगोपासदानं, यथाशक्ति अतिथिभोजनं
इति पञ्चमभागे पञ्चमहायज्ञप्रकरणम् ।

अथ भोजनविधिः ।

पञ्चमे चेत्याद्यनन्तरम् ।

संविभागं ततः कृत्वा गृहस्थः शेषभुग्भवेत् ॥ .

मनुः,—

भुक्तवन्तु तु विप्रेषु स्त्रेषु भृत्येषु चैव हि ।

भुञ्जीयातां ततः पश्चादवशिष्टं तु दम्यती ॥

देवानृषीनित्यादि च,—

तथा,—

अघं स केवलं भुङ्क्ते यः पचत्यात्मकारणात् ।

तथा,—

विघसाशी भवेन्नित्यं नित्यञ्चानृतभोजनः ।

विघसं भृत्यश्रेष्ठं तु यज्ञश्रेष्ठमथानृतम् ॥

सूतकादौ पञ्चयन्त्राकरणेऽपि, अमृततामी भवेन्नित्यं विघसा-
श्रीति वा पुनरिति यमवचनात्, भृत्यश्रेष्ठभोजनेनापि प्रत्यवाय-
परिहारः ।

• याज्ञवल्क्यः,—

बालस्त्रवासिनीवृद्धगर्भिण्यातुरकन्यकाः ।

संभोज्यातिथिभृत्यांश्च दम्पत्योः शेषभोजनम् ॥

तथा,—

भोजयेद्भागतान् काले सखिसम्बन्धिवान्धवान् ।

स्त्रवासिनी विवाहिता पिढगृहस्थिता कन्या ॥

मनुविष्णू च,—

स्त्रवासिनीं कुमारांश्च रोगिणीं गर्भिणीं तथा ।

अतिथिभ्योऽथ एवैतान् भोजयेद्विचारयन् ॥

तद्याचातिथिभ्यः प्राक् बालादिभोजनं एतेषां भोजनं स्वभोजन-
समानम् ।

तथाच मार्कण्डेयः,—

कुटुम्बिनो भोजनीयाः स्वसमं भोजने सति ।

अमन्तं ज्ञातिमासाद्य यो ज्ञातिरक्सीदति ॥

क्षीदता यत्कृतं पापं तेन पापेन क्षिप्यते ।

यत्तु स्मृत्यन्तरे बालादिभोजनात् प्राक् अतिथिभोजनमुक्तं
तदतिथिभोजनसुत्यर्थम् ।

आत्मानन्तर्पयेत्यस्त्रियतोऽथाग्रतः शुचिः ।

स्त्रीशूद्रं भोजयेत्पश्चादेव धर्मः ज्ञातनः ॥

इति वचनात् गर्भिणीव्यतिरिक्तस्त्रीणां स्वपत्नीप्रमुखानां पश्चा-
द्भोजनं पूर्वं वा गृहपतिरिति पारस्परसूचं व्याख्यातमनु-
सन्धेयम् ।

तत्तु श्रुत्यन्तरेऽतिथिभोजनात् प्राक् स्वभोजनमुक्तं तद्देव्या-
नरोपासकानां इति सिद्धं, स्वभोजनात्प्राक् यदन्नमुक्तम्
तत्काम्यमिति न नित्यमध्ये लिखितम् ।

मनुः,—

सायं प्रातर्हिजातीनामंशनं श्रुतिचोदितम् ।

नान्तरा भोजनं कुर्यादग्निहोत्रसमो विधिः ॥

अत्र प्रातःशब्देन दिनपञ्चमभागः 'पञ्चमे च तथा भागे ।

सायं शब्देन रात्रेः सार्द्धप्रहरः ।

मुनिभिर्हिरण्यं प्रोक्तं विप्राणां सप्तवासिनाम् ।

नित्यमङ्गि तमस्त्रिधां सार्द्धप्रहरयामतः, इति कात्यायनोक्तेः ।

विष्णुः,—

न तृतीयमद्याग्नीयानापथ्यञ्च कथञ्चन ।

नातिप्रगे नातिसायं न सायं प्रातराशितः ॥

अतिप्रगेऽतिप्रातः, नातिप्रगे नातिसायमिति गौणत्वेन प्राप्तयो-
र्निषेधः, आशितः सर्वतोभावेन दृष्टो न रात्रौ भुञ्जीतेत्यर्थः ।

तथाच पुनर्विष्णुः,—

नाग्नीयाच्चाजीर्णे नार्द्धरात्रे न मध्याह्ने न सन्ध्ययोः ।

मनुः,—

नाग्नीयास्तन्धिवेसायां,

(१) पञ्चमे च तथा भागे अविभागो न चार्द्धतः ।

तथा,— अविभागं ततः कृत्वा, षडङ्गस्य शेषभुक् भवेत् ॥ इति दृष्टोक्तेः ।

विष्णुः,

प्रवसितस्नाग्निहोत्री यदाग्निहोत्रं हुतं मन्येत, यद्वा हुतं
मन्येत वैश्वदेवमपि, निरग्निरपि वैश्वदेवमित्यर्थः ।

वैधायनः,—

अन्तरा प्रातराश्वं सायमाश्वं तथैव च ।

सदोपवासी भवति यो न भुङ्क्ते कदाचन ॥

प्राणाग्निहोत्रमन्वांसं निरुद्धे भोजने जपेत् ।

वेताग्निहोत्रमन्वांसु द्रव्याभावे यथा जपेत् ।

स एवमाचरन् संसु ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥

केवलं एकादश्युपवासादिषु प्राणाहुतेरपि भोजनात्मकत्वादेव
निषेधः, भोजनासम्भवे प्राणाहुतिप्रकरणे वैधायनेन स एव-
महरहः सायं प्रातर्जुड्यादङ्गिर्वा सायमिति रात्रौ भोजनाभावे
जलेनापि तत्करणस्थोक्तत्वात् तस्य भोजनात्मकत्वसिद्धेः, नास्ति-
कादिद्वितीयभोजनेऽपि आपोशानादि कार्यं,

आपोशानेनोपरिष्ठादधस्ताच्च विज्ञानता ।

अनग्नममृतं चैव कार्यमसं द्विजनेति, याज्ञवल्करीयापो-
शानक्रियायां भोज्यस्य कर्मत्वात् संस्काररूपत्वेन तत्प्रवृत्तेः,

वशिष्ठः,—

अनङ्गान् ब्रह्मचारी च आहिताग्निश्च ते त्रयः ।-

अग्नस्त एव सिध्यन्ति नास्ति सिद्धिरनग्नताम् ॥

अत्र लक्ष्मीधरः, यथाहिताग्न्युद्देशेन उपवासः प्रायश्चित्तं

विधीयते तदेतस्य कार्यमिति ।

वस्तुतोऽयं निषेधः काम्योपवासविषयः ॥

एकादशीजन्माष्टम्यादिष्वपि नित्येषु साम्नेरप्युपवासः, शिष्टैः-
क्रियत इति न नित्यविषयः ।

अतएव,

गृहस्थो ब्रह्मचारी च योऽनग्रंस्तु तपश्चरेत् ।

प्राणाग्निहोत्रलोपेन अवकीर्णी भवेत्तु सः ॥

अन्यतः प्रायश्चित्तत्वात्, प्रायश्चित्ते तु तदेव सिद्धानमिति
वीधायनवचनेऽपि गृहस्थपदं चेताग्न्याहिताग्निगृहस्थपरम् ।

अथ नैवेद्यभक्षणाविचारः ।

शिष्टाः,—

अनुच्छिष्टान्नसृष्टान्नं ग्रासं ग्रासार्हमेव वा ।

विष्णोर्निवेदितान्नं यो नित्यं भुङ्क्ते स सुक्तिभाक् ॥

षड्भिर्मांसोपवासैश्च यत्फलं परिकीर्तितम् ।

विष्णोर्निवेदितान्नेन तुल्यं तद्भुङ्क्तां कलौ ॥

इति विष्णुनैवेद्यमवश्यं भक्ष्यं पञ्चप्राणाहुत्यनन्तरमेव ।

तथा,—

अलाभे तु विशुद्धान्नं भुञ्जीयाद्योऽप्य मन्त्रवित् ।

विष्णुभुक्तमिति ध्यात्वा वैष्णवस्तु विशेषतः ॥

अलाभे परकीयपूजनैवेद्यालाभे ।

विष्णुभुक्तचिन्तनस्य नैवेद्यभक्षणकार्यापत्तिः ।

अत्र उच्छिष्टं गृहीतान्नलोभगृहीतमृष्टान्नयोः पर्युदासन-
समासः, तेन दैवात्तथा भक्षणे न दोषो न फलं, भोजन-
मध्येऽकस्मादानीते भक्ष्ये विष्णुभुक्तचिन्तनम् ।

अनिवेद्य हरः किञ्चित् समग्रीयान्न पावनम् ।

यत्त्वकस्मात् प्रवृत्तं तन्मनसाऽपि समर्चयेत् ॥

इति वचनात्,—

प्रायशो न' महाविष्णो वैश्वदेवं करोति यः ।

प्राणाग्निहवनं चैव तेन लोका जितास्तयः ॥

इति वचनादापोशानात्प्राक् विष्णुभुक्तत्वचिन्तनम् ।

प्राणानां जुहुयादन्नमनिवेदितमन्वहम् ॥

दृश्यन्ति हि महाप्राणा अनिवेदितभोजना इति वचनात्-
निवेदितान्नेन कुर्वन्ति शिष्टाः,—

ब्राह्मे, देवाभ्यङ्गष्टताधिकारे,—

ब्रह्माङ्गलम् विप्रेभ्यो वैष्णवं च प्रदीयते ॥

रुद्राङ्गलमग्नौ च दहेत्सर्वं च तत्क्षणात् ।

शिष्टेभ्यस्त्वथ देवेभ्यो यत्तद्दीनेषु निक्षिपेत् ॥

शिष्टेभ्यो ब्रह्मविष्णुशिवव्यतिरिक्तेभ्यो देवेभ्यो यदुद्धृत-
मङ्गलमन्मित्यर्थः ।

तद्वैव नैवेद्याधिकारः,—

विप्रेभ्यस्त्वय तद्देयं ब्रह्मवि यन्निवेदितम् ।
 वैष्णवं सात्वतेभ्यश्च भस्माह्नेभ्यश्च शाश्वतम् ॥
 सौरं मगेभ्यः^(१) शाक्येभ्यस्तायिने यन्निवेदितम् ।
 स्त्रीभ्यश्चापि तु तद्देयं मातृभ्यो यन्निवेदितम् ॥
 शिष्टेभ्यस्त्वय देवेभ्यो यत्तद्दीनेषु निक्षिपेत् ।
 सात्वतो विष्णुस्तस्येने सात्वता वैष्णवाः ॥

न तु उपनयनसंस्काररहितदैश्यजन्यसंस्कारजातिः ।

ब्राह्मे,—

ब्राह्मणाः पूजनीयाश्च विष्णोर्दायाश्च मूर्त्तयः ।
 संविभाज्याश्च दायादा ब्राह्माः सात्वतजातयः ॥

ब्राह्म्याः क्षत्रिकादशीव्रताः,—

ब्राह्मणा विष्णोर्दाद्यमूर्त्तिरूपाः, सात्वता विष्णोर्दायादरूपाः,
 उभये पूज्या उक्ताः,

देवीपुराणे विष्णुपूजायां, विष्णुभागवतैः सदेति भागवतानां
 नियुक्तत्वात् भागवता एव सात्वतपदेनाभिधीयन्ते । तथाच
 यस्य यत्पूजायां विनियोगस्तन्नैवेद्यस्य प्रतिपत्तिः, पाशुपतसिद्धान्ते
 शिवस्य, पाश्चात्यप्रसिद्धेषु मागधब्राह्मणेषु सूर्यस्य, शाक्येषु
 तायिपरनामकेषु बुद्धस्य, प्रतिपत्तेः संस्काररूपत्वात्तस्य च भस्मार्थी
 वा द्रव्ये समत्वादित्यधिकरणे भस्मद्रव्यस्य पुरुषे समर्पणे भस्मत्पत्तेरिव
 प्रतिपत्तिरिति निर्णीतम् ।

तथाच देवनिवेदितद्रव्यस्त्रीकारे न प्रतिपद्यदोषः । नैवेद्य-
प्रतिपत्तेरपि पूजाङ्गत्वेन स्विष्टकृदस्य स्त्रीकारपूर्वकदानत्वेऽपि
पूजाप्राधान्यात्तत्स्त्रीकारो यजनान्तर्गत एवेति ज्ञेयम् ।

पाञ्चरात्रिकपूजाया देवतायै प्रकल्पनमात्रे सिद्धत्वाद्देवदत्त-
स्वाभावेऽपि आर्त्तपूजायामिव विप्रेभ्यस्त्वथ तद्देयमिति विधेर-
वेकूप्याय भक्षणस्य प्रतिपत्तिरिति बोध्यम् ।

यत्तु, मनुविष्णुयमस्मृतिषु देवानामनि हवींषि च, देवार्थं
हविरिति याज्ञवल्क्यावचनम् ।

स्थालीपाकानूद्देश्यानि वर्जयेदित्यापस्तम्बीयवचने च अभक्ष्य-
प्रकरणे उक्तं, तत्र देवाक्षपदेन देवतार्थपदेन च अनूद्देश्यपदेन
च नैवेद्यार्थमुपकल्पितस्य द्रव्यस्य नैवेद्यदानात् प्राक्भक्षणे दोषा-
भिधानपरमिति सर्वैर्व्याख्यातं, यथा हविषो होमात्प्राक्, अतएव
हारीतयमौ,

वलयश्चोपहाराश्च हवींषि चरवस्तथा,

निर्विशङ्केन भोक्तव्या व्रतमस्य न लुप्यत इति ।

व्रतप्रकरणे भक्ष्यत्वमूचतुः, उपहारशब्दस्य नैवेद्यवचनत्वात्,

एवं, चरवश्चोपहाराश्च भक्ष्यमुक्तमयाचितम् ।

एतान्यनुव्रतान्याहुः शस्तानि जपकर्म्मणीति बोध्यम् ॥

तेनान्यदत्तनैवेद्यस्य भक्षणे न दोषः, उक्तं विशिष्टं फलं स्यादेव,
स्वपूजादत्तनैवेद्यस्य भक्षणं स्वपूजावैशुल्यापादकत्वाच्च कर्त्तव्यं,
अतएव परदत्तनैवेद्यालाभे स्वभोग्यस्य विष्णूपभोगचिन्तनं नैवेद्य-
फलार्थमिच्छुक्तं, इत्येवं पूजाधिकारिदत्तनैवेद्यस्य भक्षणत्वोक्तावपि

अन्यदत्तभक्षणे पूजावैगुह्यरूपाधर्मस्याख्यत्वेन निर्वेद्यभक्षणे फल-
वाहुत्वात् भक्षणे फलमेवेति स्वपूजानैवेद्यभक्षकसमाचारोऽपि
संगच्छते ।

यत्तु, न चैतत् स्वयमश्रीयादयद्विष्णोर्न निवेदितम् ।
तत्राऽपराधमध्ये वराहपुराणे, 'अनिवेदितभक्षकमिति गणितं च,
तदुभयं यज्जातीयं 'तज्जातीयं न भोज्यमित्येवं परं,
गृहीतवैष्णवदीक्षस्य तु विष्णोर्निवेद्यं संशङ्गं मुनिभिर्भोज्य-
सुच्यते,

अन्यदेवनिवेद्यं तु भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ।

मगधाधिकारे भविष्यपुराणे,—

पूजयित्वा तु ते 'देवान् नैवेद्यं प्राश्य वा विभो ।

यान्ति ते परमं स्थानं यत्र देवो दिवाकरः ॥

तथाच मागधानां सूर्यनैवेद्यं भक्ष्यं, ब्राह्मणानामेव ब्रह्मनैवेद्यं भक्ष्यं,

न भुञ्जीत निवेद्यान्नं गणानां च शिवस्य च ।

दुर्गाया वासुदेवस्य नोऽच्छिष्टसु कचिद्भवेत् ॥

इति वचनाद्वैष्णवनैवेद्यं शिवनैवेद्यं च सर्वेषां 'भक्ष्यम् ।

यत्तु 'योगशब्दीये,—

पत्रं पुष्पं फलं तोयं अन्नं पानं महीषधम् ।

अनिवेद्यं न भोक्तव्यं यद्वाचानुपकल्पितम् ॥

इति तच्छिवभक्तस्यैव, श्रीपुरुषोत्तमक्षेत्रे श्रीजगन्नाथनैवेद्ये न
स्पर्शपर्युषितत्वंदूरगमनादिदोषा नापि लोभप्रयुक्तसृष्टात्मभक्षण-
दोषाश्च ।

ब्रह्मवैवर्ते,—

जगन्नाथस्य नैवेद्यं महापातकनाशनम् ।

भक्षणात् फलमाप्नोति कपिलाकोटिदानजम् ॥

ब्रह्माण्डपुराणे,—

अनिवेदितं न तु क्षेत्रे श्रीपुरुषोत्तमे ।

मोहादश्नाति यो मर्त्यः स नरः स्वपचाधमः ॥

विष्णुयामले,—

यत्किञ्चिन्नक्षणादेव मुक्तिमाप्नोति दुर्लभाम् ।

पतितादिभिश्च संस्पृष्टं नास्ति दोषोऽत्र भक्षणे ॥

तत्त्वयामले,—

तस्योपभुक्तदानेन नरः पापायमुच्यते ।

नास्ति तत्रैव राजेन्द्र सृष्टास्पृष्टविवेचनम् ॥

यस्य संस्पृष्टमात्रेण यान्त्यनेध्याः पवित्रताम् ।

बृहद्विष्णुपुराणे,—

नैवेद्यं जगदीशस्य अन्नपानादिक्रं च यत् ।

भक्ष्याभक्ष्यविचारस्तु नास्ति तन्नक्षणे द्विज ॥

ब्रह्मवन्निर्विकारं हि यथा विष्णुस्तथैव तत् ।

विकारं ये प्रकुर्वन्ति भक्ष्येऽन्न द्विजातयः ॥

कुड्याधिसमावृताः पुनरारविर्वर्जिताः ।

निरयं याप्ति ते विप्रा यस्माद्वावर्तते पुनः ॥

ब्रह्मवैवर्ते,—

कुकुरस्य मुखाद्दृष्टं मदसं यदि जायते ।

इन्द्रादीनां तु तद्वत्सं भाष्यतो यदि सम्भवे ॥

भविष्यपुराणे,—

अथर्वणैर्हीनवर्णैः सङ्गरप्रभवैरपि ।

सृष्टं जगत्पतेरसं भुक्तं सर्वाधनाशनम् ॥

गारुडपुराणे,—

न कालनियमो विप्रा ब्रते चान्द्रायणे तथा ।

प्राप्तमात्रेण भुञ्जीत यदीच्छेन्नोद्यमात्मनः ॥

भगवद्वाक्यं,—

ये नाग्रन्ति ममासं तु सृष्टासृष्टविवेकतः ।

तान् भ्रंशयामि संपद्गो दण्डं तेभ्यो ददाम्यहम् ॥

स्कान्दे,—

नाभिमानं प्रकुर्वीत विष्णोर्निर्मात्यभक्षणे ।

भक्ष्या लोभात्कीतुकाद्वा क्षुधासंगमनेऽपि वा ॥

आकण्ठं भक्षितं तच्च पुनाति सकलांघसः ।

शुष्कं पर्युक्षितं वापि नीतं वा दूरदेहतः ॥

तत्र,—

यथा तद्योपभुक्तं तत्सर्वपापापनोदनम् ।

न विप्रयः कयो वापि प्रशस्तस्तस्मै हिजाः ॥

निर्माण्यं जगदीशस्य नाशित्वाऽग्नौ किञ्चन ।

इति सत्यप्रतिज्ञो यः प्रत्यहं तच्च भक्षयेत् ॥

सर्वपापविनिर्मुक्तः शुद्धान्तःकरणो नरः ।

स शुचं वैष्णवं स्थानं क्रमाद्याति न संशयः ॥

यः श्राद्धकाले हरिभुक्तशेषं दद्यात् सुभक्त्या पित्रदेवतानाम् ।

तेनैव पिण्डांश्च तिलैर्विमिश्रानाकोटिकल्पं पितरः सुदृष्टाः ॥

भविष्यपुराणे,—

जगन्नाथस्य नैवेद्यं भक्त्या च पित्रदेवताः ।

संतर्प्य यः स्वयं भुङ्क्ते सोऽश्वमेधफलं लभेत् ॥ इत्यादि,

अन्यानि तु विस्तरभयान्न लिख्यन्ते,—

श्रीभुवनेश्वरघोत्रे तु, तन्नैवेद्यं यत्नतः चोपभुञ्ज, इति शिव-
पुराणादिवचनास्मिन्नङ्गराजनैवेद्यं भक्ष्यमेव,

तथा न लिङ्गं भुवनेश्वर इत्यादि, विस्तरस्तु अस्मात्कृते
शुद्धिसारे द्रष्टव्यः ।

अथ भोज्यक्रमः ।

देवलः,—

स्नात्वा प्रक्षाल्य पादौ च स्नग्गन्धालंकृतः शुचिः ।

पञ्चयज्ञां वशिष्टं तु यो भुङ्क्ते सोऽमृताशनः ॥

इति स्नग्गन्धमाख्यधारणं नित्यं, तद्गृह्योक्तविधिनेति केचित्,

दन्तधावनादीनि नित्यमप्येति पारस्करवचनात् ।

विष्णुपुराणे,—

प्रयस्तरत्नपाण्डित्यं भुञ्जीत प्रयतो गृही ।

तथा,—

प्राप्तुं खोऽन्नानि भुञ्जीत पञ्चाङ्गं वाग्यतः शुचिः ॥

प्रयस्तरत्नानि गारुडादीनि, पञ्चाङ्गः करचरणवदनाङ्गः

आपस्तम्बः,—

भोक्ष्यमाणस्तु प्रयतोऽपि द्विराचमेत्,

द्विः परिसृजेत्, पञ्चावाचमने दोषमभिधाय ।

ब्राह्मी,—

तस्माद्वह्निपत्यस्य स्वाचान्तः प्रविशेद्गृही ।

उपलिप्ते समे स्थाने शुचौ ज्ञानसमन्विते ॥

वीधायनः,—

संस्कृते शुचौ देशे, संस्कृते वस्त्रादिना वेष्टिते इत्यर्थः ॥

पवित्रप्रकरणे पराशरः,—

भोजने वर्तुलं प्रोक्तमिति वटुकधारणं ग्राह्य ।

मनुः,—

एकवस्त्रो न भुञ्जीत इति, द्वतीययज्ञोपवीतेनापि उक्तरीयधारणं
भवतीति युक्तं न उक्तरीयधारणमाचारः,

देवसः,—

प्राप्तुं खोऽन्नानि भुञ्जीत शुचिः पीठाभिक्षितः ।

एतेन वस्त्रधर्माज्ञानाज्ञानादभिक्षितः ॥

श्रुतिः,—

पादाभ्यां धरणीं गत्वा पादेनैकेन वा पुनः ।

ब्राह्मे,—

चतुरस्रं त्रिकोणं वा वर्तुलं चार्धचन्द्रकम् ॥

कर्त्तव्यमातृपूर्व्येण ब्राह्मणादिषु मण्डलम् ।

मण्डलद्वये समाचारीच्छुक्लचूर्णम् ।

श्राद्धप्रकरणे ब्राह्मे,—

मण्डलानि च कार्याणि नैवारैश्चूर्णकैः शुभैः ।

गौरमूर्त्तिकया वापि प्रणीतेनाथ भस्मना ॥

पाषाणचूर्णसंकीर्णमाहृतं तत्र वर्जयेत् ।

पुनर्ब्राह्मे,—

पात्रेष्वर्थानुरूपेषु, अर्थानुरूपेषु विभवानुरूपेण

स्वर्णरजतपित्तलादिरूपेषु,

विष्णुपुराणे,—

भूमौ पात्रं प्रतिष्ठाप्य ॐकारेण च संस्पृशेत् ।

मनुः,—

पूजयेदशनं नित्यमद्याक्षेनमकुलस्यन् ।

दृष्ट्वा हृष्येत्प्रसीदेच्च अभिनन्देच्च सर्वशः ॥

पूजनं नमस्कारः, अकुलनमनिन्दा, हर्षः कायिकः, प्रसादो
मानसः, अभिनन्दनं वचसा,

अर्चं दृष्ट्वा प्रसन्नादौ प्राप्तास्तिः कथयेत्ततः ।

अस्माकं नित्यमस्वेतदिति भक्त्याऽथ वन्दयेत् ।

अन्नं विष्णुः स्वयं प्राह नित्यमेव जनार्दनः ॥

प्राणार्थं मां सदा ध्यायेत् स मां संपूजयेत् सदा ।

वामेन पाणिना पात्रं गृहीत्वा भूमिसंस्थितम् ।

तेजोऽसीति जपंस्त्वन्नं प्रणमेदमृतं च यत् ॥

अत्र यद्यपि वामपाणिनापि पात्रधारणमुक्तम् ।

तथापि, आपस्तम्बो विकल्पमाह, नापजीहीत सव्येन पाणिना मुञ्चेत्, अपजीहीते मुञ्चेद्वा, तत्र कपर्दिभाष्यं, प्रथमं पात्रधारण-मुपक्रान्तं चेन्न त्यागः, अष्टत्वेव भोजनारम्भे न धार्यमिति ।

तथाच तत्र, वामपाणिना धारणपक्षस्य न समाचारः ।

तदभावात्तेजोऽसीति मन्त्रपठनस्याप्यभावः ॥

अत्रोपरि दृतेनाभिधारणम् ।

शिष्टाः,—

धर्मराजचित्रगुप्ताभ्यां दद्यात्पिण्डद्वयं भुवि ।

धर्मराजाय नमः, चित्रगुप्ताय नमः, इति मन्त्र इत्यर्थः ॥

वलिकर्मत्वान्नमःशब्दप्रयोगः ।

ब्राह्मे,—

आपोशानं च गृह्णीयात्सर्व्वतीर्थमयं च यत् ॥

अमृतोपस्तरणमसीति विष्णोरन्नमयस्य च ।

हस्तेन लघयेन्नात्र सोदकेन कदाचन ॥

स्वाहास्तोऽयं मन्त्रः, द्वितीयापोशानवाक्ये स्वाहान्तप्रयोगदर्शनात्, एतदपोशानोदके विष्णुपादोदक्तादि पातयित्वा पिबन्ति शिष्टाः ।

नैवेद्यप्राशनादौ तु दिव्यपादोदकाहुतिः ।

होतव्या जठराग्नी तु स्वेन पाणिस्सुवेण तु ॥

इति वचनं च पठन्ति, तथा,—

पादोदकसमायुक्तं तुलशीदलमिश्रितम् ।

भुक्ता भुक्ता हरेर्भुक्तं हत्याकोटिविनाशनम् ॥

भुक्तं हरेरुच्छिष्टान्नमित्यर्थः ।

योगी याज्ञवल्करः,—

प्राणो व्यानस्तथापानः समानोदान एव च ।

ॐकारपूर्वैः स्वाहास्तैः पञ्च दद्यात्तथाहुतौः ॥ इति वाक्यं

प्रणवस्वाहान्तमन्त्रकथनार्थं, नतु क्रमार्थम् ।

तत्र क्रमः, लैङ्गे,—

प्राणायेति ततस्तस्य प्रथमाह्वाहुतिस्ततः ।

अपानाय द्वितीया च व्यानायेति च तत्परा ॥

उदानाय चतुर्थी स्यात्समानायेति पञ्चमी । अयमेव क्रमो-
गृह्यते, तथा हारीतस्मृतौ, सर्वान् प्राणान् प्रीणेत्यत्र प्राणापानो-
दानसमानानां ग्रहणमिति क्रमो लक्ष्मीधरेण दर्शितः, वीधायनी-
येऽप्ययमेव क्रमः ।

तत्र,—

आर्द्रामलकमानेन कुर्व्याद्बोमवलिं तथा ।

प्राणाहुतिविधानं च मृदं गात्रविशोधनम् ॥

इति दर्शनाहुतपरिमाणान्नं आह्वयम् ।

विष्णुपुराणे,—

सर्वकामप्रदा मिथं तिलकीऽनामिका कृता ।

प्राणावृत्तिविधौ सैव विज्ञेयाङ्गुष्ठयोगतः ॥

इति वचनादनामिकाङ्गुष्ठाभ्यां ग्रहणं, अनेन स्वीकृता च निर्दिश्यते, अनामिकाङ्गुष्ठयोगेन यावद्दृश्यत इति अयस्वामि-
व्याख्यानात् ।

विष्णुपुराणे,—

प्रश्नप्रासादाहामौनी प्राणाद्याप्ययनाय तद् ।

ध्वनिवर्षोभयशब्दनिवृत्तिः, निमिरेदिति हारीतीत्येदं संलग्नं
न कार्यम् ।

पञ्चाङ्गुलीषु शुद्धाश्रयान्निग्निमी तथा, इति ब्रह्मपुराणा-
श्रयान्निग्निभवेन जठराग्निधानं, आङ्गुल्यादिशब्दप्रयोगादाम-
रूपत्वाप्राणाद्युद्देशेन व्यागः, इति प्राणायामादि व्यागः, स च
मानस एव, नास्य भोज्यसंस्कारत्वं, तथा सति पक्षी भोजनाभावे
तल्लोपः स्यात्, नच तथा,—

ग्रहणो ब्रह्महारी च योऽम्नत्रेसु तवहरत् ।

प्राणान्निहोत्रलोपेन अवकीर्णी भवेत्तुसः ॥

अन्यतः प्रायश्चित्तात्, प्रायश्चित्ते तु तदेव विधानमिति बोधायन-
वचनात्, पञ्चप्रासान्तरं प्रथमं विष्णुनैवेद्यभक्षणं, तच्च नैवेद्यं
परकीयं, तदभावे निर्णीते तु आपोमानाग्राह्यं विष्णुमुन्नपित्तनं,
एवं पञ्चप्रासनैवेद्यभक्षणानादि मितिल्ला हार्तिभङ्गासभोजनम् ।

अष्टौ प्रासा यतीहक्ता दशारक्षमिकाशितान् ।

हार्तिशब्दग्रहणानाममितं ब्रह्मचारिणामिति वचनात् ॥

.देवताः,—

न भुञ्जीताद्यतं नित्यं गृहस्थो भोजनं स्वकम् ।

पवित्रमयं हृद्यं च सपिरादुरघापहम् ॥

कामक्रोधलोभमोहानपहृत्य सर्वाङ्गुलिभिः शब्दमकुर्वन् प्राञ्जीयात्
न पिण्डशेषं पात्रासुत्सृजेत्, भोजनमध्ये उपस्थितस्य ब्रह्मस्य
मनसा विष्णुप्रभुत्वचिन्तनम् ।

यस्त्वकस्मात् प्रवृत्तिं च मनसाऽपि समर्चयेदिति वचनात् ।

शिष्टाः,—

भुक्त्वा शेषं समादाय अवन्नाय क्षिपेद्भुवि ।

द्वितीयं नरकस्थानां मन्त्रेणानेन धर्मेवित् ॥

रौरवे पुण्ड्रिनिक्षेत्रे पद्मार्बुदनिवासिनाम् ।

प्राणिनां सर्वभूतानामक्षय्यमुपतिष्ठताम् ॥

आपोशानं यन्मा पूर्वं पश्यादपि व्रजस्तथा ।

असृतापिधानमसि स्नाहेति वलुकां पिवेत् ॥

अर्धं पिवति गण्डूषमर्धं त्यजति भूमिषु ।

पिवन्ति क्षितिरक्षाश्च ये चान्ये भूमिदेवताः ॥

हस्तं ब्रह्माण्डं गण्डूषं यः पिवेद्भुविचक्षकः ।

इतं देवं च पित्रं च आत्मा वै तं पातितः ॥

आपोशाने तु चरमे गृहीते यः पयः पिवेत् ।

सपवित्रकारेणैतद्गतापानक्षमं भवेत् ।

तथा,—

अवगुण्ठित उच्छिष्टो 'निधातुरो नाभिभाषेत ।
 नोहं ज्योतींषि वीक्षेत नोच्छिष्टः कुत्रचिद्भजेत् ॥
 भुक्ताचामेययोक्तेन विधानेन समाहितः ।
 शोधयेन्मुखहस्तौ च मृदंश्चिर्घणैरपि ॥

भुक्तपात्र नाचामेत्,—

पादावसेचनोच्छिष्टे प्रक्षिपेन्न गृहाङ्गणे ।
 दन्तोच्छिष्टं त्यक्त्वा शुचिः,—
 भोजने दन्तलग्नानि निहन्त्याचमनं चरेत् ।
 यस्तु गण्डूषसमये तर्ज्या दन्तधावनम् ॥
 कुर्वीतात्यन्तपूतात्मा पतते नरको स वै ।

ब्राह्मे,—

विप्रस्त्वेवमुपसृश्य पाण्डुपुष्टे च दक्षिणे ।
 हस्ताभ्यां विधिवद्द्यान्मन्त्रवच्चावनेजनम् ॥
 अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽङ्गुष्ठं च समाश्रितः ।
 ईशः सर्वस्य जगतः प्रभुः प्राणान्तविश्वभुक् ॥
 हस्तयोर्घर्षणजलेन चक्षुर्मार्जनं,—
 श्रय्यातिं च सुकन्यां च व्यजनं शक्नोमस्मिनी ।
 भोजनान्ते स्मरिदयस्तु तस्य चक्षुर्न सीदति ॥
 मधुमांसतिलसंस्पर्शभक्षणनिमित्तमप्युपसर्गणम् ।

•मनुः,—

खाम्बुभिः समुपसृजेत्, पाण्डोरुर्ध्वयोर्धारणम् ॥

तथाचापस्तम्बः,—

आचम्योर्ध्वपाणिर्धारयेद्वा प्रोदकाभावात्, प्रकष्टोदकत्वनिवृत्ति-
पर्यन्तमित्यर्थः, तदनन्तरं सुखार्थं करप्रोच्छेदनम् ।

विष्णुपुराणे,—

भुक्त्वा सम्यगथाचम्य प्राङ्मुखोदक्षुखोऽपि वा ।

आचान्तः पुनराचामेत् पाणी प्रक्षाल्य मूलतः ॥

स्वस्थः प्रशान्तचित्तश्च कृताशनपरिश्रमः ।

अभीष्टदेवतानां च कुर्वीत स्मरणं ततः ॥

भुक्त्वा चैवार्द्रपाणिस्तु यस्तिष्ठेदविचक्षणः ।

चत्वारि तस्य नश्यन्ति आयुः प्रज्ञा यशो वलम् ॥

मा करेण करं साध्यान्मार्जयेन्ना च चक्षुषी ।

सन्मार्ज्यं वाङ्मं जानुं च गोप्रदानफलं लभेत् ॥

तथा,—

आचान्तोऽप्यशुचिस्तावदयावत् पाचमनुवृत्तम् ।

उद्धृतेऽप्यशुचिस्तावदयावन्नोभृज्यते मही ॥

आपस्तम्बः,—

यत्र भुज्यते तत्समूहनं निर्हृत्यावोक्षतं देशम् ।

अमात्रेभ्योऽन्नं संकथाभिसंश्रित्योत्तरतः ॥

शूची देशे वट्टाय निनयेदेवं वास्तु शिवं भवति, समूहनं पतिता-

आदिवह्निःकरणं सम्मार्जय्या, निर्हरणं पात्रस्य अवोच्य सर्वं समा-
चाराग्नीमयोदकं दत्त्वा लेपनं, अमात्राणि पाषाणि ।

वैद्यशास्त्रे,—

अगस्त्यं कुम्भकर्णं चाशनिं च वङ्गवानलम् ।

आहारपरिणामाय संस्मर्यु वृकोदरम् ॥

विष्णुपुराणे,—

अगस्तिरग्निर्वङ्गवानलस्य भुक्तं ममान्नं जरय त्वंशेषम् ।

मुखं च मे तत्परिणामसम्भवं यच्छत्वरोगं च ममास्तु देहे ॥

विष्णुः समस्तेन्द्रियदेहदेही प्रधानभूतो भगवान् यथैकः ।

सत्येन तेनान्नमशेषमेतदारोग्यदं मे परिणाममेतु ॥

विष्णुरस्ता यथैवान्नं परिणामस्य वै यथा ।

सत्येन तेन मे भुक्तं जीर्यत्वन्नमिदं तथा ॥

इत्युच्चार्य स्वहस्तेन परिमार्ज्यं तथोदरम् ।

अनायासप्रधानानि कुर्यात्कर्मास्थितन्त्रितः ॥

हारीतः,—

पद्यात्पत्नी शेषं वलिं हरित्, पाकभाण्डशिष्टेनेति जयस्वामी ।

इति भोजनक्रमः, तत्र भोजनप्रकारः ।

आपस्तम्बः,—

यावद्भासं प्राप्तं न स्वान्द्यम् कृतञ्जपासं अवेत् सहाकुष्ठम् ॥

यावद्भासं यावद्वसितुं शक्नोति,

.ब्राह्मे,—

सर्व्वान्कुलिभिर्वाग्नीयावावधूयेत्कारं क्वचित् ।
 कुर्व्यात् क्षीरान्तमाहारं न तु पश्चात्पिवेद्दधि ॥
 जठरं पूरयेदर्धमन्नेर्भागं जलेन च ।
 वायोः संचरणार्थाय चतुर्थंमवशेषयेत् ॥

तथा,—

यसु पाणितले भुंक्ते यसु फुत्कारसंयुतम् ।
 प्रसृताङ्गुलिभिर्यश्च तस्य गोमांसवच्च तत् ॥
 नाजीर्णे भोजनं कुर्व्यात्स्याच्च नातिबुभुक्षितः ।

तथा,—

अन्नजन्मकालुष्यं दुःपंक्तिं च न कुत्सयेत् ।
 आसशेषं न चाग्नीयात्पीतशेषं पिवेच्च तु ॥
 शाकमूलफलेष्वादि दन्तच्छेदैर्न भक्षयेत् ।
 संचयेन्नान्नमन्नेन न क्षिप्तं पात्रसञ्चितम् ॥
 वृथा न विकिरेदन्नं नोच्छिष्टसु क्वचिद्भजेत् ।
 न स्पृशेत् स्त्रगिरो विप्रः सोच्छिष्टेनैव पाणिना ।
 तिलकक्कं जलं क्षीरं दधि क्षौद्रघृतानि च ॥
 न त्यजेदर्धजग्धानि सकृद्भूषैव कदाचन ।

अन्न क्षौद्रग्रहणं आह्नमधुपर्कयोरेव, अन्यत्र भोजनस्य निषेधात्,
 यदा शूद्रसाधारणत्वेनोक्तं, अन्नेन पूपादिना पात्रे विक्षिप्तमन्नं
 न राशीकुर्व्यादित्यर्थः ।

विष्णुः, नोच्छिष्टो घृतमादद्यात्,

विष्णुपुराणे—

अग्नीयास्तन्मना भूत्वा पूर्वं तु मधुरं रसम् ।
 सर्वपाण्डौ तथा मध्ये कटुतिक्तादिकं ततः ॥
 ग्राम्द्रव्यं पुरुषोऽग्नीयास्तध्ये च कठिनाशनः ।
 अन्ते पुनर्द्रवाग्नी च वलारोग्ये न सुचति ॥

बोधायनः,—

सर्वमिच्छापूर्पकन्दफलमूलमांसानां दन्तैर्नावयेत् ॥
 कन्दपदेनं सुरणादि, मूलानि मूलकादीनि ।
 हारीतः, नान्यमभिभाषमाणोऽग्नीयात् ॥

बृहस्पतिः,—

न स्पृशेद्दामहस्तेन भुञ्जानोऽन्नं कदाचन ।
 न पादौ न शिरो वस्तिं न पदा भाजनं स्पृशेत् ॥

गीतमः,—

न रात्रौ प्रोथाहृतं सर्वमेव द्रव्यं नाद्यादित्यर्थः ॥

बोधायनः,—

नाति सुहृतोऽनृतापिधानमसीत्यपः पीलेत्यादि^१ ॥

मनुः,—

अनारोग्यमनायुष्यमस्वर्ग्यं चातिभोजनम् ।
 चतुःषड्या पलैः शुद्धैः कुण्डं प्रस्यचतुष्टयम् ॥

एतावद्यसु निगिरिक्त कुण्डाग्नी-पतत्यधः । इति कुण्डाग्नित्वमति-
निषिद्धम् ।

तत्राभिसुख्यं, विश्वपुराणे,—

विशुद्धवदनः प्रीतो भुञ्जीत न विदिङ्मुखः ।

प्राप्सुखोदप्सुखो वापि न चैवान्नमनादरः ॥

मनुः,—

आयुष्यं प्राप्सुखो भुंक्ते यशस्यं दक्षिणामुखः ।

ऋतं सत्यं यज्ञं वा,—

एवञ्च, भुञ्जीत नैवेह च दक्षिणामुखो न च प्रतीचीमभि-
भोजनीयमिति दक्षिणापश्चिमाभिसुखत्वनिषेधो निष्कामस्य ।

पुष्टिकामाधिकारे आपस्तम्बः, वाग्यतो दक्षिणामुखो
भुञ्जीत, अनायुष्यं त्वेवंमुखस्य मातुरुपदिशतीति, एवं च सति
निष्कामस्य मातृरहितस्य न दक्षिणामुखत्वं, किं तु पुष्टिकामस्य
यशस्कामस्य वा, जीवन्मातृकस्य तु सर्वथा न दक्षिणामुखत्वमिति,
जीवत्पितृकस्यापि दक्षिणामुखत्वं निषिद्धम् ।

तथाच,—

अमाद्यानं गयाश्राद्धं दक्षिणामुखभोजनम् ।

न जीवत्पितृकः कुर्यात्कृते च पितृहा भवेत् ॥ इति वचनात्,

अथ नित्रिचदेशः ।

आपस्तम्बः,—

न चार्वाग्भुञ्जीत तथा प्रासादे ज्ञतभूमौ, प्रासादे प्रासादस्थीपरि,
ज्ञतभूमौ पाषाणमय्यादौ ऋणक्षेपेण कल्पितभूमौ ।

ब्राह्मी,—

हस्त्यश्चरययानोष्ट्रप्रासादस्थो न भक्षयेत् ।
श्मशानाभ्यन्तरगतो देवालयमतीऽपि वा ॥
शयनस्थो न भुञ्जीत न पाणिस्थं न चातने ।
नार्द्धवासा नार्द्धशिरा न वाऽयन्नोपवीतवान् ॥
न प्रसारितपादस्तु पादारोपितपाणिमान् ।
नावसक्त्यिकसंस्वस्र न च पर्यङ्किकास्थितः ॥
न वेष्टितशिराश्चापि नोक्षन्ते ज्ञतभोजनः ।
नैकवस्त्रो दुष्टमध्ये सोपानत्कः सपादुकः ॥
न चर्मोपरिसंस्वस्र चर्मवेष्टितपार्श्ववान् ।

विष्णुपुराणे—

चासन्दी स्थिते पात्रे न चादेशे नगेश्वर, चासन्दी वेचादि-
निर्मिता ।

अदेशे रथ्यादी ।

विष्णुः,—

नाग्नीयाग्नार्थ्या सार्धं नाकाग्ने न तथोत्थितः ।
वज्रनां प्रेक्षमाणानां नैकस्मिन् वज्रवस्तथा ॥

शून्यागारे वज्रिगृहे देवागारे तथैव च ।

आकाशेऽनाहतदेशे एकस्मिन् प्रेक्षमाणे इत्यर्थः ।

उभयनाः,

खड्गाकृती न भुञ्जीत न चोत्तानः कथञ्चन ।

मनुः,

एकवक्त्रो न भुञ्जीत कवाटमपि धाय च ।

भूमौ चान्तरीकृत्य भिक्षपात्रे न चाशनम् ॥

भूमौ पात्राभावे केवलभूमौ, आसनाभये वा ।

तथा,

नाहंरसुपभुञ्जीत तिष्ठन् गच्छन् हसन्नपि ।

स्वग्रामे ग्रामतो वापि सन्निकृष्टे नृते सति ॥

न भुञ्जीताशनं धीमादाधर्म्यं शोककारणात् ।

स्वग्रामे स्वग्रामीणे, ग्रामतः सन्निकृष्टे सन्निकृष्टग्रामीणे ।

याज्ञवल्करः,

न भार्यादर्शनेऽग्नीयाग्नेनां वीक्षेत चाश्रमीम् ॥

श्रुतिः,

तस्माज्जायाया अन्ते नाग्नीयादवीर्यवान् ह्यस्य पुत्रो जायते ।

वीर्यवन्तसुदसा^१ जनयन्ति यस्य अन्ते नाश्रमीति ।

तेन विष्णुः^२ अश्रमी भार्यायां सा^३ सन्निभविस्वर्यः ॥

एवं ब्राह्मण्या भार्यया सार्धं कचिद्भुञ्जीत चांध्यनीति ब्राह्म-
वचनमपि

सन्निधिपरं न त्वेकत्रभोजनपरम् ।

केवलं तत्र विवाहकालविषयेऽपवादमाह अङ्गिराः,—

ब्राह्मण्या सह योऽग्नीयादुच्छिष्टं वापि कर्हिचित् ।

न तत्र दोषं मन्यन्ते सर्वे एव मनीषिणः ॥

विष्णुः,

न गोब्राह्मणोपरोधिऽग्नीयात् राजव्यसने ।

यमः,

अत्राति यो भृत्यजनस्य मध्ये गृष्टाक्षमेकोरसगृध्रुवुचिः ।

दीनेः कटाक्षैरभिवीक्ष्यमाणो व्यक्तं विषं ह्यलङ्घनं स भुङ्क्ते ।

हारीतः,

न क्रुद्धो नान्यमना नाभिभाषमाणोऽग्नीयात्, न शिशूनभर्क्षयन्

नाप्रदाय प्रेक्षमाणेभ्यः, साभिलाषमीक्षमाणेभ्यो बालादन्येभ्यो-

ऽपीत्यर्थः ।

ब्राह्मे,

अप्येकपंक्त्या नाग्नीयात् संवृत्तः स्वजनैरापि ।

भक्षस्तभजलहारमार्गैः पंक्तिं च भेदयेत् ॥

तथा,—

पक्षपासांस्तु भुक्तादौ कचिद्विशमि सङ्घटे ।

पात्रसुदृढ्य शेषं तु भक्षयेत् सांकराक्यात् ॥

पित्ते कर्मणि भुञ्जानो भूमौ पात्रं न चालयेत् ॥
पञ्चप्रासोत्तरमपि पंक्तिदोषज्ञाने पात्रमुत्तीक्ष्य स्वयमनुत्याय
उपविश्य गत्वा स्थानान्तरे भोजनं कार्यम्, पित्ते न गन्तव्यं
पश्चात् प्रायश्चित्तं कार्यं, इति निषिद्धदेशादि ।

अथ निषिद्धासनम् ।

देवसः,—

न भिक्षासनगतो न शयनगतः ।

स्मृतिः,—

लोहवच्चं च दग्धं च वर्जयेदासनं वुधः ॥

तथा,—

अध्यास्य शयनं यानमासनं पादुके तथा ।

पालाशस्य द्विजयेष्ठ चिराच्चं तु ब्रती भवेत् ॥

अथ पात्रम् ।

षौद्रम्बरश्मसः सुवर्णनाभिः प्रशस्तो न चान्येनापि भीक्षव्यं,
प्रशस्तो भोजन इति शेषः, अन्येन स्वस्य पुत्रादिनापि तत्र भोजने
तदात्मनो योग्यानीत्यर्थः ।

एवं च,—

करे कर्पटके चैव पायसे ताम्रभाजने ।

भुञ्जन् भिक्षुर्न दुष्येत लिप्यन्ते गृहमेधिनः ॥

इति ताम्रपात्रनिषेधः

सुवर्णनाभिताम्रपात्रव्यतिरिक्तपरः, अथवा आपस्तम्बीयताम्रपात्र-
विधिः पुष्टिकामस्य, पुष्टिकामान् विना निषेधः, इति केचित्,
वस्तुतो न ताम्रपात्रे भक्षणसमाचारः,
शिष्टाः,—

अश्वत्थवटपत्रेषु कुम्भैतिन्दुकपत्रयोः ।

वटाश्वत्यार्कपत्रेष्विति वा पाठः ॥

कोविदारकपित्र्येषु भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्, कोविदारकदम्बेष्विति
वा पाठः ।

पलाशपद्मपत्रेषु गृही भुक्त्वा नन्दं चरेत् ।

ब्रह्मचारियतीनां च चान्द्रायणफलं लभेत् ॥

प्रशस्तपत्रेष्वपि पृष्ठभागे निषिद्धः ।

पत्रपृष्ठे तु यो भुङ्क्ते पञ्चगव्यं समाचरेदिति, वचनात् ॥

भोजनाधिकारे विष्णुः, न भिन्नभाजने मोक्षके न भूवि न पाणी,
अत्र सुवर्णरजतशङ्खशुक्तिस्फटिकानां भिन्नमभिन्नमितिवचनात्
सुवर्णादिपात्रेषु भङ्गेऽपि न दोषः,

हारीतः,—

नाधिशयनासने चाञ्जीयात्, न कार्णायसे न कृत्पात्रे न भिन्नाव-
कीर्णे, अधिशयने खट्वोपरि अध्यासने पौठोपरि चात्रं स्थाप-
यित्वा न भूक्षीतेत्यर्थः, अथकीर्णे शूद्रादिकृते भोजने, अत्र
पाषाणपात्रस्य निषेधाभावात्तत्र भोजने दोषाभावः,

एक एव तु यो भुङ्क्ते यिमले चास्यभाजने ।

प्रत्वारि तस्य वर्धन्ते आयुः प्रज्ञा वशो बल इति कांस्यपात्रभोजनं
कार्थ्यं,
कांस्यपात्रे न भूक्षीत न पद्मवटपत्रयोः, इति वैष्णवाधिकारे
नारदीयपञ्चरात्रवचनात्कांस्यं वैष्णवस्य त्याज्यमेव, इति पात्र-
विचारः ।

तत्र परिवेषणविचारः, भविष्ये,—

आयसेन तु पात्रेण यदन्नमुपदीयते ।

भोक्ता विष्टासमं भुङ्क्ते दाता च नृरकं व्रजेत् ॥

परिवेषकस्य उच्छिष्टभोजनस्पर्शं भूमौ तदन्नादिकं निधायाचम्य
पुनः परिवेषणम्, अन्नादिभिन्नद्रव्ये तु तद्भृतृत्वाचम्य परिवेषणम् ।
आचमनप्रकरणे प्रमाणं लिखितं, उच्छिष्टशुद्धस्पर्शं तु ब्राह्मे,

उच्छिष्टेन तु शूद्रेण संस्पृष्टः परिवेषकः ।

द्रव्यहस्तस्तु यत्किञ्चिद्द्व्यास्तच्च न भक्षयेत् ॥

एकेन पाणिना दत्तं शूद्रदत्तं न भक्षयेत् ।

घृतं तैलं च लवणं पानीयं पायसं तथा ॥

भिन्ना च हस्तदत्ता या न ग्राह्या कुत्रचित् क्वचित् ।

पराशरः,—

माक्षिकं फणितं शाकं गोरसं ज्वणं घृतम् ।

हस्तदत्तानि भुक्त्वा तु दिनमेकमभोजनम् ॥

शूद्रहस्ते तु यो भुङ्क्ते पानीयं वा पिवेद्विजः ।

अक्षीराद्वीषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

अतएव भोजनस्थाने पत्रपातनादिकं जलपात्रस्थापनं च सख्खूद्रे-
रपि न क्रियत इति समाचारः,

चाण्डालपतितोदक्खावाक्यं श्रुत्वा द्विजोत्तमः ।

भुंक्ते तु ग्रासमात्रं तु दिनमेकमभोजनम् ॥

पंक्त्यां न विषमं दद्यान्न याचेन्न च दापयेत् ।

सख्खं दादयरात्रेण सुच्यते कर्म्मणस्ततः ॥

अथ ताम्बूलादिभक्षणविचारः ।

दक्षः,—

भुक्त्वा तु सुखमास्थाय तदन्नं परिणामयेत् ।

इति,—

अन्नपरिणामश्च वैद्यशास्त्रे . ताम्बूलखदिरकमुकजातिफल-
लवङ्गादीनां चर्वणादित्युक्तमनुसन्धेयम् ॥

शिष्टाश्च,—

भोजनानन्तरं विष्णोरर्पितं तुलशीदलम् ।

भक्षितं पापराशिघ्नं सङ्घापातकनाशनम् ॥

भुक्त्वा तु सुखमास्थाय तदन्नं परिणामयेत् ।

भूयोऽप्याचम्य कर्त्तव्यं ततस्ताम्बूलभक्षणम् ॥

अत्राचमनकथनं भोजनोत्तरद्विराचमनानुवादत्वेन, ताम्बूल-
भक्षणस्य भोजनत्वाभावेन नापि भोजनपूर्वविहिताचमनप्रसङ्गः,
अतएव प्राप्नुवोऽन्नानि भुञ्जीतेत्यन्नान्नग्रहणताम्बूलभक्षणादौ

न दिङ्निगम इति कल्पतरुकावः, भट्टाचार्यैरपि पूर्वम् नाचमनं
लिखितं, ताम्बूलभक्षणावसनाचमनमपि दुराचारत्वेन च
लिखितम्, तथाच विष्णुः,—

चर्वणे नित्यमाचामेभुक्ता ताम्बूलचर्वणम् ।

तथा,—

ताम्बूले चेष्टुखण्डे च नोच्छिष्टो भवति द्विजः ।

त्वग्भिः पुष्पैर्दलैर्मूलैस्तृणकाष्ठमयैस्तथा ॥

सुगन्धिभिस्तथान्यैश्च नोच्छिष्टो भवति द्विजः ।

खंजूरतालकन्दं च मृणालं पद्मकेशरम् ॥

नम्रिकेलं केशरं च नोच्छिष्टं मनुरत्रवीत् ।

ताम्बूलं च कषायं च सर्वं च जलसम्भवम् ॥

मधुपर्कं च सोमं च लवङ्गाद्यं तथा क्वचित् ।

अन्यत्र,—

ताम्बूले च फले चैव भुक्तस्नेहावशिष्टके ।

दन्तलग्नस्य संस्पर्शं नोच्छिष्टो भवति द्विजः ॥

भुक्तस्नेहो मुखादिषु, दन्तलग्नस्पर्शो जिह्वया ।

तथा मूलेऽपि न,—

दन्तलग्ने फले मूले भक्ष्यस्नेहे तथैव चेति वचनात् ।

कषायं खदिरहरीतक्यादि, जलसम्भवं शृङ्गाटकादि ॥

अत्र खदिरस्यं शूद्रादिगृहपक्षस्यापि समाचारात् भक्षणं, एवं

स्त्रिंशत्स्वापि पूगफलधान्यहरिद्रमरिचादेरपि, पक्कस्य अर्गदीप-
तदभावयोः समाचारैकप्रमाणात्वात्,

शिष्टाः,—

मरीचधान्ययोश्चैव हरिद्राणां तथैव च ।

तथा पूगफलानां च स्त्रिंशदोषो न विद्यते ॥

एतत् खदिरस्य चूर्णस्य च तदन्नं परिणामयेदिति वचनान्ताम्बूल-
सहचरिततया भक्ष्यत्वविधेर्न दोषशङ्का, पूगादीनां स्त्रिंशत्तदोषा-
भावः, शुष्कतायामेव, अशुष्कतायां स्यादेव दोषः, शुष्के त्ववयव-
संयोगभेदरूपपक्कत्वनिवृत्तेः,

अथवाऽकठिनद्रव्ये अग्निना सम्यगवयवसंयोगविशिष्टः, पाकः,
न चैवं पूगादौ, अतएव स्त्रिंशं तदुच्यते न पक्कमिति,

पक्कमेव तु शूद्रसृष्टं दुष्टं न स्त्रिंशम् ।

तथैव समाचारात्, खदिरस्य शूद्रपक्कत्वेऽपि शूद्रोपहतमन्नमभोज्य-
मिति अन्नादावेवाभक्ष्यत्वोक्तेः, खदिरे तु पाककाले पेयत्वलेह्य-
त्वयोरेवाभावात्ताभक्ष्यता ।

एवं चूर्णस्यापि, यथा काष्ठे दग्धे भस्मीभूते न काष्ठत्वं तथा
चूर्णे नास्त्रिंशत्त्वम् ।^१

किन्तु भक्ष्यत्वमेव, तेन चूर्णस्य नाभक्ष्यता, नान्नभक्ष्यद्रव्यजं
भक्ष्याप्यभक्ष्यं, निषेधाभावात्, केवलं—,

(१) यथा काष्ठे दग्धे भस्मीभूते काष्ठे न काष्ठत्वं तथा चूर्णे नास्त्रिंशत्त्वम् ।

प्राण्यङ्गमामिषं चूर्णं क्षीरं गन्धेतरं तथा ।

आमिषं च मधु प्रोक्तं कांस्यभोजनमामिषम् ॥

आमिषं सुक्ष्मरीशाकं चर्मपानीयमामिषम् ।

इति वाक्यदर्शनात् व्रतिब्रह्मचार्यादीनां अभक्ष्यम् ।

तथा चास्मत्कृतशुद्धिद्वारसंग्रहकारिकाः—

स्निग्धत्वदोषो खदिरं हरिद्रामरीचपूगादिफलैषु धान्ये ।

नाप्यस्ति तेषामन्नं तु शुद्धैः स्रग्धैः समाचारकृतं वदन्ति ॥

शुद्धादिसंस्पर्शनदुष्टतायां स्निग्धेषु पूगादिषु नेति चोक्तम् ।

जानीत तच्छोषण एव धोरा अशोषणे तत्र विगानसत्वात् ॥

यद्वाऽग्निना योऽकठिनेषु सम्यक् सर्वाङ्गयोगः स हि पाक उक्तः ।

पूगादिके यत् स न विद्यते तु स्निग्धत्वमस्पर्शनदुष्टता तत् ॥

अन्नं तु शुद्धोपहितं न भक्ष्यमित्युक्तिः स्यात् खदिरं हि भक्ष्यम् ।

शुद्धादिभिः पक्वमपीति वृथा न ह्यन्नमध्ये खदिरं प्रविष्टम् ॥

चूर्णं तु ताम्बूलगतं हि भक्ष्यं तस्यास्त्रिजत्वेऽपि च भक्ष्यता यत् ।

परं तु प्राण्यङ्गजताप्रयुक्तामिव तत्सद्भूतिभिर्न भक्ष्यम् ॥

अत्र ताम्बूलादीनां उच्छिष्टत्वाभावेऽपि भक्षणमिति
द्विराचमनं कार्यम् ।

सुखा च्छुत्वा च भुक्त्वा च निष्ठिव्योक्ताऽनृतानि च ।

पीत्वाऽप्योऽध्वेयमाणश्च आचामेक्यतोऽपि सन् ॥

इति मनुवचनात् । उच्छिष्टसर्गादिप्रतिप्रसवार्थत्वादन्यच्छिष्ट-

वचनस्य सार्थकत्वम् ।

तथाच वृहस्पतिः,—

उच्छिष्टेनान्यविप्रेण विप्रः स्पृष्टसु तादृशः ।

उभौ ज्ञानं प्रकुरुतः सद्य एव समाहितौ ॥

नोच्छिष्टसु क्षचिह्नं जेत् इत्यादिकमेव ताम्बूलभक्षणं नास्ति ।

यत्तु भट्टाचार्यैः परस्परताम्बूलभक्षणं दुराचारत्वेनोक्तं तन्नो-
च्छिष्टस्य स्पर्शदोषमभिप्रेत्य ।

किन्तु,—

भुञ्जानस्य तु विप्रस्य सर्वस्पर्शनं यदि ।

त्यक्त्वाऽसं स शुचिर्भूत्वा प्राणायामेन शुध्यति ॥

इति भक्षकालेऽन्नस्पर्शनमात्रस्याशुद्धिकरत्वमभिप्रेत्य 'दुराचारत्वे-
नोक्तम् ।

न ह्येतन्नोजनधर्मः । किन्तु भोजने निमित्ते पुरुषार्थः ।

तेनाचामनं ताम्बूलभक्षणेऽपि स्यादेव ।

अथाभक्ष्याणि ।

विष्णुमित्रः,—

जातिक्रियास्वभावदुष्टतासत्संसर्गदुष्टं सुहृद्देश्यं च न भक्षयेत् ।

एतदुपलक्ष्यं अभक्ष्याचामष्टविधत्वात् ।

तथाच,—

जातिदुष्टं क्रियादुष्टं कालाश्रयविदूषितम् ।

संसर्गैरसदुष्टं च सुहृद्देश्यं अभावतः ॥

इति भविष्यपुराणे सुहृत्सेव्यमिति भावदुष्टमुच्यते । चिकित्सा
तु हृदये इत्यादि वक्ष्यमाणनिरुक्तेः वाग्दुष्टमपि सुहृत्सेव्यमिति
वक्ष्यते ।

तत्रादौ जातिदुष्टानि भविष्ये,—

लशुनं गृञ्जनं चैव पलाण्डं कवकानि च ।

वार्त्ताकं नालिकालावुमुपेयाज्जातिदूषितम् ॥

गृञ्जनं लशुनसदृशः कन्दविशेषः, उत्तरापथे प्रसिद्ध इति लक्ष्मी-
धरः, गृञ्जने 'गजरस्थेति' निरुक्तपाठात् पश्चिमप्रसिद्धः पलाण्डु-
विशेष इत्येके न तु शकाशनम् । तत्र पर्यायाभावात्, तत्तु
मादकत्वादभक्ष्यमिति केचित्, गृञ्जनपलाण्डू लशुनप्रभेदौ इति
केचित् । कवकश्चैत्यवृक्षस्थितं पिण्डोपमं कुसुदकलिकाकृति
छत्राकसदृशं शुक्लं शिथिलावयवम् ।

तथाच ब्राह्मे,—

मधुकैटभवृक्षाणां त्रिशोर्धस्यासुरस्य च ।

विष्णुना हन्यमानानां यन्मदः पतितं भुवि ॥

पिण्डोपमं तु खख्खुण्डं कवकं चैत्यसन्निभम् ।

छत्राकं छत्रसदृशं दैत्यदेहसमुद्भवम् ॥

अत्र वार्त्ताकुपदेन श्वेतवार्त्ताकुः ।

खख्खुण्डं श्वेतवार्त्ताकुं कुम्भाण्डश्च न भक्षयेत्, इति देवलवचनात्,

तथा,—

वार्त्ताकुक्षुभीत्वादि यमवचनेऽपि बोध्यम् ।

यत्र वार्त्ताकुशब्दोऽस्ति तस्याज्यं हरिमिच्छतेऽद्यादावपि बोध्यम् ।
समाचारोऽप्येवमेव, नालिका कलम्बिका, कुशाण्डो दाडिम-
सदृशः, फलविशेषः, कुशाण्डनिषेधे चक्षणाफलं निषिद्धमिति
स्मृतिरब्रमालायां व्याख्यातम् ।

अभक्ष्यप्रकरणे, यच्चान्यत् परिचक्षते इति भाषस्तम्बवचनात्,
विशेषतोऽनिषिद्धमपि शिष्टविगीतं न भक्ष्यं, तथा चक्षणाफलम-
भक्ष्यमिति निबन्धकतः ।

यमः,—

भूमिजं वृक्षजं वापि कृत्वाकं भक्षयन्ति ये ।

ब्रह्मघ्नांस्तान् विजानीयाद् ब्रह्मवादिषु गर्हितान् ॥

इति द्वयोरपि कृत्वाकयोर्निषेधः ।

ब्राह्मे—

राजमाषाः स्थूलमुद्गास्तथा वत्सकवासकौ ।

मसूराः शतपुष्पाश्च कुसुमं त्रीनिकेतनम् ॥

यस्यान्येतान्यभक्ष्याणि न च देयानि कस्यचित् ।

तथा,—

भुक्त्वा तु चारलवणं त्रिरात्रं तु व्रतक्षरेत् ।

राजमाषाः पश्चिमदेशप्रसिद्धाः, स्थूलमुद्गाः वासकः प्रसिद्धः, शत-
पुष्पाः सीप इति प्रसिद्धाः, चारलवणमुषरमूर्त्तिकाप्रभवलवणम् ।

(१) मसूराः शतपुष्पाश्च कुसुमं त्रीनिकेतनम् ।

• भविष्ये,—

अङ्गुल्या दन्तकाष्ठञ्च प्रत्यक्षलवणञ्च यत् ।

मूर्त्तिकाभक्षणञ्चैव तुल्यं गोमांसभक्षणम् ॥

प्रत्यक्षलवणं अन्नव्यञ्जनादिसंस्कारप्रवेशमन्तरेण साक्षादेव केवल-
भक्ष्यमाणलवणम् ।

प्रचेताः,—

मृत्तोष्टखादनेऽहोरात्रमभोजनाच्छुद्धिः ।

विज्ञानेश्वरदृष्टा स्मृतिः,

कुम्भाण्डकेवुहन्ताकोविदाराञ्च वर्जयेत् ।

तथाऽकालप्ररूढानि पुष्पाणि च फलानि च ।

विकारवच्च यत्किञ्चित्तत् प्रयत्नेन वर्जयेत् ।

• हन्ताको वार्त्ताकिसदृशः, फलविशेषो हरितः ।

पाको रक्त इति लक्ष्मीधरः, केवु केवुकम् ।

मनुः,—

अभक्ष्याणि द्विजातीनाममेध्यप्रभवानि च ।

लोहितान् वृक्षनिर्यासान् व्रश्चनप्रभवांस्तथा ॥

शेलुं गव्यञ्च पेयूषं प्रयत्नेन विवर्जयेत् ।

अमेध्यप्रभवानि विष्टाजातानि तण्डुलीयकादीनि ॥

यद्वा,—

वीजानि शुदमार्गनिर्गतानि विष्टामध्यगतानि यानि वृक्षं
जनयन्ति तानि ।

तत्र—

क्षेत्रविष्ठाक्रान्तभूमिजानामपि आस्रहृक्षादीनां फलपुष्पे
ग्राह्ये ।

तथा वीधायनः—

अग्नेधेषु च ये जाता हृक्षाः पुष्पफलोपगाः ।

तेषामपि न दुष्यन्ति पुष्पाणि च फलानि च ॥

पुष्पफलोपगा इति विशेषणाद्बहुपुष्पफला आस्रादयो ग्राह्या न तु
क्षुद्रवार्त्ताक्यादय इति मेधातिथिः, तथा च तद्विधलताहृक्षा-
दीनां पुष्पफले ग्राह्ये, निर्यासा हृक्षनिर्गतकठिनरसास्ते चेक्षो-
हितवर्णास्तदा न भक्ष्याः, यथा नारिकेलहृक्षादिषु, तेन शिङ्गु-
कर्पूरादिषु न दोष इति लक्ष्मीधरः, ब्रश्चनं क्षेदनं, तत्प्रभवास्तु
निर्यासा लोहिता अभक्ष्याः, पुनर्निर्देशात्, अथो खलु यो लोहितो-
यथा ब्रश्चनान्निर्यसति तस्य नाशं कामममन्नस्येति तैत्तिरीयश्रुतेः ।

शैलुः श्लेष्मातकः, बहु आलु इति प्रसिद्धः ।

दुग्धप्रकरणे हारीतः, मासे न पेय्युषं भवतीति ॥

तथा च नवप्रसूताया गोः क्षीरं मासपर्यन्तं अभक्ष्यम् ।

अनिर्देशाया गोः क्षीरमिति अनुवचनं तु अत्यन्तापद्विषयमिति-
वोधं, तथा यदग्निसंयोगात् कठिनं भवति तच्छेद्व्यं तदाऽभक्ष्यम् ।

आपस्तम्बः—

भक्षयेद्यदि नीलं तु प्रमादाद्वाह्वयः सक्तत् ।

चान्द्रायणेन शुद्धिः स्यादापस्तम्बोऽब्रवीन्मुनिः ॥

तथा,—

तथा कीलालोषधीनां च कीलाली सुरा ।
तदर्थं स्थापिता भक्ष्या अप्योषधयोऽभक्ष्याः ॥

गौतमः—

उद्धृतस्नेहविलयपिष्ट्याकमयितप्रकृतीनि नाद्यात् विलयो-
ष्टतम्^१ ।

षट्त्रिंशन्मते,—

षण्णपुष्पं शान्मलिं च करनिर्मयितं दधि ।
वह्निर्वेदिपुरोडाशं जग्ध्वा नाद्यादहर्निशम् ॥

उग्रनाः,—

कुसुम्भं नालिकाशाकं वार्त्ताकुं पोतिकं तथा ।
भक्षयन् पतितस्तु स्यादपि वेदान्तगो द्विजः ॥

पोतिकं, पोद् इति प्रसिद्धं, वार्त्ताकुः श्वेतवार्त्ताकुरक्त एव, आप-
स्तम्बेन नवपल्लवस्य पैठीनसिना स्मार्त्तकनान्नो वृक्षस्य अभक्ष्य-
त्वमुक्तम् ।

यमः,—

भूस्तृणं शिग्रुकक्षैव खल्वखुण्डं कवकं तथा ।
एतेषां भक्षणं कृत्वा प्राजापत्यं समाचरेत् ॥

भूस्तृणं, गन्धद्वयं, अतएव शिग्रुभक्षणे महद्द्विगानं, शङ्ख-
लिखिताभ्यां करञ्जकुम्भीभक्षणं घनकृत्वाकभक्षणञ्च निषिद्धं, कुम्भी
विल्वफलसदृशं फलमरण्ये प्रसिद्धम् ।

(१) उद्धृत स्नेहविलय पिष्ट्याक प्रकृति नाद्यात् ।

घनद्वत्ताको मेघसमयोत्पन्नः कवकः ।

देवलः,—

न बीजाव्युपयुक्तीत रोगोत्पत्तिरुते द्विजः ।

फलान्येषामनन्तानि बीजानां हि विनाशयेत् ॥

बीजानि कुष्माण्डबीजानीति लक्ष्मीधरः, तस्यायमाशयः, यद्यपि मुद्गादीनि धान्यादीन्यप्यहुरयोग्यानि तथापि तेषां भक्ष-
णानुष्ठानात् यान्येव कुष्माण्डबीजादीनि विशेषतो भक्षत्वेन-
नोक्तानि ।

'अन्यान्यपि यदाहुरजननयोग्यानि तदा न भक्ष्याणि, कोमल-
तदयोग्यानि चेद्भक्ष्याणि, मुद्गधान्यादीन्यपि अहुरजननयोग्यानि
तदर्थं पृथक्कृत्य रक्षितानि न भक्ष्याणीत्येके ।

ब्राह्मे,—

पिप्पलीनिकरञ्जानि कुम्भीराणि वटानि च ।

मातुलङ्गानि मूत्राणि पनसोदुम्बराणि च ॥

शिग्रुशोभाञ्जने चैव कोविदाराणि चैव हि ।

अथ तिक्तकपित्थानि शैलुञ्जेभातकानि च ॥

विभीतकानि च तथा न भक्ष्याणि फलानि तु ।

अलक्ष्मीस्तेषु वृक्षेषु बद्धा दुर्वाससा यतः ॥

वनवासव्रतं कुर्याद्द्विनं तत्प्राशनादृद्धिज ।

लताभिर्वेष्टिता ये च गुल्मरोगहताश्च ये ॥

भूतप्रेतपिशाचैश्च पक्षिभिर्ये च संश्रिताः ।

शिशु शोभाञ्जनस्येव भेदः, तत्र पनसस्य भक्षणसमाचारात् विष्णु-
देयत्वाच्च पनसाम्बहरीतकीति हविष्यप्रकरणोक्तत्वाच्च पनस-
निषेधो भूप्रोतफलकदाक्षिणात्यप्रसिद्धपनसजातिपर एव इति
निबन्धकृतः, मातुलङ्गोदुम्बरप्लक्षफलानां विष्णुदेयत्वान्नस्यत्वेऽप्य-
लक्ष्मीकरत्वात् वर्जनमुचितम् ।

यथा,—

दधिसक्त्युफलांदीनां भक्ष्याणामपि रात्रावलक्ष्मीकरत्वाद्दर्जनं ॥

तथा च विष्णुः,—

न दिवाधानाः, न रात्रौ तिलसम्बन्धः, न दधिसक्त्यु-
कोविदारवटपिप्पलशकम् ।

देवलः,—

दिवापि दधिधानासु रात्रौ च दधिसक्त्युषु ।

श्लेष्मातको तथालक्ष्मीर्नित्यमेव कृतालयः ॥

ब्राह्मे,—

अपि प्रयाणसमये रात्रौ न प्राशयेद्दधि ।

मधुपर्कप्रदानं तु वर्जयित्वा तु कामतः ॥

यद्यपि विष्णुस्मृतौ नाभक्ष्यनैवेद्यार्थं इति निषिद्धद्रव्याणां नैवेद्ये-
पर्युदासः कृतो न तु वराहपुराणोक्तनैवेद्यद्रव्याणां शिष्टभक्ष्यता
कथिता, तथा सति वाक्यभेदापत्तेः ।

तथापि,—

स्मृतिसुतिसमापन्नं देवद्रव्यगुणान्वितम् ।

देवतायै यथाकृतं प्रोक्षितं शिष्टभोजनम् ॥ इति

शङ्खलिखितस्मृतौ देवनैवेद्यद्रव्यसादृश्यलिङ्गात्मत्वोक्तविष्णादि-
नैवेद्येऽभक्षणसम्भावनाऽपि नास्ति ।

एवञ्च,—

वराहोक्तनैवेद्यद्रव्याणि भक्ष्याण्येव ।

तानि पूजाप्रकरणे लिखितानि, यद्यपि कर्मविपाकसमुच्चये,—

लशुनं गुच्छनञ्चैव तालश्चाग्नाति यो द्विजः ।

स वातरोगी भवति कृच्छ्रश्चान्द्रायणश्चरेत् ॥ इति

वर्जनाद्वर्जनं प्राप्तं तथा तालफलानि चेति विष्णुदेयत्वाद्भक्षण-
समाचारः, तालफलप्रतिषेधवाक्यानाञ्च कल्पतरुकारेण नादृत-
त्वादिति केचित् ।

मूलकं तु भक्ष्यं तन्निषेधवाक्यानामसम्भूलत्वात् ।

मूलकस्य च शाकं चेति वाराहे मूलकशाकस्य विष्णुनैवेद्य-
देयत्वात्, “मूलकं दीर्घमेव चे”ति वायुपुराणे आह्वयेयत्वात् ।

हाविष् हवे च मूलके इति मनुवचने आन्तद्विजस्य स्तेयापवादेन
भक्ष्यत्वाभ्यनुज्ञानत् । सर्वदेशीयाविगीतभक्षणसमाचाराच्च ।

कथञ्चिन्निषेधवाक्यानां प्रामाण्यसन्देहेऽपि वर्षाकालीनपिण्ड-
मूलकरक्तमूलकपरत्वोपपत्तेस्तद्वर्जनं अनादरणीयम्,

इति केचित् ।

वसुतसु, माघोपक्रमे स्कान्दे,—

मातृणां देवतानाञ्च मूलकं नैव दापयेत् ।

ददन्नरकमाप्नोति भुञ्जीत ब्राह्मणो यदि ॥

ब्राह्मणो मूलकं भुक्त्वा चरेच्चान्द्रायणं व्रतम् ।

अन्यथा याति नरकं क्षत्रं विट् शूद्र एव हि ॥

वर्जनीयं प्रयत्नेन मूलकं यदिवागममिति, माघे मूलकं निषिद्धम् ।

अतएव,—

योऽर्चयेन्नाधवं मूढो भक्षयित्वाऽत्र मूलकम् ।

अपराधशतं तेन कृतं भवति वासवेति वाक्यस्य ग्रामाण्य-
सन्देहेऽपि माघे विष्णोर्माधवनामकत्वान्माघपरत्वमेव,

. आषाढशुक्लैकादश्यादिचातुर्मास्यव्रतोपक्रमे स्कन्दपुराणक्षेत्र-
माहात्म्ये,—

पटोलं मूलकञ्चैव वार्त्ताकुञ्च न भक्षयेदिति । तत्रापि

मूलकवर्जनं, तथाच अन्येषु सप्तसु मासेषु मूलकं भक्ष्यमेव ।

अथ दुग्धानि ।

मनुः,—

अनिर्दशया गोः क्षीरमीदृमेकशफस्तथा ।

आविकं सन्धिनौक्षीरं विवक्षायाञ्च गोः पयः ॥

आरण्यानां च सर्वेषां भृगाणां महिषीं विना ।

स्त्रीक्षीरं चैव वज्जर्गानि सर्वशुक्तानि चैव हि ॥

अनिर्दशायाः प्रसवदिनादारभ्य दशदिनानपक्रान्तायाः ।

इदञ्चात्यन्तापह्निष्यमिति प्रागुक्तम् ।

मासोत्तरं दोहनं सम्यगित्यप्युक्तं, तत्रापि विशेषमाह—

हारीतः,—

द्वौ मासौ पालयेद्वत्सं तृतीये द्विस्तनं दुहेत् ।

चतुर्थे त्रिस्तनं दुह्यादयधान्यायं यथाबलम् ॥

एकशफा अश्वादयः, आविकं मेषक्षीरं, सन्धिनी या ऋतुमती
वृषमिच्छति, विवक्षा, वत्सरहिता, आरख्यभृगाः, रुरुषतादयः,
गोस क्षीरमनिर्दशायाः सूतके अजामहिष्योश्च, स्यन्दिनीयमसू-
सन्धिनीनाञ्च, स्यन्दिनी वत्सं विना प्रसृता, यमसूर्यमलापत्या,
अजामहिष्योः सूतकं दशदिनपर्यन्तम् ।

तथाच यमः,—

अजा गावो महिष्यश्च ब्राह्मणी च प्रसूतिका ।

दशरात्रेण शुद्धान्ति भूमिष्ठञ्च नवोदकम् ॥

क्षीरनिषेधं प्रकृत्य वीधायनः, विवक्षाऽन्यवत्सेन दुग्धा ।

हारीतः,—

न शृतवत्सायाः शोकाभिभूतत्वात् ।

न निर्णिक्तायाः असत्वात्, निर्णिक्ताया निःशेषदुग्धायाः,
वत्सं प्रत्यवशेषस्य असत्वादित्यर्थः ।

• आपस्तम्बः,—

अपेयं तथोदकं पयः ।

निषेधप्रकरणे विष्णुः, अमेध्यभुजश्चेति ।

तथाच विष्ठाभुजो गोः क्षीरं अपेयम् ।

क्षीराणि याव्यभक्ष्याणि तद्विकाराशने बुधः ।

समरात्रं व्रतं कुर्यादयदेतत्पण्डितैर्नितम् ॥

ब्राह्मे,—

घृतात्मखण्डं घृतात्फेनं पेयूःसथवीपि गोः ।

सगुडं मरिचाक्तञ्च तथा पर्युषितं पयः ॥

सगुडं मरीचाक्तञ्च पर्युषितं पयोऽप्यभक्ष्यमित्यर्थः ।

भविष्ये,—

कपिलायाः पिवेच्छूद्रो नरको स विपश्यते ।

हुतशेषं पिवन् विप्रो विप्रः स्यादन्यथा पशुः ॥

विज्ञानेश्वरोये,—

क्षत्रियश्चापि वृत्तस्थो वैश्यः शूद्रोऽथवा पुनः ।

यः पिवेत्कपिलाक्षीरं न ततोऽन्योऽस्य पुण्यकृत् ॥

अथ मांसानि ।

तत्र पक्षिप्रभृतयः ।

मनुः,—

क्रव्यादः शकुनीन् सर्वान् तथा ग्रामनिवासिनः ।

अनिर्दिष्टांश्चैकशफान् टिट्ठिभञ्च विवर्जयेत् ॥

कलविङ्गं भ्रवं हंसं चक्राङ्गं ग्रामकुक्कुटम् ।

सारसं रज्जुदालञ्च दात्यूहं शुकसारिके ॥

प्रत्युदान् जलपादांश्च कीयष्ठिनखविष्किरान् ।

निमज्जतश्च मत्स्यादान् सीनं वल्गुरमेव च ॥

वकश्चैव बलाकश्च काकोलं खञ्जरीटकम् ।

मत्स्यादान् विड्वराहांश्च मत्स्यानेव च सर्वशः ॥

क्रव्यादो मांसाग्निनो गृध्रादीन् ग्रामनिवासिनः, पारावतादीन्, रज्जु-
दालः, काष्ठकुट्टकः, दात्यूहः डाडुक इति सिद्धः, प्रत्युदा ये चञ्चु-
प्रत्युद्य प्रत्युद्य भक्षयन्ति, जलपादा आध्यादयः, नखविष्किरा-
नखैर्विकीर्य ये भक्षयन्ति, निमज्ज्य मत्स्यादा मदगुरप्रभृतयः,
सीनं सुनास्थानभवं मांसं, वल्गुरं शुष्कमांसं, काकोलो द्रोणकाकः,
मत्स्यादा नकादयः, सर्वशः सर्वप्रकारेण ।

देवलः,—

बलाकं सदात्यूहभ्रङ्गराजकचिचकाः ।

उलूककुररिश्वेनगृध्रकुक्कुटवायसाः ॥

चकोरः कोकिलो रक्तकुस्त्रिसंघासमुद्गकौ ।

कङ्कसारवशीभासः^१ शतपत्रप्लवङ्गमाः ॥

उत्क्रोशो वर्हिणः क्रौञ्चसङ्गवाकः शिलीमुखः ।

पारावतकपोतौ च अभक्ष्याः पक्षिणः स्मृताः ॥

भृङ्गराजो धूम्याटः, धनद्वया इति प्रसिद्धः, चित्रकः चित्रकपोतः,
कङ्को लोहितपत्रः । भक्ष्या इत्यनुवृत्तौ वीधायनः,—

पक्षिणस्तिक्तिरिक्पोतकपिञ्जललावटणमयूरवारणवर्द्धिणाः
पञ्च विष्किराः ।

शङ्कः,—

तिक्तिरश्च मयूरश्च लावकश्च कपिञ्जलम् ।

वर्द्धिणं संवर्त्तकश्च भक्ष्यानाह यमः सदा ॥

एवमुक्तानामपि पक्षिणां ब्राह्मणा मांसं न भक्षयन्त्येव ।

अथ पशवः ।

वशिष्ठः,—

खड्गे तु विवदन्ते, ग्राम्यशूकरे च, खड्गग्राम्यशूकरयोर्मनीना-
मपि विवादासत्त्वान्य^१ भक्षणसमाचारः ।

(१) वणौ- ।

(२) -विवादासत्त्वाद् भक्षणसमाचारः ।

ब्राह्मे,—

पशोश्च मार्गमाणस्य न मांसं ग्राहयेद्भिजः ।
 पृष्ठमांसं गर्भशय्यां शुष्कमांसमथापिवा ॥
 भूमेरन्तरितं कृत्वा सृज्जिज्ञाच्छादितं च यत् ।
 पक्कमांसमृज्जयन्तु प्रयत्नात्तन्न भक्षयेत् ॥

एतेन भौमोष्णपक्कद्रव्यमात्रसमर्थं, इति निबन्धकृतः ।

मांसे तु विशेषः, भूम्यामन्तर्गतं इति पठित्वा भूम्यां गर्भे
 पक्कमिति व्याख्यानात् गर्भे धूमपक्कमपि ऋज्जपक्कमुक्तं, आहि-
 तान्मेरस्य पृथक् निषेधः प्रायश्चित्तविशेषार्थं इति कर्काचार्याः ।

मनुः,—

न भक्षयेदेकचरानज्जातांश्च सृगहिजान् ।
 भक्ष्येष्वपि समुदिष्टान् सर्वान् पञ्चनखांस्तथा ॥

एकचरा एकाकिनः प्रायेण स्वभावतो ये चरन्ति सर्पादयः ।

अभक्ष्यप्रकरणे आपस्तम्बः,—

पञ्चनखानां गोधाकच्छपश्चाविच्छत्यखङ्गशशपूतिशवर्जं,
 शल्यको भिक्ष इति सिद्धः, पूतिशो हिमवति प्रसिद्ध इति कपर्दि-
 भाष्यम् ।

मनुः,—

श्चाविधं शल्यकं गोधां खङ्गकुर्मशशांस्तथा ।

भक्ष्यान् पञ्चनखेष्वहुरनुष्ट्रासैकतोदतः ॥

एकतोदत एकदन्तान्,

• महाभारते,—

आजङ्गव्यञ्च यन्मांसं मायूरञ्च विवर्जयेत् ।

हारीतः,—

ग्राम्यारण्यानां पशूनामश्नन्ति, यथाजमेधमहिषहरिणखड्गरु-
पृषतरुथन्यङ्गुमहारण्यनिवासिनश्च वारहांस्तथा शशकशल्यकसे-
धागोधाकूर्मवर्तिकर्तित्तिरिमयूरवाहीणसलावककुटुकपिप्पलान्,
सशल्कान् मत्स्यान्वयोपपन्नान् भक्षयेत् रुरुर्वहुशाखशृङ्गो मृगः,
रुथो मृदुशृङ्गो गोधा इति प्रसिद्धः, न्यङ्गुः, सम्बरसदृशः
शृङ्गरहितः सेधा सलिलवर्त्ती ।

पैठीनसिः,—

ग्रामारण्याश्चतुर्दश, गौरविरजोऽश्वोऽश्वतरो गर्दभोमनुष्यश्चेति
सप्त ग्राम्याः पशवः महिषवानरपक्षिसरीसृपरुपृषतमृगार्शेति-
सप्तारण्याः पशवः ।

अथ मत्स्याः ।

मनुयमौ,—

यो यस्य मांसमश्नाति स तन्मांसाद उच्यते ।

मत्स्यादः सर्वमांसादस्तस्मात्तस्यान् विवर्जयेत् ॥

यमः,—

अभक्ष्या मकरसर्पसरीसृपमहुमयूरकर्मिकनक्रकर्कटकशिशु-
माराः, ये चान्ये ह्यकर्णक्राः, ये चान्येऽशल्कला मत्स्या उभय-

काखाः, सर्पोऽत्र डुण्डुभः, शरीरूपोऽत्र जलीकाः मनुर्जलकाकाः,
मयूरोऽत्र तक्षदृशो जलपक्षी, कर्मिकः स्वल्पसर्पसदृशो मत्स्यः
उभयतोमुखाः ।

पुनर्यमः,—

मत्स्यान् सकलान् वेदाध्यायी च वर्जयेत्, त्रैवर्णिकोऽत्र
वेदाध्यायी ।

मनुः,—

पाठीनरोहितावायौ नियुक्ता हव्यकव्ययोः ।

राजीवः सिंहतुण्डाश्च सशस्त्राश्चैव सर्वशः ॥

हव्यकव्ययोर्नियुक्ता आर्यौ आदनौयावित्यर्थः,

अभ्या इत्यनुवृत्तौ बोधायनः,—

मत्स्याः सहस्रदंष्ट्रिनिविमोवर्मानीहृच्छिरसः 'स्रुतिश्चीमशफरी-
लोहितराजीवाः ।

अभ्या इत्यनुवृत्तौ गौतमः,—

मत्स्याश्च विकृताः, अत्रास्मत्प्रपितामहकृष्णहृत्पण्डिताः,
आकारविकृता अश्वविकृताश्च अभ्या इति । तथाच लवणजल-
प्रभवचिह्नकानां अर्णजत्वाभावाज्जन्म विकृतमिति न आश्चे-
देयत्वम् ।

मत्स्यानामण्डजत्वं मयूराश्च,—

अण्डजाः पक्षिणः सर्पा नन्नाः सर्पाः सकण्डपाः ।

यानि चैवंप्रकाराणि स्थलजान्यौदकानि च ॥ इति ।

अथ मांसभक्षणवर्जनविधिः ।

मनुः, —

एतदुक्तं द्विजातीनां भक्ष्याभक्ष्यमशेषतः ।
 मांसस्यातः प्रवक्ष्यामि विधिं भक्षणवर्जने ॥
 प्रोक्षितं भक्ष्येन्मांसं ब्राह्मणानाञ्च काम्यया ।
 यथाविधि नियुक्तस्य प्राणानामेव चात्यये ॥
 प्राणस्यान्नमिदं सर्वं प्रजापतिरकल्पयत् ।
 जङ्गमं स्यावरं चैव सर्वं प्राणस्य भोजनम् ॥
 चराणामन्नमचरा दंष्ट्रिणाञ्चाप्यदंष्ट्रिणः ।
 अहस्ताश्च सहस्तानां शूराणाञ्चैव भोरवः ॥
 नात्ता दुष्टत्यदन्नाद्यान् प्राणिनोऽहन्यहन्यपि ।
 धात्रेव सृष्टा ह्याद्याश्च प्राणिनोऽन्तार एव च ।
 यज्ञाय जग्धिमांसस्येत्येष देवो विधिः स्मृतः ॥
 अतोऽन्यथा प्रवृत्तिस्तु राक्षसो विधिरुच्यते ।
 क्रोत्वा स्वयम्वाऽप्युत्पाद्य परोपहतमेव वा ।
 देवान् पितॄन्वार्श्वयित्वा खादन्मांसं न दुष्यति ॥

एतदुक्तं द्विजातीनामिति पूर्वोक्तभक्ष्याभक्ष्ययोर्ब्राह्मणादित्या-
 धिककथनं शुद्रव्युदासार्थम् ॥

तेन लसुनादिभक्ष्णिन दोषः, तस्यध्यपतितश्चकाकादिभक्षणं
 तु महाजनविगानाद्दोषावङ्गं, अतो वक्ष्यमाणमांसवर्जनविधानं

चातुर्वर्त्तसाधरणं, वर्जनेऽत्र विधिः 'सूर्यानिक्षणवत्सङ्करूपः,
 प्रोक्षितं यन्नार्थं मन्त्रैः संस्कृतं, संस्कृतान् पशून् मन्त्रैरित्यादि वाक्य-
 शेषात्, ब्राह्मणानां काम्ययेति, यदा ब्राह्मणाः किञ्चित्प्रत्येकम्
 कामयन्ते त्वया मांसं भीक्ष्वमिति तदा तेषामिच्छया एकवारं
 भक्षयतो न दोषः, सकृद्ब्राह्मणकाम्ययेति यमोक्तेः । प्राणाना-
 मेव चात्यय इति, रोगेण अन्नाभावेन वा यदा मांसभक्षणव्यति-
 रीकेण वा प्राणात्ययः सम्भाव्यते तदा मांसं भक्ष्यमित्यर्थः, एषामेव
 पूर्वोक्तानां अर्थवादाः प्राणस्यान्नमित्यादयः, वेराहहरिणादयः,
 दंष्ट्रिणो व्याघ्रादयः, सहस्ता मनुष्यादयः, अहस्ता मत्स्यादयः,
 जम्भिर्भक्षणं, स्वयसुत्पाद्येति क्षत्रियविषयः ।

तथाच महाभारते,—

क्षत्रियाणाञ्च यो दुष्टो विधिस्तमपि मे शृणु ।

वीर्येणोपाहितं मांसं यद्याह्वादं न दुष्यति ॥

चारुश्याः सर्वदैवत्याः प्रोक्षिताः सर्वशो मृगाः ।

अगस्त्येन पुरा राजन् मृगया येन युज्यते ।

नात्मानमपरित्याज्या मृगया नाम विद्यते ॥

समतामुपसङ्गम्य भूतं हन्येत वा नवा । क्रीत्वा स्वयमेत्य-
 नेन च देवपित्रर्चनपूर्वके मांसभक्षणे दोषाभावः प्रदर्शितः ।

यत्तु मांसवर्जनात् फलश्रवणं तदव्येतत्प्रकारमांसवर्जन-
 भक्षणविषयं न नियुक्तादिविषयं तत्राकरणे दोषश्रुतेः ।

(१) वर्जनेऽत्र विधिः ।

(२) चतुर्वर्त्तनीयवत्तत् ।

अथ,—

भक्षयेत्प्रोक्षितं मांसं सक्तद्वाङ्मणकाभ्यया ।

दैवे नियुक्ताः आह्वे वा नियमे तु विवर्जयेत् ॥

नियमे मांसवर्जनव्रते कृते सति, एतच्च प्रोक्षितातिरिक्तैः सर्वैरेव सम्बध्यते, प्रोक्षिते तु न सम्बध्यते, प्रत्यक्षश्रुतिविरोधात्, एवमन्यत्रापि ।

मांसभक्षणभ्यनुज्ञाते स्मृत्यन्तरोक्ते बलवत्यामाश्लविष्यं विहाय नियमे तु विवर्जयेदिति सम्बन्धनीयम् ॥

पैठोबसि,—

आह्वे तु मांसमश्रियात्तथाऽतिथिनिमित्तके ।

यो नाश्राति, यावन्ति पशुरोमाणि तावन्नरकमृच्छति । आह्वे निमग्निते इति शेषः, अतिथिनिमित्तके अतिथ्यर्थं षट्पुपात्तं तदतिथीनां भक्ष्यमित्यर्थः ।

अथ,—

आमन्त्रितस्तु यः आह्वे दैवे मांसं समुत्सृजेत् ।

यावन्ति पशुरोमाणि तावन्नरकमश्रुते ॥

हारीतशातातपी,—

क्षत्रियैस्तु मृगव्येन विधिना षसुपार्जितं ।

आह्नकाले प्रशंसन्ति सिंहश्याघ्नहतञ्च यत् ।

न प्रशंसन्ति वै आह्वे बभ्रु मन्त्रविवर्जितम् ॥

मृगव्येन आह्वेन विधिना, तीर्थक्षेत्रे सिंहश्याघ्नोऽथ पशवः ।

आयस्तम्बः,—

हिंसार्थेनासिना च्छिन्नं मांसमभोज्यम् ।

प्राणिवधार्थमेव यन्निश्चितं तेन यच्छिन्नं पाकार्यङ्गतं, असिग्रहण-
मुपलक्षणम् ।

मनुः,—

नाद्यादविधिना मांसं विधिज्ञो नात्मविद्विजः ।

अग्ध्वा ह्यविधिना मांसं स्मेत्य तैरयतेऽवशः ॥

मांसमन्नयिताऽमुत्र यस्य मांसमिहाद्याहम् ।

एतन्मांसस्य मांसत्वं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥

हारीतः,—

भक्षयित्वा तु यो मांसमङ्गिः शीघ्रं समाचरेत् ।

हसन्ति देवतास्तस्य अशुचेः शुचिदर्शिनः ॥

मनुः,—

अनुमन्ता विशसिता निहन्ता क्रयविक्रयी ।

संस्कर्त्ता चोपहर्त्ता च खादाकषाष्टघातकाः ॥

यमः,—

यसु खादति मांसानि प्राणिनां जीवितैषिणां ।

हतानाञ्च मृतानाञ्च यथा हन्ता तथैव सः ॥

अनुमन्ता विशसिता निहन्ता क्रयविक्रयी ।

घातकः षट् समाख्याता भोक्ता तत्र तु सप्तमः ॥

धन्यां तेषां सकाशात्तु उपभोक्ताऽतिरिच्यते ।

क्रेतारं ब्रजते पादः पादो भोक्तारमृच्छति ॥

घातकं व्रजते पादः पादमृच्छन्त्यतस्त्रयः ।
 यदि तत्खादको न स्थाहातको न तथा भवेत् ॥
 खादको घातकः क्रीता त्रयस्तुल्या न संशयः ।
 न भूमे जायते मांसं न च वृक्षात्परोहति ॥
 घोरं प्राणिबन्धं कृत्वा तस्मान्मांसं विवर्जयेत् ।
 यस्तु खादति मांसानि ब्राह्मणो वेदवित्तया ॥
 स पण्यते निरालम्बे नरके तेन कर्मणा ।
 यस्तु भक्षयति मांसं विधिं हित्वा पिशाचवत् ॥
 स लोकेऽप्रियतां याति व्याधिभिश्चैव पीष्यते ।

याज्ञवल्करः,—

सर्वान् कामानवाप्नोति हयमेधफलं तथा ।
 गृहेऽपि निवसन् विप्रो मुनिर्मांसस्य वर्जनात् ॥

ब्राह्मे,—

भक्षयित्वा तु मांसानि पश्चाद्ये मांसविर्जिताः ।
 तेषां ब्रह्मपुरे वासो निश्चलो नात्र संशयः ॥

महाभारते,—

चतुरो वार्षिकान् मासान् यो मांसं परिवर्जयेत् ।
 चत्वारि भद्राण्यवाप्नोति कीर्त्तिमायुर्यशोवत्सलम् ॥
 अथवा मासमप्येकं सर्व्यमासमभक्षयन् ।
 अतीत्य सर्व्यदुःखानि सुखी जीवेन्निरामयः ॥
 मासस्तु कौमुदं पञ्च वर्जितं सर्वराजभिः ।
 शारदं कौमुदं मांसं ततस्ते स्वर्गमाप्नुयुः ॥

ब्रह्मलोके च तिष्ठन्ति ज्वलमानाः त्रियाहताः ।

उपास्यमानाः त्रियाहताः,—

उपास्यमाना गन्धर्वैः स्त्रीसहस्रसमन्विताः ॥

कौमुदः कार्तिकी मासः ।

वृहत्सतिः,—

रोगार्त्तोऽभ्यर्चितो वापि यो मांसं नात्यलोलुपः ।

फलं प्राप्नोत्ययत्नेन सोऽश्वमेधमतस्तु ॥

मयं मांसं मैद्युनश्च भूतानां लालनं स्मृतम् ।

तदेव विधिना कुर्वन् स्वर्गं प्राप्नोति मानवः ॥

अथ पशुहिंसाविधिप्रतिषेधौ ।

मनुः,—

यज्जायं ब्राह्मणैर्बध्नाः प्रशस्ता मृगपक्षिणः ।

अत्यानाद्यैव वृत्त्यर्थमगस्त्यो ह्याचरत्पुरा ॥

यज्जायं इति दृष्टार्थम् ।

प्रशस्ता भक्षत्वेन निर्दिष्टाः, अत्यानां वृत्त्यर्थं प्रकारान्तरेण

अत्यभरणासम्भवे ।

मनुः,—

कुर्याद्दृतपशुं सङ्गे कुर्यात्पिष्टपशुन्तथा ।

न त्वेव तु वृथा हन्तुं पशुमिच्छेत्कश्चन ॥

- दृतपशुं पशुकार्ये दृतं, सङ्गे लोकाचारप्राप्तौ सत्यां, यज्ञादी पशु-
बधप्रसङ्गे, अत्र दृतं पिष्टं कुर्यादित्यर्थः ।

अथ मद्यानि ।

मनुहारोतयमाः,—

सुरा वै मलमन्त्रानां पाप्मा च मलमुच्यते ।
तस्माद्ब्राह्मणराजन्यौ वैश्यश्च न सुरां पिबेत् ॥
गौडो पैष्टी च माध्वी च विज्ञेया त्रिविधा सुरा ।
यथैवैका तथा सर्व्या न पातव्यां द्विजोत्तमैः ॥
यक्षरक्षःपिशाचानां मद्यं मांसं सुरासवम् ।
तद्ब्राह्मणेन नात्तव्यं देवानामग्नता हविः ॥
अमेध्ये वा पतेन्मत्तो नैदिकं वाप्युदाहरेत् ।
अकार्यमन्यत्कुर्याच्च ब्राह्मणो मद्यमोहितः ॥
यस्य कायगतं ब्रह्म मद्येनाप्लाव्यते सक्तम् ।
तस्य व्यपेति ब्राह्मण्यं शूद्रत्वं च नियच्छति ॥

एतेन जातीफलादेरप्यधिकभक्षणं मादकत्वान्मद्यप्रायश्चित्तं, शक्रा-
सनमहिफेनञ्च मादकत्वाद्विगोतमेव ।

यथा एका सुरा सर्व्वैर्न पेया तथा त्रिविधा ब्राह्मणैर्न पेया,
तथा पैष्टी मुख्यसुरा, तत्पाने महापातकत्वादकामतो द्वादश-
वार्षिकं गौडोमद्यपाने कृच्छ्रातिकृच्छ्रे दृतप्राशनं पुनःसंस्कारश्च
मद्यत्वेनैव निषेधात् । त्रिविधा सुरेति तयोरपि ब्राह्मणं प्रति

सुरापानसमानदोषत्वेन सुराशब्दस्य गीणत्वात् । गीणत्वं च गोड़ीमाध्वीप्रभृत्येकादशमद्यगणनोत्तरं द्वादशं तु सुरामद्य सर्वेषामधमं स्मृतेमिति पौलस्त्येन पैष्ट्यामेव सुराशब्दप्रयोगात् ।

वर्त्यप्रकरणे गौतमः,—

मद्यं नित्यं ब्राह्मणः तेनानुपनीतस्यापि अनूदायाः कन्याया-
अपि मद्यमात्रनिषेधः, जातिपुरष्कारेण निषेधात् ।

तथाच स्मृत्यन्तरे,—

सुरापाननिषेधंस्तु जात्याश्रय इति स्थितिरिति ।

वशिष्ठो दशमयाव्याह ।

माधूकमैश्वर्यं टाङ्गं कौलं खार्जूरपानसम् ।

मृहीकारसमाध्वीकं मैर्यं नारिकेलजम् ॥

अमेध्यानि दग्नेतानि मद्यानि ब्राह्मणस्य तु ।

राजन्यस्यैव वैश्यस्य स्मृष्टा वै तैर्न दुष्यतः ॥

माधूकं मधुकपुष्पोद्भवं, इक्षुरसभवमैश्वर्यं टङ्गः कपित्थसदृशः,
काश्मीरदेशप्रसिद्धस्तद्भवं टाङ्गं, कौलं कोलफलजं, खार्जूरं खर्जूर-
वृक्षजं तत्फलजञ्च, एवं पानसं, मृहीका क्राचा तद्रसजं मृहीका-
रसं, माध्वीकं मधुसन्धानजं, मैर्यं धातुकीपुष्पगुडधान्यसहित-
मिति शब्दार्थवे वाचस्पतिः ।

पौलस्त्यो द्वादश्याह,—

पानसं द्वात्रिंशमाधूकं खार्जूरं तालमैश्वर्यम् ।

मधूतं सौरमारिष्टं मैर्यं नारिकेलजम् ॥

समानानि विजानीयाश्चान्येकादशैव तु ।

द्वादशन्तु सुरामयं सर्वेषामधमं स्मृतम् ॥

एतेषां जात्यैव मयत्वादस्यमप्यभक्ष्यं, न मांसभक्षणं दोषो न मद्य-
इति क्षत्रियवैश्यविषयम् ।

कामादपि हि राजन्यो वैश्यो वापि समाहितः ।

पिवेतां मधुं वा तत्र न दोषं किञ्चिदृच्छतः ॥

इति यमवचनात् ।

किन्तु तयोः शूद्रस्यापि पैष्टी सुरा निषिद्धेव ।

एवञ्च मैत्रारण्यां तथा मयं श्रुतौ भक्ष्यमुदाहृतमिति
वृहस्पतिवचनमपि क्षत्रियवैश्यविषयम् ।

मद्यमूत्रपुरीषाणां भक्षणे नास्ति कश्चन ।

दोषाद्यापञ्चमादृषात् पूर्वं पित्रोः सुहृद्गुरोरिति कुमारवचन-
मपि न ब्राह्मणविषयं, तद्विषयत्वे वा दोषाल्पत्वपरं, अन्यत् सर्वं
प्रायश्चित्तप्रकरणे विवेचनीयम् ।

इति जातिदुष्टान्यभक्ष्याणि ।

अथ क्रियादुष्टानि ।

मविषे,—

न भक्षयेत्क्रियादुष्टं यदुष्टं पतितैः पृथक् ।

वशिष्टः,—

उच्छिष्टमगुरोरभोग्यं स्वमुच्छिष्टमुच्छिष्टोपहतं वसनकीटो-
पहतञ्च अत्र गुरुपदं पितृव्येष्ठभ्रातृपरम् ।

पितृव्येष्ठस्य च भ्रातृउच्छिष्टं भोग्यं, धर्मविप्रतिपत्ता-
वभोग्यमित्यापस्तम्बवनात्, पितृव्येष्ठभ्रातृभिरगुरोरप्युच्छिष्ट-
मभोग्यं तयोरपि धर्मविप्रतिपत्तावधार्मिकत्वे न भोग्यम् ।

मातापिभोरयोच्छिष्टं बालो भुञ्जन्सुखीभवेदिति ब्राह्मण-
वचनं अनुपनीतपरं, तथैवाचारदर्शनात् ।

स्वमुच्छिष्टं भुक्त्वा त्यक्तमन्नं त्यक्तपाचस्य, उच्छिष्टोपहतं
उच्छिष्टेनापि कालान्तरेण मिश्रितं, वसनोपहतं परिहितवस्त्र-
स्फुटम् ।

शङ्कः,—

शुद्धोच्छिष्टाशने मांसं पक्षमेकं तथा विभ्यः ।

अभियस्य तु सप्ताहं ब्राह्मणस्य तथाऽह्निकम् ॥

सोच्छिष्टाशने चान्द्रायणम् ।

आपस्तम्बः ।

अन्धानां भुक्तशेषान् भक्षयित्वा हिजातयः ।

चान्द्रं ज्ञच्छं तदर्हञ्च ब्रह्म अक्षयिशास्त्रिभिः ॥

अङ्गिराः,—

चाण्डालपतितादीनामुच्छिष्टावस्य भक्षणे ।

चान्द्रायणश्चरेद्दिप्रः क्षत्रः सान्त्वनश्चरेत् ॥

पङ्कुरावश्च त्रिरावश्च वर्णयोरनुपूर्व्वशः ।

षट्त्रिंशन्मते,—

दीपोच्छिष्टं यत्तैलं रात्रौ रथ्याङ्गतश्च यत् ।

अभ्यङ्गस्य तथोच्छिष्टं भुक्त्वा नक्तो न शुध्यति ॥

वृद्धशातातपः,—

पीतशेषन्तु यत्तोयं भाजने मुखनिःसृतम् ।

अभ्योज्यं तद्विजातीनां भुक्त्वा चान्द्रायणश्चरेत् ॥

सुमन्तुः,—

क्षुतवचोऽभिहतं श्वभिराघ्रातं प्रेक्षितं चात्रमभोज्यमन्यक्
हिरण्योदकैः स्पृष्टात्, यस्यावस्य निकटे क्षुतं क्षतं यस्य वा निकटे
वचनमुच्चारितं तत्क्षुतवचोऽभिहतं, प्रेक्षितं श्वभिरेव, एतेषूपघातेषु-
हिरण्यमिश्रजलसेकः शोधकः, तदकृत्वा भोजने गायत्र्याष्टोत्तर-
शतजपः ।

मनुः,—

मत्तक्रुद्धातुराणां च न भुञ्जीत कदाचन ।

केशकीटावपन्नश्च पदा स्पृष्टं च कामतः ॥

अतान्नी'वेक्षितश्चैव संस्पृष्टश्चाप्युदक्यया ।

पतत्रिश्चावलीढश्च शुना संस्पृष्टमेव च ॥

याज्ञवल्करः,—

उदक्वा सृष्टसंष्टृष्टपर्यायाज्ञश्च वर्जयेत्, संष्टृष्टं क्षुधाग्निः
के सन्ति भद्रगृहे भुज्यतामिति घोषणेन दत्तं, पर्यायाज्ञं,
ब्राह्मणानां ददच्छूद्रः शूद्राज्ञं ब्राह्मणो ददत् इत्यादिरूपम् ।

तथा,—

अभोज्यं ब्राह्मणस्याज्ञं वृषलेन निमग्नितम् ।

तथैव वृषलस्वाधं ब्राह्मणेन निमग्नितम् ॥

विडालकाकाखूष्किष्टं जग्ध्वाऽऽशनकुलस्य च ।

केशकीटावपन्नश्च पिवेद्वाह्नीं सुवर्चलाम् ॥

कश्यपः,—

गर्हभोद्वाश्लोच्छिष्टभोजने त्रिरात्रम् ।

विश्वः,—

गोश्लिष्टप्राशने दिनमेकं उपोषितः, पञ्चगव्यं पिवेत् ।

शङ्खः,—

काकोच्छिष्टं शवाघ्रातं भुक्त्वा पक्षं व्रतो भवेत् ।

उग्रनाः,—

विड्वराहगृध्रश्वेनकुक्कुटभासकंकवकसृगाणामुच्छिष्टप्राशने
सप्तलक्षम् ।

यमः,—

काककुक्कुटसंसृष्टमभोज्यम् ।

आपस्तम्बः,—

अप्रयतोपहतमन्त्रस्य 'प्रयत तत्त्व'भोज्यम् ।

अस्मावधिश्रयणादिना शुचं कृत्वा भोज्यं भवति, एतच्चाप्रयतत्वात्
ब्राह्मणादिस्पृष्टविषयम् ।

तथा,—

प्रयतेन शूद्रेण स्पृष्टमभोज्यं, सर्व्वेषां भोज्यमित्यर्थः ।

तथा,—

अनर्हन्निः संमानपंक्त्वां, अभोज्यमित्यर्थः ।

भुञ्जानेषु यदि कश्चिदुत्थायान्नं प्रयच्छेत् ।

एकपंक्ती कश्चित्स्नानं यदि भृत्यादिभ्यो दीयादितरेषामन्नम-
भोज्यम् ।

तथा,—

भुञ्जानेष्वहं भुक्तेषु कश्चिदाचामति तदन्येषामन्नमभोज्यम् ।

तथा,—

कुक्षयित्वा यदन्यदन्नं, विषं भुञ्क्षेत्वादिना इत्यर्थः ।

तथा,—

मनुष्यैरवघ्रातं, प्रयत्नादित्यर्थः ।

तथा,—

अमेध्यैरवघ्रातं, गर्हभादिभिरित्यर्थः ।

न रजस्त्रया दत्तं न पुंस्रया न क्रुद्धया, न मलवाससा नापरया
हारा यहत्तं, न द्विपक्वं, मलवाससाऽमेध्यवस्त्रया परस्त्रामिक-
मप्यन्नं, रजस्त्रादिभिर्दत्तमन्नं न भोज्यमित्यर्थः, अपरहारं

अतिविभोजनमुख्यद्वारं विना हारान्तरं, द्विःपक्तं सिद्धमेवाकं,
यदि पुनः पचते दोषत्वागाय, 'यत्तु धान्यं स्निग्धं तच्छोषणेन
धान्यमेव जातं,' तस्य स्निग्धता धान्ये शुष्कसम्पादनार्था, न
त्वोदनार्था । तेन तण्डुलदशायामेवमन्वार्थं पाक इति द्विःपक्वता ।

एवम्,—

मरीचहरिद्रादावपि,^१ अतएवावर्त्तितदुग्धस्य^२ पुनः कालान्त-
रेण पाके द्विःपक्वता,^३ पूर्वपाकेन दुग्धस्य सिद्धत्वात्, आमिषा-
दशयां तस्य पुनः पाकेऽपि पूर्वपाकस्यामिषासाधकत्वा-
भावाच्च द्विःपक्वता, एवं तद्विकाराणां लडुकादिसाधकत्वा-
भावाच्च लडुकादेर्द्विःपक्वता ।

गौतमः,—

वृथात्राचमनोत्थानव्यपेतानि उत्सृष्टमस्वामिकं, वृथाकं स्वार्थ-
मात्रपक्वं, उत्थानव्यपेतं यत्रार्द्धभुक्ते, उत्थानं एवं यत्राचमनं तदूर्ध्व-
मन्नमभोज्यम् ।

आपस्तम्बः,—

नापचोयमन्नमग्नौयास्तथाऽन्यरसानाममांसमधुलवणानि परिहाय ।

शङ्खलिखितौ, भीतवदितक्रन्दितक्षुतावधूताकानि वर्जयेत्,
क्षुतश्चिह्नितवान्, अवधूतः साधुत्यक्तः ।

पराशरः,—

एकपञ्चपविष्टानां विप्राणां सहभोजने ।^४

यद्येकोऽपि त्वज्जैत्यान्नं शेषमन्नं न भोजयेत् ॥

(१) - हरिद्रादेरपि ।

(२) आवर्त्तितम् ।

• कर्तुः,—

यसु भुंक्ते द्विजः पन्त्र्यामुच्छिष्टायां कदाचन ।
अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

ब्राह्मे,—

शूद्रभुक्तावशिष्टं तु नाद्याद्वाण्डस्थितं त्वपि ।
भिक्षभाण्डगतं तद्वत्सुखवातोपशमितम् ॥
उच्छिष्टपक्वमस्त्रिष्टमवलितमसंस्नातम् ।

• आपस्तम्बः,—

ऋषिकः प्रत्युपविष्टाय चानग्नन् परिवेशयते तावन्तं कालं,
उत्तमर्षी यदि धनग्रहणार्थमनग्नमुपविशति तावत्कालं द्वयोरन्नम-
भोज्यम् ।

भविष्ये,—

उपक्षेपणधर्मेण शूद्रानं यः पचेन्नरः ।

अभोज्यं तद्वेदकं स च शूद्रः पुरोहितः ॥

उपक्षेपणधर्मः शूद्रसम्बन्धे सत्येव ब्राह्मणसंज्ञानि पाकः शूद्रस्य
कार्यार्थम् ।

ब्राह्मे,—

का क्रियास्मिन्निदं कस्य दीयते किमनेन वा ।

इत्युक्तं दीयते यच्च तन्नाथं विस्मयान्वितम् ॥

भक्ष्यन्त्यभक्ष्यवाक्येन दत्तं नाद्यं कथञ्चन ।

न भुज्येतेत्यनुवृत्तौ मनुः,—

उग्रौघं सूतिकाद्यं च पर्याचान्तमनिर्देशम् ।

पर्याचान्तं यस्यांशस्य सन्निधावाचमनं कृतम् ॥

यमः,—

प्रेताद्यं प्रेतसुद्दिश्य शुचिनाऽपि दत्तम् ।

सूतिकासुद्दिश्य पक्वं सूतिकाद्यम् ।

शङ्खः,—

ऋजुषपक्वं भुक्त्वा च त्रिरात्रं तु व्रती भवेत्, तल्लक्षणं पूर्वमुक्तम् ।

धौम्यः,—

ब्रह्मोदने च सोमे च सीमन्तोक्तयने यथा ।

जातश्राद्धे नवश्राद्धे भुक्त्वा चान्द्रायणञ्चरेत् ॥

ब्रह्मोदनमाधानाङ्गभूतश्चातुःप्राश्यम् ।

अथ चत्वार ऋत्विजः प्राशन्तीति विधिः, सोमेऽग्निषोमीय-
पर्यन्तं, अग्नीषोमीयसंख्यायां यजमानस्य गृहे भोक्तव्यमिति
श्रुतेः, क्रौतराजको भोक्तव्य इत्याथर्वणश्रुतिरापह्निषया,
क्रौतो राजा सोमो येनेति समासः ।

आपस्तम्बः,—

यन्नार्थं वा निर्दिष्टे भोक्तव्यम् ।

यन्नार्थं यावद्भुज्यं अपेक्षितं, तावद्भुज्ये पृथक् कृतेऽवशिष्टहीनि-
तान् भोक्तव्यमित्यर्थः ।

एतदप्यापह्निषयमेव ।

भरद्वाजः,—

अतिथौ तिष्ठति द्वारि ह्यपः प्राप्नुयन्ति ये द्विजाः ।

रुधिरं तद्भवेद्वारि पीत्वा चान्द्रायणश्चरेत् ।

एवं श्राद्धद्रव्यमपि क्रियादुष्टम् ।

विष्णुः,—

प्राजापत्यं नवश्राद्धे पादोनश्चाद्यमासिके ।

त्रैपत्तिके तदर्द्धं तु पादोनञ्च द्विमासिके ॥

षट्त्रिंशन्मते,—

पादोनं कच्छमुद्दिष्टं षण्मासे तु तथाऽद्दिदी ।

त्रिरात्रश्चान्यमासेषु प्रत्यब्दे चेदहः स्मृतम् ॥

भरद्वाजः,—

भुक्त्वा तु पार्वणश्राद्धे प्राणायामान् षडाचरेत् ।

उपवासस्त्रिमासादिवत्तरान्ते प्रकीर्तितः ॥

प्राणायामत्रयं हृद्वावहोरात्रं सपिण्डने ।

द्विगुणं क्षत्रियश्राद्धे त्रिगुणं वैश्यभोजने ॥

साक्षाच्चतुर्गुणं क्षितित् स्मृतं शूद्रस्य भोजने ।

उग्रनाः,—

दशकृत्वः पिवेदापो गायत्र्या श्राद्धभुक्द्विजः ।

ततः सन्ध्यामुपासीत शुध्येत तदनन्तरं इति अनुक्तप्राय-

श्चित्तश्राद्धविषयम् ।

षट्त्रिंशन्मते,—

आमश्राद्धे भवेदर्द्धं प्राजापत्यञ्च सर्वदा ।

प्राजापत्यपदमुपलक्षणम् । -

पक्षश्राद्धे यन्प्रायश्चित्तमुक्तं 'तत्स्थानापन्नामश्राद्धे तस्याहं
स्यादित्यर्थः ।

ब्राह्मे,—

योगः पितृत्रयोदश्यां कुञ्जरच्छायसंज्ञकः ।

भवेन्मघासंस्थिते च ग्रशिन्यर्के करोत्यिते ॥

सूतके मृतके चैव ग्रस्तयोश्चन्द्रसूर्ययोः ।

छायायां कुञ्जरस्याथ भुक्ता चान्द्रायणश्चरेत् ॥

पितृपदेन मघानक्षत्रं, अत्र पूर्वनिर्दिष्टगजछायायोगे चन्द्र-
सूर्योपरागे च यत् श्राद्धं तत्राभोजनमित्यर्थः, पूर्वयोगनिर्देश-
स्यागन्तार्यत्वात्, छायायां कुञ्जरस्येति, गवामयनादिपदवद-
समस्तस्यापि कुञ्जरछायेति एकं, योगनाम, व्यत्ययनिर्देशस्तु-
च्छान्दसः ।

अङ्गिराः,—

जन्मप्रभृति संस्कारे वालस्यान्नस्य भोजने ।

असपिण्डैर्न भोक्तव्यं श्मशानान्ते विशेषतः ॥

अन्नभोजने कर्माङ्गब्राह्मणभोजने, सपिण्डानां भोजने
न दोषः ।

श्मशानान्ते पितृमेधकर्मणि ।

तथा,—

निवृत्ते षूडहोमे तु प्राङ्नामकरणात्ततः ।

चरेत्सान्त्तपनं भुक्त्वा जातकर्म्मणि चैव हि ।

ततोऽन्यत्र तु संस्कारे उपवासः प्रकीर्तितः ॥

मनुः,—

नाश्रोत्रियतते यज्ञे ग्रामयाजितते तथा ।

स्त्रिया क्लीबेन च हुते भुञ्जीत ब्राह्मणः क्वचित् ॥

अश्रोत्रियतते अश्रोत्रियं त्विजे, एजं ग्रामयाजकं त्विजे स्त्रिया
क्लीबेन च वैश्वदेवे कृते तद्गृहे न भोक्तव्यं, समासमाभ्यां विषमं
समञ्च दीयमानमभोज्यम् ।

हारीतः,—

परमान्नकशरशाललीमांससंयावापूपान्नं पाचयेदात्मार्ये, शलली
मुद्गादिचूर्णसिद्धा सतिला स्नेहपक्वा, संयावो घृतक्षीर-
चूर्णसिद्ध-उत्कलिकेति सिद्धः ।

अत्र याज्ञवल्क्योक्तमुपवासत्रयं स्मृतम् ।

श्रुतिः—

न ह वै स्नात्वा भिक्षेत, एतदनापदि ।

अनापदि चरेद्वसुसिद्धां भिक्षां गृहे वसन्निति वचनात् ।

यमः,—

एकाको मृष्टमग्नाति वञ्चयित्वा मुह्यन्तुतान् ।

रौरवे नरके घोरे त्ववशः पात्यते नरः ॥

तत्र विष्णुस्तोत्रच्छ्रुपादः ।

सम्बन्धः,—

समुत्पन्ने हिजस्नाने भुञ्जीताथ पिवेत्तथा ।

गायत्र्यष्टसहस्रञ्च जपेत्स्नात्वा समाहितः ॥

स्नाने स्नाननिमित्तेऽभ्यङ्गादावित्यभियुक्ताः ।

शङ्कः,—

नीलोरक्तं परिधाय भुक्त्वा स्नानार्हकस्तथा ।

त्रिरात्रन्तु व्रतं कुर्याच्छिष्ट्वा गुल्ललतास्तथा ॥

जलादिपीतशेषपानमपि क्रियादुष्टं, अत्र चारुणपूर्वकं पानं,
तत्र प्रमाणञ्च लेखनीयम् ।

इति क्रियादुष्टान्यभध्याणि,—

अथ कालदुष्टानि ।

भविष्ये,—

कालदुष्टं तु विज्ञेयं ह्यस्तनं चिरसंस्थितम् ।

दधिभक्ष्यविकारांश्च मधुवर्जं तदिष्यते ॥

ह्यस्तनमेकरात्रान्तरितं अन्नादिकं तथा चिरसंस्थितं अनेक
दिनान्तरितं, तथा भक्ष्यविकारा विकृतभक्ष्याणीत्यर्थः, काल-
दुष्टानीत्यर्थः, एवं पर्युषितदोषरहितमपि दध्यादिकं विकृत-
रसगन्धं सन्न भक्ष्यमित्यर्थः, मधु पुनर्न वर्जनीयमित्यर्थः ।

शङ्कः,—

पर्युषितं भुक्त्वा त्रिरात्रं व्रती भवेत्, तन्नापवादः,

तथाच—

याज्ञवल्करः,—

अन्नं पर्युषितं भोज्यं स्नेहाक्तं चिरसंस्थितम् ।

अस्नेहा अपि गोधूमयवगोरसविक्रियाः ॥

यमः,—

अपूपाम् करम्भस्य धाना वटकसक्त्यवः ।

शाकं मांसं च पूपं च सूपं कृशरमेव च ॥

यवागुं पायसं चैव यच्चान्यत्स्नेहसंयुतम् ।

सर्वं पर्युषितं भोज्यं शुक्तं च परिवर्जयेत् ॥

अपूपा गोधूमपिष्ठकविशेषाः, करम्भो दधिमिश्रसक्त्यः धाना-
भृष्टयवा व्रीहयो वा, वटकं खनान्ना प्रसिद्धं, सक्त्यवो भृष्टयव-
चूर्णानि धान्यचूर्णानि च, उभयत्र प्रसिद्धे, पूपाः पुलिका इति
प्रसिद्धाः, कृशरस्तिलमुद्गाभ्यां सह सिद्धं ओदनः, पायसं परमान्नं,
मन्यस्य सक्त्यविकारात्सक्त्यग्रहणेन ग्रहणम् ।

चरके,—

सक्त्यवो घृतसंमिश्राः शीतवारिपरिप्लुताः ।

नातिसान्द्रा न चात्यश्छा मन्यमित्यभिधीयते ॥

एतान्येव पर्युषितत्वेन रसान्तरमापद्यन्ते यदि तदा न भक्ष्याणी-
त्युक्तं शुक्तं परिवर्जयेदिति दिनान्तरे प्रायेणान्यरसापत्तेः शुक्त्यग्रहणं
रसान्तरमात्रत्वेऽप्यभक्ष्यत्वात् ।

शङ्खलिखितौ,—

न पर्युषितमन्यत्र रागांशुक आङ्गवदधिगुङ्गोद्धूमयवपिष्ठक-

विकारिभ्यः, रागांशुका मुहदाङ्गिममांसाद्या अंशुकगालिताः प्रलेह्याः, भाङ्गवाः स्वाहन्तकटुप्रायवस्वाभ्याः प्रलेह्या एव ।

आपस्तम्बः,—

पर्युषितं वर्ज्यमुन्ना, फाणितपृथक्त्तण्डुलशाकीषधिवनस्पति-फलमूलवर्जं, फाणितं पाकजन्यं इक्षुरसविकारः, पृथक्त्तण्डुला-भृष्टनिष्पादितार्क्षिपिटका इति प्रसिद्धाः, गुडा इति प्रसिद्धाः ।

पर्युषितापवादे मनुः, हविः शेषं च सर्व्वतः, एतच्च रात्रान्तरितहविःशेषादि ।

गौतमः,—

पर्युषितमभक्ष्यमांसमधुशाकादिवर्जं, पर्युषितमभक्ष्यमित्यर्थः । न भक्षयेदित्यनुवृत्तौ हारीतः, न पर्युषितमन्यत्र गुडपिष्टकगौरसर्षपनारिकेलस्नेहादिग्रहणम् ।

न भक्षयेदित्यनुवृत्तौ सुमन्तुः, पर्युषितं पुनः सिद्धं भुक्त्वा तु त्विदमाचरेत्, यत्पक्वं पुनः पच्यते, यत्पुनः कदलीफलादि दिनान्तरे पुनः पच्यते तस्य द्वितीय एव दिने पाकनिर्वाहात् न द्विःपक्वता ।

एवं यदामिक्षापिष्टकादिकं दिनान्तरे गुडादिना संस्क्रियते मांसादि वा प्रथमदिनेऽसिद्धावस्थपाकं दिनान्तरे पच्यते तस्य द्वितीय एव दिने पाकस्य संपूर्णत्वात् न द्विःपक्वता, एतच्च यज्ञस्थलेनाभ्यनुज्ञातं पर्युषितं तदपि द्विःपक्वमभक्ष्यमित्युक्तं,

(१) तैत्तिरीयाधिक्यात् तैत्तिरीयादीनादिग्रहणेन सर्षपः ।

• चातुर्मास्ये निषिद्धानि शिष्टाः पठन्ति ।

कलिङ्गानि पठोलानि वृंस्ताकं सन्धितानि च ।

निष्ठावान् राजमाषांश्च सुप्ते देवे तु भक्षयन् ॥

सप्तजम्भार्जितं पुण्यं दह्यते नात्र संशयः ।

कलिङ्गानि चक्षुष्मफलानि, पश्चिमे कलिङ्गपदेन प्रसिद्धे,
अस्याभक्ष्यत्वेऽपि चातुर्मास्ये दोषभूयस्त्वम् ।

चातुर्मास्ये,—

पटोलं मूलकं चैव वार्त्ताकुं च न भक्षयेत् ।

यानि कानि च पापानि ब्रह्महत्यादिकानि च ॥

पुनः स्कान्दे,—

अन्नमाश्रित्य तिष्ठन्ति संप्राप्ते हरिवासरे ।

नभःक्षणाष्टमीं प्राप्य भुञ्जते ये द्विजाधमाः ॥

तथा,—

त्रैलोक्यसम्भवं पापं भुञ्जन्त्येव न संशयः ॥

तथा,—

अष्टम्यां च चतुर्दश्यां दिवा भुञ्जन्त्येव चरेत् ।

एकादश्यां दिवा रात्रौ नक्तं चैवान्यपर्वसु ॥

अन्यपर्वणि संक्रान्तिपौर्णमास्यमावास्याः ।

तत्र संक्रमे संक्रमोपलक्षिताहोरात्रे रात्रिभोजननिषेध इति
सम्प्रदायविदः, एवं तैत्तिरीयसंवर्जनकामोपवासादेरपि संक्रा-

न्युपलक्षिताहोरात्रं कालः, अन्यत्र तु तिथ्यवच्छिन्नरात्रिदिवसः,
ग्रहणं, एवं पर्वसु मांसमपि कालदुष्टम् ।

वामनपुराणे,—

जयासु मांसं, तृतीयाष्टमीत्रयोदश्यो जया ।

तथा,—

कुजे मांसं भौमवारे च, तथा, “मूले सृगे भद्रपदे च मांसं”
एवमादिषु मांसभोजने स्नातकव्रतलोपादुपवासः, एवं ग्रहणात्
पूर्वं तत्काले ग्रस्तांस्तमने च सूर्यचन्द्रदर्शनपर्यन्तं नाश्नीयात्,
एवमभावस्थायां पराश्रमं नाश्नीयात् तद्वात्री च नाश्नीयात्,
इत्यादि सर्वं कालदुष्टं, तत्र प्रमाणं तत्रकरणे लेख्यम् ।

विष्णुः,—

न रात्रौ तिलसम्बन्धः, न दधिसक्थुकोविदारवटपिप्पलशाकम् ।

देवलः,—

दिवा दधित्यधानासु रात्रौ च दधिसक्थुषु ।

श्लेष्मातके तथाऽलक्ष्मीर्नित्यमेव कृतालया ॥

ब्राह्मे,—

अपि प्रयाणसमये रात्रौ न प्राशयेद्दधि ।

मधुपर्कप्रदानं तु वर्जयित्वा तु कामतः ॥

आपस्तम्बः,—

दास्या वा नक्तमाहुतं, अभोज्यमित्यर्थः ।

अत्र न च रात्रौ प्रेष्याहृतमिति गौतमवचनमपि दासीपरम् ।

तथा रात्रौ रथ्याङ्गुतमपि न भोज्यं, अनुक्तप्रायश्चित्तेषु प्राणायाम-
शतं, गायत्र्याष्टसहस्रं वा, इति कौलदुष्टान्यभक्ष्याणि ।

अथाश्रयदुष्टानि ।

तानि यद्यपि भविष्ये विशिष्यं नोक्तानि तथापि जातिक्रिया-
रसान्धेयसंसर्गभावस्वभावदोषरहितानि द्रव्यस्वामिदोषेण दुष्टानि
तानि गृह्यन्ते ।

आपस्तम्बः,—

तयाणां वर्णानां क्षत्रियप्रभृतीनां समावृत्तेन भोक्तव्यम् । प्रकृत्या
ब्राह्मणस्य भोक्तव्यं, कारणादभोज्यं यत्राप्रायश्चित्तं कर्म सेवते,
प्रकृत्या भोज्यमित्यस्य व्याख्या यत्राप्रायश्चित्तं कर्म प्रायश्चित्त-
व्यतिरिक्तं नित्यनैमित्तिकं कर्म सेवते ।

ब्राह्मे,—

रात्र्यां पर्वणि वैश्यानामग्नीयामङ्गले गवामिति राजानभोजना-
नुज्ञा पर्वविषया वैश्यस्य गोमङ्गलविषया ।

पुनर्ब्राह्मे,—

गोभूमिरङ्गलाभार्थं स शूद्रस्य गृहे सदेति प्रीतिदायेन
गवादिलाभकामनया शूद्रस्यान्नं पाद्यम् ।

मनुः,—

नाद्याच्छूद्रस्य पक्वान्नं विद्वानभ्राष्ट्रिनो द्विजः ।

आददीतामनेवास्मादहतामैकैकं रात्रकम् ॥

अथाहिनी नित्यआहमकुर्वतः, अथाहिनी इत्युद्योगविशेषणत्वा-
दविवक्षितं, आहिनीऽपि पक्वान्नमनापद्यथाहमेव ।

अवृत्तावापदि,—

यमहारीतजमदग्निपैठीनसयः,—

ब्राह्मणान्नं क्षत्रियान्नं वैश्वान्नं शूद्रमेव च ।

तां तां योनिमवाप्नोति भुक्त्वा यस्य वै मृतः ॥

शूद्रान्नं भुक्त्वा मरणे हारीतः,—

स वै खरत्वमुद्धत्वमवशत्वाधिगच्छति ।

वशिष्ठः,—

शूद्रान्नपरिपुष्टाङ्गो ह्यधीयानोऽपि नित्यशः ।

लुहन् वापि जपन् वापि गतिं पूर्वां न गच्छति ॥

शूद्रान्नेन तु भुक्तेन मैथुनं योऽधिगच्छति ।

यस्यान्नं तस्य ते पुत्रा न च स्वर्गार्हको भवेत् ॥

अङ्गिराः,—

पत्न्यासान् यो द्विजो भुङ्क्ते शूद्रस्यान्नं विगर्हितम् ।

स च जीवन् भवेच्छूद्रो मृतः श्वा चाभिजायते ॥

तस्मात् प्रशस्तशूद्रस्याप्यामानभोजनं मरणसन्निधाने वर्ज्यं एवं
पत्न्यासपर्यन्तं भोजनमपि ।

हारीतः,—

कन्दुपक्वं स्नेहपक्वं पायसं दधिसक्थवः ।

एतान्यशूद्रान्नभुजो भोक्ष्यानि मनुरव्रवीत् ॥

• कन्दुपदेनाग्निस्थानवाचिनाग्निर्लक्ष्यते, तेन वाह्यजलनिरपेक्ष-
याग्निभावेण पक्वं लाजादि कन्दुपक्वमुच्यते, एवं वाह्यजलनैर-
पेक्षेण केवलघृतादिपक्वं स्नेहपक्वमुच्यते, पायसं पयोविकारो न
परमात्रम् ।

तथाचाङ्गिराः,—

गोरसञ्चैव संक्थूंश्च तैलं पिण्याकमेव च ।

अपूपान् भक्षयेच्छूद्रादयश्चान्यत् पयसां कृतम् ॥

अपूपा गोधूमविकाराः, एवं शास्त्रसत्वेऽपि गोधूमविकारस्य जल-
निरपेक्षगोरसमात्रपक्वस्य कन्दुपक्वं च्छूद्रगृहाद्वाह्यलोक्तावपि
समाचारविरोधाद्वर्जनं तद्वक्षणे विगानञ्च, एवं लवणवाह्यजल-
निरपेक्षस्नेहपक्वमूलकन्दादेरपि भक्षणे अस्मद्देशे विगानं स्नेहपक्व-
फलमूलकन्दादौ वाह्यजलभावेऽपि पाककाले तत्तन्निःसृतजलस्य
'सत्त्वाभावात्, अन्येषां गोरसादीनां भक्षणं निर्विगानमेव ।

एवञ्च,—

गोरसे कन्दुशालायां तैलयन्त्रेषु यन्त्रयोः ।

अमीमांसानि शौचानि स्त्रीषु राजकुलेषु च ॥

इति शातातपवचनेऽशौचापवादोऽपि यथाचारं गृह्यते, मरीचा-
दीनां स्त्रियानां अपि शूद्रस्पर्शेऽपि परिग्रहस्य समाचारैकमूल-
पाकदोषरहितत्वेऽप्यत्रत्वान्मरणकाले वर्जनं, तस्मात्स्त्रियतण्डुला-
दीनां मरणकाले वर्जनम् ।

यथा यतस्ततोऽप्यापः शुद्धिं यान्ति नदीं गताम् ।

शूद्रादिप्रगृहेऽप्यन्नं प्रविष्टं च तथा शुचि, इत्यङ्गिरोवचनं
शूद्राप्रतिषेधलब्धविषयम् ।

तथा च पराशरः—

तावन्नवति शूद्रान्नं यावन्न स्पृशति द्विजः ।

द्विजातिकारसंलग्नं सर्वं तन्न विरुध्यते ॥

यमः,—

यथा जलं निर्गमनेऽप्यप्येयं नदीगतं तत् पुनरेव पेयम् ।

तथाऽन्नपानं विधिपूर्वमागतं द्विजातिहस्तान्तरितं विशुद्धम् ॥

एतेन ब्राह्मणं भोजयामीति बुद्ध्या यदि शूद्र आमान्नं ददाति
तद्यदि पक्ता ब्राह्मणो भुङ्क्ते तदा शूद्रान्नभोजनं तदेव मरण-
काले वर्ण्यं, आमद्रव्यविधिना चेद्ददाति तद्यदि पक्ता भुङ्क्ते
तदा प्रतिग्रहदोष एव न तु शूद्रान्नभोजित्वदोषः, प्रतिग्रहलब्धं
भुक्त्वा मरणेऽपि न शूद्रजन्मलाभ इति लक्ष्मीधरस्वरसः, प्रशस्त-
शूद्रा निन्द्यशूद्रा अप्रतिग्रहान्नाद्य प्रतिग्रहप्रकरणे वक्ष्यन्ते ।

यो गृहीत्वा विवाहान्निं गृहस्थ इति मन्यते ।

अन्नं तस्य न भोक्तव्यं वृथापाको हि स स्मृतः ॥

तदन्नाग्रहे तु,—

प्राणायामं चिरभ्यस्य घृतं प्राश्य विशुध्यतीति च ।

तथा सूतकाद्यश्रीचान्नादि नास्तीयात्, एतत्प्रमाणमशौचप्रकरणे
लेख्यम् ।

अङ्गिराः,—

अग्न्यावसायिनामन्नमग्नीयादयदि मानवः ।

यतिचान्द्रायणं कुर्याच्चान्द्रायणमथापि वा ॥

चण्डालश्चैवः क्षत्ता सृतवेदेहकौ तथा ।

मागधीयोगत्री चैव सर्वेऽप्यग्न्यावसायिनः ॥

विष्णुः,—

चण्डालान्नं भुक्त्वा त्रिरात्रं सिद्धं भुक्त्वा पराश्रमम् ।

वशिष्ठे पुनरुपनयनमधिकं,

पैठीनसिः,—

परिवित्तिपरिविदानविद्वज्जनानां रुधिरमन्नं, अभीष्ट-
मित्यर्थः ।

बौधायनः,—

अवलितस्य मूर्खस्य दुर्वृत्तस्य च दुर्मतेः ।

अन्नस्य अह्वानस्य यो भुङ्क्ते ब्रह्महा तु सः ।

शङ्खलिखितौ,—

परपाकनिवृत्तस्य परपाकरतस्य च ।

अपरस्य च भुक्त्वाऽन्नं द्विजचान्द्रायणश्चरेत् ॥

गृही चान्निं समारोप्य पञ्चयन्नान्न कारयेत् ।

परपाकनिवृत्तोऽसौ मुनिभिः परिकीर्तितः ॥

पञ्च यज्ञान् स्वयं कृत्वा पराक्रममुपजीवति ।

सततं प्रातरुत्थाय परपाकैरतस्तु सः ॥

गृहस्थधर्मवृत्तोऽसौ ददाति परिवर्जितः ।

ऋषिभिर्धर्मतत्त्वज्ञैरपरः परिकीर्तितः ॥

याज्ञवल्क्यः,—

परपाकरुचिर्न स्यादनिन्द्या मन्त्रणादृते ।

तन्नापवादः,—

गुर्वन्नं मातुलान्नं च श्वशुरान्नं तथैव च ।

पितुः पुत्रस्य चैकान्नं न पराक्रममिति स्मृतम् ॥

यस्तु बोधायनः,—

श्वशुरान्नं तु यो भुङ्क्ते स भुङ्क्ते पृथिवीमलमिति ।

तद्गृहितश्वशुरधनोपजीवनपरम् ।

श्वशुरान्नस्य वृत्तिः स्याद्विश्वस्तैव करोति य इति महाभारत-
वचनात् ।

एतेनासक्तिर्न कार्या ।

याज्ञवल्क्यः,—

यतिश्च ब्रह्मचारी च पक्वान्नस्वामिनावुभौ ।

तयोरन्नं न भोक्तव्यं भुक्त्वा चान्द्रायणश्चरेत् ॥

भरद्वाजः,—

पक्षे वा यदि वा मासे यस्य नाश्रयन्ति देवताः ।

भुक्त्वा दुरात्मनस्तस्य विजज्ञान्द्रायणश्चरेत् ॥

आदित्यपुराणे,—

विष्णुं जामातरं मन्ये तस्यै मन्युं न कारयेत् ।

अप्रजायां दुहितरि नाश्रीयात्तस्य वै गृहे ॥

ब्रह्मदेये विशेषेण दैवतोढे सदैव हि ।

गान्धर्वे राक्षसे चैव कुर्याच्चैव समागमम् ॥

अत्र दैवब्रह्मविधिना दत्तायाः सुतायाः श्वशुरसम्बन्धेन भर्तृ-
सम्बन्धेन वा यद्गृहं तत्र तत्स्वामिकस्यान्नस्य भोजने महान्
दोषः, आर्षादिविवाहेऽपीयान् दोषः, गान्धर्वराक्षसयोर्न दोषः,
दुहितरि सुतायां तद्गृहे भोजने न दोषः, प्रजापदस्यापत्यमात्र-
वाचकत्वेऽपि यजमानप्रजासंख्यत्रास्वकहविःकरभपात्रादौ पुत्रा-
पत्यग्रहणादिहापि तदग्रहणं, दुहितरि सत्यां जामातृनाशेऽपि
पितुर्गृहे न भोजनं, तद्गृहे परकीयान्नभोजने न दोषः ।

आपस्तम्बः—

बलाहासीकृता ये च स्नेष्टव्येऽलक्ष्यभिः ।

अशुभङ्गारिताः कर्म गवादिप्राणिहिंसनम् ॥

उच्छिष्टमार्जनञ्चैव तथोच्छिष्टस्य भोजनम् ।

खरोद्भविष्ण्वराहाणामामिषस्य च भोजनम् ॥

तत् स्त्रीणाञ्च तथासङ्गस्तामिषं सहभोजनम् ।

मासोषिते द्विजाती तु प्राजापत्यं विशोधनम् ॥

चान्द्रायणं त्वाहितान्नेः पराकस्वयवा भवेत् ।

चान्द्रायणं पराकञ्च चरेत् सम्बन्धरोषितः ॥

सम्बत्सरोषिते शुद्धे मासार्धं यावत् पिवेत् ।

मासमात्रोषितः शुद्धः कृष्णपादेन शुद्ध्यति ॥

जर्धं सम्बत्सरात्कल्पं प्रायश्चित्तं द्विजोत्तमैः ।

सम्बत्सरैस्त्रिभिश्चैव तद्भावं सोऽधिगच्छति ॥

अनुक्तप्रायश्चित्तनिराचारनिषिद्धाचरित्कृत्वाभोजने, षट्त्रिंश-
त्यते,—

निराचारस्य विप्रस्य निषिद्धाचरणस्य च ।

असं भुक्त्वा द्विजः कुर्याद्दिनमेकमभोजनम् ॥

इत्याश्रयभूतास्यप्रतिग्रहीतदोषदुष्टानि ।

अथ संसर्गदुष्टानि ।

भविष्ये,—

सुरालसुनसंसृष्टं पेयूषादिसमन्वितम् ।

संसर्गदुष्टमेतच्च शुद्धोष्णद्विषदाचरेत् ॥

मद्यभाण्डस्थितशवोपहतजलादि च संसर्गदुष्टम् ।

तत्प्रमाणं जलशुद्धौ लिखितं, एवं गोघ्रातकेशकीटादिपात-
दूषिताकादि संसर्गदुष्टं, तत्प्रमाणं अकादिशुद्धौ लेख्यम् ।

पराशरः,—

भाण्डस्थितमभोज्यानामपः पीत्वा पयोदधि ।

ब्रह्मकूर्चोपवासस्य योज्यं कर्मास्य निष्कृतिः ॥

शुद्धस्य नोपवाससु दिनेनैकेन शुद्ध्यति ॥

अत्यन्तरे,—

नारिकेलोदकं कांस्ये मधु ताम्बे च संस्थितम् ।

गोरसं ताम्रपात्रस्थं मद्यतुल्यं दृतं विना ॥

सम्बर्त्तः,—

शूद्राणां भाजने भुक्त्वा भुक्त्वा वा भिन्नभाजने ।

अहीराभोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

विष्णुः,—

मृदारिक्तुसुमार्दीक्ष फलकन्देषुमूलकान् ।

विष्णुमूत्रदूषितान् भुक्त्वा कर्ष्यपादं समाचरेत् ॥

सन्निकष्टेऽर्धमेव स्यात्कृच्छ्रं स्यात् शुद्धिशोधनम् । अत्र सर्वत्र •

अमेध्यावयवस्य साक्षात् प्रत्यभिज्ञाने तदमेध्यभक्षणे प्रायश्चित्तं

अवयवप्रवेशशङ्कायामुक्तानि प्रायश्चित्तानि । इति संसर्गदुष्टाव-

भङ्गाणि ।

अथ रसदुष्टानि ।

भविष्ये,—

रसदुष्टं विकाराच्च रसस्येति प्रकीर्तितम् ।

पायसक्षीरपूपादि तस्मिन्नेव दिने यथा ॥

दिनान्तरितस्य कालस्य दुष्टत्वात् तस्मिन् दिने यदि द्रव्या-

न्तरायोगेनाह्नं भवति । तदा रसदुष्टमुच्यते । आदिपदेन गुड-

शुक्तदुग्धदध्यादिकं पर्युषितप्रपानकादिकं च रसदुष्टम् । इदं

सर्वे दिनान्तरितमेव दुष्टमिति रुमाचारः । एवं शुक्तादिकं रस-
दुष्टम् । तत्प्रमाणमामात्रादि शुद्धी लेख्यम् ।

इति रसदुष्टान्यभक्ष्याणि ।

अथ सङ्क्षेपाख्यानि परनामकानि भावदुष्टानि ।

भविष्ये,—

विचिकित्सां तु हृदये यस्मिन्नने प्रजायते ।

सङ्क्षेपं तु विज्ञेयमिति, विचिकित्सा संशयः, सा च त्रिविधा
अभक्ष्यद्रव्यसादृश्येन यत्राभक्ष्यभ्रान्तिर्भवति, आहार्यारोपो वा
तत्र संशयहेतुसादृश्यसत्वात्संशयो भवतीति, अनाश्वसंशितं^१ गृह्यते
यथा भेकादिसदृशफलमूलादि यथा पुरीषादिसदृशं, द्वितीय-
प्रकारस्तु अभक्ष्यसंसर्गसंशयः ।

काकाद्युपघातसंशयो वा अन्नस्वामिदोषसंशयो वा, तृतीय-
प्रकारस्तु भक्षितेऽपि द्रव्ये भक्ष्यं वा भुक्तमभक्ष्यं वा भुक्तमिति संशयः ।

पराशरः,—

वाग्दुष्टं भावदुष्टञ्च भोजने भावदूषिते ।

भुक्ता तु ब्राह्मणः पश्चान्निरात्रेणैव शुध्यति ॥

वाग्दुष्टमिति वचसाऽपि संशयजनकत्वात् सङ्क्षेपत्वेन संगृहीतं,
शुद्धमपि यद्द्रव्यं यदि कश्चिद्दत्तौदमभक्ष्यमिति तदा वाग्दुष्ट-
मुच्यते, वाग्दुष्टपदेन सादृश्यातिरिक्ताभक्ष्यसंशयहेतुमात्रं संगृह्यते ।

वशिष्टः,—

शङ्कास्थाने समुत्पन्ने अभौज्यं भक्ष्यशङ्किते ।
 आहारशुद्धिं वक्ष्यामि तां मे निगदतः शृणु ॥'
 अक्षारलवणामृत्तां पिवेद्वाह्नीं सुवर्चलाम् ।
 त्रिरात्रं शङ्खपुष्पां वा ब्राह्मणः पयसा सह ॥
 पलाशपद्मपत्राणि कुशान् पत्रमुदुम्बरम् ।
 काथयित्वा पिवेदश्वस्त्रिरात्रेणैव शुध्यति ॥
 सहस्रपरमां देवीं शतमध्यां दशावराम् ।
 गायत्रीं वा जपेन्नित्यं महापातकनाशिनीम् ॥
 सम्बत्सरस्यैकमपि चरेत्कच्छं समाहितः ।
 अघ्नोतमुल्लुङ्घयर्थं ज्ञातस्य तु विशेषतः ॥

इति भावदुष्टान्यभक्ष्याणि ।

अथ स्वभावदुष्टानि ।

भविष्ये,—

पूर्ववाक्यस्य शेषः, पुरीषन्तु स्वभावतः, पुरीषपदं शारीर-
 मलोपलक्षणम् ।

मनुः,—

अघ्नानात् प्राश्व विण्मूत्रं सुरासंष्टमेव च ।
 पुनः संस्कारमर्हन्ति त्रयो वर्णा द्विजातयः ॥

विष्णुः,—

मद्यानां प्राशने चान्द्रायणम् ।

वसौशक्रमंसृष्टज्जामूत्रविट्कर्णविक्रखाः ।

श्लेष्माशुद्रूपिका खेदो ह्लादयैते वृणां मलाः ॥

मानुषास्थि शवं विष्ठां रेतो मूत्रार्त्तवं वसा ।

खेदाशुद्रूपिका श्लेष्मा मद्यं चामेध्यमुच्यते ॥

इत्यादिषु चान्द्रायणं पुनः संस्कारश्च, खविड्वराहगृध्रश्वेनकुक्कुट-
श्यामभासवककाककङ्कसृगाणां मूत्रपूरीषप्राशने तप्तकृच्छं,
स्वभावदुष्टेषु छर्दनं छर्दनासम्भवे च त्रिरात्रं सत्परात्रं वा उपोष्य
निःपुरीषाभावः कार्यः ।

इति स्वभावदुष्टान्यभक्ष्याणि ।

अथ अष्टविधभक्ष्याणि ।

सुमन्तुः,—

लशुनपलाशकुशोन्नवश्राद्धसूतिकामधुमांसमूत्ररेतोऽमेध्यभक्षणे
मूर्ध्नि सम्पातानवनयेदुपवासश्च, एतान्येव व्याधितस्य भिषक्-
क्रियायामनिषिद्धानि भवन्ति, यानि चान्यान्येवं प्रकाराणीति ।

अत्र यद्यपि सर्वत्र भ्रातृभानं गोपायेदिति विधिनाऽनन्वीषध-
व्याधिनिवृत्त्यर्थं विहितस्याप्यभक्ष्यस्याप्यीषधस्याग्नीषोमीयहिंसाव-
न्निषेधविषयत्वायोगात् पृथग्वचनमनर्थकं, तथापि,

कर्मणा येन केनापि मृदुणा दानेन वा ।

उद्धरेद्दीनमात्मानं समर्थो दानमाचरेत् ॥

धर्मश्च प्रथमं तावन्नायश्चित्तात्मको भवेत् ।

ततस्तेन विशुद्धस्य फलार्थोऽन्यो भविष्यति ॥

इति न्यायेन सर्वत्र आत्मानं गोपायेदित्यस्य न्यायप्राप्तानुवादात् ।
येषां व्याधिनाशप्राणात्ययादौ विशेषानुज्ञा नास्ति तेषामत्यदोषत्वं
यत्र विशेषानुज्ञा तत्र दोषलेशस्याभावाच्च प्रायश्चित्तं, तत्रापि
महापातकहेतुसुरापानादेः प्राणात्ययादावपि त्याज्यतेव, न च
यानि चान्यान्वेवं प्रकाराणीति सुमन्तुवचनात् सुरापानस्यापि
व्याधितस्य भिषक्क्रियायां निर्दोषता किं न स्यादिति वाच्यं,
एवंप्रकारशब्देन महापातकहेतुव्यतिरिक्ताभक्ष्याणामेवोक्तत्वात्,
अन्यथा तद्वैयर्थ्यापत्तेः ।

इत्यष्टकिधान्यभक्ष्याणि ।

अथ षष्ठसप्तमभागकृत्यम् ।

दक्षः,—

इतिहासपुराणाभ्यां षष्ठसप्तमकौ नयेत्, इतिहासो महा-
भारतं, पुराणान्यष्टादश तथोपपुराणान्यष्टादश, तन्निर्गतं नन्दि-
पुराणनरसिंहपुराणादि, विष्णुधर्मसौरधर्मविष्णुशिवसूर्यरह-
स्यानि रामायणञ्च ।

विष्णुधर्मोत्तरादीनि च,—

एतच्च नित्यवद्विधानाद्देदार्थज्ञानोपायत्वेन नित्यमेव कर्त्तव्यम् ।

तदुक्तं,—

इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपवृंहयेत् ।

विमेत्यल्पात् श्रुताद्देदो ममायं प्रहरिष्यति ॥ इति ।

अतएवात्र इतिहासपुराणपदं वेदार्थज्ञानोपयोगिशस्त्रीपलक्षण-
मिति ।

मनुः,—

बुद्धिबुद्धिकरास्त्राशु धन्यानि च हितानि च ।

नित्यं शास्त्राण्यवेक्षेत निगमांश्चैव वैदिकान् ॥

बुद्धिबुद्धिकराणि न्यायवैशेषिकसांख्यशास्त्राणि, धन्यानि नीति-
शास्त्राणि हितानि वेद्यशास्त्राणि, निगमान् वैदिकान् निर्घण्टु-
प्रभृतीन् ।

याज्ञवल्क्यः,—

वेदार्थानधिगच्छेच्च शास्त्राणि विविधानि च, विविधानि
पातञ्जलपञ्चरात्रपाशुपतादीनि ।

साख्यं योगः पञ्चरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा ।

अतिप्रमाणान्येतानि हेतुभिर्न विरोधयेत् ॥

इति याज्ञवल्क्यनैवोक्तेः,—

एवं मन्वादिधर्मशास्त्रावेक्षणस्याप्ययमेव कालः ।

सायं प्रातस्तथा रात्रौ शुचिर्भूत्वा शृणोति यः ॥

भविष्यपुराणाद्युक्तैतिकर्त्तव्यता च आत्म्यश्रवणविषया न तु वेदार्थ-
ज्ञानोपयोगिपुराणाद्यवेक्षणे, पुरोणादीनि पूर्वमुक्तानि ।

इति षष्ठसप्तमभागकृत्यम् ।

अथाष्टमभागकृत्यम् ।

दक्षः,—

अष्टमे लोकयात्रां तु वह्निःसन्ध्या ततः परम् ।

लोकयात्रां गृह्याय व्ययचिन्ताधनार्जनप्रकारान्वेषणञ्च सुहृदादि-
गृहगमनञ्च, लोकयात्रान्तर्गतत्वाद्द्वैतशास्त्राद्यवेक्षणमिहैव ।

उदयास्तमयं यावन्न विप्रः क्षणिको भवेदिति दक्षवचनाल्लोक-
यात्राभावे पुराणशास्त्रावेक्षणाध्यापनविष्णुशिवदूर्गानामंकीर्त्त-
नादिकमिहापि कर्त्तव्यम् ।

इत्यष्टमभागकृत्यम् । इत्यष्टधाविभक्तदिवसकृत्यानि ।

अथ सायंसन्ध्या ।

यद्यपि वह्निःसन्ध्या ततः परमित्यनेन अस्तमनानन्तरमेव-
सन्ध्येति प्रतिभाति तथापि आतारोदयात्सायमर्द्धास्तमित-
भास्करामिति व्यासवचनादर्द्धास्तमिति सन्ध्यारम्भः ।

उपास्य पश्चिमां सन्ध्यां हुत्वाऽग्निस्तानुपास्य च ।

भृत्यैः परिहृती भुक्ता नातिद्वय्याथ संविशेत् ॥

इति याज्ञवल्क्यवचनात्,—

ओचाग्निमांसु, सूर्येऽस्तशैलमप्राप्ते षट्त्रिंशस्त्रिंशथाऽङ्गुलैः,
इत्युक्तकाले, उदरेति यजमानो ब्रूयात् सायं प्रातरग्निहोत्र इति
कात्यायनवचनात्, अर्धयुं प्रति उदरेति प्रेषः ।

स्वयं होमपक्षे प्रेषाभावः, उद्वरणं, उपासनस्यापि प्रादुष्करणं,
ततोऽर्धास्तमिते सूर्ये सम्भ्यारम्भः ।

अथातः सन्धोपासनविधिं व्याख्यास्याम इत्युपक्रम्य मन्त्र-
ज्ञानं बोधायनेनोक्तमिति मन्त्रज्ञानमदृष्टार्थं ज्ञाननिमित्ताभावे-
ऽपि सायंसम्भ्यायां कार्यम् ।

याज्ञवल्क्यः,—

प्राणानायम्य संप्रोक्ष्य त्वचेनाद्वैतेन' तु ।

जपन्नासीत सावित्रीं प्रत्यगातारकोदयात् ॥

प्रत्यक् पश्चिमासुखः, तत्रास्त्रलिदानकाले पश्चिमा सन्ध्या सरस्वती
कण्णवर्णा वृद्धा कण्णवस्त्रा वृषारूढा त्रिलोचना द्विभुजा उम्बक-
त्रिशूलहस्ता रुद्राणी. रुद्रदेवता सूर्यमण्डलादायान्ती कैलास-
निलया इति गायत्रीध्यानम् ।

प्रत्यङ्मुखत्वेन यथारूपां सरस्वतीं ध्यात्वा यद्वा ध्येयः
सदेत्यादि ध्यात्वा बहुनक्षत्रदर्शनपर्यन्तं सहस्रशतं दश वा
गायत्रीजपः उपविश्य कार्यः ।

उत्थाय प्रत्यङ्मुखस्य इमं मे वरुण तत्त्वायामीति हाभ्यां
रात्रेरुपस्थानम् ।

उपविश्य समाचारत् अग्नये स्वाहा प्रजापतये स्वाहेति
जलाञ्जलिद्वयदानम् । १

अन्यत्सर्वं प्रातःसन्ध्यावत्, देवाद्वयोक्तकाले सन्ध्याया असम्भवे
प्रातस्तनापदोषाद्वा सन्ध्याकालो विभिक्ष्यत इति वृद्धमनुवचनात्
प्रथमप्रहरमध्ये करणं, साग्निकस्य विशेषतः ।

यावत् सग्यङ्गं भाव्यन्ते नभस्यक्षाणि सर्वतः ।

न च लोहितमत्येति तावत् सायं च ह्यते ॥ इति
होमकालात् प्राक् जपत्यागेन होमारम्भः, गार्हपत्यं प्रदक्षिणी-
कृत्य यजमान उपविशेत् । अग्निर्ज्योतिषं त्वा वायुमतीं प्राणमतीं,
स्वर्गांस्त्वं स्वर्गायोपदध्यामि भास्वतीं, इति मन्त्रेणाहवनीये,
समिधमादध्यात्, अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति प्रथमाहुतिं
जुहुयात्, प्राक्संस्थं समिदाधानं, धरापर्युक्षणं च, शेषः
प्रातर्वत् ।

स्मार्त्तहोमे, अग्नये स्वाहेति प्रथमाहुतिः, शेषं प्रातर्होम-
वत्, “सायंप्रातर्वैश्वदेवः कर्त्तव्यो बलिकर्म चे”ति वचनात् पक्वाग्नेन
तण्डुलादिद्रव्यान्तरेण वा वैश्वदेवहोमो बलिहरणं च यथोक्तं,
यत्तु सायं त्वन्नस्य सिद्धस्य पन्नमन्त्रं बलिं हरेदिति तद्वयज-
मानस्य ऋत्विजां चासन्निधाने बोध्यम् ।

अप्रणोद्योऽतिथिः सायं सूर्योद्दे गृहमागते ।

इत्यतिथिपूजा च कार्या, हुत्वाऽग्नींस्तानुपास्ये चेत्युक्तेरग्नीना-
मुपस्थानं प्रदक्षिणावर्त्तनं प्रणामः ।

तत्र प्रदोषे सप्तजन्मपापक्षयार्थं शिवलिङ्गदर्शनं कार्यम् ।

त्रिकालं नो प्रपश्यन्ति सुखं ज्ञाणस्य नित्यशः ।

न तेषां पुनरावृत्तिर्विष्णुलोकात् कथञ्चन ॥

इत्युक्तेर्विष्णुप्राप्तयं गत्वा दर्शनं कार्यम् ।

प्रदोषे न हरिं पश्येत् इत्युक्तेः तदनन्तरं कार्यम् । प्रदोषी-
रजनीमुखं न तु दर्शने चतुर्थ्यादिप्रदोषो ग्राह्यः । चतुर्थीसप्तमी-
त्रयोदशीप्रदोषवाक्येषु अध्ययनस्य निषिद्धत्वात्, तत्प्रमाणं
लेख्यं, यत्तु सा रात्रिः सर्वकर्मज्ञी महेश्वराधनं विनेति पठन्ति,
तन्प्रामाण्येऽपि न तावत्तिथिविशेषे रात्रिविशेषे विहितकर्मसु
बाधकत्वम् । नापि,

दिवोदितं तु यत्कर्म कदाचिदतिवर्त्तते ।

रात्रौ प्रथमयामे तु कर्त्तव्यमविशङ्कितैरित्यत्र बाधकत्वम् ।
नापि त्रिकालविहितपूजाजपहोमादौ विहितप्रतिषेधे विकल्पा-
पत्तेः । कर्मप्रकरणेऽस्य वाक्यस्याभावात् एतादृशरान्निव्यतिरिक्ते
पूजादिकं कार्यमिति न पर्युदासोऽपि ।

नापि,

सर्वकालमुपस्थानं सन्ध्योः पार्थिवेभ्यते ।

अन्यत्र सूतकाशौचविभ्रमातुरभौतितः इति वाक्यवत्पर्यु-
दासः । ईदृशवाक्याभावात् तेनाध्ययननिषेधस्यैवायमनुवादः,
सर्वकर्मज्ञी सर्वविद्याध्यायनकर्मज्ञीत्यर्थः । “या धा प्रतिष्ठिता
मूर्त्तिस्तस्यास्त्रिकालमर्चन”मिति तत्त्वसारसंहितावचनात् प्रति-
ष्ठितसर्वदेवपूजा कार्य्या, गोपालपूजायां ध्याने विशेषः ।

विक्रान्तध्वस्तवैरित्रणमजितमुपास्तावनीभारमादै-
रावीतं^१ नारदाद्यैर्निभिरनुदिनं तत्त्वनिर्णीतहेतोः ।
सायाङ्गे निर्मलं तं^२ निरूपममजरं पूजयेन्नीलभासम्,
मन्त्री विश्वोदयस्थित्यपहरणपरं^३ मुक्तिदं वासुदेवम् ॥

हारीतः,—

त्रिसम्भ्रमवस्तुन्देवार्चनजपहोमध्याननियमानुष्ठानं दृढ-
व्रतत्वं त्रिसम्भ्रनियमिनुं पाप्मा शीर्यते, तपो भूयस्त्वमुपैति, ब्रह्म
प्रकाशतुं गच्छति, अवस्तुन्नं सर्वाङ्गोपेतं, देवार्चनादिनियमाः
तैर्ब्रह्म प्रकाशतां यातीत्यर्थः । जपः प्रणवस्य, ध्यानं निराकारं
साकारं च, होमस्तु नित्य एव ।

दत्तः,—

प्रदोषपश्चिमौ यामौ वेदाभ्यासेन तौ नयेत् ।

यामद्वयं शयानो हि ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥

तस्मिन्नेव प्रयुञ्जानस्तस्मिन्नेव प्रलीयते ।

तस्मिन् प्रदोषपश्चिमयामे प्रयुञ्जानो वेदं पठन् तस्मिन्नेव परं-
ब्रह्मणि लीयते, इति वचनाद्देदाभ्यासः कार्यः, अत्र प्रदोष-
पश्चिमयामयोः कर्मान्तरविधानादावश्यकर्मान्तरव्यतिरिक्त-
काले वेदाभ्यास इति भोजनमपि प्रथमप्रहररूपे प्रदोषे, सार्ध-
प्रहरयामत इति यामद्वयं शयान इत्यस्य सङ्कोचकत्वेन प्रदोषा-

(१) -माद्यै ।

(२) रागीतं ।

सम्भवे बोध्यं, तेन पूजाद्यनन्तरं कियत्कालं वेदाभ्यासः । तथा
सम्भवे तद्दूर्घघटिकादयं यावत् ।

अर्चरात्रे भोजननिषेधात् ।

महानिशा तु विज्ञेया मध्यमं घटिकात्रयम् ।

इति वाक्यस्य सम्बलत्वेऽपि सूक्ष्माङ्गरात्रस्य निषेधायोग्यत्वेन
तदुभयपार्श्वकालग्रहणेन महानिशायां भोजनविगानं, अतएव
सुप्ते शशिनि भुञ्जीत् यदि न स्यान्महानिशा इति लिङ्गं दृश्यते,
एवं नक्तं चैवान्यपर्वस्विति अमावास्यासंक्रान्तिपौर्णमासीसु नक्त-
भोजनं निषिद्धम् ।

न सायं प्रातराशित इति वचनाद्विवा पूर्णोदरस्य न रात्रौ
भोजनं, तदा जलेन प्राणाद्वृत्तिस्तम्बजपो वेत्युक्तं, भोजनधर्माः
पूर्ववत् ।

शिष्टाः,—

रात्रौ भोजनकाले तु यदा दीपो विनश्यति ।

पाणिभ्यां पात्रमादाय भास्करं मनसा स्मरेत् ॥

ततो दीपं पुनर्दृष्ट्वा तच्छेषं भोजयेन्नरः ।

दधिसक्थुधानातिलसम्बन्धदास्याहृतानि वर्जयेत् ॥

विष्फलमपि श्रीकामेन नाद्यं, न रात्रौ दीपं विना, तेन चन्द्रा-
लोकादिसत्वेऽपि दीप आवश्यकः, इति रात्रिभोजनप्रकरणम् ।

अथ शयनम् ।

दत्तः,—

यामहयं शयानस्य ब्रह्मभूयाय कल्पते ।

शर्वर्या मध्यमी यामौ हुतंशेषं हविष्य यत् ॥

भुञ्जानश्च शयानश्च ब्राह्मणो नावसीदति ।

अत्र त्रयाणां वर्णानां पूर्व्वरान्ने प्रजागरणमिति शङ्कलिखितवचनम्
प्रथमयामपरम् ।

नारदः शङ्कश्च,—नार्द्रपादः सुष्यान्नीत्तरापरशिराः, न नम्नो
नानुवंशं नाकाशे न पलाशशयने न पञ्चदारुक्ते न 'गजम्नक्ते
न विद्युद्गम्नक्ते ।

न भिक्षे नाग्निप्लुष्टे न घटसिक्तद्रुमजे न श्मशानशून्यालय-
देवतायतनेषु, 'न चपलमध्ये न धनधान्यगो गुरुहुताशसुराणासुपरि,

नोच्छिष्टो न दिवा स्वपन्न सन्ध्यायां न भस्मानि ।

देशे न चाशुचौ नार्द्रे न च पर्व्वतमस्तके ।

अपरः पश्चिमप्रदेशः, वंशो गृहमूर्धन्यश्रेणीसन्नकदीर्घकाष्ठं
तस्याधस्तात्तद्वैर्घ्यानुकारेण दन्तं काष्ठं अनुवंशं, पञ्चदारुक्ते पञ्च-
जातीयकाष्ठक्ते, चपलोऽत्र व्यसनी, नार्द्रे देशे शयनादौ च ।

(१) न राजभग्नक्ते- ।

(२) न च जलमध्ये न धनधान्यगो गुरुहुताशसुराणा सुपरि ।

कचित्तु, एकद्रुमे यशो वृक्षद्वयनिर्मितश्च धन्यतरः, त्रिभिराः
 लज्जवृद्धिकरश्चतुर्भिरपि यशश्चाग्निः, पञ्चवनस्पतिरचिते पञ्चत्वं
 याति यः श्रैते, षट्सप्ताष्टरूपां काष्ठैर्घटिते च कुलक्षयः ।

अन्येन च संयुक्ता तिन्दुकी शिंशपा च शुभफलदा ।

न श्रीपर्णीतिरुघटिता न देवद्रासुवृक्षरचिता च ।

हारीतः,—

नान्यपूर्वे नृाश्मपौठोपधाने न तिर्थ्यगुद्रकप्रत्यक्षशिराः,
 न नग्नी नाशचिर्नोच्छिष्टो न प्रगे नोच्चैर्निशायां भाषितः, अन्यपूर्वे
 पूर्वमन्योपभुक्ते, त्रित्यैक्षशिरा विदिक्शिराः । शङ्खलिखितौ,
 न विशीर्णखट्वायां नान्यवर्णोपसेवितायां अनभ्युक्ष्य, न भूतपक्ष-
 ग्रहायतनेषु न श्मशानवृक्षच्छायासु न पर्वणि न रभसोत्सवे वा,
 अनभ्युक्ष्य अप्रक्षाल्य, इदमापदि, शुद्धान्तरं प्रमाणञ्च द्रव्यशुद्धि-
 प्रकरणे लेख्यं, पर्वणि पर्वप्रतिपत्सन्धौ, रभसोत्सवे पुत्रजन्माद्युत्सवे,

उशनाः, न तैलेनाभ्यक्तशिराः स्वपेत्, न हारेण प्रविशेत्,
 नादीक्षितः कृष्णचर्मणि सुप्यात्, कृष्णचर्म कृष्णमृगचर्म, तत्र-
 शयनं निषिद्धं न तूपवेशनम् ।

शिष्टाः,—

स्वगृहे प्राक्शिराः श्रेते स्वगृहे दक्षिणाशिराः ।

प्रत्यक्षशिराः प्रवासे तु न कदाचिदुदक्शिराः ॥

सुषीतशुद्धपादसु स्वाचान्तः शयने शुचौ ।

वृसिंहं पद्मनाभञ्च शयने संस्मरेत्सदा ॥

सर्पाणां वारणार्थञ्च इमं मन्त्रमुदीरयेत् । .
 नर्मदायै नमः प्रातर्नर्मदायै नमो निशि ॥
 नमोऽस्तु नर्मदे तुभ्यं त्राहि मां विषसर्पतः । ॥
 सर्पापसर्पं भद्रन्ते गच्छ सर्पं वनाद्वारम् ॥
 जनमेजयस्य यज्ञान्ते आस्तिक्यवचनं स्मर ।
 आस्तिक्यवचनं श्रुत्वा यः सर्पो न निवर्त्तते ॥
 शतधा भिद्यते मूर्खा गिरिवर्जहते यथा ।
 अगस्त्यो माधवश्चैव मुत्तुकुन्दो महामुनिः ॥
 कफल्यो मुनिरास्तिक्यः पञ्चैते सुखशायिकाः ।
 हनूमानञ्जनासूनुरित्यादिस्तोत्रमठनञ्च ॥

साग्निकस्य तु दर्शपौर्णमासयोः कात्यायनेन, आहवनीयगृह-
 श्रद्धाधः, गार्हपत्यस्य वा, इति यत् सूत्रितं तत् खट्वाशयन-
 निषेधपरं न तु वस्त्राद्यास्तरणनिषेधपरम् ।

जायाया अलङ्कारग्रहणादिवेशः ।

तथाचापस्तम्बः,—

सदा निशायां दारान् प्रत्यलङ्कुर्वीत, इति अत्र सदेत्युक्तेरप-
 भोगाभावेऽपि वेशः कार्यः ।

अथ शयनपद्धतिः ।

रात्रिप्रथमयामानन्तरं यथोक्तशयने शयानी दक्षिणहस्तं जायाया दक्षिणांशेन हृद्देशं नीत्वा हृदयस्पर्शनं कुर्यात्, तत्र मन्त्रः, यत्ते सुषी मे हृदयं दिवि चन्द्रमसि श्रितम् ।

वेदाहं तन्मां विद्यात्पश्येम शरदः शतं जीवेम शरदः शतं, शृणुयाम शरदः शतं, इति एवमृतुगमनेऽनृतुगमनेऽपि एवमत-जर्हमिति पारस्करसूत्रात्, ततः सन्भोगः, ऋतौ तु सन्भोगात् पूर्वं योनिस्पर्शनं गोभिलोक्तम् ।

तत्र मन्त्रः, विष्णुर्धोनिं कल्पयतु त्वष्टा रूपाणि विष्णुः ।

आसिञ्चतु प्रजापतिर्हता गर्भं दधातु, गर्भं धेहि शिनीवाली-गर्भं धेहि पृथुष्टुके, गर्भन्ते अश्विनौ देवावाधत्तां पुष्करस्त्रजौ, इति सन्भोगानन्तरमृतौ शक्रशोणितलेख्यं प्रक्षाल्य स्नात्वाऽनृतौ तु आचमनमन्त्रं कृत्वा पृथक्शय्यायां शयनम् ।

तथाचापस्तम्भः,—

ऋतौ च सन्निपातोदारैणानुव्रतमन्तरालेऽपि दार एव ब्राह्मणवचनाच्च संवेशनं स्त्रीवाससैव सन्निपातः स्यात्, यावत्सन्नि-पातं च सहशय्या ततो नाना, उदकोपस्पर्शनमपि वा लेपान् प्रक्षाल्याचम्य प्रोक्षणमङ्गानां, इति, सन्निपातः संयोगः, अनुव्रतं पर्वादिवर्जनरूपव्रतमनुगम्येत्यर्थः, अन्तरालेऽनृतौ, ब्राह्मणवचनात् विज्ञायते ह्रीन्द्रस्वाष्ट्रमित्यादिवक्ष्यमाणवेदभागविशेषोक्तेः स्त्रीवासः स्त्रीभोगार्थवच्च, ततो नानासन्भोगानन्तरं पृथग्भूती स्याताम् ।

उदकस्पर्शनं ज्ञानं, एतद्वृत्तौ, अमृतौ तु प्रोक्षणं,
वेद्यशास्त्रेऽपि,—

दिवा वा यदि वा रात्रौ यत्कालं मैथुनं व्रजेत् ।

अनन्तरं प्रस्वपतो बलवर्णौ प्रसीदतः ॥

यद्यपि दिवा मैथुनं निषिद्धं तथाप्येतद्वाक्यस्य निषेधमुल्लंघ्य
तदाचरणवतोऽप्यस्य पथ्योपदेशकत्वादविरोधः ।

तथाच वृद्धशातातपः,—

ऋतौ तु गर्भशङ्कित्वात् ज्ञानं मैथुनिनः स्मृतम् ।

अमृतौ तु सदा कार्यं शौचं मूत्रपुरीषवत् ॥

मिथुनीभूय तथा सह सर्वा न शयीत, सर्वां रात्रिमिति-
शेषः ।

याज्ञवल्क्यः सोऽपि ।

हावेतावशुची स्यातां दम्पती शयनङ्गती ।

शयनादुत्थिता नारी शुचिः स्यादशुचिः पुमान् ॥

जायायाः शुचित्वं ज्ञानप्रोक्षणव्यतिरेकेणापि; स्वपतो जाग्रतो वा,
स्वयं रेतःस्कन्दने वृद्धदारण्यके श्रूयते, सुप्तस्य वा जाग्रतो वा रेतः
स्कन्दति तदभिमृश्येदनु वा मन्त्रयेत, यन्मोऽय रेतः पृथिवी-
मस्त्वंलीदयदौषधीरप्यलसद्यदपः, इदमहन्तद्वैत आददे पुनर्मा
मैत्विन्द्रियं पुनस्तेजः पुनर्भगः पुनरग्निरिच्छाया यथास्थानं कल्पन्ता-
मित्यनामिकाङ्कुशाभ्यामन्तरेण स्तनौ वा भ्रूवौ निश्चज्जागत् ।
इति, तथाच रेतःस्कन्दने शौचाचमने कृत्वा यन्मोऽय रेत इत्यादि
कल्पन्तामित्यनेन मन्त्रेण रेतसो दर्शने तदभिमर्शनं, स्तनयो-

श्रुवोर्वा मध्ये निर्मार्जनं, अदर्शने तु मनसा पठनरूपमनुमन्त्रणं,
इति व्यवस्थितो विकल्पः, जिज्ञानेश्वरीये तु हरतो दर्शना-
दर्शनयोरपि अनुमन्त्रणपद्धौ लिखितः, तदनन्तरं मृदाङ्गिः
क्षालनं आचमनं च, इति शयनपद्धतिः ।

तत्र ऋतुविचारः ।

मनुः,—

ऋतुकालभिङ्गामी स्यात्स्वदारनिरतः सदा ।

पर्व्ववर्जं व्रजेच्चैनां तद्वतो रतिकांभ्यया ॥

ऋतुः स्वाभाविकः स्त्रीणां रात्रयः षोडशः स्मृताः ।

तासामाद्याष्टतस्त्रसु निन्दितैकादशी च या ॥

त्रयोदशी च शेषाः स्युः प्रशस्ता दश रात्रयः ।

युग्मासु पुत्रा जायन्ते स्त्रियोऽयुग्मासु रात्रिषु ॥

तस्मादयुग्मेषु पुत्रार्थी संविशेदार्त्तवे स्त्रियम् ।

पुमान् पुंसोऽधिके शुक्रे स्त्री भवेदधिके स्त्रियाः ॥

समेऽपुमान् पुंस्त्रियौ वा क्षीणेऽल्पे च विपर्ययः ।

निन्द्यास्वष्टसु चान्यासु स्त्रियो रात्रिषु वर्जयन् ॥

ब्रह्मचार्येव भवति यत्र तत्राश्रमे वसन् ।

ऋतुः स्त्रीणां गर्भधारणयोग्यावस्था, तदुपलक्षितः कालः ऋतुकालः,

तत्राभिगम एव व्रतं यस्य स ऋतुकालाभिङ्गामी ।

व्रते इति सूत्रेण ततार्थे णिनिः, पर्व्ववर्जमित्युक्तावनृतौ च,
पर्व्वणि तु पूर्व्विमामावास्याऽष्टमीचतुर्दशीसंक्रान्तय इति पूर्व्व-
सुक्तानि, भार्या रतिकांभ्यया भार्या सुरतकामनया निमित्त-

भूतया, तद्गार्थागमनमेव व्रतं यस्य स तथोक्तः, ऋतावनृतौ च
भार्याकामनायां न दोष इत्यर्थः ।

तथाच याज्ञवल्क्यः,—

यथाकामी भवेद्वापि स्त्रीणां वरमनुस्मरन् ।

स्त्रीवरस्य वेदे,— :

विज्ञायते हीन्द्रस्वाष्टं त्रिशीर्षं 'हत्वा पापगृहीतमात्मानम-
मन्यत, सर्व्वा भूतान्यभ्याक्रोशन् भ्रूणहन्त्रिति ।

स स्त्रिय उपधांवदस्य मे भ्रूणहत्यायै तृतीयं प्रतिगृह्णीतेति,
ता अब्रुवन् किं नोऽभूदिति, सोऽब्रवीद्वरं वृणीध्वमिति ।

ता अब्रुवन् ऋतौ प्रजा विवामह इति, काममाविलज्जनितोः
सम्भवाम इति, तथेति ताः प्रतिजगृहुः, आदिज्जनितोरिति
तोमुन् ।

पुत्रजन्मपर्यन्तं कामसम्भवाम्, अस्मदिच्छया पुरुषसम्भोगं
लभेमहीति यावत्, पुत्रजन्मानन्तरं पुत्रान्तरजननमपेक्ष्य यथा-
कामित्वमिति ज्ञेयम् ।

एवं स्त्रीकामनायां व्यभिचारशङ्कानिवृत्तयेऽनृतावपि गमन-
मावश्यकम् । युग्मास्त्रित्वादौ श्रुतिः,—युग्मास्त्रिणी^१भवत्यान्तर्वम-
युग्मास्त्राप्यायते तस्मादासु क्रमात्पुत्रा दुहितरस्य जायन्ते इति,
समे स्त्रीपुंशोणितश्रुते समेऽपुमान् नपुंसकः ।

तथाच यमः,—

युगपदयत्र वर्त्तेत विद्यात्तत्र नपुंसकमिति, शुक्रशोणितसाम्ये-
पुंस्त्रियौ वा तादृशयमलं वा ।

पुनर्यमः,—

यदि सम्भोगकाले तु पुरुषो रागमोहितः ।

द्विधा समुत्प्रेक्षुः कं यमलं तत्र जायते ॥

अर्थात् शुक्राधिक्ये द्विधोत्सर्गं स्त्रीयुगलमित्यर्थः । क्षीणे निःसारे
अल्पे परिमाणतो न्यूने च विपर्ययो गर्भानुत्पत्तिः ।

निन्द्यासु . आद्यचतुष्टयैकादशीत्रयोदशीरूपासु षट्सु ।

अन्यासु अनिन्द्यासु अष्टसु अर्थादनिन्द्यदशरात्रिमध्ये युग्मास्त्र-
युग्मासु अष्टसु वर्ज्ययन् रात्रिद्वयमेव गच्छन्नित्यर्थः । ब्रह्मचार्यं
ब्रह्मचर्यफलभागित्यर्थः । यत्र तत्राश्रमे गार्हस्थ्येऽपीत्यर्थः ।
स्त्रीवरसत्वेऽपि ब्रह्मचर्यफलकामस्यानृतौ न गमनशङ्केत्यर्थः ।

याश्च वस्त्रीये तु विशेषः,—

षोडशर्तुर्निशाः स्त्रीणान्तासु युग्मासु संविशेत् ।

ब्रह्मचार्येव पर्व्याख्याद्याश्चतस्रस्तु वर्ज्ययन् ॥

एवं गच्छन् स्त्रियं क्षामां मघां मूलाच्च वर्जयेत् ।

स्वस्य इन्दौ सकृत्पुत्रं लक्षणं जनयेत् पुमान् ॥

क्षामां रजस्वलाव्रतैरदृश्यलघ्वाहारादिभिश्चास्पृश्यामित्यर्थः ।
मघां मूलाच्चेति गण्डलक्षणं, स्वस्य इन्दौ वलवति चन्द्रे, एतच्चान्य-
शुभग्रहोपलक्षणं, एतत्पथमर्तुनिरूपणे वाच्यम् ।

षोडशरात्रिमध्ये रात्रिचतुष्टयं वर्ज्यं, अश्विष्टासु द्वादशसु

रात्रिषु पञ्चमसप्तमनवमेकादशत्रयोदशपञ्चदशरूपा अयुग्मरात्रय-
ख्याः, अवशिष्टासु षट्सु रात्रिषु पर्वाणि त्यक्त्वा सङ्गमे
विशिष्टः पुत्रो भवति । 'एकस्यां रात्र्यां सङ्गदेव' गमनं न
द्विस्त्रिरेवं सति ब्रह्मचर्यफलभागत्यर्थः । अत्रायुग्मरात्रित्यागो
नाधर्महेतुः किन्तु पुत्रोत्पादनार्थ एव, पर्वत्यागसु अधर्महेतु-
तयैवेति ज्ञेयम् ।

यद्यपि वामनपुराणे, पूर्णासु योषित्वरिवर्जनीया, पूर्णाश्च
पञ्चमीदशमीपञ्चदशः, तथा बुधेन योषामिति बुधवारो निषिद्धः,
योषित्प्रधाकृत्तिकासूक्तारासु च, इति नक्षत्राणि ।

वाराहे,—

षष्ठ्यष्टमी अमावास्या उभे पक्षे चतुर्दशी ।

मैथुनं न च सेवेत द्वादशी च मम प्रियाम् ॥

इति षष्ठी द्वादशी च निषिद्धे । चतुर्थ्यां मैथुनवर्जनं विष्णुलोक-
प्राप्तिफलकत्वात्काम्यं न नित्यम् । पर्वसु षष्ठ्याश्च यमोक्त्यादिषु
यो विशेषनिषेधः स दोषातिशयार्थ इति तद्वचनानि न
लिखितानि ।

तिथिवारनक्षत्रेषु निषेधाः सन्ति ते च प्रथमस्त्विवे ।

दक्षिणदिक्षु खगमनश्चाप्यभिनवासु नारौषु ।

अयमपि शस्यफलानां न बुधा बुधवासरे कुर्युरित्यादि वचनान्त-
रात् । बहुनिषेधपरिपालने सङ्गमस्य निर्विषयत्वापत्तेः पर्व-
वर्जनस्य सर्वस्यैव, सर्वत्र तिथिनक्षत्रयोर्मैथुनादिनिषेध-
स्तत्तत्तिथ्यादिव्याप्तिसमय एव न त्वहोरात्रे, संक्रान्तौ तु तदव-

च्छिन्नाहोरात्रे इति पूर्वमुक्तम् । चतुर्थदिवसरात्रौ सङ्गमस्य
मानवीयाद्युक्तिषु निषिद्धत्वेऽपि “स्नातां चतुर्थदिवसे रात्रौ
गच्छेद्विचक्षणैः” इति महाभारते । चतुर्थेऽङ्के स्नातायां युग्मासु
वा गर्भाधानवदुपेतो ब्राह्मणो गर्भं सन्दधातीति हारीतीये ।
चतुर्थाग्रभृत्युत्तरोत्तराः प्रजानिःश्रेयसार्थमिति आपस्तम्बीये ।
चतुर्थरात्रौ विहितत्वात् रात्रौ चतुर्थ्यां पुत्रः स्यादल्पायुर्गुण-
वर्जित इति दोषसहिष्णुतयैव चतुर्थरात्रौ सङ्गमाचारः
सङ्गच्छते । केवलं प्रथमर्त्तावेव चतुर्थरात्रिनिषेधो दृश्यते ।
तथाच षोडशरात्रेणां फलानि ।

रात्रौ चतुर्थ्यां पुत्रः स्यादल्पायुर्गुणवर्जितः ।
पञ्चम्यां पुत्रिणी नारी षष्ठ्यां पुत्रसु मध्यमः ॥
सप्तम्यामप्रजा योषिदष्टम्यामीश्वरः सुतः ।
नवम्यां शुभगा नारी दशम्यां प्रवरः पुमान् ॥
एकादश्यामधर्मा स्त्री द्वादश्यां पुरुषोत्तमः ।
त्रयोदश्यां सपांपा स्त्री धर्मसङ्करकारिणी ॥
धर्मध्वजी कृतघ्नश्च आत्मवेदी दृढव्रतः ।
प्रजायते चतुर्दश्यां गुणोघैरन्वितः सुतः ॥
जायन्ते पञ्चदश्यान्तु बहुपुत्रा पतिव्रता ।
विद्वान् लक्षणसम्पूर्णः सत्यवादी जितेन्द्रियः ॥

आश्रयः सर्वभूतानां षोडश्यां जायते सुतः । इति,
तीर्थस्तुः ।

देवलः,—

अतीर्थगमनात् पुंसस्तीर्थसंगुहनात् स्त्रियाः ।

उभयोर्दर्मलोपः स्याद्द्वेषेण च विशेषतः ॥

यौगपद्ये च तीर्थानां विवाहः क्रमशो भवेत् ।

रक्षणार्थमपुत्राणां ग्रहणं क्रमशोऽपि वा ॥

द्वेषेण ऋतौ पुंसोऽगमने द्वेषेण स्त्रिया ऋतुगोपने च महान्
दोषः, 'वह्नीषु ऋतुमतीषु अपुत्रा प्रथमं गन्तव्या । सर्वासु
पुत्रिणीषु वा ऋतुप्राथम्येन, ऋतुसमानकालत्वे च विवाहक्रमेण ।
गमनमित्यर्थः ।

यमः,—

ऋतुज्ञातां तु यो भार्यां सन्निधौ नोपगच्छति ।

घोरायां ब्रह्महत्यायां पच्यते नात्र संशयः ॥

भार्याऋतुमुखे यस्तु सन्निधौ नोपगच्छति ।

पितरस्तस्य तं मासन्तस्मिन् रेतसि शेरते ॥

बोधायनः,—

ऋतौ नोपैति यो भार्यामऋतौ यस्य गच्छति ।

तुल्यमाहुस्तयोर्दोषमयोनी यस्य सिञ्चति ॥

ऋतावगत्वाऽऋतौ गमनेऽयं दोषो न तु ऋतुगमनानन्तरमऋतु-
गमने, स्त्रीवरेण तस्यादुष्टत्वात् ।

देवलः,—

यः स्वदारानृतुस्रातान् स्वस्यः सन्नोपगच्छति ।

भूषणहत्यामवाप्नोति गर्भमाप्य विनश्यति ॥

एवं चास्य चान्द्रायणादिगुरुप्रायश्चित्तार्हत्वेन

“ऋतुं न गच्छेद्भार्यां यः सोऽपि कच्छार्हमाचरे”दिति वृह-
स्पत्युक्तिर्देशान्तरस्यविषया ।

अथऋतुकालविधिरपूर्वविधिः, पुत्रोत्पादनफलं प्रत्यप्राप्तस्य
तद्वसनस्य शास्त्रेण विधानात्, नियमविधेस्तु नाशङ्का, पुत्रोत्पादने
ऋतुगमनस्य प्राक्षिकप्राप्तेरभावात् । विज्ञानेश्वरैस्तु नियम इति
यदुक्तं तत्पुत्रोत्पादनस्य नित्यत्वाच्च ऋतुगमनमपि नित्यमित्यभि-
प्रायेण इति बोध्यम् ।

नापि परिसंख्या, ऋतुगमनस्य पुत्रोत्पादनं प्रति प्राप्ते-
रभावात् ।

तथाच,—

विधिरत्यन्तमप्राप्तौ नियमः प्राक्षिके सति ।

तच्च चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्येति कीर्त्यते ॥

एवञ्च ऋतुगमनं सन्ध्यावन्दनादिवन्नित्यम्, द्विरात्रिमात्रगमनं
पुरुषार्थो ब्रह्मचर्यफलार्थत्वात्, तेन फलकामनाविरहे निषिद्ध-
वर्जं युगसर्व्वरात्रिगमनं पुत्रार्थिना कार्य्यं, एकस्यां रात्रौ
एकवारमिति च पुत्रोत्पादनविधिशेषत्वाच्च पृथक् पुरुषार्थः
तेन वक्षीषु ऋतुमतीषु सक्तस्तत्तद्वसनमेकरात्रावप्यविरुद्धं,
अऋतुगमननिषेधश्च स्त्रीकामनात्रिरहे, स्त्रीकामनायां तु तत्रा-

प्यभिगमनं नित्यं उत्पन्नपुत्रस्य •तु न ऋतुकालगमननियमः ।

ऋतुकालाभिगामी स्यादयं पुत्रो न जायते, इति कौर्मौक्तेः ।
उत्पन्नैकपुत्रस्य तु स्त्रीकामनाविरहे ऋतावगमने न दोषः ।

स्त्रीकामनाया ऋतावतृतावपि गमनं नित्यमेव, अतएव बहु-
पत्नीकस्यैकस्यां पुत्रोत्पादनेऽपि अन्यस्याः सकामनियमादृताव-
गमने दोषः ।

एष्टव्या बहवः पुत्रा यद्येकोऽपि गंयां व्रजेत् ।

यजेत वाऽश्वमेधेन नीलं वा हृषसुसृजेत् ॥

इत्युक्तेः पुत्रवतः पुत्रान्तरोत्पादनं काम्यम् ।

तस्य ऋतौ गमनं काम्यमेव ।

न मांसभक्षणे दोषो न मद्ये न च मैथुने, इति मनूक्तेः ।

एवं दुहितृकामनार्थमयुग्मरात्रिगमनमपि काम्यमेव ।

यदा तु जातकादिवशेन पुत्रोत्पत्त्यभावनिययो “द्वौहित्यस्य-
मुखं दृष्ट्वा किमर्थमनुवृत्तसी”त्युक्तं दिशा दौहित्यद्वारा आनुष-
मिच्छेत्तदा दुहितृजननार्थमयुग्मरात्रिगमनमपि नित्यमेव ।
पुत्रोत्पादनविधौ संस्कारविधौ वा पुंस्वस्योद्देश्यविशेषणत्वेनाविव-
क्षितत्वात्, अतएव पुराणेषु दत्तकस्त्रिमादिषु दुहितृनुकल्पः
स्मर्यते, यदा कुन्तिभोजिन स्वसुता कुन्तुशूरनाम्ने यादवाय दत्ता ।

यस्तु द्विभार्यः पुरुषो स्नेहेनैकां तु पश्यति ।

तेन पापेन लिख्येऽहं यद्यहं नागमे पुनरिति वाराहोक्तौ ।
समदृष्टित्वमुक्तं तत्स्नेहवशेन सत्कारतारतम्यविषयम् ।

स्त्रीणां सौभाग्यतो जैष्ठ्यमिति कात्यायनोक्त्या स्नेहस्य कर्तु-
मुचितत्वात्, स्त्रिया ऋतुसत्वे स्त्रीकामनायां सप्ततिवर्षस्यापि
पुरुषस्य ऋतावृत्तौ स्त्रीगमनेऽधिकारः ।

तथाच वृद्धाः,—

नत्तं वै षोडशार्द्धर्षात्सप्तत्याः परतोऽपि वा ।

आयुष्कामौ नरः स्त्रीभिः संयोगङ्गर्त्तुमर्हति ॥

इति षोडशवर्षाद्वृत्ते षोडशर्ष्वनेत्यर्थः, तथाच षोडशवर्षादूर्ध्वं सप्त-
तिवर्षपर्यन्तं स्त्रीगमनेऽधिकार इत्यर्थः । ननु “द्वितीयमायुषो-
भागं कृतदारो गृहे वसेदि”त्युक्त्वा पञ्चाशद्वर्षपर्यन्तमेव गार्हस्थ्यो-
क्तस्तदूर्ध्वं गृहस्थधर्ममध्यपतितस्त्रीगमनस्यापि निषेधः प्रतीत-
इति चेत्, न ।

गृहस्थस्तु यदापश्येद्वलीपलितमात्मनः ।

अपत्यस्यैव चापत्यं तदारण्यं समाश्रयेदिति मनूक्तौ अव्यव-
स्थितकालबलीपलितपौत्रोत्पत्यवधित्वेन गार्हस्थ्यस्मृतः । एवं
चतुर्विंशतिवर्षावधिकस्यायुःप्रथमभागस्य ब्रह्मचर्यकालत्वेनोक्ता-
वपि तन्मध्ये सम्पूर्णवेदैकशास्त्रस्य ज्ञातकालेन पञ्चदशचतुर्दश-
वर्षादौ विवाहे पञ्चविंशतिवर्षात्पूर्वमृतावभिगमनस्याशास्त्रीयत्वा
पक्षेऽपि ।

तथाच पञ्चाशद्वर्षादूर्ध्वमपि गृहस्थायमित्वे ऋतुगमनं न
विरुद्धम् ।

कूर्मपुराणे,—

उदासीनः साधकश्च गृहस्थो द्विविधो मतः ।

कुटुम्बभरणे 'सक्तः साधकोऽसौ गृही भवेत् ॥'

ऋणानि त्रीत्यपाकृत्य त्यक्त्वा भार्यागृहादिकम् ।

एकाकी यस्तु विचरेदुदासीनः स मोक्षिकः ॥

इति गृहस्थस्यैव द्वैविध्योक्तेः ।

ब्रह्मज्ञानश्च गृहस्थस्यापि कार्यम् ।

तथाच मनुः,—

यथोक्तान्यपि कर्माणि परिहार्ये द्विजोत्तमः ।

आत्मज्ञाने च सक्तः स्याद्देहाभ्यासे च यत्नवान् ॥

यान्नवत्काः,—

यस्तु न्यायागतधनस्तत्त्वनिष्ठोऽतिथिप्रियः ।

आहृतस्तत्त्ववादी च गृहस्थोऽपीह मुच्यते ॥

इति गृहस्थत्वापरित्यागेन मोक्षाधिकारित्वोक्तेः ।

किञ्च,—

विरक्तः प्रव्रजेद्विद्वान् सरक्तस्तु गृहे वसेत् ।

सरक्तः प्रव्रजेन्मूढो नरकं प्रतिपद्यते ॥

तथा,—

अनधीत्य द्विजो वेदमनुत्पाद्य तथात्मजान् ।

अनिष्टा विधिवद्व्यग्नेर्मोक्षमिच्छन् व्रजत्यधः ॥

इति सरक्तस्य पुत्रीत्यादनं विना सञ्चासेऽप्यनधिकारः, यावज्जीव-
मग्निहोत्रं जुहुयादिति विरोधाच्च पाक्षिकाग्निसमारीपवद्दान-
प्रस्थस्य सङ्कत्वं अत्यनवकाशः ।

पुत्रेषु दारान्निक्षिप्य वनं गच्छेत्सदैव वा ।

प्राजापत्यं निरूप्येष्टिं सर्व्ववेदस्य दक्षिणाम् ॥

आत्मन्यग्नौन् समारोप्य ब्राह्मणः प्रव्रजेदृगृहात् ।

इति स्मृत्या यावज्जीवश्चतुर्वर्धाधो न युक्तः, तेन ऋणापकरणमन्त-
रेण पुरुषमेधं विना न वनवासः सञ्चासो वा, विरक्तस्य तु
वनीभूत्वा प्रव्रजेत् ॥

यदहरेव विरजेत्तदहरेव प्रव्रजेदिति श्रुत्या यावज्जीवसङ्कोचेन
सञ्चास इति ।

तद्दूर्द्ध्वं ब्रह्म सम्यव्यत इत्यपि विरक्तविषयं, पञ्चाशद्वर्षादूर्द्ध्वं
वैराग्यस्य प्रायिकत्वात्, तेन पञ्चाशद्वर्षादूर्द्ध्वं सरक्तस्य वानप्रस्थ-
धर्मत्वेन जर्द्ध्वरेतस्त्वमिति न वक्तुं शक्यम् ।

किञ्च,

कलौ वानप्रस्थायमो निषिद्धः, तस्मात् स्त्रीकामनायां पञ्चा-
शद्वर्षादूर्द्ध्वमपि स्त्रीसङ्गमेऽधिकारः ।

मनुः,—

रजसाभिप्लुतां नारीं नरस्य ह्युपगच्छतः ।

प्रज्ञा तेजो बलं चक्षुरायुश्चैव प्रहोयते ॥

एतत्तिरात्रविषयं, अशुद्धदिवसेष्विति देवलोक्तेः । प्रथमेऽहनि
चाण्डालीति वक्ष्यमाणब्रह्माण्डोक्तेः ।

ब्रह्माण्डे,—

ऋतावभिगमः शस्तुः स्वपञ्चगामवनीपते ।

पुत्रान्मृच्छे'शमे काले स्त्रियो युग्मासु रात्रिषु ॥

न स्नातां तु स्त्रियं गच्छेद्वातुरां न रजस्वलाम् ।

नाप्रशस्तां न कुपितां नानिष्टां न च गुर्विणीम् ॥

नादक्षिणां नान्यकामां नाक्रामां नान्ययोषितम् ।

क्षुत्क्षामामतिभुक्तां वा स्त्रियं चेभिर्गुणैर्युतः ॥

ज्ञातः स्रङ्गन्धृक्श्रान्तो नाभ्रान्तः क्षुधितोऽपि वा ।

सकामः सानुरागश्च व्यवायं पुरुषो ब्रजेत् ॥

नोपेयादित्यधिकारे शङ्कलिखितौ, न मलिनां नाशक्तां ना-
भ्यक्तां नाभ्यक्तः न रोगार्त्तां न रोगार्त्तः ।

न हीनाङ्गीं नाधिकाङ्गीं तथैव च वयोऽधिकाम् ।

नोपेयाद्भिर्भिणीं नारीं दीर्घमायुर्जिजीविषुः ॥

रोगोऽत्र सम्भोगवर्द्धनीयः, वयोऽधिका उपरतरजस्का ।

वशिष्टः,—

न मलबद्दाससा सह संविशेन्नरजस्वलाया नायोग्यया, मल-
बद्दाससाऽमेध्यलितवस्त्रया, अयोग्ययाऽप्राप्तयौवनया ।

गौतमः,—

न कन्यां स्निष्येत रिरंसयेति लक्ष्मीधरः

पुनः शङ्खलिखितौ,—

न दिवा मेथुनं व्रजेत्, क्लीर्वा अल्पवीर्यादि वा प्रसूयन्तेऽस्या-
युवश्च तस्मादेतद्वर्जयेत्प्रजाकामः पितॄणां नोह वै तन्तुं हिन्यात्,
प्रतिसिद्धमैथुनेनेत्यर्थः ।

तथा,—

न आहं भुक्त्वा न हत्वा नमन्वितः आहं न व्रती न दीक्षितश्च,
दीक्षितत्वमवभृथेष्टिपर्यन्तं, न देवायतनश्मशानशून्यालयेषु,
न वृक्षमूले, न दिवा न सन्ध्योः ।

वशिष्ठः,—

ऋतुकालाभिगामी स्यात्पर्व्ववर्जं स्वदारेषु नातीर्थं उपेयात् ।
अतीर्थं योनिभिन्नं । अथाप्युदाहरन्ति ।

यस्तु पाणिगृहीताया आस्ये कुर्वीत मैथुनम् ।
पिवन्ति पितरस्तस्य तन्मासं रेतसो भुजः ॥

बौधायनः,—

यस्तु पाणिगृहीताया आस्ये गच्छति मैथुनम् ।
तस्येह निष्कृतिर्नास्तीत्येवमाह प्रजापतिः ॥

अत्र निष्कृत्यभावेन महापातकप्रायश्चित्तेन शुद्धिः ।

एतच्च रेतःसेकपर्यन्तं, स्त्रियाश्च व्यवाये तीर्थगमने धर्मभ्यश्च
निवर्त्तत इति धर्मानधिकारः, तत्र तस्या रेतोमूत्रप्राशने
चान्द्रायणं पुनः संस्कारश्च प्रायश्चित्तम् । रेतःसेकात्पूर्वं यः
पुनर्ब्राह्मणो धर्मपत्नीमुखे मैथुनं सेवते स प्राजापत्येन शुध्यति,

- देशकालावस्था-मैथुनेष्वपत्यगत-कोष-श्रवणादपत्योत्पादनाङ्गत्वम् ।
- केषाञ्चित्सांयोगपृथक्त्वेन पुरुषार्थत्वञ्च ।

अथ रजस्सलाधर्माः ।

तत्र वशिष्ठः,—

न दिवा स्वप्यात्, न मांसमश्नीयात् न ग्रहान् परीक्षेत,
न हस्तेन किञ्चिदाचरेत् । नाञ्जलिना पिवेन्न लोहिताय-
सेन वा । न किञ्चित्कुर्याद्गृहलेपनाद्यपि ।

लोहितायसेन ताम्नेन,

पैठीनसि,—

मलवहासो धारयमाणा नोपमार्जयेत्, न वस्त्रजं धारयेत्,
न गन्धान् सेवेत न विभूषयेत्, नाग्निं सृशेत् ।

हारीतः,—

रजःप्राप्ता चेदधःशयीत, न च देवकार्यं कुर्यात्, भूमौ
कार्णायसे सृत्यात्रे पाणी चाश्रीयात् ।

देवकार्यनिषेधः पूजोपकरणस्याप्यनवेक्षणमित्यर्थः कार्णाय-
समयःपात्रम् ।

तैत्तिरीयश्रुतिः,—

या मलवहाससं सञ्चवन्ति यस्ततो जायते सोऽभिग्रस्तो
यामरखे तस्य स्तेनो याम्भरात्री तस्यै ह्रीतमुखोऽपगल्भो या

स्नाति तस्यै अशु मारको याऽङ्के तस्यै दुष्टश्चाख्यया प्रलिख्यते .
 तस्यै खलतिरपमारी याऽङ्के तस्यै काणो यादतो धावते तस्यै .
 श्यावदन्तः । या नश्यानि निक्कत्तते तस्यै क्षीवः । या रजः
 सृज्जति तस्या उद्धभुकः, या पर्णेन पिवति तस्या उम्मादकः ।

या खर्वेण पिवति तस्यै खर्वः ।

तिस्रो रात्रीर्ब्रतश्चरेदञ्जलिना वा पिवेदेव खर्वेण वा पात्रेण
 प्रजायै गोपीयायेति, 'सम्भवन्ति मैथुनं कुर्वन्ति, अरश्ये
 यां सम्भवतीत्यन्वयः, तस्ये इति षष्ठ्यर्थे चतुर्थी, तस्यास्तेनः
 पुत्र इत्यर्थः, पराचीं ग्रामाद्दहिर्गतां सम्भवन्तीत्यन्वयः क्रीतसुखो
 लज्जाकुलमुखः, अपगल्भोऽप्रगल्भः, या स्नाति तत्पुत्री जलचर-
 मत्स्यादिमारकः, प्रतिलेखनं भूमेः, खर्वी वामनहस्तः एवं व्रता-
 चरणाभावे प्रजावैगुण्याद्वतं प्रजारक्षार्थं कार्यं इत्यर्थः ।

वृहदारण्यके,—

अहं कंसेन पिवेद्वृतवाससा नैनां वृषलो न वृषण्यपह्न्यात्
 तिरात्रं आप्रयुरिति, वृषलो वृषलीति शूद्रशूद्रीस्पर्शनं निषिद्धं,
 पुनस्तत्रैव, मलवद्वाससं यशस्विनीमभिक्रम्योपमन्त्रयते, इन्द्रियेण
 ते यशसा आदधामोति, सा च तदभिमन्त्रणं नाङ्गीकरोति
 स्थानत्यागादिना, 'एनादस्तेनानमस्यामन्त्रयते, इन्द्रियेण ते
 रेतसा रेत आददात्यभिपरः । "

• एवं त्रिरात्रं व्रतधारणम्, ब्रह्माच्छे,—

पटाच्छादनसंयुक्ता गृहाभ्यन्तरमाविशेत् ।
 न कस्यचिन्मुखमपि द्रष्टुमर्हं भवेत्त सा ॥
 रक्षापत्रेण चाग्नीयादन्नमाभिषर्वाज्जितम् ।
 न हिन्याच्च नखैः किञ्चिन्न सुवेशप्रधारिणी ॥
 प्रथमेऽहनि चाण्डाली द्वितीये ब्रह्मघातिनी ।
 तृतीये रजकी प्रोक्ता चतुर्थेऽहनि शुध्यति ॥
 पञ्चमेऽहनि पाकाय संशुद्धा नात्र संशयः ।
 यावत्सूर्योदयो न स्यान्न रटन्तीह पक्षिणः ॥
 तावत्कालं समारभ्य स्नायात्सुविमले जले ।
 सुप्रसन्नमनाः साध्वी चतुर्थेऽहनि शोभना ॥
 पटाच्छादितसर्वाङ्गा ध्यायन् विष्णुं प्रजापतिम् ।
 न कस्यचित् मुखं पश्यन् स्नायात्सुविमले जले ॥
 अन्यजातिमुखं दृष्ट्वा दृष्टान्त्यप्राणिनामपि ।
 यदि गर्भधरा कन्या सूते पुत्रश्च कुक्षितम् ॥

तथा चतुर्थदिवसे श्रौतकर्म्मण्यधिकारो भर्तृपादसम्बाहनादौ
 च । अपत्यगतदोषसहिष्णोश्चतुर्थेऽपि सम्भोगः । पञ्चमेऽहनि
 स्नार्त्तकर्म्मण्यधिकारः सम्भोगे चेति । सर्वमिदमस्मत्कृते कालसारे
 सप्रमाणं लिखितम् ।

अथ रजस्वलाया असृष्ट्यस्पर्शादौ प्रायश्चित्तम् ।

बृहशतातपः,—

उदक्या सृतिक् वापि अन्यजं संसृष्टेद्यदि ।

त्रिरात्रेणैव शुष्येत इति श्रुतातपोऽब्रवीत् ॥

रजस्वला यदा सृष्टा चण्डालान्धश्ववायसैः ।

तावत्तिष्ठेन्निराहारा भ्रात्वा कालेन शुद्ध्यति ॥

रजस्वले तु ते नार्यावन्योऽन्यं सृष्टतो यदि ।

सवर्णे पञ्चगव्यन्तु ब्रह्मकूर्चमतः परम् ॥

ब्रह्मकूर्चस्वरूपमाह जाबालिः,—

अहोरात्रोषितो भूत्वा पौर्णमास्यां विशेषतः ।

पञ्चगव्यं पिवेत्प्रातर्ब्रह्मकूर्चविधिः स्मृतः ॥

चतुर्दशीमुपोऽथ पौर्णमास्यां समाचरेदिति बृहशतातपोक्तेः ।

बृहस्पतिः,—

पतितान्धस्वपाकेन संसृष्टा स्त्री रजस्वला ।

तान्धहानि व्यतिक्रम्य प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥

प्रथमेऽङ्गि त्रिरात्रन्तु द्वितीये द्वादशमेव च ।

अहोरात्रं तृतीयेऽङ्गि चतुर्थे नक्तमाचरेत् ॥

शुना गोच्छिष्टया शूद्रा संसृष्टान्धहमाचरेत् ।

अहोरात्रं तृतीयेऽङ्गि परतो नक्तमाचरेत् ॥

वशिष्ठः,—

सृष्टे रजस्वलेऽन्योऽन्यं सगोत्रे त्वेकभक्तृके ।

कामादकामतो वापि सद्यः स्नानेन शुद्ध्यति ॥

मार्कण्डेयं तु सर्वर्णस्य संश्लेषेऽपि स्नानमात्रमुक्तम् ।

बृहद्विशिष्टः,—

सृष्टे रजस्वलेऽन्योऽन्यं ब्राह्मणी शूद्रजाऽपि च ।

कृच्छ्रेण शुद्ध्यति पूर्व्या शूद्रा दानेन शुद्ध्यति ॥

बृहद्विशिष्टः,—

रजस्वलां हीनवर्णां सृष्ट्वा तावन्नाश्रियाद्यावन्न शुद्धा भवेत् ।

सर्वर्णामधिकां सृष्ट्वा स्नात्वा सुशुध्यति ।

स्मृत्यन्तरे,—

रजस्वला तु भुञ्जाना श्वान्धजादीन् सृष्टेदयदि ।

गोमूत्रयावकाहारा षड्रात्रेण विशुद्ध्यति ॥

अशक्ता काश्चनं दद्याद्विप्रेभ्यो वापि भोजनम् ।

मार्कण्डेयः,—

द्विजान् कथञ्चिदुच्छिष्टान् रजस्वला स्त्री सृष्टेदयदि ।

अधोच्छिष्टे त्वहोरात्रं मूर्धोच्छिष्टेऽत्रग्रहक्षिपेत् ।

कलौ क्षत्रियवैश्ययोर्भावात् स्त्रोस्पर्शविचारो न लिखितः ॥

तस्माच्छुक्रविवृद्धार्थं तृणं स्निग्धं च भोजयेदिति बृहस्पत्युक्तेः,

पुरुषस्य तृणभक्षणं न स्त्रियाः । तृणाणि च दुग्धादीनि वैद्य-

शास्त्रादवगन्तव्यानि । प्रजामुत्पादयेदौषधमन्त्रसंयोगेनेति वौधा-

यनोक्तेः पुंसः स्त्रिया अपि वैद्यशास्त्राद्युक्तान्यौषधानि भक्ष्याणि ।

मन्त्रादिप्रयोगाच्च स्मृतिपुराणाद्युक्ताः कार्याः । पुनश्चप्रदत्त-

दानादीन्यपि कार्याणि । काव्यत्वात् स्वप्नपरीक्षा न लिखिता ।
इति नित्याहोरात्रकृत्याचारः ।

अथ प्रसङ्गात् प्रथमरजोविचारः ।

ज्योतिःशास्त्रे,—

सूर्येन्दुभीमवधजोवसिताकिंवारे ।

स्त्रीणामृतौ फलमिदं प्रथमप्रवृत्तौ ॥

व्याध्यन्विता पतिहिता मरणं सुखाद्या ।

पत्यर्थभाग् बहुसुता रहिता च भाग्यैः ॥ इति वारफलम् ।

दौर्भाग्यञ्च शुभं क्षेममारोग्यं रोगयुक्ताता ।

सौभाग्यं परगात्वं श्रीः स्यात्पतिव्याधिकारिता ।

वैधव्यं सुसुतप्राप्तिर्मृतवत्सात्वमेव च ।

स्त्रैरिणीत्वं पुत्रधनप्राप्तिश्चलबुद्धिता ॥

मृत्युस्तिथिष्वभात्रेपु पूर्णिमायां तु सम्पदः ।

इति तिथिफलम् ।

सुतार्थसम्पद्बहुभोगयुक्ता सौभाग्यशीला प्रियवादिनी च ।

स्यादृष्टिभे वेगवती यमर्क्षे त्वन्यप्रसक्ता खलु दुर्भगा च ॥

मातङ्गिनीनां च बलिप्रवृत्ता विहीनपुत्रा दहने पुरन्ध्री ।

परोपक्रन्ती सुतसौख्ययुक्ता धनान्विता स्यात्कामलासनर्क्षे ॥

सौभाग्यसौख्यातिसुशीलयुक्ता धनान्विता पुष्पवती मृगर्क्षे ।

दुष्टा विवृता पतिविप्रयुक्ता व्यग्रोज्जिता शङ्करतारकायाम् ॥

मायाविनी सम्प्रविकीर्णकामा स्यादन्धकी पापरताऽदितौ च ।
 साध्वी गुणाख्या सुतवित्तयुक्ता पतिप्रिया वाक्पतिभेऽङ्गना स्यात् ॥
 वैधव्यदृग्मेगवती च कन्या वियोगिनी स्यात्प्रवनाश्मर्त्तौ ।
 सौभाग्यसौख्यातिसुशीलयुक्ता रजोवियोगो बहुदुःखयोगः ॥
 भर्तुर्वियोगस्त्वथवा मवायां,—
 स्याद्दुर्भगा दुःखरिताऽर्थहीना प्रच्छन्नपापा भगदेवतायाम् ।
 धनान्विता चार्थयुताऽर्यमर्त्तौ सुतान्विता स्यात्प्रियवादिनी च ॥
 साध्वी गुणाख्या सुतवित्तयुक्ता सदात्मजा धर्मवती करिषे ।
 भोगान्विता स्यात्तिवती सुशीला चित्रासु सार्ध्वी गुणवित्तयुक्ता ॥
 स्वातौ गुणाख्या पतिवत्तभा स्यादिन्द्राग्निभे पुत्रवती गुणाख्या ।
 मैत्रेषु सौभाग्यवती सुपुत्राऽभीष्टार्थसम्पत्तियुता च कन्या ॥
 तेजस्विनी पुत्रवती च साध्वी धनान्विता चार्थवती च शंके ।
 मूले सती भर्तृपरायणा स्यात् प्रभान्विता सौख्यवती च कन्या ॥
 वियोगदुःखा विधवा दरिद्रा स्याद्विर्विनीता कुलटा जलर्त्तौ ।
 सौख्यान्यवता पुत्रवती गुणाख्या कुलहयानन्दकरी च विश्वे ॥
 धर्मार्थकामात्मजशीलयुक्ता सम्पत्तिसौभाग्यवती हरिर्भे ।
 भोगान्विता वित्तवती च कन्या धनान्विता स्याद्दुःखसुभे सुवेशा ॥
 इष्टान्विता पुत्रवती धनाख्या सुखान्विता स्याच्छततारकायाम् ।
 नीचा कुहस्ता मलिनाऽप्रियम्बदा निःस्वाऽतिदुःखा खलु पूर्वभाद्रमे ॥
 स्यादुत्तरायां धनधान्ययुक्ता प्रतापिनी भोगवती, सुपुत्रा ।
 पौष्णे तु चारित्रवती च साध्वी द्रव्यान्विता स्यात् पतिवत्तभा च ॥
 इति नक्षत्रफलम् ।

त्रिपूर्व्यासु सप्तमासावधान्योः पञ्चमासकम् ।

याम्येन्द्रयोर्दश शिवसर्पयोर्धत्तरं त्यजेत् ॥

इति गण्डपुष्पनिर्णयः ।

कृत्तिकादीनि ऋक्षाणि दिक्षष्टसु लिखेद्बुधः ।

चत्वारि दिक्षु ऋक्षाणि काशेषु त्रितयं लिखेत् ॥

कृत्तिकादीनि ऋक्षाणि दिक्षु कृत्वा च संलिखेत् ।

विदिक्षु त्रीणि ऋक्षाणि अभिजिच्छ्रवणोत्तराः ।

श्रीर्बन्ध्या सुभंगा चैव विपुला पुच्छिणी तथा ॥

विधवा सर्वसम्पन्ना वेश्या चेति क्रमात् फलम् ।

नक्षत्राणां तु गणनां स्यादतः कृत्तिकादितः ॥

इति रजस्रक्रमः ।

अजे दरिद्रा गवि गोधनाद्या धनान्विता सौख्यवती नृयुग्मे ।

कुलद्वयानन्दकरी चतुर्थे सकृत्प्रसूतिः किल सिंहलग्ने ॥

कन्याप्रसूः कन्यगते विलग्ने धनान्विता लग्नगते तु लाम्बे ।

अलौ विलग्ने कुलटाऽतिपापा चापाख्यलग्ने व्यभिचारिणी स्यात् ।

मृगे प्रिया स्याज्जनहर्षिणी च कुलद्वयानन्दकला' घटाख्ये ।

मत्स्ये विलग्ने व्यभिचारिणी च लग्ने फलं त्वाद्यरजःप्रवृत्तौ ॥

इति लग्नफलम् ।

दारिद्र्यं मेघमासे स्याद्दृषे गोधनपुष्टयः ।

सौभाग्यं मिथुने चैव कर्कटे सुखमाप्नुयात् ॥

सिंहे सक्तासूतिः स्यात् कन्ये कन्या न संशयः ।

तुले धनान्विता नारी वृश्चिके कुलटा भवेत् ॥

धनुषि चञ्चला नारी मकरे सुखमाप्नुयात् ।

कुम्भे बहुसुता सा च मीने वेगवती भवेत् ।

इति मासफलम् ।

कुतिथिकुलिकवेलापापगर्भोदयानाम् ।

दुरितखचरदृष्टे वैधृती पातविध्योः ॥

मदननिघ्ननराशौ पापदृष्टेऽथ युक्ते-

ष्वशुभमिलितपुष्पं विद्धि मृत्युं वरस्य ॥

पातो व्यतीपातः,—

प्रत्यरौ जन्मनक्षत्रे विपत्तारे निरंशके ।

आदौ रजसि नारीणां भर्तृरोगो धनक्षयः ॥

अष्टमस्ये निशानाथे भर्तुर्निधनतारके ।

यदि स्यात् प्रथमं पुष्पं तस्य मृत्युं विनिर्दिशेत् ॥

इति कुतिथ्यादिफलम् ।

पुष्पवत्याः शुभं प्रातः पूर्वाह्ने प्रीतिवर्धनम् ।

मध्याह्ने सुखसौभाग्यं पराह्ने पुरचारिणी ॥

सायाह्ने बहुभर्ता स्यात् सन्ध्यायां गणिका सदा ।

पूर्वरात्रे भवेद्वन्ध्या विधवा मध्यरात्रके ॥

निशान्ते सुखसौभाग्ये रात्रावेवं फलं लभेत् ।

इति प्रातरादिफलम् ।

शुभं स्याच्छेतवस्त्रेण रोगिणी च कुवाससा ।
 नीलाम्बरधरा नारी विधवा पुष्पयोगतः ॥
 मलाम्बरधरा नारी दरिद्रा स्याद्रजस्वला ।
 भोगिनी पीतवस्त्रा स्याच्चिन्नवस्त्रा पतिप्रिया ॥
 अशुभा जीर्णवस्त्रा स्याच्छुक्लवस्त्रा पतिव्रता ।
 होमवस्त्रा राजपत्नी नववस्त्रा सुखप्रदा ॥

इति परिधानवस्त्रफलम् ।

पुष्यं दृष्टं निन्दिते भे यदि स्याच्छान्तिं कुर्यादङ्गनानाञ्च पूर्वम् ।
 तत्संयोगं वल्लभा ब्रह्मर्षेयुर्यावद् भूयो दृश्यते शस्तमे तत् ॥
 इति वचनात् पुनः शुभदिने पुष्ये निषेकः कार्यः ।

तथाच,—

पापासंयुतमध्यगेषु दिनकृत्स्नमपस्त्रामिषु,
 तद्गूनेष्वशुभोष्कितेषु विकुजे छिद्रे विपापे शुभे,
 सद्युक्तेषु त्रिकोणकण्ठकविधुष्यायत्रिषष्ठान्विते,
 पापे शुग्मनिशासु गण्डसमये पुंशुद्धितः सङ्गमः ।
 अश्विनीमघमूलानां तिस्रो गण्डायनाङ्किताः ।
 अस्ते पौष्णोरगेन्द्राणां पञ्चैव यवना जगुः ॥

तत्र प्रथमर्तौ स्नानदिने निषेकदिने च नीरिकेलपक्वकदली-
 शर्करालाजादिकं स्त्रीभ्यो ददातीति समाचारः ।

अन्नं पानं फलं मूलं गन्धपुष्पाणि चैव हि ।

दद्याद्वाङ्मणपत्नीभ्य इति ब्रह्माण्डोक्तेः ।

तत्र प्रथमर्तुदोषशान्तये होमः कार्यः,

तथाच, दूर्वातिलाज्यैर्जुहुयात्सहस्रं गायत्रीमन्त्रेण तदुक्त-
दोषे । इति ।

दूर्वातिलहोमयोर्होमं हस्तस्य साधनत्वं आज्यहोमे सुवस्य
साधनत्वमिति समुच्चयहोमस्यासम्भवात् षट्त्रिंशदधिकशतत्रय-
होमे प्रत्येकद्रव्यसम्बन्धेन अष्टोत्तरसहस्रहोमः सिध्यति । सहस्र-
शतहोमादिषु अष्टोत्तरत्वस्य नियतत्वात् । ननु हन्वसमासात्समु-
च्चयपक्ष एव प्राप्नोतीति चेत्, न । भिन्नवस्त्रद्रव्यं प्रति साहित्य-
स्याप्युपपत्तेः ।

केचित्तु,—

नक्षत्रतिथिवारेषु क्षतपुष्पं च दुष्यति ।

होमङ्कुर्याच्च गायत्र्या वारदोषे तिथार्वपि ॥

कुशैराज्यैश्चाष्टशतं दूर्वाभिश्च तथैव च ।

तिलैराज्येन दूर्वाभिर्होमङ्कुर्यात् शुभे दिने ॥

नक्षत्रदोषशान्त्यर्थं प्रत्येकान्तु सहस्रकम् ।

तथागतव्यवस्था,—

वारदोषव्यपोहनार्थमाज्यमिश्रितानां दूर्वाणामष्टोत्तरशत-
होमः । नक्षत्रदोषे आज्यमिश्रितकुशानामष्टोत्तरशतहोमः ।
लग्नदोषे आज्ययुक्ते तिलाष्टोत्तरशतहोमः । इति व्यवस्थामाहुः ।

ननु अशुद्राधिकरणे स्त्रीशूद्रयोर्वैदिकमन्त्रे स्वाधिकारा-
भावस्य निर्णीतत्वाच्छूद्रस्य गायत्रीमन्त्रकरणकहोमस्य सर्व्वथा
कर्त्तव्यत्वाभावेन दोषशान्तिः कथमिति चेत् । उच्यते,—

योगस्य हेमकरणस्य च धान्यमिन्दुः,
 शङ्खश्च तण्डुलमणिस्तिथिवारयोगश्च ।
 तारावन्धाय लवणान्यथ गाक्षराशे-
 र्दद्याद्दिजाय कर्गकं शुचिनाडिकायाम् ॥

इति सामान्यशान्तिः कार्य्या इति केचित् ।

वस्तु तस्तु सर्व्वदोषशान्त्यर्थं यथाशक्ति हेमदानमेव प्रत्येकं
 कार्य्यम् ।

सर्व्वदोषोपशमनं हेमदानं प्रकीर्त्तितमित्युक्तेः ।

यत्तु कैश्चिदुक्तं, शूद्रेण ब्राह्मणप्रतिनिधिद्वारा गायत्रीहोमः
 कार्य्य इति तथा सति ब्राह्मणद्वारा यागादिष्वधिकारोऽप्य-
 निर्वार्थः स्यात् । इति, सर्व्वथा न तथाचारो दृश्यते, ब्रह्माण्डोक्तं-
 होमस्य काम्यत्वात् सर्व्वेन क्रियते तस्यान्यशुभदिनेऽपि
 विहितत्वान्न निषेकदिननियमः ।

निषेककर्म्मणि वृद्धिश्राद्धाभावः,

विवाहादिः कर्म्मगणो य उक्तो गर्भाधानं शुश्रुम यस्य चान्ते ।

विवाहादावेकमेवात्र कुर्यात् आहं नादौ कर्म्मणः स्यादिति
 छन्दोगपरिशिष्टोक्तेः ।

वृद्धिश्राद्धाभावाद्भाटपूजावसोर्द्धारायुष्यमन्त्रज्ञपानामप्यभावः ।

तत्पूर्वापरभावस्य नियमात्, ननु राजगृहादिषु शिष्टैरपि
 वृद्धिश्राद्धं कुतः कार्य्यमिति चेत् ।

उच्यते,—

अस्मत्पितामहकृष्णवृद्धत्पण्डितमहापात्रैस्तु नीतिरत्नाकरे

नान्दीमुखश्राद्धस्य गर्भाधाने विहितप्रतिषिद्धत्वादिकल्प इति
तत्करणपक्षोऽपि सङ्गच्छत इति समादधुः । वसु तसु हृदि-
श्राद्धाभावेऽपि, निषेककाले सोमे च सीमन्तोन्नयने तत्रा ।

श्रेयं पुंसवने चैव श्राद्धं कर्माङ्गमेव चेति ।

विष्णुपुराणोक्तेः,—

तथा भविष्योक्तेषु कर्माङ्गश्राद्धान्तत् ।

कर्माङ्गं हृदिकृतमिति पारस्कारोक्तेर्बृहिश्राद्धेति कर्त्तव्यता ।
अतएव हरिहरभाष्यपद्धतौ मातृपूजापूर्वकं स्वयमाभ्युदयिकं
कृत्वेत्युक्तम् ।

शिष्टब्राह्मणानाञ्च सोमादिष्वपि कर्माङ्गश्राद्धकर्म्मणः समा-
चाराभावान्नात्रापि तत्करणमिति सिद्धान्तः । निषेकदिने प्रात-
र्नित्यकृत्यानन्तरं गणपत्यादिपूजा ।

“स्वस्ति वाच्यः स्त्रियं गच्छेदि”ति ब्राह्मोक्तेः स्वस्तिवाचन-
मत्रावश्यकम् । गर्भाधानकर्म्मणि स्वस्ति भवन्तो हुवन्तु इत्यादि
वाक्यम् । बहुब्राह्मणभोजनाशक्तौ, तु “गर्भाधानेषु सर्वेषु ब्राह्म-
णान् भोजयेद्दशेति याज्ञपार्श्वोक्तेः कर्माङ्गदशभोजनमावश्यकम् ।
इति प्रथमर्त्तुनिर्णयः ।

श्रीनिलाम्बरनाभराजगुरुराख्यातो हरेकृष्णभू-

नाथप्राप्तगजातपत्र उदभूदयोयायजूकः सुधीः ।

श्रीमान् राजगुरुगुणदाधरसुधीस्तस्यात्मजः कीशिको-

ग्रन्थं संशयनाशकं रचितवानाचारसाराभिधम् ॥ इति ।

आचारसारधृतप्रमाणग्रन्थानां ग्रन्थकृताश्च
अनुक्रमणी ।

अग्निपुराणं १८१ ।

अङ्गिराः २४, ५२, ८६, १४६, १८८, २०७, २४४, २५०, ३१८, ३७६,
४१९, ४१८, ४२६, ४२७, ४२८, ४२९ ।

अत्रिः ५२ ।

अभियुक्ताः ४२० ।

आचार्यः २८ ।

आचार पञ्चवः २४६ ।

आथर्व्वेण श्रुतिः ११६ ।

आदित्यपुराणं ४३१ ।

आपस्तम्बः २१, ३०, ३३, ४०, ४१, ४३, ४४, ४५, ४६, ५०, ६४, ७८,
१४३, १४६, १४८, १४८, २२५, २३३, २३५, २३८, २५०, २५१,
२५६, २५८, ३२२, ३२८, ३३८, ३३८, ३४१, ३४३, ३६२, ३६४,
३६८, ३७०, ३७३, ३७४, ३७८, ३८६, ३८८, ३८८, ४०४, ४१०,
४१२, ४१४, ४१५, ४१६, ४२२, ४२४, ४३१, ४४७, ४४८, ४५४ ।

उशनाः ८६, २५८, ३७५, ३८८, ४१२, ४१७, ४४६ ।

ऋग्विधानं २१३ ।

ऋथ्यश्रुतः ३२८ ।

कपर्दिभाथं ३८८ ।

कर्काचार्यः २५५, २६८, २७४, ३२४, ३८८ ।

कर्णविपाकसमुच्चयः ३८२ ।

कल्पतरुः वा कल्पतरुकानः १२४, २०१, २६८, २७५, ३८१, ३८२ ।

काखपाठः १४ ।

कात्यायन सूत्रं ११२ ।

कात्यायनः २८, ५६, ६२, ८७, ८८, १०४, १०७, १०८, १११, ११७,
११८, १२२, १२३, २२४, २५४, २५७, २५८, २६७, २७०, २७८,
३२०, ३२१, ३२६, ३२८, ३३०, ३४५, ३५२, ४४०, ४४७, ४५८ ।

कालसारः २३६, ४६५ ।

कालमाधवीयकारिका १४ ।

कालादर्शकारः २२४ ।

कालिकापुराणं १०६, २४० ।

कालोत्तरं १८१ ।

काश्यपः ८७, ४१२ ।

कुमारः ४०८ ।

कुल्लुकभट्टः ५४ ।

कूर्मपुराणं ३, १७, १८८, २४०, ४५७, ४५८ ।

कृष्णवृद्धत् पण्डितमहापात्रः १८३, १८७, ४००, ४७४ ।

क्रतुः ११५ ।

मरुडपुराणं २२८, ३६० ।

मृच्छ परिशिष्टं ८७, १०८ ।

‘अष्टसूत्रं २६७, २३४ ।

अष्टहोपनिषद् २८३ ।

गोभिलः ८८, २७५, ३२२, ४४८ ।

गौतमः १३, २०, ३४, ४१, ४४, ५३, ८६, १४४, २३८, ३३२, ३७२,
३८८, ४००, ४०८, ४१४, ४२२, ४२४, ४६१ ।

चरकं ४२१ ।

चिन्तामणिः २३०, २३१ ।

च्यवनः २३८ ।

छन्दोग परिशिष्टं १५१, २३२, ३१८, ४७४ ।

जमदग्निः ४२६ ।

जयस्वामी ३६६, ३७० ।

जावालिः १३, ६६, ७१, ७७, ७८, २२५, ४६६ ।

जैमिनिः ३३३ ।

ज्योतिः शास्त्रं ३, ४६८ ।

तत्त्वयामलं ३५८ ।

तत्त्वसार संहिता ४८, १८२, ४४२ ।

तैत्तिरीय श्रुतिः २५६, २७०, २८४, ३८८, ४६३ ।

तैत्तिरीयशाखा नारायणीयं ३ ।

दक्षः ७, १७, ३६, ४१, ४४, ६२, ६७, ११३, १२८, १५५, २०३, २१८,
२२७, ३१७, ३३८, ३४०, ३८०, ४३७, ४३८, ४४३, ४४५ ।

दानधर्मः १०४, १४१ ।

देवलः ३१, ३२, ३४, ३६, ३७, ३८, ४६, ४७, ७२, ८४, ८५, २३०, २३८,

२४३, २४८, २५२, ३६१, ३६२, ३६७, ३७७, ३८५, ३८०, ३८१,
३८६, ४२४, ४५५, ४५६, ४६० ।

देवीपुराणं . ६०, ३५६ ।

धौम्यः ४१६ ।

नव्याः २४८, २६८ ।

नरसिंहपुराणं २७, ४१, ५५, ५८, ७३, ८१, ११७, १२३, १७८, १८६,
१८७, २७८, २८२, ३१०, ३४० ।

नारदः ५५, १४१, १८२, ४४५ ।

नारदीय पञ्चरात्रं . १७६, ३७८ ।

• नारदीयपुराणं २४८ । •

नारायणोपनिषद् २०१ ।

निबन्धकृत् ३८६, ३८१, ३८८ ।

निरुक्तं ३८५ ।

नीतिरत्नाकरः १८३, १८७, ४७४ ।

नृसिंहकल्पः २७ । .

पद्मपुराणं ६६, ८२, २०१, २५८, २६६, २६८, २८०, ३१०, ३४० ।

पराशरः, ७, ५१, ८१, १०८, २३८, २४५, २५१, २५२, २५३, २६१,
३४३ ३७८, ४१४, ४२८, ४३२, ४३४ । •

पाणिनिः १४५ ।

पारस्करः ५८, १७४, ३२१, ३२२, ३२५, ३३३, ३३४, ३६१, ४७५ ।

पारस्कर सूत्रं ४४८ ।

शुक्लसूक्त याज्ञवल्कीय कल्पः ३११ ।

पैठीनसिः ५३, ६०, ७०, ३८८, ३९८, ४०३, ४२६, ४२८, ४६३ ।

पीलस्यः ४०८ ।

प्रचेताः २२८, ३८७ ।

प्रपञ्चसारः १८८, २०१, २०३ ।

प्राचीनाः ८३, ८६, २२३, २४८ ।

सुद्धमनुः १२८, ४४१ ।

सुद्धमातातपः १०५, २२८, ४११, ४४८, ४६६ ।

सुद्धाः ४५८ ।

सुद्धपारांशरः ३८ ।

सुद्धस्थितिः ५४, ८५, १४७, २१८, २६४, ३७२, ३८४, ४०६, ४०८,
४५६, ४६६, ४६७ ।

सुद्धदारण्यकं ४४८, ४६४ ।

सुद्धद्विष्टः ४६७ ।

सुद्धद्विष्टः ४६७ ।

सुद्धद्विष्टपाणम् ३५८ ।

वैधायनः ४५, ६४, ७१, ७२, ७३, ८२, ११४, १४४, २२१, २३८, २५८,
२६३, ३५३, ३६२, ३६५, ३६६, ३७२, ३८८, ३८४, ३८७, ४००,
४२८, ४३०, ४४०, ४५५, ४६२, ४६७ ।

ब्रह्मपुराणम् ३४, ४४, ४५, ५७, ८३, ८७, १३१, २३४, २३५, २४३,
२५०, ३४२, ३५५, ३६२, ३६४, ३६६, ३६८, ३७१, ३७४, ३७६,
३७८, ३८५, ३८६, ३८०, ३८५, ३८८, ४०५, ४१५, ४१७, ४२४,
४२५, ४७५ ।

ब्रह्मवैवर्त्त पुराणम् २२, ३८, ३९, ११०, ३५९, ३६० ।

ब्रह्माण्डपुराणम् ७०, ८२, ८९, ११४, १४१, १४५, १४७, १४८, १८३,
२०६, २१९, २३७, २२८, २३०, २३६, २४९, २७८, ३५९, ४६०,
४६१, ४६५, ४७२ ।

ब्रह्मोपाणिषद् ८९ ।

ब्राह्मणः ४१०, ४४८ ।

भगवद्गीता ४, ५, २५ ।

भट्टः ५३, ८४ ।

भट्टाचार्यः १४, १५, ३८१, ३८४ ।

भरद्वाजः ४१, ४१७, ४३० ।

भविष्यपुराणम् १२, १३, १४, २०, ४१, १४९, १७४, १७९, २१९, २५५,
३३८, ३५८, ३६०, ३६१, ३७९, ३८५, ३८७, ३८५, ४१०, ४१५,
४२०, ४२५, ४३२, ४३४, ४३५, ४७५ ।

भाष्यकारः २२० ।

मण्डलाचार्यः २०, १२९ ।

मत्स्यपुराणम् ८, ३२६ ।

मदनपारिजातः २२४ ।

मनुः ५, ८, ९०, १३, १७, १८, ३०, ३१, ३३, ३५, ३६, ३७, ४५, ५४,
५५, ६१, ७८, ८८, ८९, ९०, १०४, १०६, ११२, १३०, १४२, १४३,
१४४, १४६, १४७, १५१, १८३, २०४, २०५, २०६, २०९, २१०,
२१७, २१८, २२१, २२५, २२६, २३२, २४१, २४३, २७६, २७९,
३१७, ३१८, ३१९, ३२५, ३२६, ३२७, ३३२, ३३३, ३३४, ३३५,

३३७, ३४०, ३४१, ३४२, ३४३, ३४४, ३५०, ३५१, ३५२, ३५७,
 ३६३, ३६८, ३७२, ३७३, ३७५, ३८३, ३८७, ३८८, ३८३, ३८६,
 ३८८, ३८८, ४००, ४०१, ४०४, ४०६, ४०७, ४०९, ४१६, ४१८
 ४२२, ४२५, ४३५, ४३८, ४५०, ४५४, ४५७, ४५८, ४५८, ४६० ।

मरीचिः ४०, १०८, २६१, २६२, २७५ ।

महाभारतम् १२, ४८, ५८, ५८, ८२, ८३, ८६, ८२, १८६, ३३६, ३८८,
 ४०२, ४०५, ४३०, ४५४ ।

मार्कण्डेयः २२०, २३३, ३५१, ४६७ ।

मार्कण्डेयपुराणम् ५२, ६४, १८७, २२६, २४१ ।

मेधातिथिः १०४, ३८८ ।

यजुर्विधानम् २०६, २११, २१५ ।

यमः ११, ३१, ३२, ३३, ३७, ४५, १४५, १४६, १८८, २०८, २३८, २४८,
 २५२, २७३, ३२५, ३४३, ३४४, ३५७, ३७६, ३८६, ३८८, ३८८,
 ३८८, ४००, ४०२, ४०३, ४०४, ४०७, ४०८, ४१२, ४१६, ४१८,
 ४२१, ४२६, ४२८, ४५२, ४५३, ४५५ ।

याज्ञवल्क्यः ६, १०, ११, १२, १३, १४, २१, २५, ३१, ३४, ४४, ५०, ५४,
 ६४, ६८, ७२, ७३, ७४, ७५, ७८, ८१, ८५, ८६, १०४, १२२, १२६,
 १४२, २०४, २०५, २१६, २१७, २२०, २४७, २५२, २५८, २६०,
 २६७, २६८, २७५, २७८, २७८, २८०, ३०८, ३५०, ३५७, ३७५,
 ४०५, ४१२, ४१८, ४२१, ४३०, ४३८, ४३८, ४४८, ४५१, ४५२,
 ४५८ ।

याज्ञपाश्वः ४७५ ।

(८)

याज्ञिकाः १८२ ।

योगशब्दीयं वा योगशिवीयम् ३५८ ।

योगियाज्ञवल्क्यः ६१३, ११४, ११७, १२०, १२२, १२३, १२५, १२६,
१७६, १७८, १८६, १८७, १८८, २०७, २१०, २१३, २१५, २१६,
२२०, २२१, २२२, २२३, २३५, २३७, २४०, २५५, २६०, २६४,
२६५, २७१ ।

रत्नाकरः ५२ ।

रत्नमाला ६५ ।

राजमार्तण्डः २३१ ।

रुद्रधरः ८६ ।

लक्ष्मीधरः १५, १६, ६१, ७२, २०४, २२०, २२३, २३७, २५८, २८२,
३५३, ३६५, ३८३, ३८७, ३८८, ३८०, ४२८, ४६१ ।

लघुव्यासः २०४ ।

लघुहारीतः १०६, १०८, २४४ ।

लघुपुस्तकः २४४ ।

लिङ्गपुराणम् ३६५ ।

वराहपुराणम् १५, ३५८, ३८१, ३८२, ४५३, ४५८ ।

वशिष्ठः ३२, ४३, ७४, १०६, १४५, ३२५, ३३४, ३४४, ३५३, ३८७,
४०८, ४१०, ४२६, ४३५, ४६१, ४६२, ४६३, ४६६ ।

वाचस्पतिः ४०८ ।

वामनपुराणम् २२, ६४, १०५, २२८, २२९, ४२४, ४५३ ।

वायुपुराणम् ३१, ३३, ३५, ४८, १०७, ३३५, ३८२ ।

. वार्त्तिकम् २३८ ।

. वाशिष्ठ रामायणम् ४ ।

विज्ञाः ८५ ।

विज्ञानेश्वरः ५४, ८५, ८६, ८७, ३८७, ४५६ ।

विज्ञानेश्वरीयम् ३८५, ४५० ।

विश्वामित्रः ८, ३८४ ।

विष्णुः ५६, ५७, ५८, ६२, ६३, ७०, ७२, ८५, १३३, १४१, १४४, २४१,
२४३, २४७, २५१, २७७, ३२०, ३२१, ३२७, ३३१, ३४३, ३५१,
३५२, ३५३, ३५७, ३७१, ३७२, ३७६, ३७८, ३८१, ३८१, ४१२,
४१७, ४१८, ४२४, ४२८, ४३२, ४३६ ।

विष्णुधर्मोत्तरं १३, २५, २६, ८२ ।

विष्णुपुराणं २, २४, २५, २६, २८, ३०, ३५, ५८, ६०, १२०, १३१, १८२,
२२८, २४२, २६१, २६८, २७४, २७५, २७६, २७७, २७८, ३१०,
३२१, ३२४, ३२८, ३३०, ३३४, ३३५, ३३६, ३६२, ३६३, ३६५,
३६६, ३६८, ३७०, ३७२, ३७३, ३७४, ४७५ ।

विष्णुयामलं ३५८ ।

विष्णुस्मृतिः ३३०, ३३१, ३७५, ३८१ ।

वैद्यशास्त्रं ६१, ३७६, ३८०, ४४८, ४६७ ।

व्याघ्रपादः २२४ ।

व्यासः ३४, ४०, ४२, ६०, ६३, ७४, ११३, १२०, १२२, १३०, २४२,
४३८ ।

शङ्खः वा शङ्खलिखितौ ३६, ३८, ४३, ५०, ६४, ७०, ७१, ७२, ८२,

८५, १२१, १४८, २०५, २०७, २२१, २२७, २३२, २३३, २३६, २४२, २६०, २६३, २७५, २७७, २७८, ३२५, ३२६, ३२८, ३३७, ४१०, ४१४, ४१६, ४२०, ४२१, ४२८, ४४५, ४४६, ४६१, ४६२ ।

शब्दास्यवः ४०८ ।

शातातपः ३५, ५३, ७८, ११३, १४७, २३८, २४१, २५०, २५३, २५८, ३१०, ३१८, ३२६, ३३३, ३४१, ३४३, ३४४, ४०३, ४२७ ।

शारदातिलकं १८४ ।

शास्त्रं ८६ ।

शिवपुराणं १७८, १८४, ३६१ ।

शिष्टाः १२, ३३, ३५, ३८, ४२, ८५, ८७, १०१, १०२, १८८, १०८, ११०, १६५, १७१, १८५, २१८, २२०, २२५, २३०, २३१, २४६, ३११, ३१८, ३२०, ३२७, ३५४, ३५५, ३६४, ३६७, ३७८, ३८०, ३८२, ४२३, ४४४, ४४६, ४७४ ।

शुद्धिसारः ५४, २५३, ३६१ ।

शुद्धिसार संग्रहकारिकाः ३८३ ।

श्रीणकः १५५ ।

श्रीचित्रमाहात्म्यं ३८३ ।

श्रुतिः वा वेदः ३, ५, १३, ८७, १०७, १२३, १५३, २७४, २८२, ३७५, ४१६, ४१८, ४५१, ४६० ।

षट्त्रिंशत्तमं ३८८, ४१९, ४१७, ४३२ ।

संग्रहकारिका १८ ।

सम्प्रदायविदः ४२३ ।

संस्कारसारः ७ ।

सत्यतपाः ८२ ।

सम्बन्धः ४६, ११८, ३३३, ४२०, ४३२ ।

सारसंग्रहः ६ ।

सुमन्तुः २४४, ३३१, ३३३, ४११, ४२२, ४३६, ४३७ ।

स्कन्दपुराणं २१, ८२, १०२, १०३, ३६०, ३८३, ४२७ ।

ज्ञानसारः २५५ ।

स्मृतिः ५, ४२, ६४, ८४, १५२, १५३, २३०, २४०, २४६, २६१, २७२,
३२७, ३३१, ३३५, ३६७, ३७७, ४६० ।

स्मृतिरत्नमाला २४, ३८६ ।

स्मृत्यन्तरं ५७, ५८, ६०, ८२, ८७, १२४, १२८, १३०, १५१, १८०,
१८१, २३८, २४९, २४३, २४४, २४५, २४८, २५०, २७१, २७५,
२७८, ३२४, ३२६, ३२७, ३५१, ४०३, ४०८, ४३२, ४६७ ।

हरिहरभाष्यं ३२४, ३३४, ४७५ ।

हारीतः १२, ३०, ३२, ३४, ३८, ५६, १०६, ११३, १४८, २४४, २४८,
२५३, ३३८, ३५७, ३६५, ३६६, ३७७, ३७६, ३७८, ३८८, ३८४,
३८८, ४०३, ४०४, ४०७, ४१८, ४२२, ४२६, ४४३, ४४६, ४५४,
४६३ ।

आचारसारस्य विषयानुक्रमणी ।

अ	पृष्ठ
अकामतः श्वसृष्टस्यर्गं ज्ञानम्	२३८
अक्षमाला	१७८
अक्षमालालक्षणम्	१८०
अक्षमालाग्रथनम्	१८१
अक्षमालाग्रहणार्थं सूत्रम्	१८१
अक्षमालाप्रतिष्ठा	१८२
अक्षरदेवताः	२१४
अग्निहोत्रविधिः	१५१
अङ्गुलिलेखस्तर्पणं निषेधः	२६१
अङ्गुलिजपविधिः	१८५
अङ्गुल्यादिजपे फलम्	१७८
अजीर्णादौ ज्ञानमात्रं कथनम्	२३५
अतिथिभ्योदानविचारः	३३६
अतिथिविशेषार्चने फलाधिक्यकथनम्	३३८
अतीतचण्डालादि सृष्टस्याकृतज्ञानस्य स्पर्शं	
प्रायश्चित्तविधिः	२३८

	पृष्ठे
अधोवायादिषु प्रायश्चित्तविचारः ...	२४५
अध्यापनरूपः पञ्चमो वेदाभ्यासः ...	२१६
अध्वर्युकर्म ...	१६७
अनभिवाद्यलक्षणम् ...	१४७
अनाश्रमित्वलक्षणम् ...	७
अनुदकमूत्रपुरीषकरणे नखादिप्राशने च प्रायश्चित्तम्	२४४
अनुदित निर्णयः ...	१५१
अनुपनीतद्विजशूद्रस्त्रीशौचनिर्णयः ...	३८
अनुपनीतस्य वैश्वदेवकरण विचारः ...	३३३
अन्यजादिकृतकूपादौ स्नानपाने प्रायश्चित्तम् ...	२५०
अन्वष्टकादिश्राद्धे तिलतर्पणाभावः ...	२६२
अन्वारभ्यशब्दार्थविचारः ...	२६८
अन्वारोहणादौ अभिवादननिषेधः ...	१४८
अभक्ष्याणि अष्टविधानि ...	३८४
अभिवादनक्रमः ...	१४३
कृताभिवादनस्य शूद्रस्य आशीर्वादाकरणे दोषः	१४६
अभिवाद्य ज्येष्ठलक्षणम् ...	१४८
अमेध्यं चतुर्विधम् ...	४६
अमेध्ये इन्द्रियप्रविष्टे प्रायश्चित्तम् ...	२४४
अष्टधाविभक्त दिवसकृत्यानां समाप्तिः ...	४३८
अष्टधाविभागे प्रातःकृत्यनिर्णयः ...	२२

	पृष्ठ
अष्टमभागकृत्यम् ...	४३८
अष्टविधानामभ्यासां समंतिः ...	४३७
अष्टाक्षरजपविधिः ...	२०१
असमुद्रगानदी-ज्ञानफलम् ...	२२०
आ	
आग्नेयज्ञानम् ...	७६
आचमननिर्णयः ...	३८
आचमनस्यत्रैविध्यात् त्रिविधाचमनकथनम् ...	४४
आचमनानुकल्पः ...	५१
आचमनापवादः ...	५३
आचारनिरूपणम् ...	७
आचार प्रशंसा ...	७
आचारस्य कर्ममूलत्वात्कर्मप्रशंसा ...	८
आतुरपथिकानां शौचनिर्णयः ...	३६
आरण्यकुक्षुटवराहस्यर्षे खरोट्टस्यर्षे च ज्ञानम् ...	२४१
आश्रमधर्मस्वरूपनिरूपणम् ...	६
आश्रयदुष्टान्यभार्याणि ...	४२५
आसनप्रमाणम् ...	१७६
उ	
उच्छिष्टविप्रस्य तादृशविप्रस्यर्षे प्रायश्चित्तम् ...	२४३
उत्तरीयवस्त्रम् ...	७८

	पृष्ठे	
उत्तरीयमन्त्रः ...	८१	
उत्तरीयधारणप्रदेशः ...	८०	
उत्तरीयवस्त्रस्यापि निवीतत्वादिकथनम्	२७०	
उदक्यादिसर्गं प्रायश्चित्तम्	२४२	
उदितनिर्णयः	१५२	
उद्धृतस्नाने मन्त्रः	२५४	
उद्धृतस्नाने मार्जनप्रकारविशेषः	२५४	
उद्धृतोदकतर्पणविधिः	२६१	
• उपस्थानादितर्पणपद्धतिः	२८४	
उपाकर्मादौ नदीनां रजोदोषाभावविचारः	२२४	
उपानहंदिभिर्दूषितवाप्यादि शुद्धिविचारः	२५१	
उपोषित-व्रति-कर्त्तितकेश-तैलसर्गं दोषकथनम्	२२८	
उष्णीषमन्त्रः	८१	
ऋ		
ऋतौ मैथुनीसर्गं प्रायश्चित्तनिर्णयः	२४३	
ऋथ्यादिस्मरणविचारः	१८८	
ए		
एकवक्त्ररुद्राक्षपरीक्षा	८८	
एकवक्त्रादिरुद्राक्षधारणे फलम्	८८	
एकवक्त्रेण जपहोमादि कर्मानिवेधः	८०	
एकहस्ताभिवादननिषेधः	१४४	

ओ

ॐकारकल्पविचारः ... २०६

क

कण्ठादौ रुद्राक्षधारण सङ्ख्या ... १००

कनिष्ठस्य ज्येष्ठाशीर्षादे दोषः ... १४८

कर्मकुरणाशक्तौ प्रायश्चित्त कथनं ... २१

कर्मनित्यत्वलक्षणम् ... १८

कर्मकाले मार्जारमूषिकस्पर्शे जलस्पर्शादिना शुद्धिः २४१

कश्मलादिलक्षणम् ... २५२

कश्मलादियुक्ततीर्थाशुद्धिः ... २५२

काकादिभिः स्त्रोपरि अग्नेः कृते प्रायश्चित्तं ... २४४

काकाद्यग्नेः स्त्रोपरि प्रवेशे गुरुप्रायश्चित्तं ... २४४

कापिल स्नानं ... ७७

काश्यस्नान लक्षणं ... २३४

कालदुष्टान्य भक्ष्याणि ... ४२०

कालमूर्त्ति कथनं ... ४

कुण्डादौ स्पर्शास्पर्श विचारः ... २४६

कुश विचारः ... १०७

कूपादि लक्षणं ... २२२

कूपादिषु मृतपञ्चनखेषु तेषां शुद्धिविचारः ... २५२

कूपादिपतित-नरशरीरविकृति-जलपायिनां-शुद्धिविचारः २५१

	पृष्ठे
कृत्रिमजले तीर्थावाहन प्रकारः ...	२५४
कृष्णाजिन दानसाहि स्पर्शे प्रायश्चित्तं ...	२४४
कौशेय पटवस्त्रादीनां भेदं कथनं ...	८५
क्रियादिस्नानलक्षणं ...	२३४
क्रियाङ्गाचमनं ...	४८
क्रियादुष्टान्य भक्ष्याणि ...	४१०
क्षीर मध्वादि युक्त तर्पणफलं ...	२६०

ग

गणेशद्वादशनाम पठनकालः ...	१८४
गण्डपुष्प निर्णयः ...	४७०
गर्त्त लक्षणं ...	२३२
गायत्री कल्पव्याख्यानं ...	२०७
गायत्रीन्यासः ...	२१३
गीतापठन कालः ...	१८५
गुर्वभिवादनं ...	१४१
गुरु विचारः ...	१४१-१४३
गुरुमङ्गल द्रव्यदर्शनं ...	१८२
गृहस्थस्याभ्यङ्गविधिः ...	२२७
गृहे देवार्चनं ...	३१०
गृहे पुरुषसूक्तविधिना नारायणपूजाविधिः ...	३१०
गीथास दानं ...	३३५

	पृष्ठे	
ग्रामयाजकस्पर्शे प्रायश्चित्तम्	२४४	
ग्राम्याखु स्पर्शे प्रायश्चित्तं	२४१	
च		
चण्डालच्छायाधिष्ठाने ब्राह्मणस्य सचेलस्नानादिकथनं	२३८	
चण्डाल पतित-गोवाल व्यजनस्यात्यन्त सान्निध्ये स्नानं	२३८	
चण्डालादिसर्शनिमित्तं शुद्धार्थस्नाने नद्यादिनियमः	२३६	
चण्डालादि परिगृहीत जलपाने प्रायश्चित्तं . . .	२५०	
चण्डालारूढैकशाखास्थितौ ब्राह्मणस्य स्नानं . . .	२३८	
चण्डालेन सहाध्वगमने सचेल स्नानं . . .	२३८	
चण्डिकास्तोत्रपठनकालः	१८७	
चतुर्थीनवम्योरपि तैलग्रहणनिषेधः	२२८	
चतुर्दश्यादिषु तैलादिग्रहणे दोषः	२२८	
चित्ति यूपयोः कर्म समाप्तौ स्पर्शनं स्नानं		
निमित्तं, कर्ममध्ये वैधस्पर्शं भिन्नस्पर्शं स्नानं . . .	२३८	
चित्रादि नक्षत्रेषु निषेधेऽपि तैलग्रहणविचारः	२२८	
चैत्यवृक्षादिसर्शे सचेल स्नानं	२३८	
छ		
छत्राकद्वय भक्षणं ब्रह्महत्या दोषः	३८६	
ज		
जपदेशः	१७६	
जपयज्ञ विचारः	२०६	

	पृष्ठे
जपसाधारण धर्माः ...	१८६.
जपस्य जपसमर्पणस्य मन्त्रः ...	३०८
जलचलुकपान विधिः ...	२५४
जलनमस्कार मन्त्रः ...	३०८
जल मज्जन प्रकारः ...	२५४
जलमध्ये तर्पणविधिः ...	२५८
जलमध्यतर्पणे आवाहनकुशस्थापनं ...	२६८
जल शुद्धिः ...	२४७
जलान्तरासम्भवे रजोदोषाभावविचारः ...	२२४
जलानां शुद्धाशुद्धौ प्रमाणवाक्यानि ...	२५३
जलाभिमन्त्रणं ...	२५४.
जलाशयात् गृह्यागमनप्रकारः ...	१५०
जले शिरोमज्जनरात्रिस्नानयो निषेधः ...	२३३
जातिदुष्टानामभक्ष्याणां समापनं ...	४०८
जाङ्गवीजलतुलस्योः पर्युषितत्वविचारः ...	२४८
जीर्णवस्त्र परिधान निषेधः ...	७८
जीवत्पिष्टकतर्पणविचारः ...	२७०
जीवत्पिष्टकस्य कृष्णतिलताम्बपात्रैस्तर्पणनिषेधः ...	२७१
जीवत् पिष्टकस्य दशम्यादौ निमित्तमन्तरा ...	
स्नाननिषेधविचारः ...	२२५
ज्ञात्यज्ञाति-प्रेतानुगमने प्रयश्चित्तं ...	२४१

	पृष्ठे
ज्यायसां कनीयसी नमस्कारविचारः ...	१४४
त	
तङ्गामसरो लक्षणं ...	२३२
तत्काल चण्डाल सृष्ट्यर्थे स्नानं ...	२३८
तर्पण विचारः ...	२५८
तर्पणविधिः ...	२८५
तर्पणस्य नित्यता ...	२५८
तर्पणस्य स्नानादित्वकथनं ...	६५
तर्पणस्याकरणे दोषः ...	२६५
तर्पणकाले मुद्रादर्शनं ...	२६१
तर्पणेषु दर्भ प्रमाणकथनं ...	२७०
तर्पणे तिलसङ्ख्याविचारः ...	२६१
तर्पणे स्वर्णरौप्याद्यभावे दोषः ...	२६०
तर्पणे पितृतीर्थेन पात्रेण पाणावपि जलग्रहणं ...	२७०
तर्पणमात्र जलस्य जलात्स्थलाद्वा उद्धृती प्रमाणं ...	२६४
तर्पणे प्रागुत्तरदक्षिणाग्नेषु तत्तत्कुशेषु क्रमेण देवादीनामावहनं ...	२६८
तर्पणे जलमध्यस्थितस्य जलप्रक्षेप विचारः ...	२६४
तर्पणे गृहादिषु उद्धृत जल प्रक्षेप विचारः ...	२६४
तर्पणे नद्यादि तीरस्थस्य तज्जल प्रक्षेप विचारः ...	२६३
तर्पणे जलस्थितस्य स्थले जलप्रक्षेपनिषेधः ...	२६४

	पृष्ठे	
तर्पणक्रमोक्तपुराणादि पदानां विशेषण विचारः	२६७	
तर्पणेनार्द्रवाक्सेत्याद्युदनन्तेत्यादिवाक्यानां व्यवस्था	२६३	
तर्पणे असंस्कृतप्रमीतानां वस्त्रनिष्पीडितजलदानविचारः	२६४	
तर्पणोत्तरकर्म्मविधिः ...	३०४	
ताम्रपात्रादिना तर्पणविधिः ...	२६१	
ताम्बूलचूर्णनिमित्ताचमनम् ...	३८१-३८३	
ताम्बूलादि भक्षणविचारः ...	३८०	
ताम्बूले उच्छिष्टविचारः ...	३८१	
तिथिविशेषे चौरनिषेधः ...	१०५	
तिथिनक्षत्रयोस्तत्तद्ग्राप्तिमात्र एव तैलनिषेधः ...	२३०	
तिलकधारणप्रकरणम् ...	८१	
तिलकस्याहतिः ...	८१	
तिलतर्पणाभावापवादनिर्णयः ...	२६२	
तिलपिष्टेन सर्वदास्नानं विधिवचनात् ...	२३१	
तिलाभावे तर्पणविचारः ...	२६२	
तीर्थविसर्जनमन्त्रः ...	३०८	
तुलसीमालाधारणम् ...	१०२	
द्वितीयभागकृत्यम् ...	२१८	
तैत्तरीयशाखोक्तब्रह्मयज्ञविधि समापनम् ...	२८४	
तैलग्रहणे कर्त्तव्यत्वविचारः ...	२२८	
तैलपदस्यैव तिलभवस्नेहपरत्वकथनम् ...	२२८	

	पृष्ठे	
तैलपदस्य सार्धपादौ गौणत्वाच्चतुर्हशीष्यपि तद्ग्रहणविधिः	२२८	
तैलनिषेधदिने तिलामलकपिष्टेन		
मलापकर्षणस्नानं ततो मध्याह्नस्नानम्	२३२	...
तैलाभ्यङ्गादौ मूलपुरीषोत्सर्गे प्रस्रगव्येन शुद्धिः	३३	...
तैलोपभोगनिषेधात्तैलभक्षणस्यापि निषेधः	२२८	...
त्रयोदश्यादौ शुद्धादीनां स्नाननिषेधः	२२५	...
त्रिकलक्षणम्	७८	...
द		
दग्धसस्त्रेहमानुषास्थिस्पर्शे प्रायश्चित्तम्	२४३	...
दन्तधावनं प्रकरणम्	५५	...
दशदिग्देवतानमस्कारः	२८३	...
दिगादि नमस्कारमन्त्रः	३०८	...
दिवसस्याष्टधाविभागनिर्णयः	१८	...
दिवसे नित्यनैमित्तिक कर्मनिर्णयः	१८	...
दिव्यस्नानम्	७६	...
देवखातलक्षणम्	२३२	...
देवगृहसम्भारार्जनादि देवकार्याणि	१८८	...
देवयज्ञादि पञ्चतिः	३४५	...
देवलकलक्षणम्	२४०	...
देवलकस्पर्शे प्रायश्चित्तम्	२४०	...
देवादि तर्पणक्रमविचारः	२६४	...

	पृष्ठे
देवादि तर्पणविधिः ...	२५८
देवादितर्पणे जलाञ्जलिविचारः ...	२६८
देवार्चनादौ पर्युषितजलनिषेधविचारः ...	२४८
देवालयसभादौ समुदायत्वेन नमस्कारो न प्रत्येकम्	१४८
द्वादशमहानद्यः ...	२२३
द्वितीयभागकृत्यम् ...	३०३
द्विराचमनम् ...	५०
	ध
धर्मप्रमाण कथनम् ...	१०
धर्मस्वरूपनिरूपणम् ...	८-१७
धात्रीपिटैः स्नानविचारः ...	२३१
धात्रीपिटैर्नवम्यादौ श्रीकामस्यैव स्नाननिषेधः ...	२३२
धात्रीफल मालाधारणम् ...	१०१
	न
नदीनां रजस्वलाकालविचारः ...	२२३
नद्यानीतजलेन गृहे द्रव्यप्रोक्षणम् ...	३१०
नद्यादौ बह्वदकसम्भवे कृत्रिमस्नाननिषेधः ...	२२८
नन्दासु सर्वस्नेहनिषेधः ...	२२८
नमस्कार लक्षणम् ...	१४८
नामकीर्तननिर्णयः ...	२५
नारायण स्मरणम् ...	१

	पृष्ठे
नित्यकालनिर्णयः	३
नित्यकालात्जन्यकालोत्पत्तिः	४
नित्यनैमित्तिककाम्य स्नानमध्ये नित्यस्नानस्य त्रैविध्यम्	२२७
नित्याहोरात्रकृत्यविचार समापनम् ...	४६८
नैमित्तिक स्नानलक्षणम्	२२३
नैवेद्यभक्षण विचारः	३५४
प	
पञ्चहोमविधिः	१६३
पञ्चधावेदाभ्यासविचारः	२०३
पञ्चमभागकृत्यम्	३१७
पञ्चमभागे पञ्चमहायज्ञप्रकरण समापनम् ...	३५०
पञ्चमहायज्ञलक्षणम्	३१७
पञ्चमहायज्ञफलम्	३१७
पतितादिस्पर्शने संचेलस्नानम्	२३८
पद्माक्षमालाधारणम्	१०१
पर्युषित जलशुद्धि विचारः	२४८
परकृत निपानादि स्नानविचारः	२२१
परकृतजलाशये पिण्डोद्भृतिं विना स्नाने दोषः ...	२२२
परकृत तडागादिषु पिण्डोद्भृति कथनं	६४
परिधान वस्त्र मन्त्रः	८१
परिवर्तितवाससस्तरपणविधिः	२५८

	पृष्ठे
परिवेशेण विचारः ...	३७८
पलाण्डु लशुनस्पर्शे प्रायश्चित्त निर्णयः ...	२४३
पशु हिंसा विधिप्रतिषेधौ ...	४०६
पादेतराङ्गेन स्मशानस्पर्शे च आसम्बत्-	
सरनित्यकर्मकारिस्पर्शे प्रायश्चित्तं ...	२४४
पितामही जीवने मातृमात्र तर्पणं ...	२७६
पितामहादि जीवने पित्रादि तर्पणं ...	२७६
पितामहादि तर्पण विचारः ...	२७४
पितृ यज्ञविधिः ...	३४८
पितृयज्ञ नित्यश्राद्धं ...	३२६
पितृश्राद्धादिषु तैल ग्रहण निषेधः ...	२२८
पितृश्राद्धादौ तिलतर्पणाभावः ...	२६२
पित्रादितर्पणेऽपसव्यत्वकथनं ...	२६८
पित्रादि तर्पणानन्तरं निमातृपितृव्यादितर्पणं ...	२७७
पुत्रीष दर्शने प्रायश्चित्तं ...	३३
पुत्रीषोत्सर्ग निर्णयः ...	३०
पुत्रीषोत्सर्ग निषेधनिर्णयः ...	३१
पुरुषार्थाचमनं ...	४८
पूर्णिमायामपि धनादिकामस्य तैलग्रहणविधिः ...	२३०
पोष्यवर्ग लक्षणं ...	२१८
पोष्यवर्ग पोडने दोषः ...	२२६

	पृष्ठे
पोष्यवर्गभरणस्य प्रशंसा तत्फलं च ...	२२६
प्रणव जपविधिः ...	१८८
कृतप्रणामस्य शूद्रस्य स्वस्तिकरणे दोषः ...	१४६
प्रतिपदादिषु भ्रशानादपि तैलब्रह्मणे दोष कथनं	२२८
प्रतिपदादौ तिलपिष्टनिषेधस्यारोग्यज्ञानविषयत्वं	२३१
प्रत्यभिवादन विचारः ...	१४४
प्रत्यभिवादनानन्तरं कुशलादि प्रश्नविचारः ...	१४६
प्रत्यभिवादनानभिज्ञे नमस्कार निषेधः ...	१४७
प्रथम भागकृत्यं ...	१८२
प्रथमर्तुनिर्णय समापनं ...	४७५
प्रथमर्तौ शान्तिविचारः ...	४७२
प्रथमरजो विचारः ...	४६८
प्रथम रजसि वारतिथिनक्षत्रफलं ...	४६८
प्रथम रजसि जन्मनक्षत्रादिफलं ...	४७१
प्रथम रजसि प्रातरादिफलं ...	४७१
प्रथम रजसि लग्नभासकृतिथिफलं ...	४७०
प्रथम रजसि परिधान वस्त्रफलं ...	४७२
प्रथमवेगित-प्रक्षोभित-तीर्थविनिःसृत नदीनां-जलाग्राह्यत्व- विचारः ...	२२३
प्रदोषे कर्त्तव्यानि ...	४४१
प्रपादि जलानां विपत्तौ देशविशेषे पानसमाचारः	२५२

	पृष्ठे	
प्रपादि जलानां शूद्रं विना विपक्षौ अग्राह्यत्वं ...	२५२	
प्रसिद्धवस्त्राणि ...	७८	
प्रातःकाले दर्शनीयादर्शनीयानि ...	२८	
प्रातःस्नानं ...	६२	
प्रातःस्नानप्रशंसा ...	६३	
प्रातःस्नान विधिनाघमर्षणेन वा मध्याह्नस्नानं करणं	२५४	
प्रेतधूमादेः स्वर्गोऽभ्यस्ते प्रायश्चित्तं ...	२४०	
प्रेतधूमादेः स्वर्गं सचेलमन्त्रोऽवगाहनमग्निस्पर्शनादिकं	२४०	

ब

ब्रह्मचारित्वादि लक्षणं कथनं ...	६	
ब्रह्मचारियति वार्नप्रस्थशौचनिर्णयः ...	३६	
ब्रह्मचारियतिविधवानां तैलाभ्यङ्गादिनिषेधः ...	२२७	
ब्रह्मपूजाविधिः ...	३०४	
ब्रह्मयज्ञविधिः ...	२५६-२८४	
ब्रह्मादिपूजा तस्मिन्वाच ...	२८०	
ब्रह्मादितर्पणे एकवचनस्य देवतर्पणे बहुवचनस्य च प्रयोगः	२६८	
ब्रह्मादीनां प्रत्येकं जलाञ्जलिदानं ...	३०८	

भ

भगवति सर्व्वक्रान्तिं समर्पण-निर्णयः ...	२३	
भस्मधारणं ...	१७०	
भासादीनामभ्यस्पर्शं प्रायश्चित्तं ...	२४२	

	पृष्ठ
भूतयन्त्रविचारः	३२१
भूतयन्त्रविधिः	३४७
भूमिष्ठादिजलेषु उद्धृतजलापेक्षया पुण्याधिक्यं कथनं	२३३
भोजनदेशाः	३६२
भोजननिषिद्धदेशाः	३७४
भोजनविधिः	३५०
भोजनपात्रविचारः	३७७
भोजनकाले आभिमुख्यविचारः	३७३
भोजनमध्येऽकस्मादन्नादिप्राप्तौ विष्णुभुक्तत्वं चिन्तनं	३५५
भोजनानन्तर्यादौ स्नाननिषेधः	२२५
भोजने निषिद्धासनं	३७७
भोज्यक्रमः	३६१
भोज्यक्रमे भोजनप्रकारः	३७०
भौमस्त्रावं	७५

म

मक्षिकादीनामस्यस्यस्यर्शो दोषाभावः	२४६
मङ्गलद्रव्यदर्शनं	१८२
मङ्गलद्रव्य स्वरूपं	१८३
मङ्गल ब्राह्मणविचारः	२८७
मद्यभाण्डोदकपाने प्रायश्चित्तं	२५३
मध्वाङ्गसन्ध्याविचारः	२५५

	पृष्ठे
मध्याह्न स्नानविचारः ...	२२७
मध्याह्नस्नानविधिः ...	२५४
मध्याह्न सन्ध्यापद्धतिः ...	२८३
मध्याह्नसन्धानन्तरं जप्तव्यकथनं ...	२५५
मध्याह्नसन्ध्यापस्थाने विशेषः ...	२५५
मध्याह्नस्नाने तीर्थावाहनप्रकारः ...	२५४
मध्याह्नस्नानाङ्गवैगुण्ये द्वायश्चित्तं ...	२५५
मध्याह्नजपे हस्तस्थितिः ...	२५५
मध्याह्ने तिलकवर्णकप्रकारः ...	२५५
मध्याह्ने पूर्वोक्तरीत्याचमनादिः ...	२५५
मध्याह्ने गोपालपूजाध्यानं ...	३१६
मनुष्ययज्ञविधिः ...	३४८
मनुष्यमरीचादितर्पणे निवीतित्वं ...	२६८
मन्त्रस्नानं ...	७५-२३७
मलापकर्षणादि त्रिविधस्नान लक्षणं ...	२२७
माघे पर्युषितजल स्नानविचारः ...	२४८
मातामहं जीवति प्रमातामहादि पुरुषत्रयतर्पणं ...	२७६
मातृजीवने मातामहादि तर्पणविचारः ...	२७६
मातृ-मातामह-तत्पत्नीतर्पणे जलाञ्जलिविचारः ...	२६८
मातादीनां गर्हितेनाप्युपायेन पोषणे दोषाभायः ...	२२६
माध्याह्निक स्नानदेशविचारः ...	२३२

	पृष्ठे
माध्याह्निक कर्मन्तरे गृहागमनप्रकारः ...	३१०
मानसज्ञानं ...	७६
मानसज्ञानद्विविधं ...	७७
मांसमत्स्यभक्षणविचारः ...	३८६
मार्जनप्रकारः ...	२५४
मालाधारणप्रकरणं ...	८७
मित्तपूजाविधिः ...	३०६
मूत्रशीचनिर्णयः ...	३६
मूत्रशीचापेक्षया शूलोत्सर्गे द्विगुणं शीचं ...	३६
मृतपञ्चनख-नदीशुद्धिविचारः ...	२५२
मैथुने प्रायश्चित्तं ...	२४२
मौननिर्णयः ...	२८

य

यज्ञोपवीतप्रकारः ...	८७
यज्ञोपवीतस्यावश्यकत्वविचारः ...	८८
यात्रादौ स्पर्शास्पर्शविचारः ...	२४६

र

रजकादिभिः शिरोव्यतिरिक्ताङ्गस्पर्शे शुद्धिविचारः ...	२४२
रजस्वलाधर्माः ...	४६३
रजस्वलाया असृश्यस्पर्शादौ प्रायश्चित्तम् ...	४६६
रजस्रक्कनिर्णयः ...	४७०

	पृष्ठे	
रथ्यादीनां शुद्धिविचारः	...	२४७
रथ्याकर्हमतयेन नाभेरुर्ध्वं स्पर्शे प्रायश्चित्तम्	...	२४२
रविवारादिषु तैलग्रहण समाचारः स्त्रीणामेव नपुंसकाम्		२३०
रसदुष्टान्य भक्ष्याणि	...	४३३
रात्रौभोजन विचारः	...	४४४
रात्रौशौचनिर्णयः	...	३६
रुद्रपूजा विधिः	...	३०५
रुद्राक्षमाला धारणम्	...	८७
रुद्राक्षधारण स्थानम्	...	८७
रुद्राक्षमालाप्रतिष्ठा	...	१००
रुद्राक्षमाला १०७ ७२	ल	
लक्ष्मीस्त्रोत्रपठनकालः	...	१८८
	व	
वन्दन लक्षणम्	...	१४८
वर्ज्याहेषु तिलभवातिरिक्त तैलग्रणविचारः	...	२२८
वर्णनिरूपणम्	...	६
वर्षाकालभेदोदकस्याकालभेदोदकस्य च शुद्धिविचारः		२४८
वरुणपूजा विधिः	...	३०७
वस्त्रपरिधान प्रकरणम्	...	७८
वस्त्रपरिधान प्रदेशः	...	७८
वस्त्रादि शुद्धिविचारः	...	८३

	पृष्ठे
वस्त्रादीनां ग्राह्यत्वाग्राह्यत्वविचारः ...	८१
वाक्प्रशस्तादौ ज्ञानविचारः ...	२४६
वामशैवपाशुपतस्यर्शे प्रायश्चित्त विधिः ...	२४०
वायव्यं ज्ञानम् ...	७६
विभूतलेप शुद्धिनिर्णयः ...	३७
विभूतौत्सर्गार्थमुपविष्टस्य तदकरणे शौचनिर्णयः ...	३८
विभूतिकस्तौत्रपठनकालः ...	१८४
विप्रस्याज्ञानान् शूद्राभिवादाने प्रायश्चित्तम् ...	१४८
विप्रादीनां नामान्ते शस्त्रादि प्रयोगः ...	२७३
विष्णुस्मरणम् ...	२५५
विष्णुपूजा तन्मन्त्राश्च ...	२८२
विष्णुपूजाविशेषः ...	३०४
विष्णुनिर्भाल्यधारणम् ...	१०३
विष्णुनामाष्टक पठनकालः ...	१८५
विष्णोःसहस्रनाम पठनकालः ...	१८५
विष्णुादि देवपादोदकादीनां पथ्युपिठत्वविचारः...	२४८
वेद नमस्कारः ...	३०८
वेष्टितशिरस्वादिना देवादितर्पणनिषेधः ...	२५८
वेधनिर्भाल्यग्रहणव्यतिरिक्तं तद्वर्निर्भाल्यस्यर्शे सचेलज्ञानम्	२४०
वैश्वदेवविचारः ...	३१८
वैश्वदेवाधिकारिणः ...	३३३

श-

शङ्खचक्रादि धारणम्	८४
शङ्खचक्रद्वयस्य धारणक्रमः	८५
शङ्खचक्रधारण मन्त्रः	८५
शङ्खतर्पणविचारः	२६०
शयनविचारः	४४५
शयनपद्धतिः	४४८
शयनपद्धतौ ऋतुविचारः	४५०
शय्योत्थानप्रकार निर्णयः	२२
शिखावन्धनम्	१०४
शिरोऽभ्यङ्गावशेष तैलेन अङ्गाभ्यङ्गनिषेधः	२३०
शिरोमन्त्रन्यासः	२१४
शिवगङ्गालक्ष्यम्	२१८
शिवदादशनामस्तोत्र पठनकालः	१८४
शैवीत्तरपश्चिमवाहिनी नदीस्नान फलम्	२१८
शुनोच्छिष्टादि जलपाने प्रायश्चित्तम्	२५३
शुद्धार्थमाचमनम्	४५
शौचनिर्णयः	३४
आज्ञाभावे तप्यतिनिधि तिलतर्पणम्	२६३
अमिहाप्रसाद भक्षणम्	३५८
अक्काकादीनां विडादिस्पर्शे प्रायश्चित्तम्	२४२

	पृष्ठे
खादियन्न विधिः ...	३४८
खादीनामंकामतः कामतो बाधमाङ्गस्पर्शे प्रायश्चित्तम्	२४२
ष	
ऋसप्तमभागकृत्यम् ...	४३७
ऋचतुर्हस्यादिषु स्नेहमात्रनिषेधः ...	२२८
स	
ऋक्ती तदवच्छिन्नाहोरात्रे तैलादिनिषेध विचारः	२३१
ऋसर्गकुष्टान्यभक्ष्याणि ...	४३२
ऋगोत्रपदनिवृत्तिः ...	२७२
ऋनकादितर्पणे पिबितर्पणे प्रत्यञ्जलिमन्त्राभ्यां-	
त्याग्यव्यवर्धार्थं निर्णयः ...	२६८
ऋनकादीनां तर्पणवादः ...	२६७
ऋन्याप्रकरणम् ...	११३
ऋन्यानन्तरं देवतानमस्कारः ...	१४१
ऋनम्यां तैलभक्षणस्यापि निषेधः ...	२२८
ऋनम्यादौ तिलपिष्टनिषेधस्तु धनादिकामस्यैव ...	२३१
ऋनरात्रोषितविष्ठाया अप्रभिन्नायमानायाः शुद्धिविचारः	२४७
ऋनमयाभ्युषितनिर्णयः ...	१५२
ऋसुद्रस्नानफलम् ऋसुद्रस्य पुण्यतरत्वञ्च ...	२२०—२३३
ऋर्व्यतर्पणानन्तरं जपविचारः ...	२७७
ऋस्नेहापरनामकानि भावदुष्टान्य भक्ष्याणि ...	४३४

	पृष्ठे
सायंकाले कर्त्तव्यानि	४४०
सायंसन्ध्याविचारः	४३८
सार्धपादितैलकृतपूपादौ न भक्षण निषेधः	२२८
सुराभक्षण विचारः	४०७
सुवर्णकुशादि धारणम्	१०६
सूर्यगङ्गा लक्षणम्	२१८
सूर्यार्घदान विधिः	१०३
सूर्यार्घ विचारः	२८०
सूर्योपस्थान विधिः	३०७
सूर्यावलोकन मन्त्रः	३०७
सूर्यप्रदक्षिण मन्त्रः	३०८
सूर्यपूजा विधिः	३०५
सूर्यनामाष्टशत पठनकालः	१८४
सूर्यसंवराज पठनकालः	१८४
सूर्यास्ते चण्डालादिस्पर्शे प्रायश्चित्तम्	२४५
स्फटिकादिमालासु विभिन्न-फलनिर्णयः	१७८
स्वकृत-जलाशय स्नानफलम्	२२०
स्वभावदुष्टान्य भक्षाणि	४३५
स्वर्णपात्रेण तर्पणेऽपि क्रियेयः	२६०
स्वर्णपात्र तत्कीलकानाञ्च नित्यत्वादिः	२६०
स्वर्णादिपात्रतर्पणे फलम्	२६०

